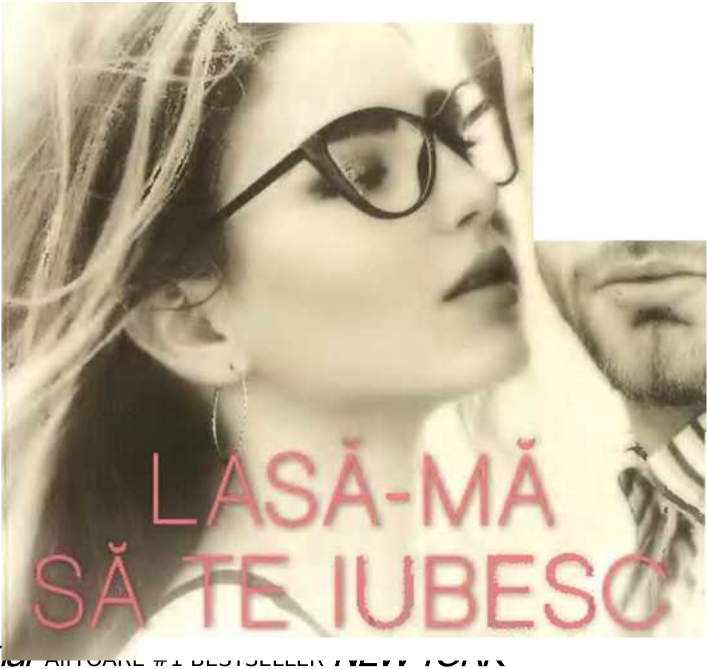

mai AUTOARE #1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L. ARMENTROUT

semnata

0?

fcPClOV

Jennifer *t.* Armentrout, mult i ndrăgita autoare a seriei „Te aştept", rovine cil un nau ramau desprE prima dragoste, a dotin şansă şi chimia arzătoare dintre dai tineri.

t. a

sprezece luni au avut o aventură de o noapte.

% urmă cu w

Ea, o fată independentă, pe nume Roxy, care lucrează într-un bar. iar în
Timpul liber pictează. El, un poliţist, pe nume Rceoe Aridei s. O aventură de
o noapte? Da, cel puţin, aşa credea d... Deşi ea eîndrâgoslilă de Reece
de mai lairx> de şase ani, a făcut tot posibilul să se îndepărteze de el.
Dar destinul ii aduce faţă in laţă când ea acceptă ajutorul din partea lui
într-un mc mont în care are col mai mult nevoie de el.

Prietenul oi col mai bun. Charlie, este internat în spital do multă vreme,
de când a fest victima unui conflict în care a încercai s-c apere pe Roxy.
De şase ani trăieşte ca o legumă, iar Roxy il vizitează în fiecare vineri,
dueăndu-i cile un tablou pictat de ea şl citindu-i din romanele lui preferate. Vinovatul penltu această nenorocirea ieşit din închisoare
şi caută să se împace cu el si cu Roxy.

In curând, led Roxy înceţi să i se întâmple tet felul do lucruri ciudate $i
înspăimântătoare şi crede că vinoval este bărbatul care a distrus deja o
viaţă, pe cea a prietenului ei. Dar Reece nu esle convins, aşa că va face tot
posibilul să-i fie alături şi să c protejeze, oferind astfel şi o şansă iubirii lor.

Nu rata:

«1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

ricţiutie pwilrlJ tineri +1 7 ani.

wwy.edituraepi ca.ro

FH«7R

CPK
L'LO
VE

LworplоVi V)V<AUy«y'Ti<(- fciVUlv^lmi >->'U1 JENNIFER L.

c

ARMENTROUT

semnată

LASA-MĂ SĂ TE IUBESC

Traducere din limba engleză
DANA POPESCU

EPICLOVE

Editor: Anca EFTIME

Editura Epica, Bucureşti, 2018Redactor: Elena-Anca COMAN
DTP: Simona RADULESCU

*Fall with me*y Jennîfer L. Armentrout

ISBN: 978-606-8754-50-5

Bucureşti, 2018

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,

BCR Unirea, Bucureşti *Cititorilor mei, sper să vă bucuraţi de ea!*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENTROUT L. JENNIFER
Lasă-mă să te iubesc / J. Lynn; trad.: Dana Popescu. — Bucureşti: Epica, 2018
ISBN 978-606-8754-50-5 L Popescu, Dana (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Unu

Nu trecuseră mai mult de zece minute de când mă afundasem în scaunul capitonat din sala de aşteptare luminoasă, că am şi zărit tenişii albi care mi-au apărut brusc în faţa ochilor. Până atunci îmi făcusem de lucru holbându-mă la podea şi socotind că spitalele particulare trebuiau să obţină o grămadă de bani ca să aibă un parchet atât de închis la culoare şi de scump.

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, părinţii lui Charlie Clark nu se uitaseră deloc la bani când fusese vorba despre îngrijirea pe termen lung a unicului lor fiu. Il internaseră în cea mai bună clinică din Philadelphia. Probabil că sumele de bani pe care le cheltuiau anual erau astronomice — în mod cert, depăşeau cu mult cât câştigam eu ca barmaniţă la Mona şi ca web designer, pe deasupra.

Bănuiesc că ei credeau că astfel compensau faptul că nu veneau să-l viziteze pe Charlie decât o dată pe an, şi atunci preţ de vreo douăzeci de minute. Sunt sigură că existau pe lume oameni mai buni şi mai iertători decât mine, deoarece cu greu puteam ignora senzaţia de iritare pe care-o simţeam când mă gândeam la părinţii lui, aşa că mi-am ridicat privirea şi am văzut zâmbetul binevoitor de pe faţa asistentei. Am clipit o dată, apoi încă o dată, căci nu-i recunoşteam nici părul castaniu, nici ochii mai tineri şi căprui.

Doamna aceea era nouă.

M-a măsurat de jos până sus, în vârful capului, zăbovind o clipă

asupra părului meu, dar fără să-şi piardă vreo clipă zâmbetul

de pe buze. Nu se punea problema că aş fi avut părul chiar atât de zăpăcit. Cu câteva zile în urmă trecusem de la şuviţele de un roşu aprins la unele mai violet, dar e drept că arătam aiurea cu cocul pe care mi-1 făcusem în grabă şi-n care-mi răsucisem şuviţele mai lungi. Noaptea trecută eu închisesem barul, ceea ce însemna că nu ajunsesem acasă decât după ora trei dimineaţa şi depusesem un efort supraomenesc să mă trezesc, să mă spăl pe dinţi şi pe faţă şi pe urmă să conduc până în oraş.

— Roxanne Ark? m-a întrebat ea, oprindu-se în faţa mea cu mâinile împreunate.

Creierul mi s-a oprit la auzul numelui meu întreg. Aveam nişte părinţi foarte ciudaţi. Ai fi zis că se drogau prin anii optzeci sau cam aşa ceva. Mă botezaseră după cântecul „Roxanne”, iar pe fraţii mei îi cheamă Gordon şi Sting Thomas, adică exact numele real al lui

— Da, i-am răspuns şi m-am aplecat după geanta încăpătoare cu care venisem.

Şi-a păstrat zâmbetul neclintit şi a pornit către cele două uşi duble închise.

— Asistenta Venter are liber azi, dar mi-a explicat că veniţi în fiecare vineri după-amiază, aşa că l-am pregătit pe Charlie.

— Oh, nu, a păţit ceva? am întrebat-o simţind o urmă de îngrijorare.

Sora Venter ajunsese deja să-mi fie prietenă în ultimii şase ani de când îl vizitam pe Charlie. Ne cunoşteam îndeajuns de bine încât să ştiu că fiul ei cel mic urma să se căsătorească în octombrie şi că cel mijlociu tocmai o făcuse bunică pentru prima oară luna trecută, în iulie.

— A răcit, nimic grav, o răceală din acelea de sfârşit de vară, mi-a explicat asistenta. De fapt, a vrut să vină azi la serviciu, dar am fost cu toţii de acord că i-ar prinde bine să stea acasă peste weekend, ca să-şi revină.

Sora cea nouă s-a dat la o parte, facându-mi loc să

trec.

— Sora Venter mi-a povestit că vă place să-i citiţi lui Charlie.

Am încuviinţat şi am strâns breteaua genţii.

S-a oprit în dreptul uşii, şi-a scos ecusonul şi l-a trecut prin dreptul senzorului din perete. S-a auzit imediat un clic, după care femeia a împins uşa.

— S-a simţit bine în ultimele zile, să ştiţi. Nu atât de bine pe cât ne-am dori noi, a continuat ea în timp ce păşeam pe coridorul larg şi bine luminat.

Pereţii erau albi şi goi. Fără personalitate. Fără nimic.

— Dar s-a trezit devreme în dimineaţa asta, a adăugat ea.

Sandalele verde neon cu care eram încălţată faceau zgomot pe podeaua acoperită cu gresie, dar tenişii asistentei nu scoteau nici cel mai mic sunet. Am trecut de coridorul despre care ştiam că ducea în salonul comun. Lui Charlie nu-i plăcuse niciodată să stea acolo, ceea ce era extrem de ciudat fiindcă... înainte să fie rănit, fusese o persoană foarte sociabilă.

Fusese o mulţime de chestii înainte.

Camera lui Charlie se afla pe un alt coridor, într-o aripă special construită să aibă privelişte spre spaţiul verde şi spre piscina terapeutică, unde lui Charlie nu-i plăcuse niciodată. Nici înainte nu fusese cine ştie ce înotător, dar de fiecare dată când vedeam nenorocita aia de piscină îmi venea să iau pe cineva la pumni. Nu ştiu de ce, poate pentru că noi, ceilalţi, nu aveam problema asta — ştiam să înotăm singuri — sau poate pentru că întotdeauna mi se păruse că apa nu avea sfârşit, în vreme ce viitorul lui Charlie era strict limitat.

Asistenta s-a oprit în faţa uşii închise de la camera lui Charlie.

— Când sunteţi gata de plecare, ştiţi ce e de făcut.

Ştiam. La plecare trebuia să trec pe la biroul asistentelor şi să semnez de ieşire. Bănuiesc că în felul

acesta voiau să se asigure că nu aveam de gând să-l fur de acolo pe Charlie sau cine ştie ce altceva. A dat din cap spre mine cu un aer fericit, s-a rotit pe tenişi şi-a pornit-o înapoi pe coridor, cu paşi hotărâţi.

O clipă am rămas cu ochii pironiţi asupra uşii, după care am tras adânc aer în piept şi am expirat încet. Aşa eram nevoită să procedez de fiecare dată când îl vedeam pe Charlie. Doar aşa puteam să elimin din mine amestecul acela de senzaţii — toată dezamăgirea, furia şi tristeţea aceea —, înainte să păşesc în cameră. Nu-mi doream ca el să vadă vreodată asta. Uneori dădeam greş, dar măcar ştiam că încercam de fiecare dată.

După ce m-am asigurat că nu păream nebună când zâmbeam, am deschis usa si, la fel ca în fiecare zi de vineri din ultimii sase ani, am simţit un pumn înfipt în gâtlej la vederea lui.

Stătea pe un scaun în dreptul unei ferestre mari, din tavan până în podea — pe scaunul *lui.* Era un fotoliu puf mare şi confortabil, cu o pernă de un albastru electrizant. Il avea de la şaisprezece ani, îl primise de ziua lui, cu doar câteva luni înainte ca totul să se schimbe pentru el.

Am intrat în cameră, dar Charlie nu şi-a ridicat privirea spre mine, nici măcar când am închis usa în urma mea. N-o facea nici- odată.

Salonul nu arăta deloc rău, era chiar spaţios, avea un pat de dimensiuni normale, frumos aranjat de una dintre asistente, un birou pe care ştiam că nu-1 folosise niciodată şi un televizor pe care niciodată, în cei şase ani, nu-1 văzusem pornit.

Stătea pe scaun şi privea pe fereastră, dar arăta aşa de slab, încât de mult nu mai putea fi numit suplu. Sora Venter mă lămurise că nu mai reuşeau să-l hrănească de trei ori pe zi şi nu avuseseră rezultate nici când încercaseră să-l treacă la cinci mese pe zi mai mici. Cu un

an în urmă situaţia se înrăutăţise asa de mult, încât au fost nevoiţi să-l hrănească printr-un tub; încă simţeam frica aceea de atunci, când crezusem că aveam să-l pierd.

Se vedea că fusese spălat pe cap în dimineaţa aceea, dar părul lui blond era mult mai scurt faţă de cum îl purtase el înainte. Charlie fusese adeptul părului dezordonat ridicat la rang de artă şi stăpânise chestia asta ca nimeni altul. Azi era îmbrăcat cu un tricou alb şi cu nişte pantaloni gri de trening, demodaţi. Ah, erau din ăia care aveau elastic la gleznă! Doamne, ce crize ar fi făcut dacă ar fi ştiut cu ce îl îmbrăcaseră, şi pe bună dreptate... fiindcă Charlie, ei bine, Charlie al meu avea un gust extraordinar în ceea ce priveşte stilul.

M-am îndreptat spre al doilea fotoliu puf cu perna la fel de albastră, pe care îl cumpărasem cu trei ani în urmă, şi glasul mi-am dres

— Bună, Charlie!

Nu m-a privit.

Nu mă simţeam deloc dezamăgită. Sau, mă rog, încă aveam senzaţia aia că „nu e corect ce se întâmplă”, dar nu mai tremuram cuprinsă de disperare, simţind că mi se taie răsuflarea, fiindcă aşa era de fiecare dată.

M-am aşezat şi mi-am pus geanta la picioare. De aproape, arăta mai bătrân de douăzeci şi doi de ani. Faţa uscăţivă, pielea decolorată şi nişte umbre adânci, neiertătoare, sub ochii care fuseseră cândva de-un verde viu.

Am mai tras o dată adânc aer în piept.

— Azi e îngrozitor de cald afară, aşa că să nu te aud că râzi de pantalonii mei tăiaţi cu foarfecă.

Pe vremuri, m-ar fi obligat să mă schimb, ca nu cumva să îndrăznesc să ies aşa în public.

— Cei de la meteo au anunţat că în weekend vom avea temperaturi record.

Charlie a clipit alene.

— Se pare că vor fi şi nişte furtuni puternice, am zis şi mi-am împreunat mâinile, dorindu-mi cu ardoare să-şi întoarcă faţa spre mine.

La unele vizite nu o facea. Nu o mai făcuse la ultimele trei vizite, ceea ce mă înspăimânta, fiindcă urmase o criză oribilă după ultima oară când petrecuse atât de mult timp fără să dea semne că m-ar fi recunoscut. Cele două chestii probabil că nu aveau nimic în comun, dar eu tot simţeam cum mi se formau noduri de nelinişte în stomac. Mai ales că sora Venter îmi explicase că astfel de crize erau destul de frecvente la pacienţii care sufereau de

traumatisme severe ale creierului.

— Mai ţii minte cât de mult îmi plac furtunile, nu?

Niciun răspuns.

— Mă rog, dacă nu se transformă în tornade, am adăugat. Dar intern practic în Philly[1], aşa că mă îndoiesc c-o să fie vreuna prin Preajmă.

L-am surprins din profil cum a mai clipit o dată, încet.

— Ah, da! Şi mâine-seară, la Mona, o să închidem barul pen- trU public, am continuat eu să bat câmpii, fără să ştiu sigur dacă îi ^ai dezvăluisem până atunci planurile acelea, dar oricum nu c°nta. E o petrecere privată, am spus şi am făcut o pauză lungă, ca s^mi recapăt răsuflarea.

Charlie privea în continuare pe geam.

— Cred că ţi-ar plăcea la Mona. E cam banal, dar într-
un sens Dar ţi-am mai spus asta. Nu ştiu, mi-aş dori
să... am adăugat

^Uscându-mi buzele, iar umerii lui Charlie s-au ridicat într-un

°ftat adânc şi puternic. Mi-aş dori o mulţime de lucruri, am terminat pe un ton şoptit.

A început să se legene, cu o mişcare ce părea inconştientă. Era ur* ritm încet şi care îmi amintea de senzaţia pe care o ai când Piteşti la suprafaţa oceanului, cu trupul împins de valuri înainte Ş* Înapoi!

Preţ de o clipă m-am luptat cu mine însămi să nu urlu, să nu ^aU frâu liber tuturor frustrărilor pe care le simţeam în mine. Pe vretnuri Charlie turuia de nu puteai ţine pasul cu el. Profesorii din §erlerală îl botezaseră Gură Spartă, iar când râdea... Doamne •^^mnezeule, avea cel mai contagios şi mai adevărat hohot de râs

lume!

Dar nu mai râsese de ani buni.

Am strâns din ochi ca să nu dau frâu liber şuvoaielor fierbinţi

lacrimi, deşi îmi venea să mă tăvălesc pe jos şi să-mi

descarc
sufletul. Nimic din ce se întâmpla acum nu era corect. Ar fi trebuit
ca Qharlie să fie în picioare şi în stare să meargă. Ar fi trebuit să-şi
^ terminat până acum facultatea şi să fie cu un tip mişto care să-l
lub^ască şi să meargă cu mine la întâlniri în patru, cu cine ştie ce
txP ^.ş fi târât şi eu după mine. Ar fi trebuit să facă ce jurase, adică r

furnire informală a oraşului Philadelphia (n. tr.)

să-şi publice deja primul roman. Ar fi trebuit să fim ca pe vremuri. Cei mai buni prieteni, de nedespărţit. M-ar fi vizitat la bar şi, atunci când ar fi fost cazul, ar fi trebuit să-mi spună să-mi revin naibii odată!

Charlie ar fi trebuit să fie în viată, fiindcă chestia asta... indiferent ce naiba era... asta nu era viată.

In loc de tot ce-ar fi trebuit să fie, nişte vorbe tâmpite rostite într-o noapte blestemată şi o piatră nenorocită distruseseră totul.

Am deschis ochii sperând că mă privea, dar nu o facea, aşa că a trebuit să-mi revin. M-am aplecat şi am scos din geantă o hârtie împăturită, pictată în acuarelă.

— Uite ce ţi-am desenat, am spus cu vocea răguşită, dar am continuat: Mai ţii minte când aveam cincisprezece ani şi părinţii mei ne-au dus pentru prima oară la Gettysburg? Ţi-a plăcut la nebunie la Stânca Diavolului[1 2], asa că uite-o aici.

Am desfăcut tabloul si i l-am tinut în fată, chiar dacă nu se uita

1 Devii s Den în original, un deal pe care s-au purtat cele mai sângeroase lupte
2din Bătălia de la Gettysburg, în timpul Războiului Civil American, (n. tr.)

la el. Avusesem nevoie de câteva ore bune pe parcursul săptămânii trecute ca să pictez stâncile acoperite de nisip ce împrejmuiau pajiştile înverzite, să obţin nuanţa potrivită pentru bolovanii şi pietrele dintre ele. Umbrele îmi dăduseră cel mai mult de furcă, fiindcă în acuarelă era mai greu, dar îmi plăcea să cred că ieşise destul de bine.

M-am ridicat şi am dus tabloul spre peretele opus patului. Am pescuit de pe birou o piuneză şi l-am atârnat alături de celelalte. Era câte unul pentru fiecare zi în care îl vizitasem. Trei sute douăsprezece tablouri.

Mi-am plimbat privirea pe pereţi. Preferatele mele erau portretele lui — imagini cu Charlie şi cu mine de când eram mai tineri. Nu prea mai aveam spaţiu unde să le lipesc. In curând urma să fiu nevoită să încep cu tavanul. Toate tablourile acelea erau de domeniul trecutului. Nimic din prezent sau din viitor. Era, de fapt, un zid al amintirilor.

M-am îndreptat înapoi spre fotoliu şi am scos cartea pe care i-o citeam. Era *Lună Nouăy* din seria „Saga Amurg”, fiindcă văzu- serăm filmul împreună. încă puţin şi-am fi văzut împreună şi partea a doua. Am deschis la pagina la care rămăsesem, convinsă că Charlie ar fi fost de partea lui Jacob. Nu s-ar fi dat în vânt după vampirii emo. Şi, deşi placă era a patra oară când i-o citeam, părea să-i

Sau, cel puţin, asta îmi spuneam în sinea mea.

Nu mi-a aruncat nicio privire cât timp am stat cu el, o oră, şi m-am apucat să-mi strâng lucrurile, cu inima grea ca pietroiul ăla care schimbaşe totul în vieţile noastre. M-am aplecat deasupra lui.

— Charlie, uită-te la mine.

Am aşteptat o clipă şi am continuat gâtuită:

— *Te rog mult!*

Dar Charlie nu a făcut nimic altceva decât să clipească şi să se

A

legene încet. înainte şi înapoi. Asta a fost tot, am aşteptat timp de cinci minute un răspuns, orice fel de răspuns, dar nu am primit niciunul. Cu ochii umezi, l-am sărutat pe obraz şi m-am ridicat.

— Ne vedem vinerea viitoare, bine?

M-am prefăcut că mi-a răspuns că da. Numai aşa puteam ieşi din cameră si închide usa în urma mea. Am semnat de ieşire,

7 f f 7

mi-am găsit ochelarii undeva pe fundul genţii şi mi i-am pus la ochi, pregătită pentru arşiţa de afară. Soarele făcea minuni pentru pielea mea înfrigurată, dar nu mă încălzea şi pe dinăuntru. Aşa mi se întâmpla de fiecare dată după ce-1 vizitam pe Charlie şi avea să dureze până după ce-mi începeam tura la Mona ca să mă eliberez de răceala asta.

M-am îndreptat spre locul unde parcasem şi-am

înjurat.

Puteam vedea cum căldura se ridica din asfalt si mă întrebam

oare ce culori ar fi trebuit să amestec ca să surprind efectul acela pe pânză. După care mi-am văzut maşina, Volkswagenul meu Jetta, şi mi-au dispărut toate gândurile legate de acuarele. Am simţit un gol imens în stomac şi aproape că am căzut din picioare. Lângă maşina mea era parcată o camionetă frumoasă.

Cunoşteam camioneta aia neagră.

O și condusesem odată.

Ah, fir-ar!

Cum picioarele mele refuzau să mai înainteze, am rămas pironită pe loc.

Aveam în faţă toată durerea vieţii mele, care, în mod ciudat, se contopea cu persoana ce-mi apărea constant în toate fanteziile, chiar si în cele obscene... mai ales în acelea.

Reece Anders se afla chiar în faţa mea, iar eu nu mă puteam hotărî dacă să-l lovesc în testicule sau să-l sărut.

13oi

/ ortiera şoferului s-a deschis cu încetinitorul, iar inima — nemernica asta trădătoare din piept — a tresărit la vederea piciorului lung îmbrăcat în blugi şi încălţat într-o pereche de sandale cu barete din piele. De ce naiba trebuia să-mi placă de tipii care aveau destul tupeu încât să umble în sandale cu barete, fiindcă zău dacă nu credeam că e cel mai sexy lucru din lume, iar dacă le mai combinai şi cu o pereche de blugi decoloraţi... A mai apărut un picior, dar trunchiul a rămas blocat o clipă de uşă — o clipă doar. Portiera s-a închis şi dinaintea ochilor mi-a apărut un tricou uzat cu Metallica şi care ascundea cu greu abdomenul cu pătrăţele absolut încântătoare. Tricoul se lipea practic de abdomen, mulân- du-se pe fiecare pătrăţel. La fel se mula şi pe bicepşi, parcă special ca să mă scoată din minţi.

Mi-era clar. Tricoul îmi facea în ciudă.

Mi-am târât privirea peste umerii largi — genul acela de umeri care ar fi putut purta povara întregii lumi — şi apoi am fost nevoită s-o fac, să-i privesc chipul. Purta o pereche de ochelari negri de soare care-1 faceau să arate al naibii de sexy.

Doamne sfinte, Reece arăta super în haine de zi cu zi, trăsnet de sexy în uniforma de poliţist, dar gol era în stare să provoace un orgasm vizual, nu alta!

Iar eu îl văzusem gol. Sau, mă rog, oarecum. Bine, bine, recunosc, îi văzusem comorile şi erau de-a dreptul demenţiale

.Reece era un tip de o frumuseţe clasică, genul acela de bărbat cu o structură osoasă care mă facea să simt furnicături în buricele degetelor, cu nişte pometi osoşi, buze pline şi o linie ascuţită a obrajilor. Mai era şi poliţist, adică un tip care-ţi sărea în ajutor şi te proteja, iar asta îl facea şi mai senzual.

Din nefericire, îl şi uram la fel de mult pe cât mă atrăgea. Sau, mă rog, în cea mai mare parte a timpului. Câteodată. Cam ori de câte ori mă surprindeam admirându-i perfecţiunea şi începând să salivez după el. Mda, atunci îl uram.

Toate părţile mele femeieşti simţeau din nou vibraţiile alea, ceea ce însemna că în clipa aia îl uram. Mi-am ţinut geanta strâns pe lângă mine şi mi-am scos şoldurile în evidenţă, aşa cum o văzusem pe Katie, o... hm... o prietenă mai veche de-ale mele, că face atunci când se pregăteşte să dea cu cineva de pământ din vorbe.

— Ce cauţi aici? l-am luat la rost şi am simţit imediat un frison — un frison la 37 de grade —, căci nu vorbisem cu Reece de mai bine de unsprezece luni.

Mă rog, nu puneam la socoteală replicile de genul „Mai du-te naibii!”, căci de-astea îi spusesem destule, probabil chiar de vreo patru sute de ori în ultimele unsprezece luni, dar în fine.

I-am văzut sprâncenele negre arcuindu-se pe deasupra ramelor de la ochelari. A mai trecut o clipă, după care l-am auzit chicotind de parcă aş fi spus cel mai amuzant lucru din lume.

— Ce-ar fi ca mai întâi să-mi spui „Bună”?

Dacă nu m-ar fi luat prin surprindere, mi-ar fi zburat printre buze înjurături precum un stol de păsări ce migrează iarna spre ţările calde. Ii pusesem o întrebare pertinentă, dat fiind că, din ce ştiam eu, Reece nu vizitase niciodată spitalul în cei şase ani de când eu mă duceam cu regularitate. Am simţit însă cum un sâmbure

de vină încolţea în mine si am ştiut că mama îmi dăduse o educaţie mai bună. Aşa că m-am străduit să-i răspund cu un:

— Bună!

Si-a strâns buzele frumos conturate si n-a zis nimic.

Am mijit ochii acoperiţi de ochelarii de soare.

— Bună ziua... domnule ofiţer Anders...?

A mai trecut o secundă, după care şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nu sunt aici în interes de serviciu, Roxy.

Doamne Dumnezeule, cum îmi rostea numele! Roxy. Cum îşi curba limba în jurul lui R... Habar n-aveam cum de reuşea, dar mă topeam peste tot unde nu era deloc cazul să mă topesc.

Cum nu a spus nimic altceva, îmi venea deja să-mi trag vreo două ca să mă trezesc la realitate, fiindcă nu mai era mult până aveam să mă topesc.

— Bună, *Reece*y am reuşit în cele din urmă să spun.

Buzele lui au schitat un zâmbet care arăta cât era de mândru, si chiar trebuia să fie. Faptul că-i pronunţasem numele i se părea o mare realizare şi, dacă aş fi avut un biscuit drept recompensă, i l-aş fi îndesat direct în fată.

— Ei, vezi, a fost chiar aşa de greu? m-a întrebat.

— Da, a fost, i-am răspuns. Mi-a întunecat o parte din suflet.

A izbucnit în hohote, ceea ce m-a surprins foarte mult.

— Ai sufletul plin de curcubeie şi de cozi de căţeluşi, scumpo.

Am pufnit.

— Am sufletul adânc şi întunecat şi plin de infinit de multe chestii lipsite de orice sens.

— Lipsite de sens? a repetat şi a mai râs puţin, după care şi-a trecut degetele prin părul şaten.

Il purta tuns scurt în părţi şi puţin mai lung în creştet, ca mai toţi poliţiştii. A continuat:

— **Dacă-i adevărat ce spui, atunci ştiu sigur că nu a fost mereu**
asa.

Zâmbetul relaxat şi oarecum — da, bineînţeles — a dispărut, iar buzele sale au format o linie inexpresivă.

— Da, nu a fost dintotdeauna asa.

Următoarea respiraţie mi s-a oprit în gât. Eu şi Reece... ne ştiam de mult timp. Când intrasem la liceu, el era deja în al treilea an, şi chiar şi atunci avea tot ce-i trebuia ca să înnebunească pe orice fată, iar eu îl iubisem mai presus de orice. Vreau să spun că-1 iubeam în sensul că desenam inimioare cu numele lui în mijloc, iar acelea au fost primele mele desene şi, totodată, cele mai patetice. In plus, muream de bucurie ori de câte ori îmi zâmbea sau privea spre mine. Şi, deşi eram mai mică şi nu mă învârteam în aceleaşi cercuri ca el, Reece a fost întotdeauna de treabă cu mine.

Şi asta probabil fiindcă se mutase, împreună cu părinţii şi cu frate-său mai mare, în casa de lângă cea în care copilărisem.

In fine, s-a purtat mereu frumos cu mine şi cu Charlie, şi la optsprezece ani, când s-a înrolat în Marină, am simţit că mi se rupe inima. Am rămas destul de marcată, devastată chiar, fiindcă deja eram convinsă că urma să ne căsătorim şi să populăm lumea cu o mulţime de bebeluşi. Anii fără el au fost destul de grei şi n-am să uit niciodată ziua în care mama a venit si m-a anuntat că Reece fusese rănit în război. Inima mi s-a oprit şi a trecut mult timp până mi s-a luat de pe suflet greutatea aceea care mă sufoca, chiar şi după ce am aflat că Reece se

simţea bine. Când s-a întors acasă, eram deja destul de mare încât să nu mai fiu considerată minoră şi am devenit prieteni. Buni, adevăraţi. I-am fost alături în cele mai grele momente din viaţa lui. în nopţile acelea groaznice în care se îmbăta până când pica lat sau îi sărea ţandăra din orice, ca un leu în cuşcă, gata să sară la oricine s-ar fi apropiat de el, mai puţin la mine. Dar, până la urmă, chiar una dintre nopţile acelea cu prea mult whisky a stricat totul.

Ani întregi fusesem îndrăgostită nebuneşte de el, crezând mereu că nu era de nasul meu, aşa că, indiferent de ceea ce s-a petrecut în noaptea aia între noi, tot nu avea să fie vreodată al meu.

Enervată din cauză că gândurile mele ajunseseră atât de departe, am rezistat pornirii de a-i da una cu geanta în cap.

— Cum de am ajuns să vorbim despre sufletul meu?

A ridicat un umăr.

—Tu ai adus în discuţie subiectul.

Am deschis gura să-i răspund, dar avea dreptate. Eu o făcusem, ceea ce era destul de aiurea. Un strat subţire de transpiraţie mi-a cuprins fruntea.

Ce cauţi aici?Din doi paşi făcuţi cu picioarele alea lungi, a şi ajuns în faţa mea. Degetele de la picioare mi s-au chircit şi am făcut eforturi să nu mă întorc pe călcâie şi să dau bir cu fugiţii. Reece era un tip înalt, de vreun metru nouăzeci, în timp ce eu eram membru neoficial al Trupei de Pitici Cântăreţi din *Vrăjitorul din Oz.* Avea o statură cam intimidantă, ca să nu mai spun că şi sexy.

— E vorba despre Henry Williams.

Intr-o fracţiune de secundă am uitat complet de povestea noastră încâlcită şi de sufletul meu răvăşit şi l-am fixat cu privirea.

— Poftim?

— Roxy, a ieşit din închisoare.

Transpiraţia mi-a îngheţat brusc pe piele.

— Ştiu, ştiu că a ieşit. E afară de câteva luni. M-am prezentat la toate înfăţişările pentru eliberarea condiţionată. Am...

— Ştiu, a spus încet şi atât de intens încât mi s-a strâns stomacul. Dar nu ai fost la ultima înfăţişare, când i-au dat drumul.

Sunase mai degrabă a afirmaţie, nu a întrebare, dar tot am clătinat din cap. Mă dusesem la cea de dinainte, dar îmi fusese extrem de greu să-l văd pe Henry Williams în faţa ochilor. După cum se desfasurase audierea, mi-am dat seama că avea toate sansele să iasă
la următoarea înfăţişare si, ce să vezi, chiar asa a fost. Se zvonea că
Henry începuse să creadă în Dumnezeu cât timp stătuse în puşcărie sau ceva de genul ăsta. Bravo lui!

Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce făcuse.

Reece si-a scos ochelarii si i-am văzut ochii de-un albastru
electrizant.

— Eu m-am dus la audierea aia.

Surprinsă, m-am dat cu un pas înapoi. Am deschis gura, dar nu mi-a ieşit nicio vorbă. Nu ştiam — nici nu-mi trecuse prin cap că ar fi putut face asta şi nici motivul.

A continuat fără să-şi dezlipească privirea de a mea.

— Şi, în timpul audierii, Henry a cerut să...

— Nu, am zis aproape ţipând. Ştiu ce vrea. Am auzit ce vrea să facă atunci când va ieşi, iar răspunsul meu e nu. De un miliard de ori nu. NU! Şi, oricum, curtea n-are cum să-i permită aşa ceva.

Expresia întipărită pe chipul lui Reece s-a mai îmblânzit şi în ochi i-a apărut ceva foarte asemănător milei.

— Aşa e, dar, draga mea, ştii prea bine că nu ai de ales, a spus şi a făcut o pauză. Roxy, omul încearcă doar să repare răul pe care l-a făcut.

Mi-am încleştat pumnul şi am simţit cum propria neputinţă creştea în mine ca un roi de albine.

— N-are cum să repare ce-a făcut.

— De acord.

Mi-a luat ceva până când am priceput ce voia, de fapt, să spună şi abia atunci am simţit cum îmi fugea pământul de sub picioare.

— Nu, am şoptit, cu noduri în stomac. Spune-mi, te rog, că părinţii lui Charlie nu i-au dat voie. Te rog!

Am văzut cum i se încorda un muşchi de-a lungul maxilarului.

— Mi-aş dori să-ţi pot spune asta, dar n-am cum. Au facut-o, chiar în dimineaţa asta. Am aflat asta de la ofiţerul care l-a eliberat condiţionat.

Simţeam cum pieptul îmi era cuprins de o mulţime de emoţii, aşa că m-am întors într-o parte, fiindcă nu voiam ca el să mă vadă aşa. Nu-mi venea să cred. Creierul meu refuza să proceseze ideea că părinţii lui Charlie îi

dăduseră nemernicului ăluia permisiunea să-l viziteze. Era incredibil de crunt, şi crud, şi complet greşit! Charlie se afla în halul în care era tocmai din cauza nenorocitului ăluia homofob. Simţeam cum nodurile din stomac mi se strângeau şi mai tare. Aveam toate şansele să încep să vomit.

Reece şi-a pus mâna pe umărul meu şi am tresărit. Cu toate astea, nu şi-a dat mâna la o parte, iar greutatea ei... era ceva ce mă ţintuia în loc. O mică parte din mine îi era recunoscătoare, fiindcă mă ducea cu gândul la ce fusese între noi.

— M-am gândit că e mai bine să-ţi spun, să nu te ia pe nepregătite.

Am strâns din ochi şi-am zis cu voce răguşită:

— Mulţumesc.

Nu şi-a mişcat mâna şi a lăsat să mai treacă puţin timp înainte de a continua:

— Si asta nu e tot. Vrea să vorbească si cu tine.
j *f*

M-am smucit, iar el nu a încercat să mă reţină. L-am privit din nou drept în ochi.

— Nu. Nu vreau să-l văd.

într-o secundă mi-a apărut din nou în faţa ochilor noaptea aceea şi m-am dat înapoi până când m-am ciocnit de partea laterală a maşinii mele. Lucrurile începuseră în glumă. Făceam mişto. Ne tachinam. După care totul a luat o cu totul altă direcţie. Una oribilă.

— Nici vorbă!

— Nici nu trebuie s-o faci, mi-a spus şi a venit spre mine, dar s-a oprit şi şi-a lăsat mâna în jos. Dar trebuia să-ţi zic. Am să-i spun ofiţerului să-i transmită să stea departe de tine. Că de nu...

De-abia am auzit acel „că de nu”, la fel şi ameninţarea surdă din glasul lui. Inima mi-a luat-o razna şi, brusc, am simţit nevoia să fiu undeva departe, să diger toate astea.

Ajungând în dreptul portierei pasagerului, mi-am tras geanta în faţă de parcă m-aş fi apărat de ceva.

— Eu... trebuie să plec.

— Roxy, m-a strigat.

Am reuşit să ajung în faţa maşinii, dar nu ştiu cum, ca un ninja, Reece era deja în faţa mea. Nu-şi pusese ochelarii şi mă fixa cu cea mai albastră privire.

Şi-a proptit ambele mâini pe umerii mei şi m-am simţit ca şi cum mi-aş fi băgat degetele în priză. în ciuda veştilor pe care mi le dăduse, îi simţeam greutatea palmelor în fiecare celulă a corpului meu si nu ştiu dacă si-a dat seama de asta, dar si-a încleştat deee-

> > J 7 J | 9 O

tele ca o ancoră.

— Roxy, ce i s-a întâmplat lui Charlie, a continuat el pe un ton scăzut, nu a fost vina ta.

Cu sufletul tremurându-mi, m-am eliberat si nu a mai încercat

7 J

să mă oprească atunci când am ţâşnit pe lângă el. Am tras de portieră şi m-am trântit pe scaunul şoferului. L-am privit nemişcată prin parbriz, iar pieptul îmi urca şi cobora, cu mişcări grele.

Reece a zăbovit câteva secunde în faţa maşinii şi, preţ de o clipă, am crezut că avea să se urce lângă mine, dar a clătinat din cap şi şi-a pus ochelarii de soare la ochi. L-am privit îndreptându-se către camionetă şi abia atunci am deschis gura:

— Fiu de căţea, am ţipat spre volanul pe care-1 strângeam cu degete tremurătoare.

Nu ştiam ce era mai rău. Faptul că Charlie nu mă mai recunoştea. Că Henry Williams primise permisiunea să-l viziteze. Sau că nu ştiam dacă Reece avea sau nu dreptate.

Nu ştiam dacă ceea ce păţise Charlie fusese sau nu din vina mea.

Trei

/e de-o parte, îmi doream să fi putut bea în timp ce-i serveam pe clienţi la bar, mai ales după o zi precum cea pe care o avusesem, tare mi-ar fi plăcut să mă fac praf şi pulbere. Dar, din păcate, eram destul de convinsă că patronul localului nu ar fi apreciat câtuşi de puţin să mă vadă leşinată în spatele barului, printre sticlele de alcool.

Jackson James, cunoscut mai degrabă drept Jax, tipul care chiar avea un nume luat parcă de pe coperta revistei *Tiger Bea*pusese localul Mona pe picioare muncind cu mâinile goale, cu dinţi

«A,

scrâşniţi şi hotărâre. înainte să vină el, barul fusese o bodegă prăpădită, despre care se dusese vestea că nu avea decât drogaţi drept clienţi. Nu mai era aşa.

Jax şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei iubitei lui, Calla. Fata i-a răspuns imediat, cu o iubire nedisimulată. S-a rezemat de el şi au rămas unul lângă altul, nu departe de mesele de biliard, zâmbind spre un alt cuplu din încăpere.

Naiba să-i ia, peste tot erau numai cupluri. Ai fi zis că era noaptea cuplurilor la Mona şi uitaseră să mă anunţe şi pe mine. Cameron Hamilton şi logodnica lui, Avery Morgansten, stăteau la o masă, el cu o bere, ea cu un pahar de suc în faţă, şi arătau la fel de adorabili ca întotdeauna. Cu un păr roşcat absolut [3]

3 Revista americană pentru adolescenţi (n. tr.)

senzaţional şi pistrui, Avery ar fi putut lesne să facă reclamă la Neutrogena, iar Cam era genul ala de american extrem de chipeş.

Jax şi Calla vorbeau însă cu Jase Winstead şi cu Teresa, sora mai mică a lui Cam. Când apăreau cei doi, lumea amuţea, erau un fel de Brad Pitt şi Angelina Jolie de la Mona. Mai erau Brit şi Ollie, bombe sexy blonde. Cel din urmă tocmai îi explica unui tip care finea un tac în mână că în anul 2015 erau 52 de zile de vineri sau ceva de genul ăsta, la fel de bizar. Ultima oară când vorbisem cu Ollie îmi povestise despre faptul că tocmai începuse o afacere de vândut zgărzi pentru... broaşte-ţestoase. Adică, o chestie de-a dreptul uau!

Mi-am potrivit pe nas ochelarii pe care probabil c-ar fi trebuit să-i port în permanenţă, iar privirea mi-a alunecat din nou spre Jax şi Calla şi-am zâmbit în timp ce m-am întins să iau sticla de Jack[1]. Era nemaipomenit să vezi cu ochii tăi cum se îndrăgosteau unul de altul doi oameni care chiar meritau să-şi găsească iubirea. Mi-am simţit biata inimă topindu-se de tot când l-am văzut dându-i capul pe spate şi sărutând-o pe buze.

Subiectul serii erau ei doi, de fapt, doar ea. Pleca de luni înapoi în Shepherd, iar Jax închisese barul pentru public, ca să organizeze o petrecere de rămas-bun — petrecerea despre care îi povestisem lui Charlie.

Am turnat o Cola cu whisky pentru Melvin, un tip mai bătrân decât toată veşnicia şi care avea practic propriul scaun la bar. I-am zâmbit, iar el mi-a făcut cu ochiul şi a apucat păhărelul.

— Aia-i dragoste adevărată.

Vorbele au acoperit melodia rock din fundal, iar omul a dat din cap spre Calla şi Jax.

— Genul ala ca pentru toată viaţa.

Să fiu sinceră, ai fi zis că în seara aia se răspândise dragoste în bar. Venise până şi Dennis, tipul care lucra cu Reece şi cu ffate-său, împreună cu nevastă-sa. Stăteau acolo ghemuiţi unul în altul. [4]
Melvin avea dreptate, ceea ce mă întrista, pentru că în noaptea aceea eu aveam să mă bag singură în pat.

In fine.

— Mda, aşa e, i-am răspuns aşezând sticla înapoi pe raft, apoi m-am sprijinit de tejghea. Vrei o porţie de aripioare sau ceva de mâncat?

— Nup, în seara asta mă ţin de chestii adevărate, mi-a răspuns şi şi-a ridicat paharul, iar eu sprânceana. Mă bucur pentru ăştia doi, a adăugat el după ce a luat o gură de băutură. Ştii, fata aia nu a avut cea mai uşoară viaţă din lume. Iar Jax... ei bine, o să aibă grijă de ea cum trebuie.

Eu una eram de părere că nu ar fi avut deloc nevoie ca Jax să aibă grijă de ea, Calla se descurca singură, dar am înţeles ce voia el să spună, în felul lui uşor demodat. Nu era nevoie decât să-i arunci o privire ca să-ţi dai seama că i se întâmplase ceva rău — rău de tot. Calla avea o cicatrice pe obrazul stâng, pe care nu mai încerca s-o ascundă, şi-mi povestise deja ce-i făcuseră flăcările pe restul corpului. Totul se petrecuse pe când era mică, atunci când îşi pierduse, de fapt, toată familia. Fraţii îi muriseră, mama îşi pierduse complet minţile, iar taică-său dăduse bir cu fugiţii, nemaiputând suporta situaţia.

După cum spuneam, era nemaipomenit să vezi cum se îndrăgosteau unul de altul doi oameni care chiar meritau să-şi găsească iubirea.

Melvin şi-a înclinat obrazul de urs bătrân spre mine, iar eu mi-am îndreptat ochelarii pe vârful nasului.

— Şi cu tine, Roxy, cum rămâne, fată dragă?

4 Jack Daniels, denumirea unui whisky tradiţional (n. tr.)

Am privit prin barul pe jumătate gol şi m-am încruntat.

— Ce vrei să spui cu asta?

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Când o să-ţi ţii şi tu braţele în jurul unui bărbat?

Am pufnit. Nu m-am putut abţine.

— Nu foarte curând.

— Vestitele cuvinte categorice, mi-a răspuns, ducându-şi paharul la buze.

Am clătinat din cap râzând.

— Ah, nu. Nu-s vestite. Doar adevărate.

Incruntându-se, s-a lăsat să alunece de pe scaun.

— Te-am văzut săptămâna trecută când intrai în restaurantul ăla italienesc cu băiatul ăla. Cum îl cheamă?

— îmi place să cred că nu ies cu *băieţi*, l-am luat eu peste picior. Aşa că habar n-am despre ce tot vorbeşti.

Melvin şi-a terminat băutura într-un mod care cred că i-a făcut ficatul să se simtă mândru.

— Ieşi cam mult la întâlniri, domnişoară.

Am ridicat din umeri, fără să-l pot contrazice. Ieşeam destul de mult şi unii ţipi chiar se comportau ca nişte băieţei, dacă-şi imaginau că o cină ieftină la Olive Garden[5] însemna că urmau să primească vreo recompensă după aceea. Vreau să zic c-ar fi trebuit să existe naibii o regulă conform căreia, înainte să-ţi pipăie sânii, să te invite măcar la un file sau la un homar.

— Păi, da, ce poţi să zici de ăla care n-avea nici tuleie-n barbă? Puştanul ăla roşcat, a continuat el. Chiar aşa, avea părul roşu şi nişte puf ca de piersică pe faţă.

Puf de piersică? Fir-ar, mi-am muşcat buzele, abţinându-mă să nu râd, fiindcă ştiam la cine se referea şi tipul chiar avea o problemă, nu-i creştea păr pe faţă.

— Vorbeşti despre Dean?

5 Lanţ american de restaurante specializate în bucătăria italienească (n. tr.)

— Cum l-o chema, mi-a răspuns el cu un gest a lehamite. Nu-mi place de el.

— Dar nici nu-1 cunoşti, i-am răspuns şi m-am desprins de bar zâmbindu-i larg, în vreme ce el şi-a dat ochii peste cap. Dacă te interesează, Dean chiar e un tip de treabă şi e mai mare decât mine, să ştii.

Melvin a mormăit:

— E cazul să ieşi şi tu cu un bărbat adevărat.

— Te oferi? i-am întors-o.

Mi-a răspuns cu un hohot gros, răguşit.

Mai>fata draga>dacă a? fi fost mai tanar> fi-aŞ fi arătat eu ce

înseamnă să te simţi bine.

— Cum zici tu, am râs şi eu încrucişându-mi braţele peste sloganul de pe tricoul meu: CASA ASTROPUFILOR[6] O FACE MAI BINE. Mai vrei ceva de băut? Iţi dau bere de data asta, e clar că nu mai ai nevoie de tărie.

A chicotit scurt, apoi a căpătat brusc un aer serios când m-a întrebat:

—Te conduce cineva la maşină diseară, după ce termini treaba?

Mi s-a părut o întrebare destul de ciudată.

— întotdeauna mă conduce unul dintre tipii de aici.

— Foarte bine. Trebuie să fii atentă, a urmat el. Cred c-ai auzit şi tu de fata aia de prin Prussia, nu? E cam de-o seamă cu tine, şi

tot aşa, locuia singură, lucra până târziu. Intr-o seară a urmărit-o unul până acasă şi-a aranjat-o bine de tot.

— Parcă-mi amintesc c-am auzit la ştiri despre ea, dar am crezut că era un tip pe care-1 cunoştea. Un fost iubit sau ceva de genul ăsta.

El a dat din cap şi a luat sticla de bere pe care i-o

6 Referire la Casa Astropufilor, una dintre cele patru case ale şcolii de magie, farmece şi vrăjitorii Hogwarts (n. tr.)

oferisem.

— Ultima dată când am auzit la ştiri, spuneau că l-au eliberat din lipsă de probe. Acum se crede că ar fi fost un străin. Prussia nu-i prea departe de aici. Ţi-o aminteşti pe fata aia care-a dispărut acum o lună? Shelly Winters, parcă aşa o chema. Fata aia care locuia în Abington? N-au găsit-o nici până acum.

A înclinat sticla spre mine, iar eu mi-am amintit ca prin ceaţă pozele cu persoane dispărute de pe Facebook. Dacă memoria nu-mi juca feste, era o ţipă frumuşică, şatenă şi cu ochi albaştri.

— Să ai grijă de tine, Roxy, a mai spus.

M-am aplecat deasupra barului şi m-am încruntat, iar Melvin s-a îndepărtat cu paşi mărunţi. De data asta, conversaţia noastră chiar devenise înspăimântătoare.

— Vrei să punem un pariu?

M-am întors şi mi-am ridicat privirea, văzându-1 pe Nick Dormas. Era înalt, brunet şi cu un aer visător; totul la superlativ, ceea ce le fascina pe toate fetele. Avea atitudinea aia de genul „Am să-ţi frâng inima”, iar fetele, culmea, se bateau pe el. Am fost puţin surprinsă să-l aud vorbind, pentru că nu vorbea decât rareori cu altcineva în afară de Jax, şi nu pricepeam sub nicio formă cum de se cupla cu atâtea gagici, când el era mut ca un mim. Nick era ge-

nul de tip care dădea-lovitura-şi-nu-mai-apărea-niciodată. II auzisem la un moment dat pe Jax spunându-i lui Nick că n-avea cum să le interzică fetelor să mai intre în bar doar pentru că nu mai avea el chef să le vadă.

— Ce fel de pariu?

A apucat sticla de tequila şi a dat din cap spre Jax.

— Că o să fie deja în Shepherd până la sfârşitul săptămânii viitoare.

Am zâmbit larg şi m-am dat deoparte, facându-i loc să

ajungă la pahare.

— Păi, nu pun pariu decât dacă mă laşi să spun că da, aşa este, că o să se ducă după Calla.

Nick a râs blând, un sunet la fel de ciudat, fiindcă şi asta era ceva ce facea la fel de rar. Nu ştiam care era treaba cu el, poate că era cu tip cu toane şi nu avea stofa de iubit, dar mie oricum îmi plăcea de el.

— Auzi, i-am spus, ia ghici.

A ridicat o sprânceană.

— Banană.

Un colţ al buzelor i s-a ridicat.

— E cumva vreun nume de cod pentru ceva anume?

— Nup. Doar am simţit nevoia s-o spun.

Am apucat un prosop şi-am şters un strop de băutură de pe tejghea.

— Dar n-ar fi un cuvânt de siguranţă ciudat pentru un joc de BDSM? Cum ar fi ca tipa să strige „Banană!” exact în mijlocul partidei? Ar fi extrem de penibil, nu?

Nick nu m-a slăbit din priviri.

— Am citit o carte în care tipa a strigat „pisică” chiar înainte să-şi facă de cap, i-am spus. A fost o fază demenţial de haioasă.

— Bine, a murmurat el înainte să se îndepărteze de mine.

Jax era şi el la bar, cu ambele sprâncene ridicate.

— Despre ce naiba aţi vorbit voi doi acolo?

Le-am zâmbit lui şi Cailei.

— Despre cuvinte de siguranţă folosite în timpul partidelor de sex sado-maso.

Calla a făcut ochii mari.

— Hm, bine de ştiut, uite ceva la care chiar nu mă aşteptam.

Am lăsat să-mi scape un chicotit şi, deodată, m-am simţit mult
mai liniştită decât fusesem toată ziua.

— Va dau ceva de băut? i-am întrebat şi zâmbindu-i Cailei cu o faţă de Joker drogat. Ce ziceţi de-o tequila?

Ea s-a tras înapoi şi aproape că m-am aşteptat să se ia de mine.

— La naiba, nu! Nu vreau niciun strop din licoarea diavolului. Jax a izbucnit în râs, lăsându-şi braţul să alunece peste umerii
ei şi trăgând-o aproape de el, cu un gest protector. Ceea ce m-a făcut să scot, în sinea mea, un Sunet cam ca un „Aaahhh!”

— Ştiu şi eu... a răspuns el. E destul de plăcut să ţii în braţe şi o sticlă.

îmbujorată toată, Calla şi-a pus mâna pe abdomenul lui şi a comentat:

— Cred totuşi că am să stau departe de ea.

Am sfârşit prin a-i oferi lui Jax sticlă de bere Bud Light şi Cailei o limonadă concentrată.

— îmi place tricoul tău, a comentat Calla ducându-şi sticla spre buzele roşii. O să-mi fie dor de tine şi de tricourile tale.

— Si mie o să-mi fie dor de tine, am răbufnit si, dacă m-as fi
putut urca pe tejghea, aş fi cuprins-o în braţe în clipa aia. Dar te întorci, nu-i aşa? Că doar avem drepturi comune asupra ta, nu?

A pufnit în râs.

— O să mă întorc mai devreme decât te aştepţi. Nici n-o să apuci să-ţi fie dor de mine.

— Ştiam, însă că aveam să-i simt lipsa.O să vin şi eu cu ea când se va întoarce, s-a auzit glasul lui Tess de lângă Calla şi am văzut-o mângâindu-şi pletele întunecate şi lucioase. îmi place mult aici.

Calla s-a întors şi l-a privit pe Jase, care vorbea cu Cam.

— Sper că n-ai de gând să-l laşi deoparte, nu cred că o să-ţi meargă.

— N-aş face niciodată una ca asta, a răspuns Tess privindu-mă. E aşa o partidă...

Mi-am întors privirea spre tipul chipeş cu ochi cenuşii cunoscut drept Jase.

— Că bine zici.

— Ei bine, fetelor, gata, a venit timpul să plec.

Jax şi-a lăsat braţul jos şi a sărutat obrazul Cailei, spunând:

— Recunosc însă că Jase e de vis! Până şi eu m-aş da la el.

Şi a spus-o îndeajuns de tare ca Jase să ne arunce o privire confuză, dar tot sexy, aşa că am pufnit într-un hohot de râsete şi chicoteli ca de hienă.

Tess a clătinat din cap şi s-a sprijinit de Calla.

— Pe bune acum, ne place aici. Şi lui Cam, şi lui Avery. E un loc în care să evadezi.

— Iar tu poţi veni oricând în vizită la noi, mi-a spus Calla.

Am dat din cap absentă, iar uşa de la intrare s-a deschis. In seara asta puteau veni numai apropiaţii lui Jax şi ai Cailei, aşa că

mă aşteptam să o văd pe Katie, care nu-şi făcuse încă apariţia, dar nu ea intrase.

Reece a păşit în bar îmbrăcat asemănător cu ce purtase mai devreme, iar inima mea toantă mi-a sărit din nou din piept. Era vineri noaptea, iar el, ca ofiţer, n-ar fi

trebuit oare să fie la muncă?

La naiba!

Nu le-a dat nici cea mai mică atentie băieţilor care stăteau

t *t*

îngrămădiţi în jurul unei mese. Şi-a îndreptat instantaneu atenţia spre bar. Privirile ni s-au întâlnit. Părţile femeieşti ale corpului meu au intrat imediat în acţiune.

De două ori la naiba!

De fiecare dată când îl vedeam mi se tăia respiraţia. Poate din cauza felului în care păşea — ah, mii de draci, venea direct spre bar! M-am răsucit pe călcâie şi privirea mi-a aterizat asupra lui
Nick.

— Mă duc să verific stocurile, am zis.

— Poate că într-o bună zi o să-mi spui şi mie de ce faci chestiile astea, a început Calla să bombăne, după care n-am mai auzit nimic, fiindcă deja-mi mişcasem fundul de la bar.

Era probabil o reacţie complet aiurea, mai ales că el fusese drăguţ şi venise să-mi dea vestea personal, de dimineaţă. Mă gândisem la el toată după-amiaza. La el şi la Henry Williams, care voia să repare răul făcut.

Să repare... hm, de parcă ar mai fi fost ceva de reparat.

Doamne, îmi venea să râd. Am luat-o la fugă pe coridor şi m-am ascuns în depozit. Am închis uşa în urma mea, m-am proptit în ea şi am eliminat tot aerul din piept, fluturându-mi şuviţele mov şi şatene care-mi intraseră în ochi. Nu aveam deloc chef să mă gândesc la Henry şi, oricât de îngrozitor ar suna, nu aveam chef să mă gândesc nici la Charlie. Eram în sfârşit într-o formă bună, plus că mai aveam câteva ore bune înainte să-mi termin tura şi să mă pot prăbuşi.

Aşa că mintea mi-a luat-o spre Reece şi tot nu-mi

dădeam seama de ce oare bătuse drumul special până la mine să-mi vorbească despre Henry. E drept, fuseserăm cândva cei mai buni prieteni din lume, dar de unsprezece luni ne aflam într-o zonă de restricţie. Pe care el o încălcase si nu mai ştiam ce să cred si nici ce

însemna asta. Probabil că nu avea nicio însemnătate, dar n-avea cum să nu însemne nimic, pentru că Reece... ei bine, pentru că luase cu el o bucată imensă din sufletul meu cu unsprezece luni în urmă.

Iar el habar n-avea.

Am aşteptat cinci minute bune, socotind că probabil Reece primise deja o băutură de la Nick. M-am desprins de uşă, mi-am dat părul pe după urechi şi am deschis-o.

— Fir-ar! am ţipat şi m-am împleticit înapoi în încăpere.

Reece se afla chiar acolo, cu mâinile pe cadrul uşii, cu bărbia în jos şi cu maxilarul încleştat. Nu părea vesel.

— Gata, te-ai săturat să te ascunzi?

— Nu... nu mă ascundeam deloc, am spus şi un val de căldură mi-a invadat obrajii. Făceam doar inventarul.

— Aha.

— Asta faceam!

Şi-a ridicat o sprânceană.

— In fine, nu contează, trebuie să mă întorc la treburile mele, aşa că poţi, te rog, să-ţi iei...

’ — Nu.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu?

S-a îndreptat, dar în loc să se dea înapoi, a înaintat şi a blocat uşa. Bicepsul drept i-a zvâcnit când a trântit uşa.

— E cazul să stăm de vorbă. Acum, a spus.

Ah, Doamne!

— Amice, să ştii că noi doi nu avem despre ce să vorbim, l-am anuntat.

f

Reece înainta spre mine, iar eu mă trăgeam înapoi, fără să-mi

dau seama ce faceam. M-am lovit de un raft. In spatele meu s-a auzit zgomot de sticle, iar el s-a postat chiar în faţa mea, atât de aproape, încât atunci când am tras aer în piept, i-am adulmecat aroma proaspătă şi răcoroasă a apei de toaletă.

Şi-a proptit mâinile pe raft, de-o parte şi de alta a umerilor mei, apoi a reuşit să se apropie şi mai mult. Ii simţeam pe obraz aburul cald al răsuflării. Un fior slab şi-a croit drum pe şira spinării mele. Uau! Părţile femeieşti în acţiune, motoarele pornite, eram gata de decolare!

Aveam să-mi dau palme mai târziu.

— Am lăsat chestia asta dintre noi să dureze deja prea mult, mi-a spus încercând să-mi surprindă ochii larg deschişi.

Albastrul... Doamne, era ca de cobalt, un albastru greu de surprins şi de redat în acuarelă.

Mi-am simţit limba grea. Nu mai fusese aşa de aproape de mine din noaptea aceea, când toţi erau beţi mangă.

— Nu e nimic între noi, i-am răspuns.

— Pe dracu’, Roxy! Mă eviţi de luni întregi.

— Nu, nu, i-am zis pe un ton absolut patetic.

Gura lui era chiar lângă a mea şi-mi aminteam foarte bine cum mă simţisem când şi-o lipise de a mea. Era o combinaţie irezistibilă de ceva tare şi moale şi-mi aduceam aminte şi de cât de puternic era. Cum mă luase pe sus şi cum...

Şi chiar era cazul să încetez, să nu mă mai gândesc la ce a fost.

— De unsprezece luni, a continuat el pe un ton şi mai profund. Unsprezece luni, două săptămâni şi trei zile. De exact atâta vreme mă eviţi.

Doamne sfinte, oare tocmai îmi spusese că le numărase? Fiindcă da, avea întru totul dreptate. Exact de atâta vreme mă ţinusem departe de el, mă rog, cu excepţia dăţilor în care-i spusesem să se ducă dracului.

— O să vorbim despre ultima oară când noi doi am purtat o conversaţie decentă.

Ba nu, nu urma să vorbim deloc despre asta.

Şi-a aplecat capul şi i-am auzit glasul direct în ureche. Şi, când a început să vorbească, degetele mi s-au încleştat de marginea raftului de care mă ţineam.

— Da, iubire, o să vorbim acum despre noaptea în care m-ai dus acasă cu maşina.

Am înghiţit cu greu, speriată.

— Vorbeşti... vorbeşti de noaptea în care te-ai îmbătat criţă si
a trebuit să te duc eu acasă cu maşina?

Reece si-a ridicat capul si m-a sfredelit cu ochii lui albaştri. O
bună bucată de timp niciunul nu a scos vreun sunet, iar eu m-am simţit împinsă înapoi în timp, în urmă cu unsprezece luni, două săptămâni şi trei zile. Când el stătea la bar şi flirtam unul cu altul aşa cum o făceam de obicei, de când se întorsese de pe mare. Când revenise acasă din armată am simţit amândoi că anii în care fuseserăm despărţiţi dispăruseră. Prin cap îmi treceau iar gânduri de măritiş şi de făcut copii, deşi mă hotărâsem să nu mă agăţ de flirtul cu el. Cu toate astea, eram îndrăgostită până peste cap şi mai eram
şi fraieră pe deasupra. In noaptea aia m-a rugat să-l duc acasă cu maşina, iar eu am crezut că face, în sfârşit, prima mişcare, ce-i drept, un mod cam ciudat de a o face, dar n-am mai apucat atunci să despic firul în patru.

Fusesem dintotdeauna topită după tipul ăsta si îi cerşeam orice urmă de atentie, asa că am facut-o. Am

ajuns la el acasă, l-am urmat înăuntru şi... şi eu am fost cea care a făcut, de fapt, prima mişcare.

Mi-am adunat tot curajul de care am fost în stare şi l-am sărutat de îndată ce a închis uşa apartamentului. Lucrurile au luat-o curând razna. Hainele ne-au zburat în toate părţile, corpurile ni s-au atins si eu...

— Aş da orice să-mi amintesc noaptea aia, a continuat Reece privindu-mă drept în ochi, cu un glas din ce în ce mai blând. Aş da orice să-mi amintesc cum m-am simtit înăuntrul tău.

O sumedenie de lucruri mi s-au întâmplat simultan. Muşchii abdomenului mi s-au încordat si am simtit crescând în mine un

val de dezamăgire, care mi-a topit furia existentă până atunci. Am închis ochii şi mi-am muşcat buza.

Reece a crezut timp de unsprezece luni, două săptămâni şi trei zile că noi doi facuserăm sex, sex sălbatic, animalic, lipit-de-perete şi că fusese prea beat ca să-şi mai amintească. Prea criţă ca să-şi mai aducă aminte ceva de după momentul în care ne-am dezbrăcat în hol.

Iar eu nu-mi dădusem seama până atunci că el fusese aşa de ameţit, ceea ce era o tâmpenie din partea mea, având în vedere că lucram într-un bar şi ştiam când cineva se îmbăta turtă şi trebuia să nu-i mai dai de băut. La naiba, doar mă rugase să-l conduc acasă cu maşina, pentru numele lui Dumnezeu, numai că eu... eu eram mult prea obsedată el. Mult prea plină de speranţe şi mult prea îndrăgostită, încât totul mi se păruse altceva. Mă îndrăgostisem de el la cincisprezece ani, ceea ce nu se

schimbase în toţi acei am.

Am rămas în noaptea aia cu el şi a doua zi când s-a trezit, mahmur şi plin de regrete, cerându-şi neîncetat scuze şi fără să ştie cum să fugă mai departe de mine, am simţit că mi se rupe sufletul, în săptămânile care au urmat acelei nopţi a continuat să mă evite de parcă aş fi avut ciumă, iar inima mea s-a frânt.

Însă cel mai trist era că Reece înţelesese totul pe de-a-ndoaselea.

Noi doi n-am ajuns niciodată în punctul în care A intra în B. Nu ne culcaserăm în noaptea aia. De-abia reuşise să ajungă în dormitor înainte să leşine, iar eu am rămas atunci cu el, fiindcă eram îngrijorată şi m-am gândit că... nu mai conta ce-am gândit. Ideea era că nu făcuserăm sex.

Patru

L/t -ar fi fost mai rău decât faptul că Reece credea că facuserăm deja sex şi regreta ceea ce de fapt nu se petrecuse? Serios acum, ce-ar fi putut fi şi mai neplăcut? Faptul că Reece Anders nu suporta minciuna. De orice fel. Minciuna nevinovată. Mai mică sau mai mare. Minciuna necesară. Minciuna indulgentă. De orice fel.

Minciuna mea cam intra în categoria minciunilor nevinovate, fiindcă nu am pretins niciodată că am fi făcut sex, ci pur şi simplu nu afirmasem că nu am facut-o. Cu toate că mă cunoştea de când aveam cincisprezece ani, fusese acolo să vadă ce urmase după întâmplarea cu Charlie şi în prima noapte în care se întorsese acasă după patru ani petrecuţi în armată, în acea primă noapte s-a înfiinţat acasă la ai mei. Chiar şi acum mama putea să jure că venise să mă caute în mod special pe mine, dar familiile noastre se apropiaseră aşa de mult între timp, că eu aveam dubii. Mă mutasem deja de la optsprezece ani de acasă, aşa că nu m-a găsit. Ai mei m-au sunat atunci, imediat chiar, şi au insistat să mă duc acasă la ei. M-am aşteptat atunci la cine ştie ce grozăvie, fiindcă maică-mea avea o voce de-ai fi zis că urma să facă un atac de cord. Habar n-aveam că Reece venise acasă, iar el mi-a dat, mai tin minte si

acum, cea mai caldă îmbrăţişare din lume. Aşa că, în ciuda prieteniei care ne unea de când ajunsese ofiţer, ştiam că avea să

se supere.
începuse să urască minciunile cu mult înainte ca eu să-l întâlnesc, iar asta din cauza tatălui său. Nu cunoşteam prea multe detalii, dar bănuiam că era vorba despre faptul că o înşelase pe mama

lui, din moment ce Reece locuia cu ea si cu noul ei sot, iar tatăl lui

continua să iasă când cu una, când cu alta.

Aşa că, mda, să-l minţi pe Reece era un dezastru de proporţii. Reece mă privea stăruitor, în aşteptarea unui răspuns pe care

nu-1 aveam. In ultimele luni, am vrut de nenumărate ori să-i strig adevărul în faţă. Că nu am făcut sex. Numai că mă duruseră prea tare felul în care se comportase a doua zi şi faptul că m-a ignorat în următoarele săptămâni, ca să nu mai vorbesc de ideea că s-a îmbătat aşa de tare încât a fost în stare să creadă că se culcase cu mine. Durerea era foarte adâncă.

Mi-era îngrozitor de jenă, eram de-a dreptul oripilată; dacă Charlie ar fi cunoscut situaţia asta, probabil că mi-ar fi tras una peste ceafa. Pentru că ar fi trebuit să ştiu ce faceam şi nu fusese aşa, iar acum plăteam cu vârf şi îndesat. Pe urmă, au trecut zile întregi în care am zăcut din cauză că mâncasem prea multă îngheţată. Săptămâni întregi în care am crezut că aveam să pufnesc în plâns la auzul numelui său. Luni întregi în care nu l-am putut privi pe Reece fără să mă înroşesc ca sângele.

După care a trecut şi durerea aia.

Mi-am adunat toată suferinţa si umilinţa, mi le-am tinut în

frâu, am tras adânc aer în piept şi mi-am ascuţit limba:

— După cum ţi-am spus, Reece, nu avem despre ce să vorbim. De-abia îmi mai amintesc noaptea aia.

Minciuni! Minciuni sfruntate! M-am fortat să ridic din umeri.

— Nu s-a petrecut nimic deosebit.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu te cred.

— îţi închipui cumva că eşti atât de bun la pat, încât să-mi amintesc o noapte cu tine beat criţă? i-am întors-o.

— Nu, mi-a răspuns, dar a schiţat un surâs pe jumătate forţat. Nu-mi venea să cred că se afla tot acolo.

— Vreau să spun că probabil îţi aminteşti o mulţime de lucruri, din moment ce m-ai evitat atâta vreme.

La naiba, în privinţa asta chiar că avea dreptate.

— De fapt, e mai degrabă ceva de genul prefer-să-nu-mi-mai- amintesc, am zis şi, în clipa în care vorbele mi-au ieşit de pe buze, am vrut să mi le retrag, fiindcă erau pline de răutate.

Chiar dacă nu făceam decât să-l evit şi să-l iau peste picior, nu era ceva care să-mi facă plăcere.

Buzele i s-au subţiat când şi-a plecat capul într-o parte. Lumina strălucitoare a neonului i-a alunecat peste linia ascuţită a maxilarului. Am numărat o altă bătaie a inimii şi m-am aşteptat să-mi arunce o insultă. O meritam după ceea ce-i spusesem, dar nu asta am primit.

— Scumpo, aş vrea să-ţi pot spune că ştiu că ţi-a plăcut, fiindcă mi-e clar c-as fi fost în stare să te fac să te simţi bine, a reluat

discuţia pe un ton scăzut, iar nodul din stomac mi s-a adâncit şi mai mult.

Amintirile m-au năpădit deodată şi mi-am pierdut răsuflarea. Chiar şi ameţit de băutură, îmi dovedise că ar fi putut să facă totul exemplar. O noapte de neuitat, în sensul bun. Buzele mi s-au întredeschis şi am tras încet aer în piept în timp ce prin vene simţeam un val de căldură. Am observat cum privirea lui se oprea asupra buzelor mele şi pieptul mi s-a ridicat imediat. Privirea i-a rămas acolo îndeajuns de mult încât să-mi treacă prin minte o idee nebună, regina tuturor ideilor nebune din lume, dat fiind că, atunci când îmi trecea prin cap aşa

ceva, neapărat se termina rău. Şi totuşi, deşi ştiam asta, n-am făcut nimic să mă opresc.

Am crezut că Reece voia să mă sărute, după cum stătea, cu privirea fixată asupra gurii mele. Am mai tras o dată aer în piept, fără să mai fiu convinsă c-aş fi vrut să-l opresc. Dar ce naiba spunea asta despre mine? Că o căutam cu lumânarea.

Ridicându-şi ochii să-mi întâlnească privirea, şi-a dres glasul:

— Dar ştiind cât de beat am fost, nu mai sunt sigur de nimic. Nu mai...

— Trebuie să mă întorc la treabă, l-am întrerupt.

Nu mai puteam continua discuţia. Trebuia să o iau cât mai repede din loc, înainte să-mi pierd capul de prea multă dorinţă amestecată cu o nevoie de a-1 face să simtă mai bine. Am încercat să mă strecor pe sub braţul lui, dar şi-a schimbat imediat poziţia corpului. La cât de înalt şi de bine făcut era, nu aveam nicio şansă să mă strecor pe lângă el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fugi de mine!

Mi-am lăsat mâinile să cadă pe lângă corp şi am încleştat pumnii.

— Nu fug.

Privirile ni s-au întâlnit din nou şi m-am trezit prinsă iar în capcană. Cu vârful degetului mi-a împins cu grijă ochelarii în sus, pe nas. Biata mea inimă a tresărit drept răspuns la gestul pe care înainte obişnuia să-l facă deseori.

„Trebuie să-i duc să mi-i ajusteze”, obişnuiam eu să-i spun. Iar el îmi răspundea invariabil cu: „Nup, de ce? îmi place să-ţi păzesc ochelarii”. Doamne Dumnezeule, până şi amintirea aia îmi provoca dureri de inimă.

— Roxy, spune-mi, ţi-am greşit cu ceva?

Am înţepenit, de parcă mi-ar fi turnat oţel pe şina

spinării.

— Poftim?

Reece îşi schimbase complet postura. Era tot aproape, cu mâinile proptite pe acelaşi raft de-o parte şi de alta a mea, numai că mi se părea că-şi pierduse aerul arogant care-i emana de obicei prin fiecare por.

— Ţi-am făcut cumva vreun rău?

Am rămas cu gura căscată. Dacă-mi făcuse vreun rău? Da. îmi rănise sufletul, îmi fărâmase inima, dar nu cred că la asta se referea acum.

— Nu, Doamne, nu. Cum poate să-ţi treacă aşa ceva prin minte?

A închis ochii şi a răsuflat prelung.

— Nu mai ştiu ce să cred.

?

Doamne Dumnezeule, am simţit cum mi se strânge sufletul. Trebuia să-i spun adevărul. Nu conta cât de mult îmi fuseseră rănite sentimentele şi mândria, nu-1 puteam lăsa să creadă aşa ceva despre el. Mi-am pregătit vorbele, îmi stăteau pe vârful limbii.

— N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, a continuat el. Noi doi... nu asa.

Vorbele mi-au pierit precum o picătură de ploaie într-o rafală. Ştiam că era aiurea să mă supăr din cauză că el spusese că n-ar fi trebuit să se întâmple, când, de fapt, nici nu se întâmplase, dar tocmai asta era *chestia.* Din gură mi-au ieşit alte cuvinte:

— Ţie chiar îţi pare rău, nu? am rostit cu o voce mult prea răguşită. Sunt conştientă că n-oi fi eu prima ţipă cu care te-ai îmbătat şi...

— Şi cu care nu-mi mai amintesc cum a fost? m-a întrerupt el. Mda, eşti singura fată cu care am făcut asta.

N-am ştiut dacă să mă simt uşurată sau de-a dreptul insultată. Am clătinat din cap, luptându-mă cu amestecul

de emoţii.

— Iţi doreşti ca noaptea aia să nu fi existat niciodată, aşa-i?

— Da, asta îmi doresc, a răspuns şi adevărul m-a izbit ca un glonţ în piept. Pentru că am vru...

Uşa de la depozit s-a deschis brusc.

— Fir-ar să fie, mă nimeresc şi eu exact când nu e cazul, în situaţii din astea, s-a scuzat Nick. îmi pare rău, mda... îmi cer iertare că vă deranjez. Trebuie doar să iau nişte chestii.

Şi iată cum scăparea mea a venit sub forma unui tip taciturn şi aiurit, dar calul de dar nu se caută la dinţi. M-am folosit de acel moment de neatenţie. Reece si-a lăsat braţele în jos si s-a întors cu spatele la mine. Nick venise după şerveţelele imprimate cu noua siglă a barului. Am ţâşnit departe de Reece şi m-am strecurat prin uşa întredeschisă. Nu i-am aruncat lui Nick nicio privire, iar bătăile inimii care-mi răsunau în urechi au acoperit orice vorbă pe care ar fi putut-o rosti cei doi în urma mea.

Arsura aia ciudată din gât era pe fond alergic. în mod sigur era igrasie pe undeva prin clădire, mi-am spus eu îndreptându-mă spre bar şi forţându-mă să le zâmbesc larg fetelor adunate acolo.

— Ia spuneţi, mai vreţi o băutură? le-am întrebat voioasă, întinzându-mă aproape pe bâjbâite după o altă sticlă.

— Nu mai e nevoie, mersi, mi-a răspuns Calla privind pe deasupra umerilor mei.

Nu era nevoie să mă uit, ştiam deja că Reece ieşise

din depozit. L-am văzut în câteva secunde traversând barul şi aşezându-se pe scaunul liber de lângă Cam, cu un aer resemnat.

— Eşti bine? mi-a şoptit Calla, sincer îngrijorată.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Sigur că da.

Am zărit îndoiala de pe faţa ei, dar m-am întors cu spatele, mi-am împins ochelarii pe nas şi m-am străduit să-mi revin. Era noaptea ei; a ei şi a lui Jax. Nu era cazul să-mi poarte tocmai mie de grijă acum. Mi-am frecat faţa cu mâinile şi, probabil, mi-am şters şi ultima rămăşiţă de machiaj. In fine, nu că ar mai fi contat. Mi-am aranjat ochelarii şi m-am întors din nou spre ele.

Calla, Tess şi Avery mă ţintuiau cu privirea.

Am tras aer în piept, simţind cum mă zgârie pe gât, apoi mi-am apucat tivul tricoului şi l-am întins.

— Vreţi să ştiţi de ce o face mai bine Casa Astropufilor?

Avery mi-a zâmbit şi s-a aplecat spre mine.

— Vrem cumva să ştim asta?

i

Am încuviinţat nerăbdătoare.

— Ah, da, da, sigur că vreţi.

Tess a ţopăit, mult prea entuziasmată să mai audă şi motivele pentru care era bine să aparţii de Casa Astropufilor, şi cred că am început să o plac chiar atunci, dar pe Calla nu am dus-o de nas. Muşcându-şi buza de jos, m-a privit cum îi turnam lui Avery încă o apă minerală. Iar eu nu mă puteam abţine să nu privesc spre locul unde stăteau băieţii. Cam şi Jax, care păreau pe punctul de a lega o prietenie pe viaţă, discutau aprins cu Jase. De îndată ce am privit spre cealaltă parte a mesei lor, am uitat ce făceam cu lingura de gheaţă. La naiba, nici nu-mi aminteam când pusesem mâna pe ea. De ce oare o ţineam în mână?

Ochii lui Reece i-au întâlnit pe ai mei şi am simţit cum rămâneam treptat fără aer în plămâni. Privirea lui era atât de intensă încât elimina orice distanţă dintre noi. Atunci m-a izbit următorul gând: de ce alesese tocmai seara aceea ca să reia legătura dintre noi? Nu că ar fi contat, dar eram curioasă totuşi.

Nu aveam nevoie de niciuna dintre puterile lui Katie — ea era convinsă că, atunci când căzuse de pe bara pe care dansa şi se lovise la cap, îşi dezvoltase puterile de clarvăzătoare. Reuşisem să scap de el în depozit, dar încă nu terminase discuţia cu mine.

Perechea de ochi de un albastru vibrant, precum cerul care în amurg îşi pierde din strălucire, scrutau încăperea pe sub genele dese de pe chipul bronzat auriu. Pe faţă continua să i se vadă şarmul băieţesc, dar linia puternică a maxilarului, încăpăţânată şi dominatoare, şi buzele bine conturate vorbeau doar despre masculinitate, despre nimic altceva. O frumuseţe care putea fi dură, dar si maiestuoasă.
i

Am continuat să privesc pânza, apoi pensula din mâna mea, cu vârful pătat în albastru.

La naiba cu toate, îmi venea să le azvârl într-un coş! Şi nu într-unul din acelea ieftine, ci într-un Longaberger[7], de care colecţiona maică-mea.

Iar o făcusem.

Am rezistat tentaţiei de a azvârli cu pensula în pictură şi m-am întrebat într-o doară dacă pensula avea un mâner îndeajuns de ascuţit să-mi fac o lobotomie, fiindcă asta ar fi fost singura scăpare ca să nu-i mai pictez faţa lui Reece.

Din nou.

7 Longaberger, companie americană producătoare de coşuri din arţar (n. tr.)

De nenumărate ori, adică.

Nu numai că era oarecum patetic, dar era şi destul de înfiorător, dacă te gândeai mai bine. Adică, mă îndoiesc că Reece ar fi apreciat în vreun fel dacă ar fi ştiut că-i pictez sau schiţez chipul. Eu una m-aş fi speriat de moarte să ştiu că vreun tip îmi pictează chipul în secret sau că are nu ştiu câte alte versiuni ascunse prin dulap. Doar dacă nu cumva era vorba de Theo James sau Zac Efron. Probabil că nid Reece n-ar fi vrut să ştie că m-am trezit cu privirea lui întipărită în minte, fiindcă îl visasem. Din nou.

De mult prea multe ori.

Poate că nici nu i-ar păsa, mi-a şoptit o voce răutăcioasă. La urma urmei, noaptea trecută îmi invadase cu totul spaţiul perso-
nai. îmi aşezase ochelarii pe nas. La un moment dat chiar am crezut că avea să mă sărute.

Dar totodată îmi mărturisise şi că nu ar fi trebuit să existe noaptea în care el credea că facuserăm sex.

Aşa că vocea aceea răutăcioasă nu facea decât să agite şi mai mult apele.

Mi-am împins ochelarii pe nas, cu un oftat. Am aruncat pensula lângă borcănaşele de vopsea de pe noptiera veche şi care arăta de parcă s-ar fi vărsat pe ea toate culorile.

Trebuia neapărat să mă opresc. Să nu-i mai pictez faţa.

De ce nu puteam să fiu şi eu un artist aspirant normal, care pictează dealuri şi vaze pline cu flori sau chestii de-astea stupide, abstracte? Nu, eu trebuia să fiu aia care parcă stă tot timpul la pândă.

M-am dat jos de pe scaun, mi-am şters mâinile pe pantalonii scurţi şi am desprins cu grijă pânza de pe suport. Unora le place să picteze pe hârtie reciclată, dar

eu am preferat întotdeauna textura şi aspectul pânzei. Tot ce trebuie să faci este să aplid un strat de grund acrilic şi astfel poţi să foloseşti foarte bine şi acuarelele.

Nu-mi mai rămânea decât s-o rulez si s-o ascund într-un loc neştiut de nimeni, dar nu mă puteam despărţi uşor de ea, ca de fiecare dată când cream imagini pe pânză, indiferent cât de jenă mi-ar fi fost.

Pictura, desenul... deveniseră o parte importantă din mine.

„Sunt aşa de fraieră”, am bombănit în timp ce duceam pânza aproape uscată spre uscătorul improvizat dintr-o sfoară întinsă cât era dormitorul meu de mare, transformat în studio de lucru.

Am prins-o cu cârligele de rufe şi am ieşit din cameră. Am închis uşa după mine şi mi-am spus că, dacă o să vadă vreodată cineva tabloul ăla (sau pe oricare dintre celelalte), am să intru în pământ de ruşine.

De pe holul strâmt mi-a ajuns la urechi zumzetul televizorului din living. Nu-mi plăcuse niciodată linişte din casă, încă de când eram mică. Senzaţia devenise şi mai deranjantă după ceea ce păţise
Charlie. Aveam în permanenţă radioul sau televizorul în funcţiune. Iar noaptea dormeam cu ventilatorul în funcţiune, nu neapărat ca să răcorească, ci pentru zgomot.

Din doi paşi treceai de dormitor şi ajungeai în baie. Apartamentul meu era micuţ, dar plăcut. Era situat la parter, cu podele din lemn masiv, cu un living deschis, combinat cu bucătăria, a cărei uşă dădea spre terasă şi curte şi, totodată, spre uşa de la intrare.

Nu era chiar un complex de apartamente, ci o construcţie imensă, în stil victorian, din mijlocul oraşului Plymouth Meeting, situat la câţiva kilometri în afara Philadelphiei. Clădirea fusese renovată pe la începutul

anilor 2000 şi transformată în patru apartamente cu trei camere. Lui Charlie i s-ar fi părut pitoreşti şi i-ar fi plăcut să stea aici.

In celălalt apartament de la parter locuiau domnul şi doamna Silver, un tip pe care îl vedeam foarte rar se mutase de câteva luni deasupra mea, iar James, care lucra la asigurările locale, locuia împreună cu iubita lui, Miriam, în celălalt apartament.

Telefonul mi-a ţiuit, atrăgându-mi atenţia că-1 lăsasem pe braţul canapelei, când mă întorsesem acasă de la bar. Am văzut că era un mesaj.

Am tresărit şi aproape că m-am ascuns după canapea. Era un mesaj scurt de la Dean: „Mi-ar plăcea să ne mai vedem”.

Bleah, m-am simţit dintr-odată iritată. Nici nu-mi venea să-mi ating telefonul.

Cu o săptămână în urmă, când l-am adus acasă pe Dean — tipul de la Olive Garden cu puf de piersică în loc de barbă, după spusele lui Melvin —, lucrurile n-au mers aşa cum mă aşteptasem.

Noaptea s-a încheiat cu sărutări. Intr-un loc perfect, afară, pe terasă, sub lumina stelelor, dar nimic mai mult. Probabil din pricina domnului Silver, care ieşise pe terasa comună cu apartamentul de alături. Bătrânul arăta de parcă s-ar fi pregătit să-l ia la bătaie cu bastonul pe bietul Dean.

Dar chiar dacă n-am fi fost întrerupţi, tot nu s-ar fi întâmplat nimic între mine şi Dean. Era un tip simpatic, cam prea comunicativ, dar când mă gândeam la el nu simţeam absolut nimic.

Poate pentru că... Doamne, chiar aveam să-mi termin gândul? Pentru că sărutul lui Dean nu se compara cu ceea ce simţisem când mă sărutase Reece — la naiba!

Poftim, mi-am dus gândul până la capăt.

Amuzant era că nu-mi doream să simt nimic, aşa că Dean era în siguranţă. Era un tip mişto, dar nu aveam nicio şansă să mă implic în vreun fel, ceea ce nu era deloc cinstit faţă de el.

Oftând, am trecut pe lângă canapea şi am pus telefonul la loc unde fusese. Dean era un tip simpatic, dar nu aveam de gând să mai ies cu el vreodată. Trebuia să-mi fac curaj şi să-i spun, dar, înainte de toate, aveam nevoie de un pui de somn. Poate şi de-un bol cu cartofi prăjiţi şi...

Am tresărit când am intrat în bucătărie şi m-am oprit brusc în fata locului de luat masa. Mi-a atras atentia o mişcare venită din-

spre gemuleţul de deasupra chiuvetei. A trecut în goană, un amestec de cenuşiu şi maro-închis, şi a dispărut mult prea repede pentru vederea mea slabă, deşi aveam ochelarii la ochi. Am ajuns la fereastră, m-am agăţat de marginea rece din fier a chiuvetei şi m-am întins pe vârfuri. N-am văzut nimic altceva decât coşul cu flori roz, cu petalele tremurând în bătaia vântului, pe care îl cumpărasem din piaţă săptămâna trecută şi-l aşezasem pe măsuţa din fier foijat care avusese şi zile mai bune la viaţa ei. Mi s-a părut că am auzit o uşă închizându-se, dar m-am îndepărtat de geam, clătinând din cap.

Acum mai aveam şi vedenii.

M-am întors cu spatele, m-am sprijinit de chiuvetă, am tras adânc aer în piept şi mi-am mişcat capul dintr-o parte în alta. Eu închisesem barul Mona cu o noapte în urmă, ceea ce însemna că nu ajunsesem acasă decât după ora 3 dimineaţa şi mă trezisem mult prea devreme.

Mă trezisem cu senzaţia aceea oribilă de gol în stomac, care nu avea nicio cauză reală. Era totuşi prezentă, facându-mă să mă simt neliniştită şi nervoasă.

Nu scăpasem de ea decât atunci când apucasem pensula, dar ştiam că avea să revină.

Aşa se întâmpla mereu.

Indepărtându-mă de chiuvetă, am luat o banană din coşul cu fructe, care de cele mai multe ori era plin cu bucăţi de ciocolată, şi am auzit un ciocănit în uşă. N-a fost nevoie decât să-mi arunc ochii spre ceasul de lângă frigider ca să ştiu cine era.

In fiecare sâmbătă, de patru ani de când mă mutasem de acasă, mama, însoţită uneori de restul familiei, dădea pe la mine la prânz. La fel cum eu îl vizitam vinerea pe Charlie.

Slavă Domnului că închisesem uşa studioului, fiindcă asta-mi mai lipsea: ca cineva din familie — mama, tata sau vreunul din cei doi fraţi ai mei — să-mi vadă picturile cu Reece. Ştiau prea bine cine era.

Toată lumea ştia cine era.

Am descuiat uşa, am deschis-o şi m-au întâmpinat un val de căldură şi-un litru de lichid maroniu împins spre mine. M-am tras înapoi.

— Hei, ce fa...?

—Ţi-am făcut ceai dulce, m-a anunţat mama împingându-mi în braţe sticla din plastic încă fierbinte. Mi-am închipuit că ai rămas fără.

La bar mă pricepeam să prepar orice băutură, dar ceai dulce nu eram în stare să-mi fac nici să mă pici cu ceară. Dintr-un motiv complet necunoscut, nu reuşeam niciodată să amestec cantitatea exactă de ceai, zahăr şi apă. Mă depăşea complet.

— Mersi, i-am zis şi am strâns sticla la piept, iar mama a pătruns în apartament ca o tornadă de un metru şaizeci, cu părul scurt, de un şaten grizonant. Ai venit singură azi? am întrebat-o.

A închis imediat uşa şi şi-a potrivit pe nas ochelarii cu rame roşii. De la ea moşteneam nu numai lipsa de

înălţime, ci şi vederea slabă. Trăiască moştenirea genetică!

— Taică-tu e plecat cu frate-tău la golf.

Am presupus că prin „frate-tău" se referea la fratele meu mai mare, Gordon, din moment ce Thomas, cel mic, tocmai trecea printr-o fază *goth* şi nu s-ar fi apropiat la mai mult de opt kilometri de un teren de golf.

— O să facă un atac de cord pe căldura asta, ştii, nu? E complet ridicol că a ieşit afară. La fel şi Gordon, a continuat ea îndrep- tându-se spre canapeaua second-hand pe care o cumpărasem în urmă cu patru ani, când mă mutasem în acel apartament.

S-a prăbuşit pe canapea şi a reluat:

— Ar trebui să fie mai cu capul pe umeri... de frate-tău zic, mai ales acum că urmează să-mi vină pe lume nepotul.

Habar n-aveam care era legătura între a juca golf în luna august şi faptul că soţia lui Gordon era gravidă în trei luni. Am lăsat-o pe mama în pace şi am dus sticla cu ceai în frigider.

— Vrei să bei ceva? am întrebat-o.

— Am băut atât de multă cafea, încât mă mir că n-am zburat până aici, mi-a răspuns.

Am deschis uşa şi am strâmbat din nas. M-am tras înapoi speriată şi-am rămas cu ochii pironiţi înăuntru şi cu mâna îngheţată pe mâner.

— Ce nai... am bombănit.

— Ce e, scumpo, ce faci acolo?

Cuprinsă de nelinişte, am rămas cu ochii lipiţi de frigider. Pe raftul de sus, chiar lângă sticla cu suc stătea telecomanda de la televizor. Niciodată în viaţa mea nu pusesem în frigider, nici măcar din greşeală, telecomanda sau vreun alt bun necomestibil. Nu cunoşteam pe nimeni care s-o fi făcut, şi totuşi iat-o, pe raft, ca o tarantulă gata de atac.

Am aruncat o privire spre gemuleţul de deasupra chiuvetei, gândindu-mă la umbra pe care o văzusem mai devreme. Nu se zărea nimic şi probabil că eram mult mai obosită decât credeam, dar tot era ciudat... foarte ciudat.

Am clătinat din cap, scoţând telecomanda din ceea ce începeam să cred că era frigiderul din *Vânătorii de fantome II*, şi am băgat ceaiul la rece.

Făcându-se comodă pe canapea, mama a lovit uşor cu palma perna de lângă ea.

— Aşază-te lângă mine, Roxanne. N-am mai stat de mult de vorbă.

— Am vorbit ieri la telefon, i-am reamintit şi am închis uşa frigiderului, ducând telecomanda acolo unde îi era locul, pe măsuţa de cafea, ca orice telecomandă cuminte şi respectabilă.

Şi-a dat peste cap ochii căprui, identici cu ai mei.

— Asta a fost acum o veşnicie, draga mea. Ia mută-ţi fundul încoace.

Mi-am mişcat fundul acolo şi, de îndată ce m-am aşezat, a ridicat o mână subţire şi mi-a apucat coada ciufulită.

— Ce s-a întâmplat cu şuviţele tale roşii?

Am ridicat din umeri şi mi-am scos elasticul. Aveam un păr lung şi care-mi ajungea până în dreptul sânilor inexistenţi. Era saten-închis, cu şuviţe mov. îi schimbasem foarte des culoarea, încât uneori mă întrebam cum de nu-mi căzuse tot din cap.

— M-am plictisit de ele. Iţi place movul?

A încuviinţat şi şi-a mijit ochii, în spatele ochelarilor.

— Da, ţi se potriveşte foarte bine. Merge de minune cu petele de vopsea de pe tricou.

Mi-am coborât privirea spre tricoul uzat, cu *Twilight,* şi-am băgat şi eu de seamă că faţa lui Edward avea o mulţime de pete mov.

— Ha.

— Deci, a rostit mama într-un fel care mă facea să sesizez un semnal de alarmă. Ştii că oferta mea rămâne valabilă, da?

Spatele mi-a înţepenit când i-am întâlnit privirea pironită asupra mea. Oferta. Of! Oferta era pentru o mine o cârjă vie de care uneori — ei, bine, aproape mereu — voiam să mă sprijin. Oferta însemna să mă mut înapoi acasă, la douăzeci şi doi de ani cât aveam, să renunţ la cursurile de grafică computerizată pe care le frecventam, şi la jobul de la bar, şi la paginile web pe care le cream şi să-mi dedic timpul sută la sută pasiunii mele adevărate.

Pictura.

Aveam cu adevărat noroc că părinţii mei erau dispuşi să sprijine un artist falit ca mine, numai că nu puteam accepta. Aveam nevoie să rămân independentă. Exact de-asta mă mutasem singură şi de-asta îmi lua zece miliarde de ani să termin cursurile la facultatea de stat.

— Mulţumesc, i-am spus strângându-i mâna caldă într-a mea. Mulţumesc mult, dar ştii...

f 7 >

A oftat, şi-a eliberat mâna, punând-o pe obrajii mei. S-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Ştiu, voiam să mă asigur doar că nu ai uitat.

S-a retras, şi-a înclinat capul şi m-a mângâiat cu degetul pe obraz, chiar sub rama ochelarilor.

— Arăţi foarte obosită, epuizată.

— Doamne, mamă, mulţumesc pentru compliment.

Mi-a aruncat o privire pe măsură.

— La cât ai ajuns acasă de la Mona azi-noapte?

— La trei dimineaţa, am oftat şi m-am rezemat de pernele canapelei, pe care le-am lăsat să mă înghită cu totul. M-am trezit cam devreme.

— N-ai putut să dormi? m-a întrebat cu milă în glas.

Mama mă cunoştea foarte bine. Am încuviinţat.

A făcut o pauză, cât s-a aşezat picior peste picior, după care a continuat:

— L-ai vizitat pe Charlie ieri?

Am mai încuviinţat o dată.

— Sigur că l-ai vizitat, a urmat ea încet. Ce mai face băiatul meu?

Auzind-o cum vorbea despre el m-a făcut să simt cum mi se adâncea rana pe care o aveam după ce-1 văzusem cum arăta. Părinţii mei... Doamne, îi erau lui Charlie mai părinţi decât fuseseră ai lui vreodată. Am oftat adânc şi i-am povestit despre vizita mea la Charlie şi cum nu mă recunoscuse nici de data asta. Ochii închişi la culoare i s-au umplut de îngrijorare, amintindu-şi şi ea ce se întâmplase.

După ce am terminat de povestit, mama şi-a scos ochelarii şi a început să se joace absentă cu unul din braţe.

Am auzit ce-a făcut Reece.Ochii mi s-au mărit de-am crezut c-or să-mi iasă din orbite. Auzise ce-a făcut Reece? Auzise despre aventura noastră care nu fusese, de fapt, o aventură? Ii spuneam multe lucruri mamei, dar toate aveau o limită.

— Consider c-a fost foarte frumos din partea lui să te caute şi să-ţi spună despre Henry, a continuat ea şi am simţit uşurarea în stomac.

Slavă Domnului că nu se referea la prostioarele din pat.

— Cum ai aflat asta?

Mi-a zâmbit.

— Mi-a spus mama lui aseară, a reluat ea cu un aer şiret. Nici nu ştii cât s-a străduit să facă asta, Roxy. Hm, nu ţi se pare interesant?

— Ei, mamă, am zis şi mi-am dat ochii peste cap.

Normal că mama ştia că mă îndrăgostisem de el de când se mutase lângă noi. Eram convinsă că, anul trecut de Ziua Recunoştinţei, aranjase cu mama lui Reece să ne cupleze, fiindcă şi una, şi alta bătuseră atâtea apropouri despre cât de singuri eram amândoi, până când fratele lui Reece s-a înecat cu piure de cât a râs.

Fusese o reuniune destul de stânjenitoare a celor două familii, ceea ce însemna că anul ăsta avea să fie şi mai aiurea, pentru că aşa-zisa noastră aventură avusese loc la câteva luni după cina de Ziua Recunoştinţei.

— Roxy, e băiat bun, să ştii, a continuat mama ca şi cum i-ar fi făcut reclamă lui Reece. A luptat pentru ţară, pe urmă a venit acasă şi s-a angajat într-un loc unde-şi pune viaţa în pericol. Iar ce s-a întâmplat anul trecut cu băiatul ăla... A trebuit să ia o deci...

— Mamă, am gemut.

Am fost în stare să schimb subiectul, şi de la Reece am trecut la venirea pe lume a nepotului numărul unu.

Trebuia să mă pregătesc pentru a-mi începe tura la Mona, aşa că mama m-a îmbrăţişat afectuos, apoi s-a desprins de mine, m-a privit drept în ochi şi a spus:

— Nu prea am vorbit noi despre Henry şi despre ce vrea el, dar vreau să ştii că si eu, si tata te susţinem, indiferent ce hotărâre vei lua.

Am simţit că-mi dădeau lacrimile, dar mi le-am înghiţit. îmi iubeam părinţii din tot sufletul. Erau mult prea buni cu mine.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Nici măcar nu vreau să-i mai văd fata.

A încuviinţat cu un surâs trist şi am ştiut exact la ce se gândea. Nu voiau decât să mă vadă că renunţ o dată pentru totdeauna la toată ura care mă apăsa ca o povară.

— Dacă asta vrei, atunci îţi suntem alături.

— Asta vreau, am întărit eu.

M-a mângâiat pe obraz şi a ieşit în trombă, la fel cum intrase.

Am închis usa în urma ei si mi-am dat seama că nu mai aveam timp de niciun pui de somn.

Chestie benefică, dacă mă gândeam mai bine, fiindcă l-aş fi visat din nou pe Reece, iar asta era tot ce-mi mai lipsea! Chiar în clipa aia mi-am stabilit o listă de priorităţi.

Unu: Trebuia să fac dus. O luam încetişor.

Doi: Trebuia să nu mai visez la el. Sigur că era mai uşor de zis decât de făcut, dar nu conta. Era unul dintre lucrurile importante de pe lista cu priorităţi.

Trei: Trebuia, de asemenea, să nu-i mai pictez moaca aia nesuferită, dar sexy.

Şi, în cele din urmă, Patru: Trebuia să fiu sinceră cu Reece următoarea dată când aveam să-l văd şi să-i spun adevărul despre noaptea aia. Măcar atât puteam face şi eu. Să las în urma mea bagajul acela de durere strânsă în suflet. Trebuia neapărat s-o fac, fiindcă nu-mi ieşea deloc din minte ce mă întrebase: „Ţi-am făcut cumva vreun rău?”

Strângând din buze, am încercat să ignor sâmburele de vină care mi se cuibărise în stomac şi am pornit spre hol. Reece trăise destul simţindu-se vinovat pentru multe lucruri. Nu mai era cazul să fiu şi eu un motiv în plus. Am intrat în dormitor, m-am dezbrăcat şi mi-am lăsat hainele pe jos, acolo unde căzuseră, gândindu-mă cum să-i dau vestea.

Aveam o oarecare bănuială că nu avea să-l bucure prea mult ceea ce urma să-i spun.

Dar dacă aş fi ştiut ce-i trecea prin minte de atâta vreme, aş fi lămurit situaţia mai de mult. Pe bune. Faptul că-mi rănise sentimentele nu era nici pe departe la fel de rău precum faptul că el credea că-mi făcuse ceva oribil.

Muşcându-mi buza de jos, m-am plimbat puţin prin cameră şi am trecut de dulapul din perete. Ii lăsasem uşile deschise şi am simţit puţin curent, care mi-a făcut pielea de găină. Cel mai supărător lucru la construcţia asta victoriană era curentul, chiar si vara.

» 7 f

Domnul Silver îmi spusese că în clădire existau tot felul de pasaje secrete, de pe vremuri, de culoare săpate pe sub scări şi de uşi ascunse în spatele pereţilor tencuiţi.

Dacă mă gândeam mai bine, scara principală care ducea la apartamentele de sus se termina exact în dreptul dormitorului meu.

M-am răsucit pe călcâie, ca o idioată, şi m-am grăbit să închid uşile dulapului. Un gest destul de inutil, având în vedere că eram goală-puşcă, dar tot am facut-o.

M-am pregătit să plec la job, obsedată de întâlnirea pe care urma s-o am cu Reece. In adâncul sufletului meu, ştiam că n-avea

' i

cum să se termine cu bine şi, deşi n-ar fi trebuit să-mi pese, îmi păsa.

Ştiam deja că regreta noaptea care nu se petrecuse, dar, după ce avea să-şi dea seama că nu-i spusesem adevărul, avea să mă şi urască.

Cinci

JZ ra sâmbătă seara şi la Mona era multă lume. Jax plecase deja cu Calla la Universitatea Shepherd din Virginia de Vest, aşa că aveam un om mai puţin la bar. Clyde era în continuare indisponibil, la recomandarea medicului, după atacul de inimă suferit în urmă cu o lună. Sherwood, bucătarul cu jumătate de normă, fugea de colo colo ca ieşit din minţi.

Eram aşa de ocupaţi, încât de-abia am observat când Nick i-a strecurat unei fete cu blugi tăiaţi numărul lui de telefon mâzgălit pe unul dintre noile noastre şerveţele.

—*Another one bites the duşi*[8] > am fredonat şi mi-am făcut loc pe lângă el, ca să iau două sticle de bere.

A mijit ochii la mine.

Chicotind, m-am întors la treburile mele şi am pus sticlele pe tejghea. Cei doi ţipi care aşteptau păreau normali, erau îmbrăcaţi în blugi închişi la culoare şi-n tricouri simple, dar eu ştiam că nu se învârteau în cele mai prietenoase cercuri. Ii văzusem pe amândoi cu Mack, care lucrase pentru un tip din Philly, unul Isaiah, pe care toată lumea din oraş şi din împrejurimi îl ştia drept un individ de care era bine să te fereşti. E bine spus „lucrase”, fiindcă astă-vară Mack a sfârşit cu un glonţ în cap, pe un drum lăturalnic. Din câte am înţeles eu pe urmă, el fusese cel care-şi bătuse joc de Calla şi-o

8 „Alta care cade în plasă”, trimitere către melodia trupei Queen, cu acelaşi nume. (n. tr.)

ameninţase cu chestiile în care se băgase maică-sa. Aşa că Isaiah nu-şi dorise să atragă atenţia poliţiei asupra lui.

Le-am zâmbit larg celor doi.

— Din partea casei.

Cel mai în vârstă, cu părul negru ca tăciunele, mi-a făcut cu ochiul.

— Mersi, scumpo!

M-am gândit că nu strică să te pui bine cu potenţiali gangsteri. Nu se ştie niciodată când e nevoie să-i dai cuiva o lecţie. Ha!

Bănuiam că Reece lucra, asa că Prioritatea Numărul Patru mai avea de aşteptat. As minţi de-ar îngheţa apele dacă n-as recunoaşte că mă simţeam uşurată, fiindcă eram complet îngrozită de momentul acela al adevărului. Ii ştiam numărul de telefon, deci i-as fi putut scrie oricând ca să-l rog să ne întâlnim. Sau i-aş fi putut trimite un mesaj în care să-i spun tot adevărul.

Dar asta ar fi fost de-a dreptul patetic.

Vestea bună era că n-aveam timp de reflecţie, ocupată fiind să alerg de la un client la altul şi să încasez bacşişurile. Trecuse de miezul nopţii când mi-am ridicat privirea de la cocktailul Sex on the Beach pe care-1 pregăteam şi l-am zărit pe Dean aşteptând în picioare, într-un colţ al barului.

Fir-ar!

M-a văzut şi el în aceeaşi clipă. Bleah! Stăteam pe loc şi ne priveam reciproc. Intr-o fracţiune de secundă mi-a trecut prin cap să mă aplec, să mă bag sub tejghea.

— Bună, mi-a spus şi a găsit singurul scaun liber. E aglomeraţie în seara asta.

Simţeam cum căldura îmi cuprindea faţa. Nu-i

răspunsesem la mesajul de mai devreme. Uitasem complet de el după ce plecase mama de la mine.

— Mda... a fost o zi cam aglomerată.

Am pus la loc sucul de ananas şi am tresărit. O zi aşa de aglomerată că n-am găsit timp să răspund la un mesaj? Suna patetic. M-am întors spre el, păstrându-mi zâmbetul de barmaniţă neclintit.

— Cu ce te servesc?

A clipit uşor. Avea ochii albaştri, dar nu în nuanţa aceea intensă ca ai lui Reece... la naiba! Doar nu mă gândeam la culoarea ochilor lui!

— Hm, o bere Bud ar fi grozavă!

Am încuviinţat şi m-am grăbit să-i aduc una. Intorcându-mă la bar, l-am văzut pe Nick ridicând sprâncenele spre mine, dar nu a spus nimic. Am trântit un şerveţel pe tejghea şi am pus sticla de bere pe el.

— O trec în cont sau o plăteşti la plecare?

A clipit din nou, după care s-a tras puţin înapoi şi şi-a scos portofelul.

— O plătesc acum, a răspuns şi mi-a dat o bancnotă de zece. Păstrează restul.

— Mersi, am bălmăjit.

Iniţial n-am vrut să-i iau banii, după care mi-am amintit de
chirie, de setul cel nou de acuarele pe care voiam să mi le cumpăr,
aşa că... Am tras adânc aer în piept, l-am privit şi am acoperit banii cu mâna.

— Uite ce-i, Dean, m-am simţit foarte...

— Roxy-moxy, fata mea, ce mai faci?

Aproape că mi-au tresărit oasele la auzul vocii lui Katie. M-am întors, surprinsă că reuşise să se strecoare înăuntru. Dar oricum barul era mult prea aglomerat, iar în seara asta ea chiar era îmbrăcată. Oarecum.

Katie lucra vizavi de barul Mona, într-un club pentru domni. Cu alte cuvinte, era dansatoare exotică, ocupaţie care-i plăcea la nebunie. De obicei, umbla îmbrăcată în nişte lucruri pe care unii nici nu le-ar considera demne de purtat în public. Dar în seara aceea picioarele ei lungi erau acoperite de o pereche de pantaloni mulaţi din piele roz, culoarea gumei de mestecat, iar topul ei era de un violet fosforescent.

Dean a privit-o ca pe un extraterestru care tocmai intrase în bar.

— Salut! am spus trezindu-mă repede din reverie şi, din obişnuinţă, am apucat sticla de Jose[9] şi-un pahar pentru tărie. Cum **merge treaba azi?**

Făcându-şi loc cu coatele printre o doamnă mai în vârstă şi Dean, s-a strecurat într-un spaţiu minuscul.

— Aşa de mare plictiseală, că aproape c-am adormit în timp ce alunecam de pe bară.

— Ar fi fost aiurea dacă s-ar fi întâmplat asta, am spus şi i-am turnat un *shot* de tequila.

— Deci eşti liberă duminică? a intervenit Dean strângându-şi braţele la piept, ca şi cum i-ar fi fost teamă s-o atingă pe Katie, să nu cumva să se molipsească de ceva.

Nu mi-a plăcut chestia asta.

Chicotind, Katie şi-a împreunat degetele cu unghii de-un albastru metalic în jurul paharului de tărie.

— E liberă, dar nu-şi va petrece ziua cu tine, asta dacă nu cumva numele tău de familie e Winchester, a rostit ea ridicând dintr-o sprânceană, iar eu am rămas cu gura căscată. Iar tu sigur nu eşti Dean Winchester.

— Poftim? a bolborosit el, cu obrajii roşii.

— Ce e? a zis ea şi a ridicat din umeri. Dragule, uite, îţi spun cu frumosul, n-ai nicio şansă cu fata asta.

9 Jose Cuervo, tequila (n. tr.)

— Katie, am şuierat eu.

Dean s-a întors către mine.

— Ce penibil, a murmurat Katie.

I-am aruncat o privire cu subînţeles.

Şi-a ţuguiat buzele, mi-a trimis o bezea prin aer şi pe urmă a dat pe gât dintr-o înghiţitură paharul cu tequila.

— Să ţii minte ce ţi-am spus.

A trântit paharul pe tejghea, iar femeia de lângă ea a privit-o uimită. Katie şi-a atins capul cu un deget şi mi-a spus:

— L-ai cunoscut deja pe bărbatul cu care o să-ţi petreci restul vieţii.

Ah, Doamne! îmi aminteam perfect că-mi spusese că deja îmi întâlnisem iubirea vieţii, bazându-se pe puterile ei extrasenzoriale pe care susţinea că şi le dezvoltase după ce căzuse de pe bară.

Astfel de lucruri însă li se întâmplau numai cunoscuţilor mei.

Mă îndoiam profund sau, cel puţin, nu prea trăgeam speranţe că l-aş fi cunoscut deja pe cel care avea să devină iubirea vieţii mele, dar nu-mi spusese doar atât. Iar ceva din tot ce-mi zisese se adeverise deja.

Si se referea la Reece.

Katie s-a strâmbat pe la spatele lui Dean.

— Şi nu e el. In fine, Roxy-moxy, a rămas că ne vedem mâine la prânz să mâncăm brioşe, da?

Am încuviinţat dând din cap, iar Katie şi-a fluturat degetele spre mine.

— Hai, la revedere!

Am rămas tâmpă şi-am privit-o cum se unduia spre ieşirea din bar. Deşi o cunoşteam de multă vreme, încă reuşea să mă lase cu

gura căscată.

— E ceva în neregulă cu fata aia, a zis Dean cu vocea ascuţită de iritare. Nu ştiu cum de poţi s-o suporţi.

Mi-am mutat privirea spre el.

— Nu e nimic în neregulă cu ea, i-am spus şi i-am observat surprinderea din ochi. Iartă-mă, dar sunt cam ocupată în clipa asta.

A clipit din nou, aşa cum făcea de obicei.

— Nu-i nimic, vorbim mai târziu.

Am deschis gura să-i spun că nici mai târziu, dar s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în mulţime. Clătinând din cap, m-am mutat în cealaltă parte a barului. N-a fost nevoie să-i spun lui Nick nicio vorbă ca să schimbăm locurile şi m-am apucat de onorat comenzile primite. Puţin mai târziu, mi-am ridicat privirea şi, în mod ciudat, iar am întâlnit-o pe a lui Dean. După care nu l-am mai văzut.

Restul nopţii a trecut repede. Am dat ultima strigare şi am eliberat barul, apoi ne-am împărţit bacşişurile şi am făcut actele. De obicei, când făceam asta împreună cu Nick, doar muzica ne ţinea companie. De cele mai multe ori găseam cea mai enervantă melodie din lume şi-o puneam să cânte la nesfârşit, dar în noaptea aia n-aveam chef de asa ceva.

y

Nick, pe de altă parte, părea dornic de discuţii.

— Cine era tipul care a venit să-ţi vorbească?

Am închis casa şi am trecut grăbită totalurile în coloanele din registru create de Jax. într-o bună zi, Mona avea să devină un bar adevărat şi atunci o să avem şi noi un sistem de plată cu cârdul. Deh, o fată are dreptul să viseze, nu? Oftând, m-am întors cu faţa spre el şi m-am sprijinit de bar, privindu-1 cum facea curat.

— Nimeni, un tip cu care am ieşit o dată în oraş.

— Doar o dată?

Am ridicat din umeri.

— Mda. Nu mă interesează.

Şi-a azvârlit pe umăr prosopul pe care-1 folosea şi s-a apropiat de mine.

— Crezi că o să devină o problemă?

Ambii băieţi, Jax şi Nick, erau puţin cam prea protectori, poate şi Clyde la fel.

— Nu, n-o să ne facă probleme. Cred că a înţeles mesajul în seara asta, am spus înclinându-mi capul într-o parte. Şi-n afară de asta, nu sunt sora ta mai mică ca să-i îndepărtezi pe băieţi de mine.

— N-am nicio soră mai mică.

— în fine.

— Dar am un frate mai mic, a continuat şi şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a mea, aplecându-şi bărbia.

La cât eram de aproape, am observat că avea ochii

mai mult verzi decât căprui. Şi, Doamne sfinte, stăteam la fel de aproape precum poneii din desenele animate *My littlepony*.

— Roxy, să ştii că nu văd în faţa ochilor cuvântul „soră” atunci când mă gândesc la tine.

— Nu? am zis şi ochelarii au început să-mi alunece de pe nas.

— Aş fi oricând dispus s-o facem, m-a anunţat.

Uite aşa, din senin. Bum! Direct în faţă.

Am căscat ochii, de-a dreptul şocată. Până atunci Nick nu-mi arătase niciodată vreo urmă de interes.

— Hm...

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Doar că pe urmă n-aş mai putea munci aici, aşa că n-o să se întâmple nimic între noi. Probabil că pentru tine aş putea să fac o excepţie, dar oricum nu ăsta e motivul principal pentru care nu as...

i

Si-a mişcat o mână si mi-a atins vârful nasului.

i f r

— Pentru care nu aş ajunge cu tine aşa de departe.

L-am privit lung, flatată şi, recunosc, înmărmurită.

— Ce pot să zic? Mulţumesc.

Mi-a făcut cu ochiul, după care s-a îndepărtat de bar. Şi-a luat prosopul de pe umăr şi a dat cu spray de curăţare pe tejghea. Creierul meu a avut nevoie de câteva clipe ca să funcţioneze din nou normal. Mi-am aranjat ochelarii.

— Păi, şi eu aş fi dispusă, dar ar fi mult prea penibil după aia.

Nick s-a hlizit.

— Auzi, Nick, pe bune acum, tu te cuplezi cu ţipe pe care nu le mai vezi niciodată după aia?

Se spune că pisica a murit de curiozitate, dar mie-mi place vorba asta.

— Nu-mi iau niciun angajament, mi-a răspuns.

— Să ieşi cu cineva de mai multe ori nu e un angajament, am rostit ceea ce mie mi se părea foarte logic. Adică, înţeleg să nu vrei să te culci cu ele de mai multe ori, dar nici să nu le mai vezi?

M-a privit peste umăr.

— Aşa sunt eu.

— Bine atunci, am zis clătinând din cap. Zdrobeşti multe inimi, nu?

Drept răspuns am primit un chicotit. La scurt timp după aceea ne-am terminat treaba, iar mie mi s-a părut cea mai ciudată noapte petrecută până atunci la Mona. Aveam cheile în mână, aşa că atunci când Nick a deschis uşa, nu am fost foarte atentă la ce se petrecea afară. Eram ocupată să încui şi iniţial am crezut că râsul care-1 pufnise avea legătură cu mine. Abia după ce am aruncat cheia în geantă şi m-am întors mi-am dat seama de ce râdea.

— Ce nai... am început eu, iar inima mi-a luat-o la goană.

Lângă maşina mea era parcată o camionetă de poliţie şi un poliţist super sexy stătea sprijinit de portiera din dreapta, cu picioarele lungi încrucişate şi cu braţele la pieptul ispititor.

Reece mă aştepta.

L-am privit lung în lumina difuză din parcare şi nu m-am mai gândit deloc la lista mea de priorităţi. Aerul sufocant al nopţii a pus stăpânire pe mine când l-am văzut dezlipindu-se de maşină şi venind spre mine. L-am cercetat cu privirea. Nu mă puteam gândi decât la felul cum se mulau pe el pantalonii uniformei.

Sfinte Sisoe, mergea cu un fel de graţie letală care ar fi trebuit interzisă peste tot în lume.

Nick s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit în ureche:

— Şi iată motivul principal pentru care nu m-aş încurca niciodată cu tine.

Aproape că am căzut din picioare.

— Salut, omule, i-a spus Nick şi l-a bătut pe Reece pe umăr când a trecut pe lângă el. Să aveţi o noapte bună. Roxy, ne vedem miercuri.

— Pa, pa, i-am răspuns fără să-mi desprind ochii de la Reece.

Ce naiba facea aici la ora două jumătate dimineaţa? Nu era
prima oară când ieşeam târziu de la bar şi îl găseam pe Reece aşteptând. O mai făcuse din când în când înainte de noaptea „care nu avea să se mai repete”, pe când lucra în tura de noapte şi facea pauza de masă.

Doar că nu mă aşteptam să-l mai văd făcând asta.

In parcarea de altfel liniştită a răsunat ecoul motocicletei ambalate a lui Nick. Simţeam nevoia să-i spun ceva, fiindcă stăteam unul în faţa celuilalt, la câţiva metri distanţă.

— Bună!

Ce mai replică spectaculoasă!

A schiţat un zâmbet şi şi-a îndreptat privirea asupra mea.

— Ce...?

A pufnit în râs, iar eu am simţit o fluturare în stomac, de parcă tocmai şi-ar fi luat zborul un roi de fluturi.

— Ce scrie pe tricoul tău?

Mi-am coborât privirea, încercând să-mi reprim zâmbetul de pe buze.

— Scrie „Ladie’s Man\ Ce-i cu asta?

Şi-a ridicat genele lungi şi grele şi a pufnit într-un alt hohot de râs, care m-a înconjurat ca o senzaţie plăcută şi caldă.

— Eşti... eşti o figură, Roxy.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul,

muşcându-mi buza de jos.

— Nu sunt sigură dacă e un lucru bun sau unul de care s-o iau
la fUgă.

S-a mai apropiat un pas, cu braţele de-o parte şi de alta a corpului, atingând cu cotul drept patul pistolului din dotare. Steaua din pieptul său se afla chiar în faţa ochilor mei şi părea să lucească si mai tare.

— Este... da, este un lucru bun.

Am respirat sacadat şi o pală de vânt mi-a adus o şuviţă de păr peste faţă. Ce naiba se petrecea? Am privit de jur împrejur în parcarea goală, până la maşinile care se vedeau parcate la clubul de striptease de peste drum.

— Ai ieşit să mănânci?

j

— Da. Sunt de serviciu până mâine-dimineaţă la şapte, mi-a răspuns şi s-a mişcat atât de repede, încât nu mi-am dat seama ce facea până nu i-am simţit buricele degetelor pe obraz.

Mi-a prins şuviţa rebelă de păr şi mi-a dat-o pe după ureche, lăsându-mă efectiv fără aer în piept. A zăbovit puţin pe pielea sensibilă din spatele urechii, producându-mi imediat un fior dulce.

Pulsul meu deja părea al unui cardiac.

— Ce... ce cauţi aici, Reece? l-am întrebat.

Un surâs slab i s-a aşternut pe buzele fermecătoare.

Păi, nici eu n-am ştiut la început. Eram în maşină şi mă gândeam că ar trebui să mă opresc să mănânc; şi aşa m-am trezit intrând în parcare. Şi mi-am amintit că pe vremuri obişnuiam să facem asta.

Mă topisem toată, fiindcă, deşi nu era ceva prea important, mă uimea faptul că-şi amintea. Şi eu care credeam că eram singura persoană care se mai agăţa de amintirile alea. L-am privit ameţită, iar de data asta nu avea de-a face nici cu căldura, nici cu faptul că era înalt.

— Si?

— Eşti obosită?

Ăsta nu era un răspuns la întrebarea mea, dar am clătinat din cap.

— Nu.

Ochii lui albaştri fixaţi asupra mea păreau de-a dreptul negri în lumina difuză din parcare.

— Păi, atunci am început să mă gândesc. Mi-au trecut prin minte nişte gânduri nebuneşti.

Am ridicat din sprâncene.

— Gânduri nebuneşti?

A încuviinţat, schiţând un zâmbet şi mai larg.

— Da, tot felul de gânduri nebuneşti şi necontrolate, ca de exemplu, de ce oare n-am putea s-o luăm de la capăt?

— S-o luăm de la capăt? am zis devenind un papagal care repeta cam tot ce spunea el.

— Da, ştii, noi doi, tu şi cu mine.

îmi dădusem seama la ce se referea.

— Cred că-i un plan al naibii de bun, a continuat el şi, nu ştiu cum, s-a mai apropiat puţin de mine.

Ajunsese deja la fel de aproape pe cât fusese Nick mai devreme, dar atunci nu simţisem nimic. Acum mă invadau din toate părţile tot felul de senzaţii.

— Sper să fii şi tu de acord cu mine.

— Cu ce plan?

S-a aplecat spre mine, de data asta ca să-mi aranjeze ochelarii.

— Hai să uităm de noaptea aia. Ştiu că nu putem să ne prefacem că nu a existat, dar mi-ai spus că nu... că nu ţi-am făcut niciun rău şi ştiu că nu ai minţi în privinţa asta, a reluat el şi am simţit cum inima îmi ajungea în dreptul buricului.

Să mint? Eu? Niciodată!

— Dar putem să trecem peste, nu crezi?

— De ce?

întrebarea mi-a ieşit din gură fără să-mi dau seama şi l-am văzut ridicând o sprânceană.

— Nu, vreau să zic de ce acum?

A mai trecut o clipă.

— Scumpo, o să fiu sincer cu tine, noi doi am fost prieteni buni si mi-e dor de asta. Mi-e dor de *tine.* M-am săturat să-ti simt

9 *9*

lipsa. Aşa că uite şi motivul pentru acest acum.

^

Inima mi-o luase razna. Ii era dor de mine? Se săturase să-mi simtă lipsa? Doamne Dumnezeule! Şi creierul mi-o lua complet razna. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-i răspund. Timp de unsprezece luni îl blestemasem şi mă ascunsesem de el, aşa că acum rămăsesem fără cuvinte. Reece regretase noaptea aia în care, de fapt, nu prea se întâmplase nimic, îşi dorise să nu se fi petrecut, şi, cu toate acestea, se afla aici, dornic să o ia de la capăt.

Speranţa, ah, în sufletul meu înmugurea o rază de speranţă. Ca şi cum aş fi avut din nou cincisprezece ani, ca atunci când îmi zâmbise pe pajişte pentru prima oară. Sau când obişnuia să mă însoţească la scoală. Sau ca îmbrăţişarea pe care mi-o dăduse când

7 *9* *9 9* *IT*

se întorsese acasă.

în mod cert, era la fel ca în noaptea în care îl dusesem acasă cu maşina.

9

Era aceeaşi speranţă care credeam că dispăruse în cele unsprezece luni, dar care, iată, era tot acolo, distrugând dorinţa de autoapărare, sentimentele de confuzie şi de vină.

— Ce zici, e un motiv destul de bun pentru tine?

In întrebarea lui se simţea o uşoară ironie care mă facea să-mi

7 7

doresc să zâmbesc, dar eram înfrântă.

Trebuia neapărat să-i spun ce se petrecuse în noaptea aia. Ştiam că aşa era normal, numai că el voia să o luăm de la capăt. Cum oare să o iau de la capăt dacă mă legam de trecut, de noaptea pe care el voia s-o lase în urmă?

Reece a mai ridicat o dată mâna, iar de data asta degetele lui le-au găsit pe ale mele. Mi le-a apucat. Inima începuse să-mi bată foarte repede. M-a prins uşor de braţ.

— Ce spui, Roxy? Vrei să luăm împreună micul dejun, prânzul, cina sau cum vrei să-i zici la trei dimineaţa?

j

Cum i-aş fi putut răspunde în vreun alt fel decât cu „da”?

Şase

O ă ies la masă împreună cu Reece în localul non-stop din capătul străzii pe care se afla şi barul Mona nu era ceva ieşit din comun. Totuşi era puţin ciudat. Era ca si cum m-as fi strecurat în viaţa altcuiva pe care-1 cunoşteam în cele mai mici detalii.

Restaurantul era aproape pustiu, cu excepţia unui grup de studenţi care încercau să nu pară prea beţi în prezenţa unui ofiţer şi a celor câtorva şoferi de camion. Imediat au apărut cafeaua lui Reece şi ceaiul meu dulce. Ne-am hotărât să luăm micul dejun.

La început lucrurile au fost cam ciudate. M-am aşezat turceşte vizavi de el şi, enervată de luminile puternice de deasupra, am început să-mi mişc întruna mâinile în poală. Nu ştiam nici ce să spun, nici ce să fac şi m-am concentrat asupra conversaţiei care se auzea din cinci în cinci secunde în staţia de pe umărul lui.

Cu toate astea, Reece a fost cel care a rupt tăcerea incomodă.

— Am văzut că Thomas şi-a adăugat o gaură la arsenalul din dotare.

Am încuviinţat, atingând cu mâna paharul rece.

— Mda, şi-a găurit şi sprânceana săptămâna trecută ca să-şi facă un piercing. De fiecare dată când îl văd îmi vine să iau un lanţ şi să leg între ele toate găurile: aia de deasupra ochiului cu aia din nas şi pe urmă cu aia din buză.

A chicotit uşor.

Sunt sigur c-ar fi de acord cu tine. Taică-tău îl striga „Faţă de

Metal”

.Am clătinat din cap.

— Thomas mai are puţin şi face optsprezece ani şi a reuşit să-i convingă pe ai mei să-l lase să-şi facă un tatuaj pe faţă. Ceva ca un fermoar care să înceapă de la baza cefei şi să-i ajungă undeva între sprâncene, cred.

Reece a făcut ochii mari.

— Nu vorbeşte serios, nu?

Am pufnit în râs.

— Nu cred. Ar trebui să-şi taie pletele alea drăguţe şi nu cred c-ar face el una ca asta. Probabil că nu vrea decât să-şi bată un pic joc de ei. Pentru... am continuat eu, dar am fost întreruptă de un duduit care a răsunat prelung în local.

Lăsându-se pe scaunele roşii capitonate şi proptindu-şi braţul pe spetează, Reece şi-a întors privirea spre masa puştanilor de facultate. Unul dintre ei vărsase o băutură, ceea ce li se părea incredibil de amuzant, fiindcă râdeau ca o haită de hiene. Mi-am mutat privirea asupra lui Reece. Avea un profil excepţional. Linia obrajilor, asta era, am conchis eu, asta îl facea aşa de special. Mi-ar fi fost atât de uşor să-i surprind conturul bine definit cu o pensulă sau în cărbune! Chiar, aş fi fost în stare să-i fac portretul în cărbune! Ia stai! Eram destul de convinsă că adăugasem pe lista de priorităţi „să nu-i mai pictez mutra”.

Reece şi-a întors privirea spre mine şi mi-am simţit obrajii arzând. Fiindcă mă surprinsese holbându-mă la el. A schiţat un zâmbet plin de candoarea unui copil. Am simţit o fluturare în piept.

— încă iei lecţii de design grafic, nu-i aşa?

Poftim? Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că vorbea despre facultate.

— A, da. Fac cursuri on-line. Semestrul ăsta doar două, am zis ridicând din umeri. Sunt al naibii de scumpe.

— Si cât mai ai?

— Câţiva ani, am spus şi am luat o gură de ceai.

Ah, e dulce, bun!

— Fiindcă nu fac decât două cursuri pe semestru, e ca şi cum am ales varianta mai lungă, dar când am să termin, o să...

— Ce anume?

Am deschis gura, dar m-am oprit încruntată.

— Ştii ce, asta chiar e o întrebare bună. N-am nici cea mai vagă idee. Probabil că o să-mi dau seama între timp.

Reece a mai chicotit o dată şi şi-a pus din nou braţul pe masă.

— Ai douăzeci şi doi de ani, Roxy. Chiar nu e cazul să-ţi dai încă seama de nimic.

Am luat o mină inexpresivă.

— Vorbeşti de parc-aş fi încă în scutece. Nici tu n-ai mai mult de douăzeci si cinci.

Poate că avea dreptate, dar tot simţeam un sâmbure de panică în piept. Oare aveam să mai lucrez la Mona după ce terminam facultatea? Aveam să mai fac design de pagini web? Sau urma să-mi iau o slujbă din aia adevărată ca unii oameni, în special cei băgăcioşi şi care te sfătuiau în toate privinţele?

— îmi place să muncesc la Mona, l-am anunţat.

— De ce nu ţi-ar plăcea? Cred că Jax e un tip super ca şef, a urmat el ţinându-şi capul uşor înclinat într-o parte. Iar tu te pricepi la oameni.

Am rânjit.

— Scot nişte bacşişuri frumoase, să ştii.

Şi-a coborât ochii spre gura mea, apoi s-a ridicat uşor.

— Sunt sigur.

Am simţit un fior plăcut la auzul complimentului primit pe neaşteptate. Eram oare atât de disperată după laudă, că aş fi dat din coadă dacă aş fi avut una? Sau poate doar

fiindcă venea de la Reece?

Peste ochii lui de-un albastru cobalt au coborât o clipă genele dese. Când şi-a ridicat din nou privirea, mi s-a părut că ochii îi ardeau, cu o intensitate specifică doar lui.

Mi-am alungat gândurile alea din cap, am luat hârtiuţa în care fusese înfipt paiul şi m-am apucat s-o fac bucăţele.

— Cât de rău ar fi dacă mi-aş lua diploma de grafician şi aş continua să lucrez la Mona?

— Cât de rău ar fi pentru tine să nu mai faci ceva ce-ţi place şi să te apuci de ceva ce nu-ţi place? a ripostat el.

Buzele mi s-au rotunjit într-un O. Atunci când cineva îmi prezenta situaţia asa, chiar că nu avea niciun sens.

y y 7

— Uite, mai ţii minte cât de tare a luat-o razna taică-meu vitreg când a aflat că nici eu, nici frate-meu nu aveam deloc planuri să mergem la facultate?

Am încuviinţat. Nici Reece, dar nici Colton, frate-său, nu avuseseră vreodată aspiraţii legate de facultate, ceea ce lui Richard, tatăl lor vitreg, nu prea-i convenea, dat fiind că pentru el totul se rezuma la studiile superioare şi de drept.

— Şi nu regret nici până în ziua de azi că n-am pus piciorul într-o facultate. Mă bucur că m-am înrolat în armată şi că m-am întors şi fac ce fac acum, a continuat el ridicând dintr-un umăr. Sunt mulţumit că sunt poliţist, chiar dacă în unele momente...

Pe chipul lui a trecut o umbră, iar eu mi-am ţinut răsuflarea, gândindu-mă că avea să vorbească despre ce se petrecuse atunci, despre împuşcăturile care-1 făcuseră pentru o clipă să-şi piardă controlul.

Mi -am ridicat din nou privirea spre el, gândindu-mă la cât de distrus fusese Reece după incidentul de acum un an şi jumătate. Cine ştie ce văzuse în război, deşi

înţelesesem că fusese zdruncinat bine de tot, dar nu-mi facea nicio plăcere să mă gândesc la asta... De-asta şi se întorsese acasă. Cert era că incidentul armat şi în care fusese implicat ca poliţist îl tulburase serios. La vremea aia nu mă respinsese,.dar Jax reuşise să-l scoată la suprafaţa din abisul în care se afunda.

— Nici când e al naibii de greu nu regret alegerea făcută.

Din cine ştie ce motiv, m-am simţit dezamăgită că nu continuase să zică de ce e al naibii de greu. îmi dăduse voie să mă apropii de el, dar nu vorbise niciodată despre vremurile alea şi bănuiam că tot nu era pregătit s-o facă.

— Nu trebuie să facă toată lumea acelaşi lucru ca să fie fericită, a continuat el. I-a luat ceva lui Richard să înţeleagă asta, dar a reuşit în cele din urmă. Şi acum e totul în regulă, fiindcă ştie că şi mie, şi lui Colton ne este bine.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Ştiu sigur că alor tăi nu le-ar păsa dacă ai lucra sau nu în continuare la Mona. Nu vor decât să te ştie fericită.

— Ştiu.

Şi ăsta era purul adevăr.

Reece s-a întins peste masă şi mi-a apucat încheieturile mâinilor cu degetele lui lungi. Treptat, mi-a desprins mâna de pe teancul de şerveţele pe care-1 făcusem.

— Ştii, nu trebuie să trăieşti tu viata lui Charlie în locul lui.

Am rămas cu gura căscată.

— Doar pentru că el nu poate să mai meargă la facultate, nu înseamnă că trebuie s-o faci tu în locul lui, a rostit si mi-a întors

palma, frecându-şi degetul mare de încheietura mea. Charlie n-ar fi vrut niciodată să faci asta.

In multe zile mă întrebam ce naiba făceam sau de ce făceam un anumit lucru, iar Reece îmi ghicise perfect gândurile, deşi nu mai schimbaserăm unul cu altul o vorbă civilizată de aproape un an. Acest lucru m-a surprins foarte mult, fiindcă o parte din mine nu voia să recunoască de ce faceam anumite lucruri.

Sau de ce nu faceam altele.

Mi-a atras atenţia cu o nouă mişcare a degetului. Avea buricele degetelor aspre. Contrastul dintre asprimea palmelor şi blândeţea mişcărilor şi a cuvintelor rostite m-a făcut să mă foiesc pe scaunul meu.

înainte să pot găsi un răspuns potrivit ne-a fost adusă mâncarea, iar el mi-a dat drumul la mână. Şi a făcut-o încet, lăsând să-i alunece degetele peste toată mâna mea, peste fiecare deget în parte. M-am cutremurat fără să vreau.

Discuţia a continuat pe teme mult mai lejere.

— Ia zi, cât crezi că mai rezistă Jax fără să-şi mişte fundul până în Shepherd? m-a întrebat cu furculiţa înfiptă în turta acoperită de sos.

Am pufnit în râs şi am apucat o bucată de şuncă de curcan.

— Şi Nick se întreba acelaşi lucru. Jax ar trebui să se întoarcă acasă pe la mijlocul săptămânii viitoare, dar mă îndoiesc că o să **treacă o săptămână întreagă fără să dea fixga să o vadă.**

— Şi eu la fel, a spus cu un zâmbet larg. Măiculiţă, i s-a pus rău pata pe ea.

— Se potrivesc foarte bine.

— Aşa-i, a fost el de acord. Jax merită o fată ca ea.

Era aproape patru dimineaţa când am terminat de mâncat şi Reece s-a văzut nevoit să se întoarcă la

muncă. A plătit igno- rându-mi protestele, cu un zâmbet ştrengar, care m-a făcut să mă simt din nou de şaisprezece ani.

M-a condus la maşină, parcată lângă camioneta lui.

— Haide, merg în spatele tău până acasă, mi-a zis şi mi-a deschis portiera.

Am clipit.

— Dar... Reece, nu e nevoie să faci asta.

— Sunt înapoi la datorie. Dacă e nevoie, răspund oricând. Plus

că şi ăsta e tot un fel de patrulare, aşa că nu e mare lucru.

Cu mâna pe umărul meu, m-a privit drept în ochi şi a spus:

— E târziu. Tu locuieşti singură. Te conduc acasă ca să mă asigur că eşti în siguranţă. Ori eşti de acord, ori vin după tine ca un oricare altul.

Am ridicat din sprâncene.

Şi-a plecat capul spre mine şi am văzut cum i-a revenit rânjetul ăla enervant.

— Haide, nu mă lăsa să fiu un oarecare.

Am izbucnit în râs.

— Bine, bine, vino după mine, am spus strecurându-mă pe scaunul şoferului şi ridicându-mi privirea spre el. Urmăritorule!

L-am auzit râzând pe înfundate şi am zâmbit şi eu, după care mi-a venit să mă dau cu capul de volan în drum spre casă. Ce naiba faceam? De unde atâta bucurie şi exaltare? Doar pentru că voia s-o luăm de la capăt nu însemna nimic mai mult decât că voia să fim din nou prieteni. Ceea ce era super tare şi bănuiesc că la fel de super era că mă simţeam fericită pentru că scăpasem de furia şi de nebunia care mă cuprinseseră în noaptea aia. Eram oricând în stare să fiu din nou prietena lui.

Câtă vreme înceta să-mi mai zâmbească aşa şi să mă atingă. Amicii nu se atingeau unul pe altul.

Am oprit lângă bordură, cu maşina lui în spatele meu, şi nu am fost deloc surprinsă să-l văd deja afară, aşteptându-mă, atunci când am coborât din maşină.

— Mă conduci până la uşă? l-am întrebat atârnându-mi geanta pe umăr.

— Normal, a spus şi mi-a închis portiera. La urma urmei, e de datoria mea să fiu de ajutor şi să apăr lumea.

Am ridicat o sprânceană.

Mireasma ultimilor trandafiri tomnatici ai doamnei Silver a umplut aerul, iar Reece, cu mâna pe spatele meu, m-a condus pe aleea cu dale vechi din faţa terasei. Greutatea palmei lui părea să-mi pătrundă prin bluza subţire. Toată regula mea de „a nu ne atinge” se ducea pe apa sâmbetei.

în apartamentul familiei Silver era lumina stinsă, la fel şi la James şi Miriam, doar o luminiţă palidă iradia din apartamentul de deasupra mea. Trebuia să mă duc odată să fac cunoştinţă şi cu vecinii de deasupra. Am adăugat şi asta pe lista mea de priorităţi în continuă modificare.

M-am oprit în faţa uşii şi mi-am scos cheile, dorindu-mi din tot sufletul să nu bag de seamă faptul că-şi ţinuse mâna nemişcată pe spatele meu sau că stăteam aşa de aproape unul de altul, încât mai că-mi atingea şoldul cu coapsa lui dreaptă.

Mi-am ridicat privirea spre el şi am tras adânc aer în piept. Din tot ce-mi trecea prin cap, nu eram în stare să formulez o propoziţie coerentă.

— Vezi, ai ajuns teafară acasă, mi-a spus pe un ton glumeţ.

Mi-am simţit pielea înfierbântată în aerul înmiresmat.

— Datorită ţie.

— Sunt si eu bun la ceva.

9

— Eşti bun la o mulţime de lucruri.

Nu ştiu de ce, dar când cuvintele mi-au ieşit din gură, au sunat mult mai desfrânate decât le-am gândit.

Era întuneric şi nu puteam decât să-i ghicesc expresia de pe chip, dar Reece s-a mişcat şi am ajuns faţă în faţă. Intre timp, şi-a retras mâna de pe spatele meu şi mi-a atins şoldul cu ea.

— Ah, Roxy, mi-aş dori să-ţi spun că te cred că ştii la ce sunt bun, dar nu pot.

Ah! Bun! Cuvintele chiar sunaseră desfrânat, fiindcă Reece se referea la acea noapte, de care ar fi trebuit deja să nu mai pomenim niciodată. Numai că ne întorseserăm în mijlocul acelei încurcături. Iar eu nu mai puteam să-mi ţin în frâu cuvintele.

— Ai fost bun, am zis amintindu-mi cum mă sărutase.

Mort de beat sau nu, tipul ştia să sărute perfect.

— Vreau să zic$_{y}$ *foarte* bun.

Buzele alea afurisite au schiţat un zâmbet şi toate părţile mele femeieşti au început să se simtă aţâţate. Nu-mi doream decât să-şi mişte mâna puţin mai la stânga şi în jos.

— Cum aşa, Roxy, credeam că nu sunt cine ştie ce, parcă aşa ai zis, nu?

Aşa zisesem. Mi-am dat imediat seama că ne gândeam la două lucruri diferite. Eu, la sărutat, el, la sex. Trebuia neapărat să-i spun ce anume se petrecuse atunci.

— Reece, eu...

— Vreau să ştii ceva de la bun început, m-a întrerupt el şi şi-a plecat capul spre mine, astfel că, atunci când vorbea, îi simţeam răsuflarea de-a lungul obrazului. Ţi-am spus cât de dor mi-a fost de tine şi că m-am săturat să-mi fie dor.

Am simţit cum mi se golea creierul.

— Da, mi-ai spus.

— Dar asta nu e tot, mi-a explicat şi inima mi-a luat-o razna. E clar că între noi doi e ceva. Beat sau nu, noaptea aia nu s-ar fi petrecut dacă n-ar fi existat ceva.

— Stai puţin. Ai spus că regreţi ce s-a petrecut în noaptea aia.

Că...

— Da, îmi doresc să nu se fi petrecut niciodată, Roxy. Şi asta doar pentru că vreau să-mi amintesc cum a fost prima oară înăuntrul tău. Vreau să ţin minte fiecare secundă în care am pătruns în tine, centimetru cu centimetru, şi să nu uit niciodată. De-asta o regret şi am de gând să îndrept situaţia.

Doamne sfinte, ce-mi spusese el mă înfierbântase toată pe dinăuntru. Eram asa de tulburată, că nici nu-mi mai dădeam seama că, de fapt, nici nu fusese vreodată înăuntrul meu. Niciun tip, nimeni, nici măcar Reece nu-mi vorbise vreodată aşa.

îmi plăcea.

Şi părţilor mele femeieşti.

Katie îmi povestise odată despre un tip care reuşea s-o excite doar din vorbe, iar eu nu o crezusem deloc. Acum o credeam. întru totul. Chestia asta nu era deloc o legendă. Era posibil, dar ia stai puţin. Avea de gând să îndrepte situaţia?

— Ştii care-a fost cel mai al dracului de greu lucru în ultimele unsprezece luni?

— Nu, i-am şoptit.

Avea vocea răguşită, uşor tremurândă.

— Să te văd ieşind cu tot felul de ţipi care nu meritau niciun minut din viaţa ta, ceea ce mă face să mă întreb după ce fel de criterii îi alegi.

Am avut de gând să-mi apăr gusturile în materie de bărbaţi, dar mi-am ţinut gura închisă. Mda, de fapt, ultimii ţipi cu care ieşisem chiar fuseseră aiurea. Dean nu.

El era doar... bla, bla, bla... plictisitor de moarte.

— Ai fost în stare să ieşi cu tolomacii ăia şi să fugi de mine.

— Şi tu meriţi timpul meu? l-am întrebat fără să mă pot abţine.

îşi arcuia buzele într-un mod conştient, arogant şi al naibii de sexy.

— Scumpo, habar n-ai cât de mult merit, a spus şi mi-a strâns şoldul. Roxy, nu vreau să fim doar amici. La naiba, nu. Dar dacă tu doar atât vrei, atunci o să mă rezum la asta. Dar vreau să ştii de- acum cum stau lucrurile. Să ştim amândoi despre ce-i vorba. Să ştii ce vreau de la tine.

Prin staţia radio de pe umărul lui s-a auzit dispecerul raportând un accident de circulaţie pe una dintre străduţele laterale, nu departe de unde locuiam eu. Cu ochii aţintiţi asupra mea, şi-a mişcat mâna şi a atins un buton de pe staţia radio pe care nu-1 puteam vedea.

— Aici unitatea Trei-zero-unu, a spus el. Sunt pe drum.

Reece şi-a retras mâna şi mi-a spus:

— Gândeşte-te la asta.

Apoi şi-a plecat capul şi mi-a atins obrazul cu buzele, până spre tâmple. M-a sărutat dulce şi mult prea puţin, după care a conchis:

— Si acum miscă-ti fundul ăsta mişto în casă.

Ameţită, am făcut întocmai. Dar după ce am trecut de uşa deschisă, m-am întors şi l-am surprins la jumătatea drumului spre maşină.

— Reece!

M-a privit peste umăr şi m-a întrebat:

— Ce e, Roxy?

Simţeam că-mi iau foc obrajii.

— Să ai grijă, te rog.

Nu i-am văzut zâmbetul, dar i l-am simţit în glas.

— întotdeauna, scumpo!

Şi s-a făcut nevăzut.

Fiorul revenise, mai puternic decât mi-1 puteam aminti. Am
plutit cât am închis uşa în urma mea şi m-am abţinut cu greu să
nu-mi ridic braţele şi să fac piruete ca fata din *Sunetul muzicii.*
M-am oprit brusc în faţa holului. Din bucătărie venea un zumzet
slab, ca sunetul unei maşinării aflate în funcţiune.

2 > »

Intr-o fracţiune de secundă am uitat si de Reece, si de discursul

f 9 ⁷ 7

lui despre nu-mă-interesează-doar-o-prietenie şi-am aprins lumina. Totul părea normal, numai că sunetul ăla...

Mi-am azvârlit geanta pe canapea şi am trecut încet prin sufragerie, aprinzând luminile în drumul meu. Am ajuns în bucătărie cu inima în gât şi am găsit repede întrerupătorul. Lumina a inundat bucătăria, am căutat sursa zgomotului şi am găsit-o imediat.

— Ce naiba? am bombănit.

Maşina de spălat vase din fata mea îsi facea liniştită treaba. Nu

j ± y ? y

era nimic neobişnuit în asta... doar că eu nu o pornisem înainte să plec la muncă. Şi, chiar dacă aş fi facut-o, nu ar fi mers atât de mult timp. Am simţit cum mi se ridicau de pe ceafa firele de păr şi am rămas holbându-mă la ea.

Cu răsuflarea întretăiată, m-am apropiat de maşina de spălat, aşteptându-mă parcă să prindă viaţă şi să înceapă să cânte la fel ca

A.

lucrurile din *Frumoasa si Bestia*. înghiţind cu greu, mi-am vârât degetele sub mâner şi am tras tare, întrerupându-i ciclul de spălare.

Aburul s-a împrăştiat în aer, iar eu mi-am retras repede mâna. Uşa s-a întredeschis, apoi s-a deschis

toată. In maşină nu erau decât două lucruri: ceaşca pe care o folosisem dimineaţă să beau ceai, înainte să plec la serviciu, şi farfuria de pe care mâncasem un covrig.

Nimic altceva.

Am lăsat uşa deschisă şi m-am dat la o parte, clătinând din cap. Nu înţelegeam. Să fi atins din greşeală butonul de programare? Părea plauzibil, dar fir-ar să fie, nici măcar nu ştiam cum să-l pornesc.

Un fior rece mi-a străbătut spatele şi mi-am încrucişat braţele la piept. M-am răsucit de jur împrejur şi am privit cu atenţie fiecare cotlon din bucătărie. După care, mai mult decât speriată, am fugit din bucătărie şi am lăsat toate luminile aprinse. Nu m-am oprit din alergat până n-am ajuns în dormitor, unde am închis uşa si am încuiat-o.

Șapte

— / ot mai crezi în fantome? l-am întrebat pe Charlie.

Se uita pe geam fără să-mi răspundă, dar eu eram de neoprit, la fel ca tipa din filmul acela despre care vorbeau toţi. Nu mai ştiu cum se numea, dar era cu Theo James, deci era marfa.

— îmi amintesc cum ne jucam cu Placa Spiritelor, am continuat eu aşezată pe fotoliul din faţa lui, cu picioarele sub fiind. Cred că nu aveam mai mult de treişpe ani, nu, şi cu un an înainte am jurat că am văzut afară un chupacabra, în fine, cred că apartamentul meu e bântuit.

Charlie a clipit alene. Am tras adânc aer în piept.

— Sâmbăta trecută mi-am descoperit telecomanda în frigider şi când m-am întors din tura de noapte mi-am găsit maşina de spălat vase pornită. După tura de joi, am ajuns acasă şi televizorul de la mine din dormitor mergea, dar eu nu-1 lăsasem pornit. Aşa că, ori am o fantomă în casă, ori la mine mai locuieşte cineva de care habar n-am, ori îmi pierd minţile de-a binelea. Ştiu, nu e deloc greu de crezut c-aş putea s-o iau razna.

Râsul meu zgomotos a răsunat în camera tăcută, chinuindu-mă. Adevărul era că toate chestiile astea ciudate care se petreceau la mine acasă mă scoteau din minţi. îi povestisem mamei despre ele de dimineaţă, înainte să vin la Charlie, şi era convinsă că aveam o fantomă. Si, deşi nu văzusem niciodată vreuna, eu credeam cu tărie în ele. La urma urmei, erau mult prea mulţi oameni în lumea

asta, oameni sănătoşi şi normali la cap, care susţineau că văzuseră

o fantomă, ca să nu existe si un sâmbure de adevăr. Numai că la

mine în apartament nu se petrecuse nimic înainte. De ce să fi început tocmai acum să se facă auzită? Sau poate că făcuse şi înainte diverse lucruri, dar nu le observasem eu? Doamne, mă înfiora de moarte gândul că aveam apartamentul bântuit de spirite.

Data viitoare când aveam să mă duc la supermarket trebuia să nu uit să iau nişte sare, adică o găleată de sare. Asta părea că funcţiona la tipii din serialul *Supranatural:Aventuri în lumea întunericului*.

Oftând, am scos tabloul pe caie-1 adusesem cu mine şi i l-am arătat lui Charlie. Mai făcusem un peisaj, de data asta cu plaja Rehoboth, unde ne duceau părinţii noştri vara. Nisipul sclipea pe pânză, ca şi cum aş fi presărat deasupra o mie de diamante mititele, îmi plăcuse să pictez oceanul, dar nu-1 desăvârşisem întru totul.

Fiindcă nu exista niciun ocean la fel de adânc precum ochii lui Reece.

Aveam nevoie de ajutor.

Charlie nu a băgat în seamă tabloul meu, aşa că m-am ridicat şi l-am agăţat pe perete, lângă cel cu Stânca Diavolului. Apoi m-am întors şi mi-am frecat faţa cu palmele. Mă simţeam ciudat fără ochelari. Aproape goală. Hm. Goală. Asta mă trimitea cu gândul la Reece.

Chiar că aveam nevoie de ajutor.

Mi-am lăsat braţele pe lângă corp şi am rezistat tentaţiei de a mă da cu capul de perete. Au mai trecut câteva clipe, timp în care m-am uitat la Charlie şi mi-am dorit să se întoarcă şi să mă privească măcar pentru câteva secunde. Dar nu a facut-o.

— Reece vrea să uităm de noaptea aia, am anunţat eu în camera tăcută.

Normal că Charlie ştia tot ce se întâmplase şi tot ce nu

se întâmplase în noaptea aceea.

— M-a lămurit cum a stat treaba aia cu regretul, am râs eu şi am continuat: care ar fi rezolvat multe lucruri dacă, ştii tu, dacă mi-ar fi spus-o de atunci. S-au mai clarificat puţin lucrurile. Şi nu vrea să fim doar prieteni. A spus asta destul de clar. A zis că... a zis că merită să-i acord tot timpul.

Mi-am imaginat că Charlie era de acord cu ce spusesem. M-am întors la fotoliu şi m-am prăbuşit pe el.

— N-a spus c-ar vrea să-mi fie iubit şi nici nu m-a invitat să ieşim pe undeva. N-am ajuns aşa de departe cu discuţia, dar miercuri noaptea a trecut pe la Mona şi am vorbit aşa cum o faceam pe vremuri. A flirtat cu mine.

Mi-am tras genunchii la piept şi mi-am proptit bărbia pe ei. Cu ochii închişi, am lăsat să-mi mai scape un oftat.

—Tot nu i-am povestit ce s-a petrecut de fapt. Ştii cât de mult urăşte minciunile şi, în plus, pe bune, când să-i fi spus? Şi cum? „Auzi, ştiu că tu crezi că am făcut una-alta, dar de fapt, n-am făcut nimic...” A trecut atât de mult, că e greu să mai aduc vorba despre asta acum.

Charlie nu mi-a răspuns, dar ştiam că, dacă ar fi putut vorbi, ar fi înţeles ce voiam să zic. Unsprezece luni de lipsă de comunicare nu erau aşa de uşor de reparat, dar, chiar dacă Charlie ar fi înţeles asta, tot mi-ar fi spus că trebuia să-mi descarc sufletul.

Conversaţia noastră unilaterală a mai continuat o vreme, după care am luat *Lună Nouă* şi restul timpului mi l-am petrecut citin- du-i. Când a sosit vremea să plec, am îndesat în geantă cartea uzată şi m-am ridicat.

Charlie fusese singura persoană din afara familiei mele pe care o iubisem cu adevărat şi gândul la tot ce pătimisem cu el... ideea de a iubi pe cineva la fel ca pe Charlie şi de a trece prin aceeaşi durere mă înspăimânta.

Fir-ar!

Dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, de-aia nici nu mă pricepeam să-i aleg pe tipii cu care ieşeam. Niciunul nu era făcut pentru o relaţie pe termen lung. Niciunul nu reprezenta un pericol pentru inima mea, niciunul, cu excepţia lui Reece, iar el fusese mereu disponibil. Şi, chiar dacă ar fi vrut să ne-o tragem, de cum ar fi aflat că l-am mintit s-ar fi terminat totul. Asa că, într-un fel,

y 7 7 1

era o alegere sigură. Puteam visa la el, pentru că ştiam că urma să-l pierd înainte să mă îndrăgostesc iremediabil.

Nu mi-am putut dezlipi ochii de la Charlie în timp ce m-am ridicat tăcută. I se adânciseră umbrele de sub ochi şi de pe obraji.

In doar o săptămână părea mult mai fragil şi mai slab. Mi se părea că i se subţiase şi părul de la tâmple.

Vina mă rodea şi nu m-am putut abţine să mă gândesc că nu s-ar fi aflat în starea asta dacă... dacă mi-aş fi ţinut gura în noaptea aia. Ar fi trebuit pur şi simplu să-i ocolesc pe Henry Williams şi pe prietenii lui. Dacă n-aş fi fost scoasă din minţi de comentariile lui grosolane. Nu eu ridicasem piatra şi nici nu fusesem eu cea care o aruncase, dar, într-un fel, jucasem şi eu un rol important.

Pentru care plătise Charlie preţul.

Un gând înfiorător de oribil mi-a trecut prin minte. Nici n-am vrut să-l duc până la capăt, dar deja îşi făcuse loc în mintea mea. Mi-am pus o mână peste gură, înăbuşindu-mi un sunet ce-mi stătea pe limbă.

Oare ar fi fost mai bine pentru el dacă nu ar fi supravieţuit?

Doamne, nici nu-mi venea să cred că gândisem aşa ceva. Era total greşit. Eram o persoană îngrozitoare. Dar o voce continua să-mi şoptească de undeva din străfundul minţii, deşi eu încercasem să o alung.

Se putea numi viaţă starea asta în care era?

Era întrebarea secolului. Stând acolo în picioare, mi-am amintit ce-mi spusese Reece: că nu trebuia să trăiesc în locul lui Charlie. Dacă chiar voiam să fiu sinceră cu mine, ştiam că luasem unele decizii pentru că Charlie nu le putea lua.

Şi poate pentru că eu...

Nu mi-am putut termina nici gândul ăsta. Am simţit cum neputinţa începea să pună stăpânire pe mine. Când sosisem în acea zi, sora Venter îmi explicase că le era din ce în ce mai greu să-l convingă pe Charlie să mănânce îndeajuns în timpul zilei. îmi dăduse un castronaş cu piure de cartofi, pe care în mod normal l-ar fi mâncat. De când intrasem la el, încercasem fără succes să-l fac să mănânce. Dacă avea să continue aşa, aveau să-l hrănească printr-un tub, probabil chiar înainte de sfârşitul weekendului, ceea ce lui nu-i plăcuse niciodată. Ultima dată reuşise să şi-l smulgă şi s-au văzut nevoiţi să-l lege. Nu-1 puteam ajuta cu nimic, dar trebuia măcar să încerc.

Am ridicat castronul şi lingura din plastic şi am luat o grămăjoară din amestecul albicios. Şi-a întors faţa într-o parte de îndată ce m-am apropiat cu lingura de el. Nu pricepeam. Nu mă recunoştea, dar întorcea faţa de la mâncare. Ne-am petrecut aşa următoarele zece minute, până când am pus castronul pe măsuţa de lângă fotoliu.

M-am strecurat între fereastră şi fotoliul lui şi m-am aşezat pe vine în faţa lui Charlie.

— Charlie, vreau să te rog să faci ceva pentru mine, am spus şi ochii ni s-au întâlnit.

Am simţit un gol în stomac, fiindcă, în ciuda faptului că se uita la mine, nu mă vedea. Vocea îmi era sugrumată de emoţie.

— Trebuie să mănânci, bine? Diseară, când or să-ţi aducă cina, trebuie să încerci să mănânci.

Pe chipul său inexpresiv nu s-a zărit nici măcar o emoţie.

— Dacă n-o faci, te vor hrăni iar printr-un tub. Iţi aminteşti că data trecută nu l-ai suportat? am mai făcut eu o încercare, cuprin- zându-i obrajii cu palmele.

A tresărit, dar atâta tot.

— Charlie, te rog mult să mănânci.

L-am sărutat pe frunte şi m-am ridicat.

— Mă întorc vinerea viitoare, dragul meu.

Sora Venter mă aştepta afară. Părul ei negru, înspicat cu şuviţe albe, era prins într-un coc făcut în grabă. Bănuiam că mă aştepta să vadă dacă existase vreo schimbare în comportamentul lui Charlie.

— E la fel cum a fost toată luna, i-am spus şi am pornit împreună cu ea pe coridorul larg. N-am putut să-l conving să mănânce piureul. Dar nu înţeleg cum e posibil. Mie nu-mi răspunde sub niciun chip, dar reacţionează imediat când se apropie o lingură de el.

— Roxy...

— Ii plăcea iaurtul ăla îngheţat, am sugerat eu când ne-am apropiat de uşile duble care duceau în sala de aşteptare. Aş putea să trec mâine înainte de serviciu să-i las câteva? Aş avea timp.

— Scumpa mea, mi-a spus prinzându-mă de braţ cu blândeţe. Sunt convinsă că lui Charlie îi plăceau o mulţime de lucruri, doar că... ei bine, el nu mai este Charlie de odinioară...

— Charlie este... m-am uitat o clipă la ea, apoi mi-am retras braţul si am continuat: ştiu că nu mai este acelaşi, dar este... este

tot Charlie.

Mila i-a străbătut imediat chipul.

— Scumpa mea, ştiu, dar ăsta nu e singurul lucru despre care trebuie să vorbim. Mai este si...

Nu conta ce-avea ea de gând să-mi spună, în clipa aia n-aveam chef s-o ascult. Probabil că era vorba despre tubul de hrănire, la care chiar nu mă puteam gândi, fiindcă ştiam cum urma să reacţioneze Charlie. La fel cum ştiam că părinţii lui nu erau acolo ca să-l vadă şi deseori chiar mă întrebam dacă le mai păsa de el sau nu.

Ferindu-mi privirea de a ei, am împins uşile.

Şi atunci lumea mi s-a oprit în loc.

Pe aceeaşi canapea pe care aşteptasem şi eu cu câteva ore în urmă stătea Henry Williams. Mi-am scăpat din mână geanta, care s-a prăbuşit cu zgomot pe podea. Am rămas pe loc, îngheţată.

— Roxy, mi-a şoptit sora. Asta am încercat să-ţi spun, că e aici.

Henry s-a ridicat şi i-am văzut statura impresionantă. Cres-
cuse de ultima oară când îl văzusem. înainte avusese o înălţime

y

medie, undeva pe la vreun metru şaptezeci şi cinci. Acum trecuse bine de un metru optzeci.

Nu se purtaseră cu mănuşi cu el în închisoare, dar nici că-mi păsa.

Părul lui şaten-închis era tuns foarte scurt, aproape ras, şi avea pielea mai palidă decât mi-o aminteam. Oricum, în închisoare nu prea ajungi să vezi lumina soarelui. Avea cearcăne sub ochi, ceea ce-1 facea să pară mai matur decât era, deşi nu avea mai mult de douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani. Şi devenise mai corpolent. Probabil că suna a clişeu, dar sigur trăsese de fiare, fiindcă umerii îi întindeau cămaşa albă într-un fel în care nu o făcuseră când era mai mic.L-am privit si mi-am simtit toti muşchii înţepeniţi.

Şi-a atins cu palmele pantalonii scurţi kaki.

— Roxanne, mi-a spus şi m-am cutremurat de parcă m-ar fi escaladat o armată de gândaci de bucătărie.

Pe de-o parte, voiam să fug din sala de aşteptare, direct spre uşi şi cât mai departe de Henry, dar n-am putut s-o fac. Henry nu venise aici pentru mine. El voia să-l vadă pe Charlie, dar, ca o ursoaică ce-şi apără puii, n-aveam de gând să permit aşa ceva.

Muşchii mi s-au deblocat brusc si m-am mişcat, ca să nu mai stau în mijlocul uşilor duble.

— Nu eşti bine-venit aici, l-am anuntat.

Henry nu a părut surprins.

— Nici nu-mi imaginam că aş fi.

— Atunci de ce ai venit? l-am întrebat si am simtit cum mi se

încleştau pumnii. E ultimul loc în care ar trebui să te afli.

Henry a privit spre locul în care stătea sora Venter. Din fericire, nu mai era nimeni pe hol, dar asta n-avea să dureze mult.

— Ştiu. Nu vreau să ne certăm...

— Nici măcar n-ar trebui să fii în libertate. Cât ai stat închis, ia zi? Maximum cinci ani şi gata, ai ieşit, te plimbi şi te distrezi, pe când Charlie a pierdut totul!

Am clătinat din cap, respirând sacadat. Era al naibii de

nedrept.

— N-ai să intri la el.

— Roxy, m-a oprit sora Venter şoptind, cred că-ţi dai seama că nu ai...

M-am răsucit spre ea.

— Deci tu n-ai nimic împotrivă? Ii ţii partea?

Simţeam în gât gustul amar al trădării. Ştiam că nu mai judecam limpede. Femeia nu-şi facea decât datoria, numai că toată frustrarea şi neputinţa sălăşluiau în mine, ca o a doua fiinţă iraţională. Nu-mi păsa că ea doar îşi facea datoria. Nu-mi păsa decât că asta era ceva nedrept pentru Charlie.

M-a privit cu simpatie.

— Nu e vorba că-i ţin partea. Părinţii lui Charlie, tutorii lui legali, i-au dat permisiunea. Şi cât timp Charlie nu spune că nu vrea să-l vadă, şi da, crede-mă că ştiu cum sună asta, are tot dreptul să-l viziteze.

Am rămas cu gura căscată.

— Charlie n-a mai scos o vorbă de sase ani! Si, dintr-odată, ne

aşteptăm să-şi exprime dezacordul? m-am răstit întorcându-mă cu faţa spre Henry. Ştiai asta? Că Charlie nu a mai vorbit de ani întregi?

Şi-a mutat privirea şi am văzut cum îi tremura spasmodic un muşchi din maxilar.

Am înaintat un pas spre el.

— Cum, ţi-e prea greu să auzi aşa ceva? Fiindcă tu eşti cel care l-a adus în starea asta?

— Roxanne, m-a oprit sora Venter apucându-mă de braţ cu degetele ei reci. Cred c-ar fi mai bine să pleci.

Mi-am smucit braţul, cât pe ce să izbucnesc într-un şuvoi de insulte şi înjurături, dar m-am oprit când i-am întâlnit privirea. Nu mă privea pur şi simplu, ci mă implora

să încetez, să plec de acolo, fiindcă nu mai putea face nimic altceva.

Nici eu nu mai puteam face nimic altceva.

Am tras de câteva ori aer în piept, dar n-a avut niciun efect. N-am putut decât să dau din cap spre ea şi să-mi ridic geanta de pe jos. Mă simţeam de parcă aş fi păşit pe nisipuri mişcătoare. Tot corpul îmi spunea să nu ies din clădire, dar am facut-o. Folosindu-mi toată stăpânirea de sine pe care-o aveam, am izbutit să ajung în parcarea umbrită de nori. Eram deja pe la jumătatea parcării când i-am auzit din nou vocea

— Roxanne.

Am făcut ochii mari. Ce mama mă-sii? Buimacă, m-am întors spre el. Henry era chiar în spatele meu.

— Ştiu că eşti supărată...

— Ai un spirit de observaţie al naibii de bun.

Mi-a ignorat remarca.

— Şi ai tot dreptul să fii supărată.

L-am fixat cu privirea şi am ştiut pe dată că urma să fac o tâmpenie dacă nu ieşeam din starea aia. La fel cum ştiam că norii ăia negri şi groşi urmau să dezlănţuie o furtună.

— Lasă-mă-n pace, i-am spus şi i-am întors spatele, cu mâna încleştată pe geantă.

Am mărit pasul şi am înconjurat o dubiţă. Fulgerul a luminat cerul şi bubuitul tunetului mi-a răsunat în piept. Următorul nor s-a aprins ca un glob de discotecă, iar eu mi-am concentrat atenţia să număr secundele scurse între lumină şi zgomot.

În sfârşit, mi-am văzut maşina.

Şi, de asemenea, am văzut ce maşină era parcată lângă a mea. Un Mustang vechi — un bolid roşu ca cireaşa, din anii şaptezeci, îmi era cunoscut si numărul

de înmatriculare. Scria BRMB si
ştiam si ce însemna. Băieţii Răi sunt Mai Buni.
99 >

Fir-ar a naibii de treabă, era chiar maşina lui Henry! Aceeaşi pe care o avusese şi-n liceu, aia pe care o reparase împreună cu taică-său. Maşina cu care el şi prietenii lui obişnuiau să se plimbe şi să iasă la agăţat, la fel ca-n filmele alea ieftine.

Henry ieşise din închisoare după ce-i distrusese viaţa celui mai bun prieten al meu, iar idioata aia de maşină — mândria şi bucuria vieţii lui — îl aşteptase răbdătoare.

— Te rog, ascultă-mă doar câteva secunde. Asta-i tot ce-ţi cer, a spus Henry şi m-a apucat de braţ.

M-am pierdut cu firea.

Furia a explodat în mine ca un băţ de chibrit aruncat din neatenţie într-o baltă cu benzină. Creierul a încetat să-mi mai funcţioneze şi bunul-simţ s-a dus naibii. Nu mai judecam, nu mai simţeam nimic altceva decât furie, atât de intens, încât parcă m-aş fi dedublat. Am băgat mâna în geantă şi-am scos primul obiect mai solid pe care l-au atins degetele mele, după care mi-am dus braţul spre spate, cu o mişcare identică cu a unui aruncător de mingi profesionist, din liga de baseball.

Ediţia grea, cartonată a romanului *Lună Nouă* a zburat prin aer ca o piatră — cam la fel ca piatra care ne distrusese vieţile — şi a făcut contact cu parbrizul maşinii lui Henry.

Geamul s-a făcut bucăţele.

Cam la fel ca vieţile noastre, în noaptea aia, lângă lac.

Opt

Aveam un dejâ-vu îngrozitor. Sau ceva de genul.

Stăteam în maşină şi-l priveam prin parbriz — prin parbrizul meu intact şi plin de apă — pe Dennis, care tocmai termina de vorbit cu Henry. Ei bine, de data sta nu mai era Dennis-cel-toc-mai-însurat, care venea la noi, la bar. Acum era ofiţerul Dennis Hanner.

Dintr-o sută de ofiţeri care lucrau în districtul nostru trebuia, evident, să fie cineva care mă cunoştea. Evident. Fiindcă aşa mer-geau lucrurile în viaţa asta.

Bleah.

Nu cred că Henry chemase poliţia să se plângă pentru că-i spăr-sesem parbrizul, fiindcă n-avusese timp să o facă. întrucât aveam o sincronizare perfectă, un cuplu mai în vârstă tocmai ieşea din maşină când *Lună Nouă* a spart parbrizul. Nu numai că au chemat poliţia, dar au şi parcat în faţa mea, ca nu cumva să fug, până când ofiţerul Hanner a ajuns la locul faptei.

După cum reieşea, lovisem parbrizul în locul ideal. Sau poate că, dimpotrivă, în locul greşit. Dat fiind că geamul era securizat, probabil că nimerisem singura zonă mai firavă. Sau poate chiar eram un mutant în stare să preschimbe cărţile în arme de distrugere a parbrizelor.

Apoi a început să plouă, iar Dennis — scuze, domnul ofiţer Hanner — m-a privit de parcă ar fi vrut să mă apuce de glezne şi să mă scuture ca să-mi vină mintea la cap. Eram udă până la piele,

şi el la fel, cu toate că avea pe deasupra o pelerină din acelea impermeabile.

Henry şi ofiţerul Hanner s-au întors să mă privească.

Am strâns ochii si mi-am rezemat fruntea de volan. Mă corn-

portasem ca o... ca o idioată iresponsabilă şi impulsivă. Ce-o fi fost în mintea mea? Nici nu-mi venea să cred că făcusem una ca asta. Recunosc, aveam un temperament dat naibii. Şi pe ăsta tot de la mama îl moştenisem, dar nu comisesem în viaţa mea niciun act de vandalism. Simţeam că mor de ruşine, iar pielea îmi devenise lipicioasă şi mă mânca.

Mai eram eu diferită de Henry acum? Ce-i drept, nu lovisem pe nimeni, dar îmi pierdusem cumpătul şi reacţionasem într-un mod violent şi complet prostesc.

Stânjenită de această comparaţie, m-am cutremurat.

Brusc, s-a deschis uşa copilotului, facându-mă să tresar din nou în scaun. Cu ochi sălbatici, m-am uitat cum Dennis se strecura pe locul de lângă mine. Privirea mi-a fugit în faţa maşinii. Henry plecase. Şi Mustangul. Cu reţinere, m-am uitat din nou spre Dennis.

Şi-a dat pe spate gluga pelerinei galbene din plastic.

— Ce-a fost în capul tău, Roxy?

Am deschis gura.

— Nu-mi răspunde, s-a răstit el frecându-şi cu mâna falca. Ştiu deja. Nu te-ai gândit la nimic.

Am tăcut mâlc.

— Nu-mi vine să cred. Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să ştii să nu te comporţi aşa.

Aruncând o privire spre volan, am strâns din buze şi am încuviinţat dând din cap. Aşa era, ar fi trebuit să ştiu mai bine decât oricine.

— Ai noroc cu carul, să ştii, mi-a spus. Henry n-are de gând să facă reclamaţie.

Mi-am îndreptat privirea asupra lui.

— Poftim?

Clătinând din cap, s-a prefăcut că se uita pe geam.

— A hotărât să nu facă reclamaţie. Ceea ce e minunat, fiindcă n-aveam de gând să-i explic lui Reece pentru ce am fost nevoit să te arestez.

Ah, Doamne! Reece!

— Şi nici să discut cu ai tăi, care sunt sigur c-ar fi foarte mândri să afle ce-ai făcut, a continuat el sarcastic.

La urma urmei, o meritam.

— Oricum, să faci bine să-i plăteşti şi să-i pui parbrizul la loc cât poţi de repede, adică imediat. Ai priceput?

— Da, am răspuns eu rapid. Cum aflu cât costă, am să plătesc i-1 şi

A mai trecut o clipă.

— Henry o să facă o estimare de cost şi o să-mi transmită mie informaţiile. Cred că asa e cel mai bine deocamdată.

y y

Eram sută la sută de acord cu el.

— Dennis, îmi pare rău. Am acţionat fără să gândesc. Eram atât de furioasă că l-am văzut aici şi că m-a apucaţ de braţ, încât...

— A zis că te-a apucat de braţ chiar înainte să arunci cu cartea, m-a întrerupt el. Şi apropo, e prima oară când văd cum o carte e în stare să distrugă un parbriz, aşa că mersi pentru informaţie. Doar că nu mi-a spus că ar fi fost agresiv cu tine în vreun fel. Şi nici tu n-ai menţionat asta când am ajuns aici. E ceva ce nu ştiu în toată povestea asta?

— N-a fost deloc agresiv. El voia să discute cu mine, iar eu nu.

— Şi ai tot dreptul, Roxy. Nu trebuie să discuţi cu el, s-a arătat Dennis de acord cu mine. Dar n-ai niciun drept să-i distrugi bunurile.

— Ştiu, am şoptit.

Dennis m-a privit cu coada ochiului.

— N-am fost aici când s-a petrecut nebunia aia cu Charlie. La naiba, nici măcar nu locuiam în statul ăsta, dar tot am auzit detalii. Ştiu ce s-a întâmplat şi, dac-ar fi după mine, golanul ăsta ar înfunda în continuare puşcăria. Dar nu e decizia mea, a continuat el şi s-a întors spre mine. Şi-mi dau seama că e al naibii de aiurea că a ieşit şi că are dreptul să vină pe aici, dar ştii ce, puştoaico,

— trebuie să te controlezi. N-ai voie să faci porcării din astea. Nu ajută pe nimeni, şi mai ales pe tine.

L-am fixat cu privirea.

— Pricepi ce-ţi spun?

— Mda, am priceput.

*

E inutil să spun că am întârziat la serviciu, chestie foarte na- soală pentru că însemna că nu terminasem nici designul la site-ul unui blogger înainte de a-mi începe tura la Mona. Mă aştepta o noapte foarte lungă, fiindcă trebuia neapărat să-l termin când ajungeam acasă.

In mod cu totul surprinzător, Jax nu aflase despre forţa braţului meu, dar, de îndată ce i-am povestit ce făcusem, m-a tras de marginea tricoului pe care scria WALKER5 NEED LOVE TOO şi m-a târât pe coridorul oarecum liniştit. Am ştiut imediat că urma să ascult predica numărul doi din seara aia.

— Măi, fată, unde naiba ţi-a fost mintea? m-a luat el la rost.

— La nimic, am recunoscut. Tocmai asta a fost problema. M-am înfuriat aşa de rău, că n-am mai judecat.

M-a privit îndelung, ridicând din sprâncene.

— Ăsta nu-i un motiv îndeajuns de bun.

Aproape că mi-a venit să ţopăi de nervi când l-am auzit.

— Ştiu că nu e. Crede-mă. Ştiu asta foarte bine. Am să plătesc pagubele produse.

— Roxy...

Am lăsat bărbia în jos şi mi-am încrucişat braţele la piept. Mă simţisem ca naiba toată ziua din cauza a ceea ce făcusem. Dar nu-mi venea să-mi plâng de milă, ci, mai degrabă, aveam senzaţia că nu valoram nici două parale. Nu mă mai simţisem aşa de când îl fentasem pe proprietar fiindcă nu aveam bani să plătesc chiria.

Şi iarăşi mi-am dorit să fi putut bea măcar un pahar în timpul programului de muncă.

Păi, măcar ştim o chestie, a zis el atingându-mi bărbia, iar eu mi-am ridicat privirea. Ai un braţ al naibii de puternic.Am dat ochii peste cap şi am râs sec.

— Asta se întâmplă atunci când creşti în aceeaşi casă cu alţi doi fraţi.

— Adevărat. Le-ai spus alor tăi?

— Nu. O las pe mâine.

— Succes!

— Mersi, am gemut eu.

Clătinând din cap, a arătat cu mâna spre uşa închisă a biroului.

— Apropo, vezi că e ceva pentru tine înăuntru.

— Pentru mine?

A surâs.

— Mda şi, judecând după ziua pe care ai avut-o, o să fie o surpriză plăcută. Vezi despre ce-i vorba şi întoarce-te cât mai repede la bar.

— Da, domnule, să trăiţi, l-am salutat voioasă, iar el m-a ignorat cu desăvârşire.

>

A

întrucât întârziasem, mă oprisem direct la bar şi-mi îndesasem geanta sub tejghea, aşa că nu pusesem încă piciorul în birou. Am deschis uşa şi am rămas fără suflare.

— Ce nai...? am murmurat.

Nu cred că Jax se referea la florile de pe birou. Am privit de jur împrejur prin încăpere. Nu mi-a atras nimic altceva atenţia. Canapeaua era la locul ei. Şi dulapul cu sertare. Bolul cu alune probabil deja râncede...

Privirea mi-a fost din nou atrasă de flori.

Trandafirii arătau minunat, mai mult de douăzeci de boboci de-abia desfăcuţi, de-un roşu aprins. M-am apropiat de birou şi m-a înconjurat o mireasmă plăcută. Printre tulpinile verzi se zăreau marginile unui plic pătrăţos. Pe care era scris clar numele meu. Undeva în străfundurile fiinţei mele am simţit o oarecare forfotă —

de bucurie. L-am luat cu grijă şi l-am deschis.

Data viitoare va fi mai bine.

Am ridicat din sprâncene. Hm, poftim? Am întors cartonul pe cealaltă parte. Niciun nume. Apoi am mai citit o dată mesajul. Pe buze mi s-a strecurat un surâs. Trebuia să fie de la Reece.

Mesajul era destul de ciudat, recunosc, dar mai mult ca sigur că era de la el.

Am apucat cartonul de margini şi mi-am muşcat buza de jos. De obicei, Reece avea vinerea libera sau, cel puţin, aşa credeam eu.

îmi era destul de greu să-i ţin minte programul. Miercuri parcă venise la bar şi vorbisem cu el. Dar nu-mi spusese că voia să fim mai mult decât amici si nici eu nu adusesem vorba, fiindcă n-as fi ştiut cum să continui apoi discuţia.

Ei bine, acum aveam o mulţime de idei în legătură cu asta. Multe dintre ele implicau dezbrăcarea şi contorsionarea trupurilor în poziţii de yoga, dar, chiar dacă suna a clişeu, eu tot nu ştiam cum să mă comport. Il dorisem atâta vreme şi acum, când îl aveam, nu ştiam deloc ce să fac.

Poate c-ar fi trebuit să-i trimit un mesaj şi să-i mulţumesc pentru trandafiri.

Am rânjit tâmp, cu gura până la urechi, am strecurat cartonul în buzunarul din spate al pantalonilor şi m-am dus la bar. Unde mă aştepta o mulţime de oameni dornici să fie serviţi cât mai repede, iar biata de Pearl fugea de colo colo cât o ţineau picioarele. Orele au zburat fără să-mi dau seama si-am reuşit să arunc o privire telefonului abia când s-au mai împuţinat clienţii. Am profitat de timpul preţios ca să-mi prind părul în

coadă şi să-mi torn un pahar de Cola.

Următoarea dată când s-a deschis uşa barului mi-a ajuns la nări mirosul de ploaie de vară şi mi-am ridicat privirea.

Inima mi-a bubuit în piept, ca nebuna.

Reece a păşit înăuntru, cu părul lipit pe frunte şi cu câteva şuviţe rebele. Cu picături mici de ploaie revărsându-i-se pe tâmple şi pe tricou. Şi-a trecut mâna prin păr şi mi-a amintit de Poseidon ieşind din ocean.

Nebunie totală.

S-a uitat spre mine şi privirile ni s-au întâlnit. S-au lipit una de alta. A traversat încăperea, a ocolit barul şi a venit în spatele tejghelei, fără să mă slăbească o clipă din ochi.

— In regulă, a spus Nick şi s-a dat la o parte, după care s-a retras.

Am simtit că rămân fără aer când Reece m-a luat de mână si

m-a tras după el în spatele barului.

— Mă bucur să te văd, Reece, i-a spus Jax şi apoi i-a făcut un semn lui Nick. Nu e nicio problemă. Poţi să iei o pauză, Roxy. Ne ocupăm noi de treburi pe aici.

în mod normal aş fi protestat, mai ales pentru că sarcasmul era evident în jumătate dintre vorbele rostite de Jax, numai că nodul din stomac revenise cu o forţă nemaipomenită. Mă simţeam ca atunci când eram mică şi urmăream *The Wiggles*, serialul ăla pentru copii care mie mi se părea de groază.

Cineva, nu ştiu sigur cine — să fi fost Melvin? — a fluierat în urma noastră si am simtit cum mi se înroşeau obrajii.

— Bine, omule, linişteşte-te, ştiu să merg şi singură.

Mi-a aruncat o privire peste umăr şi a deschis uşa biroului.

— Sunt convins.

Apoi m-a tras înăuntru.

Privirea mi-a fost atrasă de trandafiri — chiar, trandafirii! —, dar înainte să fiu în stare să scot o vorbă a trântit uşa în urma mea şi s-a proptit cu braţele de-o parte şi de alta a mea, cu faţa la câţiva centimetri de a mea. îndeajuns de aproape cât să ne sărutăm.

Incredibil!

— Azi am fost mai toată ziua la tata, în New Jersey, ştii şi tu pe unde stă, pe lângă pădurea Pine Barrens, unde n-ai niciodată semnal ca lumea.

Am încuviinţat, cu toate că nu prea înţelegeam la ce se referea, fiindcă eram mult prea ocupată să-i privesc gura. Buzele alea pline mă împiedicau să fiu atentă.

— Şi, cum dau să ies din parcare, încep să primesc tot felul de mesaje de la Dennis, a continuat el şi mi-am dat în sfârşit seama la ce se referea. Să-ţi spun sincer, la început am crezut că-şi bate joc de mine.

M-am făcut mică.

— Hm, nu, nu-şi bătea joc de tine.

M-a săgetat cu privirea.

— De asta mi-am dat şi singur seama, a rostit şi mâinile i-au alunecat pe uşă, cât pe ce să-mi atingă umerii. Ce ţi-a făcut?

— Poftim? l-am întrebat clipind des.

— Ce ti-a făcut nemernicul ăla de i-ai azvârlit cu cartea în parbriz?

Ah. Aha! Acum şi inima mi se agita, la fel ca stomacul.

— De fapt, nu mi-a făcut nimic. Doar că mi-am pierdut cumpătul. A vrut să stea de vorbă cu mine, iar eu n-am fost dispusă s-o fee.

— Nu eşti obligată să vorbeşti cu el.

— Aşa mi-a spus şi Dennis, dar tot n-ar fi trebuit să-i distrug maşina.

j

I-a zvâcnit un muşchi în partea dreaptă a mandibulei.

— Asta aşa e, a zis şi a clătinat din cap. La naiba, Roxy, nu pot să spun că sunt surprins.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu?

A râs pe înfundate.

— Scumpo, de când te ştiu ai avut un temperament de groază.

Mda, asta era destul de adevărat.

— Şi ăsta-i un lucru bun sau rău?

Reece şi-a înclinat capul într-o parte.

— E destul de sexy, numai că vandalismul şi distrugerea bunurilor personale nu ţi se potrivesc.

— Nu, nu mi se potrivesc cu manichiura, am adăugat şi i-am trecut prin faţa ochilor unghiile mele albastre.

A râs din nou, după care a devenit brusc serios. îşi afişase din nou faţa de poliţist şi... mda, nodul din stomac îmi dădea de veste că mă excita şi expresia asta a chipului său.

— Ai avut noroc. Ar fi putut depune plângere şi atunci conversaţia asta ar fi avut o altă direcţie.

Mi-a dispărut şi mie surâsul de pe faţă.

— Ştiu. Doar că... tocmai fusesem la Charlie şi el... n-am mai putut continua şi m-am forţat să ridic din umeri. Ce-ai de gând să faci cu mine?

Buzele i s-au depărtat şi pieptul i s-a ridicat de la aerul inspirat, apoi şi-a fixat privirea asupra gurii mele şi l-am simţit încordân- du-se. Părea... părea înfometat.

— Am o mulţime de idei, a zis.

Căldura m-a invadat ca o arsură. Genele dese i s-au ridicat, iar eu m-am simţit pierdută în adâncurile ochilor lui albaştri. Degetele îmi ardeau de dorinţa de a-1 atinge, la fel cum o făcuseră în noaptea aia de demult, voiam să mi le afund în părul lui umed, să-mi trec mâinile peste

pieptul şi abdomenul lui ca de piatră. Mi-am muşcat buza, iar el şi-a ridicat mâna stângă să-mi aranjeze o şuviţă rebelă de păr. A prins-o din nou în coada de la spate şi-am simţit un şuvoi de furnicături pe şira spinării. Cu o mişcare inconştientă şi instinctivă, mi-am dezlipit şoldurile de la uşă şi m-am apropiat de el. Gestul nu a trecut neobservat de Reece şi m-am întrebat: oare ce-ar fi făcut dacă l-aş fi atins în clipa aia? Dacă mi-aş fi strecurat mâna prin cămaşă, de-a lungul pieptului? Dacă i-aş fi atins pielea?

Doamne sfinte, simplul gând mă facea să gem.

A surâs si albastrul ochilor a devenit si mai intens.

— Roxy, ce-ţi trece prin cap?

Gânduri neruşinate, obscene, pe care nu i le-aş fi putut spune vreodată, aşa că am zis primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Mulţumesc pentru trandafiri.

Şi-a arcuit o sprânceană şi şi-a pierdut căldura din privire.

— Nu ti-am trimis trandafiri.

— Ah. înţeleg, am adăugat, iar momentul nostru de intimitate s-a destrămat în mod oficial. N-ai fost tu?

S-a desprins de uşă şi şi-a lăsat braţele să cadă pe lângă corp.

— Nu.

A strâns din buze şi s-a întors cât să vadă buchetul de pe birou.

— Florile de acolo?

— Da, florile alea. Am crezut că simt de la tine, am zis şi m-am îndepărtat de uşă. Eşti sigur că nu le-ai trimis tu?

Expresia de pe chipul lui îmi dădea clar de înţeles că îi pusesem o întrebare stupidă.

— Păi, atunci e foarte ciudat, am adăugat şi m-am clătinat de pe un picior pe altul. Biletul nu era semnat şi

n-am nici cea mai vagă idee de la cine ar putea fi.

S-a apropiat de flori şi a atins cu degetul una dintre petalele umede.

— Ce scria pe bilet?

— Ceva cum că o să fie mai bine data viitoare.

Rânjind, m-a privit peste umăr.

— îmi dau seama de ce ai crezut că sunt de la mine, dar nu eu le-am trimis.

Mă întrebam dac-ar fi crezut că-s dusă cu capul în cazul în care aş fi apucat florile în clipa aia şi le-aş fi aruncat din birou. Bine, bine. Nu era cazul să mai azvârl si cu altceva.

— Ar trebui să-mi fac griji? m-a întrebat privindu-mă drept în ochi.

— Poftim?

îi revenise zâmbetul plin de şarm copilăresc.

— Am concurentă?

Am mai avut nevoie de o secundă ca să pricep ce voia să spună si am izbucnit în hohote de râs, cu ochii la flori.

— Mda, cred că da.

Probabil că Dean îmi trimisese trandafirii, ceea ce însemna că, deşi nu-i răspunsesem la cele patru mesaje, tot nu pricepuse ideea.

— Atunci trebuie să fac ceva în privinţa asta, a conchis Reece sprijinindu-se de birou.

Şi-a încrucişat braţele, atrăgându-mi atenţia asupra bicepşilor încordaţi.

— Hai că mi-am amintit, să revenim la ce-am de gând să-ţi fac, a continuat şi ochii i-au scânteiat.

Mintea mi-a ajuns sugrumată în gâtlej.

— Ştii, n-am venit cu maşina în seara asta, m-a anuntat.

) ' j 7 *t*

— Nu?

— Nu, Am trecut mai întâi pe acasă. De-asta n-am ajuns mai devreme. A trebuit să mă schimb, fiindcă l-am ajutat toată ziua pe tata să-şi facă curat în garaj. Şi pe urmă l-am rugat pe Colton să mă aducă, şi-a continuat explicaţiile, cu capul într-o parte.

Şi-a lăsat privirea în jos şi i-am simţit-o până în vârful degetelor de la picioare.

A

— In seara asta merg acasă cu tine.

Noua

vnima nu mi se oprise din bubuit de când Reece mă anunţase că avea să vină acasă cu mine. Cu Reece de partea cealaltă a barului, până mi-am terminat tura, am simţit cum neîncetat trupul îmi era străbătut de o tensiune nervoasă.

Reece care a băut tot timpul numai apă.

N-a durat mult până când Jax şi Nick au băgat de seamă că Reece nu pierdea timpul la bar, ci că aştepta ceva anume.

— Mi se pare că am pierdut ceva important, a comentat Jax sec, privind spre mine şi apoi spre Reece. Ceva extrem de important, vreau să spun.

Reece a râs pe înfundate.

— Ai pierdut totul.

Trecând pe lângă noi, Nick a pufnit zgomotos.

Jax a ridicat din sprâncene şi a rânjit, la rândul lui.

— Păi, era şi timpul.

Am rămas efectiv cu gura căscată. Ce mama naibii se petrecea aici?

Reece a încuviinţat şi şi-a ridicat paharul privindu-mă pe deasupra. Avea din nou în ochi sclipirea aceea copilărească şi totodată maliţioasă.

— Niciodată n-au fost rostite vorbe mai pline de adevăr.

Pentru prima oară în viaţă eram complet stupefiată, ceea ce părea că le convenea tuturor, fiindcă, în timp ce onora comenzi, Jax continua să discute cu Reece pe tema asta. Cât despre mine,

alergam de la un client la altul, emoţionată, agitată, plină de speranţă şi de încă o mie de alte senzaţii.

Venea acasă cu mine.

Şi n-aveam nimic împotrivă.

Eram totuşi speriată de moarte şi nu ştiam ce însemna decizia lui. Amestecând băuturile ca un ninja al barurilor, am încercat să-mi amintesc dacă reuşisem să mă rad sau nu pe picioare de dimineaţă. Sau dacă mai aveam timp să fac nişte mici ajustări prin alte părţi. Cam astea erau grijile care nu-mi dădeau pace, fiindcă mai mult ca sigur ăsta era motivul pentru care voia să vină cu mine acasă. Că doar nu ca să croşeteze o pătură la trei dimineaţa.

I-am dus o băutură unei ţipe pe care o mai văzusem de câteva ori prin bar şi mi-am furişat o privire spre Reece. Cu capul plecat, se uita la telefonul din mână. Inima mi s-a oprit în piept şi dintr-o- dată mi-a fost imposibil să mai înghit. Il doream mai presus de orice. Şi înainte îl dorisem, cam asta faceau oamenii de vârsta mea, doar că acum eram dispusă să trec peste tot ce se întâmplase în noaptea aia. Simplul gând de a fi cu el îmi încorda anumite părţi ale corpului şi-mi tăia răsuflarea. Il dorisem pe Reece de când îl văzusem prima oară, pe când aveam cincisprezece ani.

Doar că acum avea să fie prima oară cu el pentru mine şi a doua oară cu mine pentru el, iar asta era destul de aiurea.

Şi, în plus, aveam să mă mulţumesc cu o noapte, fără să mai am şi alte pretenţii? Hm, nu eram sigură. Iar asta mă înspăimânta. Nu fiindcă el nu şi-ar fi dorit ceva mai mult, ci tocmai pentru că şi-ar fi dorit si nu ştiam dacă m-as fi descurcat cu asta.

Mi-am concentrat atenţia asupra băuturilor şi aşa am reuşit să înving spaima care mi se cuibărise în stomac.

Prin cap îmi treceau o mulţime de gânduri şi, dacă nu mi le limpezeam curând, aveam să ajung acasă complet zăpăcită.

Când m-am apropiat din nou de Jax şi de Reece, acesta din urmă m-a oprit.

— Vreau să auzi şi tu ce-am să spun acum.

Complet năucită, m-am aşezat lângă Jax şi mi-am proptit coatele pe tejghea.

— Bine?

Reece mă ţintuia cu ochii lui albaştri. A vorbit pe un ton îndeajuns de coborât încât să nu-1 auzim decât noi doi:

— Ii povesteam lui Jax despre apelul primit săptămâna asta în Huntington Valley. Ştiu că nu te uiţi la ştiri, aşa că e foarte posibil să nu ştii nimic despre asta.

— Ba mă uit la ştiri, m-am apărat eu, dar am lăsat să-mi scape un oftat când i-am surprins privirea condescendentă. Bine, bine, nu le urmăresc mereu.

Jax a clătinat din cap.

— Nici eu n-am ascultat ştirile. Am fost ocupat şi nu le-am dat atenţie, daf Reece tocmai mi-a spus că a mai fost atacată o fată.

Mi-am apăsat pieptul cu mâna.

— Doamne sfinte! Si cum se simte... e bine?

Reece a strâns din buze.

— Pe cât se poate de bine. A fost bătută şi pe urmă legată. A găsit-o iubitul ei şi el a anunţat şi poliţia. Fata n-a apucat să-l vadă ca lumea pe atacator, dar poliţia crede că are legătură cu cazul din cartierul Prussia.

— Aşa că de acum încolo nu mai pleci niciodată singură de la bar, a încheiat Jax. Şi nici Calla, când e aici.

Am încuviinţat, cutremurându-mă. Doamne, simplul gând că exista cineva care urmărea fete tinere era mai mult decât oribil. Era îngrozitor.

— La naiba, cred că într-o zi o să o duc pe Calla la poligonul de tragere. Să-şi ia permis de portarmă.

Reece a luat o gură de apă.

— Nu-i deloc o idee rea, a spus şi şi-a mutat privirea spre mine. Cred c-ar trebui să te gândeşti şi tu la asta.

— Eu? Cu un pistol? am spus şi am râs de absurditatea ideii. Aş ajunge să mă împuşc din greşeală sau să omor vreun amărât nevinovat. Nu mă înţeleg deloc cu armele.

S-a aplecat spre mine şi m-a apucat de mână. M-a împins uşor în faţă, iar şoldurile mi s-au lipit de tejghea. Privirile ni s-au întâlnit din nou şi am uitat complet de Jax, care stătea acolo, lângă noi.

— Vreau să te ştiu în siguranţă, mi-a spus şi mi-a mângâiat palma cu degetul mare, ceea ce m-a făcut să simt fluturi în stomac. Şi vreau să te gândeşti mai serios la cum să te aperi. Bine?

Reece nu mi-a dat drumul până când n-am încuviinţat, după care m-am grăbit să mă duc în cealaltă parte a barului. La puţin timp după miezul nopţii s-a apropiat de bar un tip de vârsta studenţiei. Zâmbind prea mult, păşind cam nesigur, s-a aşezat lângă Reece. Mi-am dat seama dintr-o privire că nu avea să mai obţină nicio altă băutură. Mă descurcam fără probleme să le-o tai celor care deja se împleticeau pe picioare.

— Hei, scumpo, eşti al naibii de dulce, a bălmăjit tipul clipind rar şi clătinându-se nesigur. Mda, şi cu ochelarii ăia... eşti sexy. Ca o fetişcană...

Am aşteptat cu sprâncenele ridicate să-şi continue fraza.

— Da, ca o fetişcană neruşinată, şi-a terminat el fraza râzând în hohote. Pun pariu că aşa şi eşti.

întrucât lucram într-un bar, auzisem deja destule replici de agăţat idioate, pe care le întâmpinam cu un

dezinteres politicos, dar tipul ăsta era deja greţos. Am deschis gura să-l pun la punct cu o vorbă-două, dar chiar atunci Reece s-a întors spre el şi au avut
A
contact vizual. îşi reluase faţa de poliţist. Numai că de data asta nu-şi mai îndreptase spre mine ochii albaştri sclipitori şi maxilarul încleştat.

— Cere-ţi scuze,, i-a poruncit el.

Tipul ameţit s-a clătinat spre stânga, pe urmă spre dreapta şi apoi s-a îndreptat.

— Ce?

— Cere-i scuze domnişoarei, i-a ordonat Reece din nou.

— Vorbeşti serios? i-a răspuns tipul, roşu la faţă.

Reece s-a lăsat pe spate, cu sprâncenele ridicate.

— Arăt ca şi cum aş avea chef de glume? Nu o cunoşti şi vii să-i spui tâmpenii din astea, imbecilule. Cere-ţi scuze!

Uimită peste măsură, am văzut cum tipul s-a întors spre mine
si a mormăit un:
)

— Iartă-mă.

— Şi-acum cară-te de aici, a adăugat Reece.

Şi tipul şi-a luat imediat tălpăşiţa.

L-am privit pe Reece cu ochii cât cepele.

— Aveam situaţia sub control, mă descurcam şi singură, să ştii.

— Ştiu, a zis şi a ridicat paharul de apă, zâmbindu-mi cu un aer nevinovat. Doar că nu-s genul de bărbat care să stea cu mâinile în sân când vreun idiot se poartă nerespectuos. Iar ăsta a fost total lipsit de respect.

— Complet nepoliticos, a comentat şi Nick trecând prin spatele meu.

— Da, aşa e, am zis acoperind muzica din fundal.

I-am întâlnit privirea. Pe de-o parte, voiam să-i mai

spun o dată că m-aş fi descurcat, fiindcă eram o femeie în toată firea, să-mi arăt puterea şi chestii de-astea, dar îmi luase apărarea... şi asta era important. Pentru bărbaţi era important să facă asta când alţii întreceau măsura.

— Mulţumesc, i-am zis cu un surâs.

A lăsat paharul jos şi, înainte să-mi dau seama ce făcea, şi-a pus ambele mâini pe tejghea şi s-a ridicat. S-a întins peste bar şi, în faţa tuturor şi a lui Dumnezeu, s-a aplecat şi, pentru o secundă, am crezut că avea să mă sărute si că eu aveam să mă transform

j

într-o chestie gelatinoasă. Clar asta avea de gând să facă. Era ceva deosebit de plăcut în aşteptarea acelui moment. Din clipă în clipă mă vedeam apucându-1 de obraji şi concentrându-mă asupra gurii lui. Eram pregătită să mă topesc cu totul.

Dar Reece nu m-a sărutat. In ultima fracţiune de secundă a

t

înclinat capul şi şi-a lipit buzele lângă urechea mea. Iar atunci când a vorbit un fior mi-a străbătut şira spinării.

— încă două ore, scumpo, încă două ore şi-ai să fii a mea.

A

In drum spre casă, Reece a fost cel care a menţinut conversaţia, pe un ton lejer. A ales subiectul furtunilor prognozate pentru weekend, ceea ce m-a calmat îndeajuns cât să nu ies de pe drum şi să nimeresc în vreo cutie poştală. El, pe de altă parte, era sută la sută relaxat.

De fiecare dată când îl priveam, afişa un aer uşor arogant. Cu genunchii flexaţi şi îndepărtaţi, cu un braţ sprijinit pe picior şi cu celălalt proptit de geam, părea relaxat din profil şi ţinea capul rezemat de tetieră. Pe buze afişa un zâmbet slab, deja familiar.

Până să ajungem în faţa clădirii victoriene, inima îmi tresăltase
deja de nenumărate ori. Am răsucit cheia şi am oprit motorul, iar
el s-a întins şi mi-a cuprins mâna cu degetele sale lungi. Surprinsă, l-am privit şi-am rămas fără răsuflare.

Avea ochii de culoarea miezului nopţii în întunericul din maşina mea.

— Am să-ţi pun o întrebare şi vreau să-mi răspunzi sincer, bine?

— Bine, am şoptit.

S-a aplecat spre mine, fără să-şi îndepărteze mâna de pe a mea.

— Dacă nu te simţi confortabil la gândul că vreau să rămân, pot să-mi chem uiytaxi. Spune-mi când vrei să plec şi aşa am să fac.

Fără să fiu surprinsă că-mi dădea voie să mă retrag în cazul în care nu mă simţeiam pregătită, am încuviinţat:

— Bine.

A ridicat un colt al buzelor.

9

— Dar am, cumva, senzaţia că o să mă rogi să rămân.

M-am retras, mijind ochii.

— Afurisit înfumurat ce eşti!

t

— Afurisit încrezător, de fapt, m-a corectat el chicotind când a văzut faţa exasperată pe care o făcusem.

Şi-a desprins mâna de a mea şi a coborât din maşină.

I-am urmat exemplul, clătinând din cap. Picioarele lungi l-au adus pe verandă mai repede decât pe mine, aşa că a dat la o parte plasa de la uşă. Cu un zâmbet până la urechi, am descuiat.

— Ce gentleman! am remarcat.

— După tine, m-a invitat el.

Am pătruns în casa răcoroasă şi cufundată în tăcere şi-am chiţăit când i-am simţit palma lovindu-mi uşor fundul în timp ce intra în urma mea. Râsul lui scurt a făcut să mi se ridice părul de pe piele.

— Nu m-am putut abţine, a recunoscut el, iar eu am aprins lumina în living. Trebuia să-mi echilibrez latura de băiat bun cu aia de băiat rău.

— Ca să vezi, am spus şi mi-am aruncat geanta pe scaunul uzat.Tii cumva vreo evidentă?

Privirile ni s-au întâlnit.

— Numai cu tine.

Cele trei cuvinte au avut acelaşi efect ca un pahar de tequila. Mi-au străbătut corpul şi mintea mi-a plutit imediat până la tavan. Mi-am umezit buzele încântată peste măsură când i-am sesizat ochii pironiţi asupra gurii mele.

— Flirtezi cumva cu mine, domnule ofiţer Anders?

Zâmbind şi mai mult, şi-a înclinat capul într-o parte.

— Tu ce crezi?

— Cred că da, am spus şi m-am îndreptat spre bucătărie.

Slavă Domnului, de data asta maşina de spălat vase nu mai era
posedată.

— Vrei ceva de băut? l-am întrebat.

— Ai cumva ceai?

Am surâs.

— Am.

M-a târât după el în bucătărie şi m-a proptit de blat, iar eu am apucat un pahar. L-am văzut privind prin geamul de deasupra chiuvetei şi am intrat pentru o clipă în panică. Era oare dezastru în bucătărie? M-am uitat

repede de jur împrejur şi n-am zărit decât câteva firimituri lângă prăjitorul de pâine şi pensulele pe care le lăsasem la uscat pe un şervet din hârtie — slavă Domnului!

În mod normal, aveam înşirate tot felul de ceşti, farfurii si un bol cu resturi de cereale cu lapte.

— Poftim, am spus şi i-am oferit un pahar de ceai rece.

— Mulţumesc, a zis, iar degetele ni s-au atins, moment în care m-a cuprins timiditatea. Pot să merg la baie?

— Rămăsesem cu privirea lipită de baretele groase, din piele, ale sandalelor lui.Te rog, am zis şi m-am retras cu paharul ridicat la piept. Am tras adânc aer în piept când i-am întâlnit privirea. Avea o
faţă excitată şi înfometată deopotrivă — un aer care spunea că avea de gând să ia ultimele mele două cuvinte şi să le folosească la o mulţime de alte chestii.

îmi venea să-mi dau palme. Ii mai văzusem expresia aia, de multe ori chiar, pe parcursul celor unsprezece luni când trecuse pe la bar. Amândoi facuserăm tot felul de presupuneri despre noaptea aceea, doar că eu mă simţeam mai idioată decât el, asa cum stă-
team acum în faţa lui. Nu aveam cum să mă înşel în privinţa intenţiilor din ochii lui.

— Am să... am să mă duc să mă schimb, am spus ocolindu-1. Ştii unde e baia.

A spus ceva, dar mintea-mi era plină de mult prea multe gânduri ca să-l mai aud. Am lăsat paharul cu ceai pe marginea mesei pe care o pictasem toamna trecută într-un albastru intens şi am fugit în dormitor, oprindu-mă doar cât să mă asigur că uşa de la studio era bine închisă. Chiar dacă portretele pe care i le făcusem lui Reece nu erau la vedere, tot n-as fi vrut să dea buzna în acea
încăpere, fiindcă nu erau deloc greu de găsit.

Am închis uşor uşa în urma mea şi m-am răsucit, cu privirea aţintită asupra patului matrimonial pentru care pusesem cu greu bani deoparte şi pe care izbutisem să mi-1 iau cu doi ani în urmă. Acum strângeam bani ca să-i înlocuiesc parbrizul lui Henry. Fir-ar!

Nu voiam să-mi amintesc cât de obosit si de sătul de toate
arătase Charlie azi. Şi nici de Henry şi de cât de rău îmi pierdusem cumpătul. Nu voiam să mă gândesc la chestii

dure, cu excepţia unor părţi din corpul lui Reece.

Mi-am acoperit gura cu mâna, fără totuşi să-mi pot înăbuşi un chicotit.

Reece era chiar acolo, mă aştepta. Era în casa mea.

Am strâns din ochi şi-am dat bucuroasă din fund, cu mâinile încleştate şi strângând din dinţi, ca nu cumva să ţip de bucurie. Şi-am ţinut-o aşa vreo douăzeci de secunde, după c^re am făcut un pas în faţă. Trebuia să fac un duş, dar ar fi durat mult prea mult. M-am dezbrăcat şi m-am dat cu cremă până când am devenit la fel de moale şi de lucioasă ca un pui de focă, după care am scos o pereche de colanţi noi şi un maiou din acela cu sutien.

Mi-am pieptănat părul şi l-am lăsat desfăcut, apoi am deschis uşa dulapului din perete să mă verific în oglinda interioară. M-am cercetat repede şi mi-am spus că arăt cum trebuie. Chiar bine. Părul îmi ajungea până în dreptul sânilor şi, pentru că-1 răsucisem în coc cât fusese umed, era puţin ondulat. Hainele erau comode, dar îmi veneau bine. Nu arătau nici că încercam să ies în evidentă,

i 7

nici că aşteptam ceva anume. Ceea ce era bine. Cred.

Ceea ce avea să se petreacă între noi se putea termina în atât de multe feluri, încât mă întrebam dacă ai mei se gândiseră vreodată la atâtea variante, în tinereţe, când începuseră să iasă împreună. în seara asta puteam să mă culc cu Reece şi atâta tot. Sau putea deveni o relaţie de genul ăsta, cu sex ocazional la trei-patru dimineaţa. Dar şi genul ăsta de relaţie ar fi putut progresa la stadiul de amici care şi-o trăgeau din când în când sau la stadiul de „cred că suntem iubiţi, fiindcă ne plimbăm şi facem chestii împreună, chestii care nu implică sexul de fiecare dată, doar că nu am stabilit nimic clar”. De la stadiul ăla am fi putut trece la iubiţi stabili

sau ne-am fi putut despărţi. Ne-am fi putut trezi căsătoriţi şi cu copii sau ne-am fi putut îndepărta definitiv unul de altul. Nu credeam că aveam să ajungem amici care şi-o trăgeau uneori, fiindcă Reece îi cunoştea bine pe ai mei şi ar fi fost o situaţie destul de neplăcută.

Erau aşa de multe feluri în care s-ar fi putut termina totul, că începeam deja să mă stresez inutil.

Nu mai voiam să întorc situaţia pe toate părţile.

Am scos limba la mine în oglindă, m-am tras înapoi şi am închis uşa dulapului. Mi-am dat jos ochelarii, i-am pus pe noptieră si am ieşit din dormitor lăsând usa întredeschisă în urma mea,

în caz că ar fi trebuit să mă întorc repede.

Am simţit sângele invadându-mi obrajii, fiindcă aş fi fost în stare să mă culc cu el pe canapea, pe blatul de bucătărie, oriunde. Nu aveam nevoie neapărat de un pat. În noaptea aia eram dispusă la orice.

Zece

/\eece mă aştepta pe canapea, cu picioarele întinse şi proptite pe măsuţa de cafea. Dăduse drumul la televizor, cu volumul încet. Pentru o clipă, n-am făcut nimic altceva decât să-l sorb din priviri, iar stomacul mi-a luat-o razna periculos de nebuneşte... fiindcă m-aş fi putut obişnui uşor să-l văd pe canapea, aşteptând să mă goală întorc de la serviciu. Sau să-l aştept eu pe el. De preferat

— Hei, a zis ridicându-şi privirea. Vrei să-mi spui ceva?

Am înţepenit.

— Poftim?

Pe chip i s-a întipărit un surâs.

— Am găsit capacul de la toaletă ridicat.

— Poftim? am repetat eu.

— Am fost la baie şi aveai capacul ridicat la WC. Şi mă întrebam dacă nu cumva mai stă cineva cu tine, cineva de care nu mi-ai povestit. Sau poate că încerci o nouă metodă, m-a tachinat el.

Ce naiba? Doar când făceam curat îl mai lăsam aşa, din greşeală. Căutam o explicaţie plauzibilă pentru faptul că se ridicase singur. Strigoi. Era clar. Clădirea fusese construită pe terenul unui fost cimitir indian. Eram cu toţii condamnaţi.

Era oare momentul să-i chem pe Vânătorii de Fantome? Sau pe cei din serialul de investigaţii paranormale Dead Files?

Vrei să stai lângă mine? m-a invitat şi şi-a întins braţul pe canapea

.Reece uitase deja de capac când eu mă pregăteam să-mi exprim dorinţa de a căuta un vânător de fantome, dar m-am hotărât să nu mai pozez în nebună, măcar de data asta. Mai bine discutam despre problema asta cu mama sau cu Katie. El oricum probabil că nu m-ar fi crezut. Ar fi zis că-s Roxy Ţicni.

M-am apropiat de el şi m-am aşezat lăsând un spaţiu considerabil, după părerea mea, între noi. Mi-am ridicat picioarele şi mi le-am tras sub mine si cred că între noi erau câţiva centimetri

i >

liberi. In plus, dacă mă lăsam pe spate, m-aş fi sprijinit de braţul lui.

De ce mă gândeam oare la aşa ceva?

— La ce te uiţi? l-am întrebat apucându-mi tivul pantalonilor.

A ridicat din umăr.

— Cred că e o reclamă la nişte CD-uri cu muzică din anii optzeci. Mă gândeam să mi le cumpăr.

Am pufnit.

— Eu nici măcar n-am CD-player.

M-a privit pieziş.

— Tu n-ai nici DVD-player.

Când fusesem la el acasă văzusem că avea o colecţie impresionantă de DVD-uri. Nu că aş fi avut şansa să mă uit prin ele, dar faceam pariu că avea toate filmele apărute în ultimele două decenii.

— La ce-mi trebuie dacă am cablu?

A clătinat din cap şi şi-a ridicat paharul.

— N-ai colecţie de DVD-uri si încă vine mama ta să-ti aducă

j *i* J

ceai făcut de ea. Ce caut eu aici?

— In fine, nu contează, am răbufnit şi l-am plesnit peste picior, peste pulpa extrem de tare.

Uau! M-au usturat degetele când mi le-am tras înapoi.

— Cum te-ai prins că nu eu am făcut ceaiul?

— Are exact acelaşi gust ca cel făcut de mama ta, mi-a dat replica, săgetându-mă cu ochii lui albaştri. Şi, din câte-mi amintesc, ceaiul tău are gust de motorină diluată cu apă.

Am pufnit în râs.

— Ba nu, nu-i adevărat.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Bine, fie. Nu sunt niciodată în stare să tin minte ce cantitate de zahăr şi de ceai trebuie să amestec.

Reece a râs.

— Ştii, vorbeam serios mai devreme când am spus că ar trebui să ştii să tragi cu pistolul. E o chestie necesară şi care trebuie făcută.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Armele... n-am o problemă cu ele, dar mi-e teamă de ele, am recunoscut. Iţi oferă toată puterea să curmi o viaţă de om. Nu e nevoie decât să apeşi pe un trăgaci, am continuat clătinând din cap. Mi se pare... e prea multă putere.

— Iubire, ştii bine că şi o simplă piatră aflată în mâini nepotrivite poate sa schimbe vieţi, ba chiar să le curme. Un pistol nu e cu nimic diferit.

Neliniştită, am fost nevoită să accept că avea dreptate. Numai că armele făceau parte din viaţa lui zilnică, nu dintr-a mea. Copil fiind, ştiam că tata avea puşti de vânătoare, numai că eu nu le văzusem niciodată. Le ţinea undeva încuiate şi nu-mi trecuse niciodată prin minte să-mi iau şi eu una.

— Nu trebuie decât să fii responsabilă atunci când deţii o armă, a continuat el. Mai gândeşte-te la asta, te rog. Pentru mine.

— Am să mă gândesc, i-am promis.

Zâmbind, mi-am întors privirea către ecranul televizorului. Un tip cu creastă flutura un CD.

— Şi ce ziceai că ai făcut la tatăl tău, despre ce aţi vorbit?

Reece a băut îndelung, apoi a lăsat paharul jos şi s-a auzit clinchetul cuburilor de gheaţă. A mai trecut o clipă şi mi-a venit să-mi dau palme. Reece... de fapt, nu se dăduse niciodată în vânt să vorbească despre taică-său. M-am cutremurat când m-a privit şi mi-a răspuns cu o secundă înainte ca eu să schimb subiectul:

— Divorţul Numărul Trei.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim? Când s-a mai petrecut şi asta?

O întrebare destul de tâmpită, din moment ce nu prea fuseserăm în relaţii bune în ultimele unsprezece luni.

— Dacă vrei să mă crezi, nici măcar nu ştiu. Totul mergea perfect la începutul verii. Pleca în vacanţă cu Elaine, în Florida.

Şi-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-se pe pernuţă şi uitându-se spre tavan. Cu un râs scurt, a continuat:

— Dar, la urma urmei, tata nu a ştiut niciodată cum să vorbească cinstit cu nimeni. Aşa că nu înseamnă mare lucru atunci când ne spune mie sau lui Colton că totul e în regulă. Omul ăsta nu ştie altceva decât să mintă.

Am strâns din buze.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat?

Şi-a întors privirea spre mine.

— Tu ce crezi?

Am oftat fără să vreau.

— A înşelat-o?

— Mda.

In secunda următoare am simţit cum îşi trecea mâna

prin părul meu, făcând să mi se taie respiraţia pentru o clipă. Mă atingea uşor, ca şi cum mi-ar fi răsfirat pletele, numai că fiecare celulă din corp mi s-a activat brusc.

— Cu o ţipă mai tânără pe care a cunoscut-o într-o călătorie de afaceri. Mi-a spus că n-a fost decât o aventură de-o noapte şi că Elaine reacţiona exagerat.

— Reacţiona exagerat când ea a fost cea înşelată?

— Il ştii pe tata. Omul ăsta nu crede niciodată că greşeşte, a continuat el clătinând din cap. Cât am stat acolo, şi-a lăsat telefonul pe capota maşinii. Şi i-a sunat. A apărut numele unei femei de care n-am auzit până acum. Pun pariu pe toate economiile mele că era tipa cu „aventura de-o noapte”. Nici nu mă surprinde că aşa i se termină şi mariajul ăsta. Până să se deştepte maică-mea şi să-l lase naibii, o înşelase deja cu alte cinci femei. Şi n-au fost chestii din alea de genul „hai să ne vedem şi să ne-o tragem”, nu, ci relaţii în toată regula.

— E aşa de trist... am murmurat lăsându-mi bărbia în jos.

Franklin, tatăl lui Reece, era prin natura lui un afemeiat. Sau
cam aşa o auzisem la un moment dat pe mama lui că-1 numise.

— îmi pare rău. Ştiu că acum eşti mare, la fel şi Colton, şi poate că nu mai doare la fel de mult ca atunci când eraţi mai mici, dar tot e aiurea.

Nu a negat, doar a zâmbit blând.

— Da, asa este.

Şi-a desprins degetele din părul meu, dar braţul i-a rămas tot acolo, îmbietor, ca şi cum m-ar fi invitat să mă reazem de el.

— Nu m-am apropiat prea mult de Elaine, dar părea o femeie de treabă. Nu merita una ca asta. Nimeni nu merită.

Am tras adânc aer în piept şi m-am lăsat pe spate. îşi ţinea braţul exact la ceafa mea. Nu cred că a trecut mai mult de o secundă

până când mâna lui şi-a găsit drumul spre umărul meu.

— Crezi că... hm, crezi că o să se mai căsătorească încă o dată?

—Tot ce se poate, mi-a răspuns, apoi a ridicat paharul şi a mai

luat o gură de ceai. Cred că cel mai rău lucru nu e că-şi bagă scula în tot ce mişcă, ci că minte încontinuu cu privire la asta, chiar şi atunci când e prins. Asta nu pot să pricep. Niciodată n-am să pot. In fine, a continuat el cu un rânjet care nu i-a ajuns în dreptul ochilor frumoşi pe care nu reuşeam deloc să-i surprind pe pânză. Tu ce-ai mai pictat în ultima vreme?

Ce mama mă-sii, citea gânduri sau cum venea asta? Sângele mi-a năvălit în obraji şi-am început să scotocesc prin minte după un tablou care să nu-i reprezinte faţa.

— Păi, hm, am desenat o grămadă de peisaje. Plaje. Apoi oraşul Gettysburg. Chestii de-astea.

Excelent răspuns, Roxy!

Mi-a străbătut chipul cu privirea, ca şi cum m-ar fi mângâiat fizic.

— încă pictezi pentru Charlie?

Normal că ţinuse minte. Am încuviinţat şi n-am fost surprinsă că m-am simţit invadată din nou de o tristeţe ca aceea plăsmuită în tablourile atârnate pe pereţii din camera lui Charlie.

— Şi pentru mine când o să pictezi ceva?

— Când o să devii în mod oficial băiatul care-mi curăţă piscina, i-am întors-o.

M-a privit neclintit.

— Dar tu n-ai piscină.

— Ştiu. Aşa c-am s-o fac atunci când voi avea piscină

şi tu vei fi băiatul care-mi curăţă piscina, i-am răspuns eu rânjind. Crezi că glumesc, nu?

Şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit într-un hohot de râs puternic, trăgându-mă lângă el cu mâna pe care o ţinea pe umărul meu. Stătusem rezemată de el şi, dintr-odată, m-am trezit aşezată pe spate, cu capul în poala lui, şi nu mă puteam gândi decât la faptul că se mişcase foarte rapid.

— Ai învăţat mişcarea asta când te antrenai să devii poliţist? l-am întrebat cu răsuflarea întretăiată.

— Da, ne învaţă la academie tehnici de punere la pământ a adversarului, a spus, iar genele dese i-au acoperit ochii şi şi-a pus palma mare pe şoldul meu. Abia aşteptam să o încerc cu tine.

I-am zâmbit şi inima a început să-mi bubuie în piept. Ai fi zis că nu-şi dădea seama că-şi pusese mâna pe şoldul meu.

— Mă simt onorată.

— Aşa şi trebuie, a rostit şi cu cealaltă mână mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă.

O mişcare aparent lipsită de însemnătate mi-a pus inima pe jar. Şi-a ridicat genele, dezvăluindu-şi ochii de-un albastru sclipitor, şi atunci am ştiut că n-aveam să mă mulţumesc cu câte o întâlnire din când în când.

înainte să-mi pot continua şirul gândurilor, a intervenit:

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, am spus şi mi-am dorit să mă întrebe dacă mă putea săruta.

I-aş fi răspuns din tot sufletul că „da”.

Şi-a mişcat mâna de pe şoldul meu şi mi-a mângâiat tivul maioului cu degetul mare. Am tresărit.

— La ce te gândeai când ai aruncat cu cartea aia, Roxy?

Poftim? O schimbare totală de subiect pentru care chiar că nu
fusesem pregătită. Iar eu nu mă gândeam decât la cum ar fi fost să

mă sărute. Am deschis gura, dar am avut nevoie de câteva secunde bune ca să răspund:

— Ştii, de fapt, nu m-am gândit la nimic.

Mi-a luat o şuviţă de păr şi a început să se joace cu ea, răsucin- du-şi-o pe degete.

— Iubire, nu cred că există vreo clipă în care să nu gândeşti.

Ferindu-mi privirea de a lui, mi-am muşcat buza de jos. M-am
revăzut în momentul în care Henry m-a apucat de braţ şi prin minte îmi treceau o mulţime de gânduri. Atât de multe, încât se simţeau ca si cum n-as fi avut niciunul. Am simtit cum mi se
ı f 7 f
strângea inima.

Reece mi-a lăsat părul în pace şi mi-a atins cu degetul buza de jos, provocându-mi un suspin, urmat imediat de un răspuns:

— îl urăsc din tot sufletul, am răbufnit, simţind cum cuvintele se rostogoleau unul după altul ca o promisiune de răzbunare sân- geroasă. Il urăsc cu toată fiinţa, Reece. Nu am urât pe nimeni niciodată până acum, dar atunci când îl văd... vreau să-l văd suferind aşa cum suferă Charlie. La asta m-am gândit atunci când am azvârlit cartea.

— Roxy. Expresia de pe chipul lui s-a domolit treptat.

— Ştiu că nu e bine ce simt, am spus cu ochii închişi şi expirând uşor. Ştiu că nici ce-am făcut eu nu e cu mult mai diferit
* }
decât ce-a făcut Henry.

— Ba nu, m-a contrazis el.

Mi-am deschis ochii şi l-am văzut privindu-mă fix.

— Tu n-ai făcut nimic altceva decât să azvârli o carte într-un parbriz, nu în el. Henry a ridicat o piatră de pe jos şi a dat cu ea în ceafa lui Charlie, când eraţi deja amândoi cu spatele la el.

Am tresărit.

— Tu n-ai avut nici cea mai mică intenţie să-i faci rău lui Henry, a continuat el plimbându-şi în continuare degetul pe maioul meu. Şi chiar dacă Henry nu a vrut să-l lovească aşa de rău, tot a luat decizia să arunce cu piatra în el. Nu să dea cu ea de

— pământ sau s-o arunce în vreo maşină din apropiere. A aruncat cu ea în altă fiinţă umană. Tu n-ai face asta niciodată.

Am simţit un şuvoi* de aer rece prelingându-mi-se în piept şi apoi în stomac. Chestia era că eu nu eram la fel de convinsă ca el. Atunci când am simtit gustul furiei am ştiut că as fi fost în stare de

J O

ceva cumplit. Cu toţii eram în stare de lucruri îngrozitoare, dar nu ştiu ce sâmbure de moralitate m-a împiedicat să fac ceva oribil. Oare avea să mă împiedice de fiecare dată? Aveam toate şansele să-mi pierd din nou cumpătul când aveam să-l revăd pe Henry, şi atunci cum de eram eu mai bună decât el?

Gânduri peste gânduri, am murmurat, neştiind sigur unde aveau să mă poarte acele reflecţii.

A schitat un zâmbet si degetul lui a atins o bucată subţire de

) O

piele expusă pe sub maioul meu. Am resimţit atingerea ca pe un soc electric.

— Mda, prea multe pentru ora patru dimineaţa.

Din tonul lui răzbătea amuzamentul, dar eu mă simţeam ca de plumb pe dinăuntru. Ca şi cum în mintea mea s-ar fi descuiat o uşă, diri>| care ieşeau amintirile dureroase ale nopţii petrecute cu Charlie şi Henry. S-au stivuit în mine precum un turn gata să se răstoarne. Iar punctul de plecare era ceea ce făcusem eu, piatra verbală pe care o aruncasem, cea care declanşase toată nebunia.

Iar eu stăteam cu capul în poala bărbatului pe care... ei bine, pe care de unsprezece luni îl minţeam cu neruşinare. Un om care nu ura nimic mai mult pe lume decât minciuna. Ceva nu era deloc în regulă cu mine.

Am dat să mă ridic şi m-am rostogolit pe o parte, pretinzând că mă duc la baie, pentru a încerca să-mi limpezesc mintea, dar n-am reuşit.

Reece şi-a îndoit mâna pe sub ceafa mea, iar mâna de pe şold s-a strecurat în jurul taliei mele, oprindu-se chiar dedesubtul sânilor. Am făcut ochii mari şi l-am lăsat să mă ţină aşa, cu umerii lipiţi de pieptul lui.

Nu, mi-a zis cu un glas răguşit.Cuvântul acela a fost ca un fulger. Uneori uitam cât de bine mă cunoştea. Deşi nu vorbiserăm de aproape un an, tot ştia când încercam să-l evit, recunoştea imediat cum mi se modifica starea

spirit cu rapiditatea unei monede aruncate în aer.

I"am susţinut privirea şi mi-am aşezat o mână pe umărul lui. Am încercat să-l împing, dar şi-a lăsat capul spre mine. Mi-am ridicat privirea şi l-am zărit când şi-a atins buzele de ale mele. A fost o atingere uşoară. Şi-a trecut buzele peste ale mele o dată şi ªP°i încă o dată. N-am mai putut să respir şi l-am simţit cum mă ţintuia şi-şi apăsa buzele mai intens şi mai dulce. Ii percepeam mişcările aproape cu curiozitate, căci era ca şi cum ar fi fost prima oară. Şi nu era aşa, doar că în noaptea petrecută atunci cu el nu mă sărutase aşa — nu cu blândeţea şi cu dulceaţa asta care-mi sugrumau gâtul cu un amestec de sentimente. Sărutul de acum... arăta că ţinea la mine.

M i-am înfipt degetele în umerii lui, mototolindu-i cămaşa subţire, şi inima mi-a luat-o la goană. Când mă gândisem că ne sărutam, nu-mi închipuisem niciodată asta. Nimeni nu mă sărutase Vreodată asa, ca si cum as fi fost o comoară.

f 7 y J

Reece, i-am şoptit cu gura lipită de a lui.

Auzindu-si numele, ceva s-a declanşat în el. Mâna de la ceafa

a început să mă strângă mai tare, la fel şi cea din jurul taliei, iar

sărutul... s-a adâncit. De astfel de săruturi îmi aminteam, doar că acum era altfel, mai diferit, mai puternic şi mai adânc. Nu mai avea nidun gust de băutură pe limbă, doar zahăr, ceai şi sută la sută aromă de bărbat. Mi-a muşcat în joacă buza de jos, facându-mă să oftez uşor, ca un fel de geamăt care mi-a răsunat în tot corpul, apoi mi~a despărţit buzele şi m-a gustat. Sărutul era ca un foc

intens ce aprindea o dorinţă profundă. Nu mai aveam nevoie să-mi limpe- zeSc gândurile. Mintea mea devenise un drum pustiu cu o singură
destinaţie.
?

Reece.

M -am ridicat şi m-am foit până când am reuşit să-mi trec genunchii de-o parte şi de alta a picioarelor lui. Mi-a observat atent mişcările.

— îmi place încotro ne îndreptăm, a spus şi m-a apucat de şolduri. îmi place de mor, dar vreau să...

Sătulă de vorbe, de gânduri profunde şi de bune intenţii, i-am cuprins obrajii şi am trecut la acţiune. L-am sărutat... la fel de adânc şi de fierbinte precum o făcuse şi el.

Mi-a răspuns cu un geamăt răguşit, pe care i l-am resimţit în piept şi în felul în care mă strângea de şold, trimiţându-mi valuri de foc în corp. A deschis imediat gura şi mi-am înclinat capul într-o parte, dornică să-i simt gustul pe îndelete. Mi-am trecut degetele prin părul lui scurt din laterale, până când am ajuns la şuviţele mai lungi din spatele capului. A scos imediat un alt geamăt, care mi-a mai transmis un val de dorinţă.

Şi-a strecurat mâinile pe spatele meu, urmărindu-mi câteva clipe şira spinării, apoi şi le-a trecut prin părul meu. Şi-n tot acest timp ne-am devorat unul pe altul, cu săruturi lungi, pasionale, alternând cu unele scurte, dar care-mi înfierbântau trupul.

Reece îşi ţinea acum mâinile în jos, chiar deasupra taliei mele, şi dintr-odată m-a apucat de fund şi m-a strâns până am rămas fără răsuflare. Sărutările deveniseră flămânde, iar el mă împingea în poala lui. Un nou val de dorinţă m-a copleşit când l-am simţit, zvâcnind prin blugi. De data trecută, de când sesizasem,

ştiam că stătea bine de tot la capitolul ăsta, dar uitasem senzaţia pe care ţi-o dădea atingerea directă.

Am mişcat din şolduri, apăsându-mă peste el, şi am fost imediat recompensată de o explozie de plăcere. Mi-am rezemat fruntea de a lui şi, strângându-1 în continuare de păr, am lăsat să-mi scape un geamăt.

— Doamne sfinte, tu o să mă scoţi din mintii de-a binelea, a zis

7 > *f* 7

cu o voce răguşită, dură.

Mi-a tras şoldurile spre el şi s-a ridicat şi el în acelaşi timp, atingându-mi prin pantalonii de yoga exact locul potrivit.

— Nu cred c-ai să fii fericită până nu mergi până la capăt.

Gâfâind, mi-am lăsat braţele să-mi alunece de pe cap pe umerii lui.

— Vreau să fii nebun după mine, am recunoscut şi mi-am muşcat buza, simţind cum îşi lipea iar trupul de al meu.

— Iubito, sunt deja nebun după tine, a spus şi mi-a cuprins gura intr-un sărut pârjolit or, după care s-a desprins şi mi-a lăsat pe obraz un fior fierbinte. Credeam că ştii deja asta.

Cu capul lăsat pe spate, m-am ţinut tare.

— Nu.

Şi-a mutat sărutările de-a lungul gâtului, oprindu-se să-mi simtă pulsul. Mi-a domolit apoi fierbinţeala cu un sărut tandru.

— Ori de câte ori te-am văzut anul ăsta te-am vrut aici. Exact *aici* vreau să spun.

Şi, ca să sublinieze cele spuse, s-a răsucit şi şi-a apăsat umflătura din blugi de miezul meu.

— Şi ori de câte ori îmi întorceai spatele şi plecai de

lângă mine, îmi venea să te urmăresc.

M-am cutremurat când şi-a lipit gura de clavicula mea. Şi-a ridicat mâinile peste abdomenul meu şi le-a urcat peste sânii mei. Spatele mi s-a curbat, pradă unor senzaţii extraordinare care mă paralizau.

— Habar n-ai de câte ori am vrut să te arunc pe un umăr şi să te duc în spate, în depozit, a continuat trecându-şi degetele peste vârfurile sânilor mei, care erau deja măriţi şi dureroşi, dornici să fie atinşi. Cred că aşa ar fi trebuit să fac. Şi-am fi scăpat mult mai devreme de neînţelegerea asta dintre noi doi.

Capul îmi plutea în valurile de plăcere pe care mi le oferea neîncetat.

— Mi se pare... am rostit cu răsuflarea întretăiată... mi se pare că ar fi fost un plan excelent.

Şi-a înălţat capul şi m-a apucat de unrţeri, strecurându-şi degetele pe sub bretelele delicate şi subţirr ale maoiului. M-a fixat cu privirea.

— E voie?

Doamne, i-aş fi dat orice mi-ar fi cerut în clipa aia. Am încuviinţat dând din cap, incapabilă să mai rostesc vreo vorbă.

Mă privea cu un colţ al buzelor ridicat şi iar am simţit o lovitură în piept văzându-i şarmul copilăresc şi senzualitatea pe care o emana. Şi am ştiut din nou, am ştiut că mă îndrăgostisem de el cu
mulţi ani în urmă. Nu mai aveam cum să schimb asta,
chiar dacă > [7]
eram conştientă că el nu se îndrăgostise de mine şi că poate nu avea s-o facă niciodată. Asta nu schimba faptul că mi se strecurase pe sub piele, pe sub o parte din ea, mă rog.

Sorbindu-mă din priviri, mi-a dat jos bretelele maioului până în dreptul coatelor. Nu am avut nici cea mai mică

ezitare. Mi-am lăsat braţele în jos şi bretelele mi-au căzut, iar restul materialului mi s-a strâns în jurul taliei.

Reece m-a sărutat tandru, după care s-a retras. I-am văzut genele dese coborând şi am ştiut că mă privea şi am simţit cum mi se duce o parte din ameţeală. Oare-şi mai amintea cum arătam, de atunci, din noaptea aia plină de aburii alcoolului? Dintr-odată, am simţit vulnerabilitatea cuprinzându-mă ca un pulover care te mănâncă pe piele. Abia dacă purtam cupa B la sutien şi asta, dacă chiar voiam să mă dau mare.

L-am simţit cutremurându-se atunci când mi-a cuprins sânii cu mâinile şi m-a atins aproape cu respect. Mi-am coborât privirea ţinându-mi răsuflarea şi i-am văzut pielea mai închisă la culoare, contrastând cu paloarea şi nuanţa trandafirie a pielii mele.

— Eşti atât de frumoasă, a mormăit, trecându-şi buricele degetelor peste sfârcurile întărite.

Am tresărit şi rânjetul i-a revenit pe chip.

— Iţi place aşa?

— Da, am şoptit şi am dat şi din cap, în caz că nu pricepea mesajul.

— Nu-mi mai amintesc ce te face să te exciţi, mi-a spus prin- zându-mi sfârcul cu degete abile. Nu-mi amintesc ce te face să-ţi ieşi din minţi, a spus strângându-mă uşor şi-am lăsat să-mi scape un ţipăt.

Şi-a ridicat deodată genele spre mine şi i-am văzut foamea din ochi.

— Doamne, eşti atât de sensibilă la atingerile mele!

Asa era. întotdeauna fusesem sensibilă în zona acea. Katie, cea

care facea striptease, îmi spusese cândva că eram norocoasă, fiindcă majoritatea femeilor nu simt mare lucru atunci când sunt atinse pe sâni.

Neputând să-mi mut privirea în altă parte, l-am urmărit cum mă atingea. Era un moment extrem de

erotic. Niciodată nu mai făcusem aşa ceva. Dar, ca să fiu sinceră, nici nu fusesem cu vreun tip care să mă fi mângâiat atâta timp. Când şi-a coborât mâinile pe şolduri, am crezut că avea să meargă mai departe.

Mă înşelasem.

M-a ridicat deasupra lui şi mi-am găsit echilibrul ţinându-mă de canapea, după care mi-a cuprins sfârcul cu gura larg deschisă.

— Ah, Doamne, am ţipat simţindu-1 cum îmi sugea sânul. Reece, Doamne sfinte...

Cu o mână petrecută pe după umeri, mă trăgea de păr. Din creştetul capului îmi radiau o serie de înţepături ascuţite, dar încărcate de senzualitate. Simţeam cum mă savura pe îndelete. Eram prinsă în capcană, dar n-aş fi vrut să fiu în altă parte, cât timp el trecea de la un sân la altul.

Mi-am înfipt degetele în canapea şi a început să sugă puternic, facându-mi muşchii de dinăuntru să se strângă din ce în ce mai mult. Până când nu am mai putut.

— Nu încă, a gemut el gros. N-am terminat.

Am gâfâit simţindu-i dinţii care-mi prinseseră sfârcul. Muşcătura înceată îmi preschimba sângele în şuvoaie de lavă. Am tremurat toată, cu trupul înfierbântat şi lipit de el.

— Nu mai pot... am nevoie de tine. Te rog.

Mi-a dat drumul şi am simţit că înnebunesc. M-am agăţat de umerii lui şi m-am apăsat pe el, găsindu-i la nimereală gura. Şi-a trecut mâinile la loc, peste şoldurile mele, iar eu am început să mă împing în el. Materialul subţire al cămăşii îmi stârnea sfârcurile, iar senzaţia de frecare cu întăritura dintre picioare era deja mult prea mult.

Nu-mi mai aminteam când avusesem ultima oară un orgasm ca ăsta, cu mai toate hainele pe mine — şi fără ca tipul să fi pus vreo mână pe mine —, dar simţeam cum creşte în mine, aşa că am continuat să-l încalec şi el să se împingă spre mine, ne-am potrivit mişcările soldurilor cu cele ale limbii.

j j

Am simţit cum explodez din adâncul fiinţei şi fiecare parte a corpului a reacţionat imediat. Mi-a acoperit gemetele cu gura, dar a ştiut ce se petrecuse, fiindcă am auzit imediat sunetul pur masculin pe care l-a scos. După ce mi s-a scurs din vene şi ultima tresărire de plăcere, am rămas îmbujorată şi tremurând din toate încheieturile.

— Uită-te la tine, mi-a şoptit la ureche cu glas răguşit. Nu e nimic mai sexy ca asta, Roxy. Eşti toată o flacără.

Am avut nevoie de câteva momente ca să-mi revin în simţiri şi să-mi dau seama că mă făcuse să am orgasm, iar după ce m-am retras l-am sărutat în colţul gurii.

— Ce vrei să fac pentru tine?

Avea ochii plini de focuri albăstrii.

— Iubito, te-am văzut cum ai ajuns la orgasm, a fost cea mai tare noapte de până acum.

M-am înfiorat gândindu-mă cât de perfect era, dar privirea mi-a coborât şi nu aveam cum să mă îndoiesc de umflătura din pantaloni. Cu mâini tremurânde, m-am dat jos şi m-am aplecat, aşteptând să mă oprească.

Nu a făcut-o.

Cu un zâmbet de satisfacţie întipărit pe buze, l-am mângâiat pe toată lungimea, simţindu-mi din nou măruntaiele încleştate de îndată ce şi-a ridicat şoldul, în semn de răspuns.

L-am privit şi am tras adânc aer în piept.

— Tu n-ai terminat încă.

A dat din cap, cu maxilarul încleştat.

I-am desfăcut nasturele şi inima mi-a luat-o din nou la

trap, apoi i-am desfăcut cu grijă fermoarul. Materialul s-a dat la o parte scoţând la iveală o pereche de boxeri negri. Fără să scoată un cuvânt, şi-a ridicat fundul de pe canapea şi apoi m-a ridicat pe mine, într-o rugăminte fără cuvinte. N-am mai pierdut timpul şi i-am dat jos blugii şi chiloţii.

Am rămas cu ochii holbaţi când l-am văzut eliberat, gros şi greu. Sinceră să fiu, partea asta a corpului băieţilor nu era întotdeauna cea mai atrăgătoare, dar la Reece... ei, da, era la fel de ispititoare ca restul trupului.

Că tot vorbeam de restul trupului...

S-a lăsat la loc, pe spate, şi i-am ridicat cămaşa. Docil, a ridicat mâinile şi m-a lăsat să i-o scot pe cap. Am azvârlit-o pe undeva pe unde speram să n-o mai găsească niciodată şi m-am uitat cu nesaţ la ce însemna un bărbat care nu mai era deloc un băiat si care avea

un corp lucrat şi în perfectă formă.

Pielea aurie se întindea impecabil peste pectorali şi de-a lungul abdomenului tare ca piatra şi cu pătrăţele. O şuviţă întunecată de păr cobora dinspre buric spre partea care mă aştepta. Mi-am ridicat din nou privirea. Undeva în dreapta buricului avea o cicatrice, un loc în care pielea se strângea în cercuri inegale. Şi o alta imediat deasupra ei. Şi ştiam că, dacă-i dădeam jos pantalonii, urma să o găsesc şi pe a treia.

Mi s-a oprit răsuflarea când mi-am dat seama cât de aproape am fost — şi eu, şi noi toţi — să-l pierdem. M-am aplecat şi l-am sărutat, dorind să fac să dispară cele unsprezece luni de prostie, mai ales că timpul... era scurt şi imprevizibil.

— Ce vrei să fac? l-am mai întrebat o dată.

Mi-a căutat ochii cu privirea.

— Roxy, sunt o mulţime de lucruri pe care âş vrea să le faci.

— Alege unul.

Sau două. Sau trei. Eram dispusă să le fac pe toate.

Reece s-a aplecat şi şi-a strâns penisul cu mâna, din ce în ce mai tare. Sfinte Dumnezeule! Am rămas cu gura căscată văzându-1 cum îşi cobora mâna de la vârf până la bază.

— Asta as vrea să faci.

îmi auzeam bătăile inimii în urechi, aşa că m-am auzit cu greu spunând:

— Reece, eşti al naibii de sexy când faci asta.

A gemut adânc şi şi-a ridicat din nou mâna, cu spinarea arcuită, iar eu nu m-am mai putut controla. Am gemut şi eu. M-a ţintuit imediat cu privirea, cu un alt fel de foc venit dinăuntrul lui.

— Cred că ştiu ce vrei.

— Ce? l-am întrebat gâfâind.

Reece mi-a cuprins gâtul cu cealaltă mână şi a continuat să se
atingă singur. In vârf îi apăruse deja o mărgea.

— Vrei să te uiţi la mine.

îmi ardea fiecare parte a corpului. Şi nu de ruşine, ci fiindcă avea dreptate.

— Niciodată nu m-am uitat la un tip care...

—Asta-i tot ce trebuie să ştiu, a răspuns continuându-şi mişcările.

L-am privit cu răsuflarea întretăiată, observându-i mişcările care deveneau din ce în ce mai puternice. Nu-mi venea să cred că faceam asta, nu-mi venea să cred cât de excitată mă simţeam, nici că eram încă la el în poală, cu maioul mototolit în talie şi roşie toată la faţă. Am încercat să-mi ridic privirea.

— Nu. Uită-te la mine, mi-a poruncit şi m-am cutremurat la auzul vocii lui.

Am continuat să-l privesc cum îşi mişca mâna din ce în ce mai rapid şi şoldurile i se ridicau din ce în ce mai furios. M-am văzut nevoită să-mi pun din nou mâinile pe umerii lui şi nu m-am mai uitat în altă parte până când nu m-a smucit cu mâna cu care mă ţinea de gât.

Reece şi-a dat drumul şi m-a sărutat. Nu, nu se poate spune că m-a sărutat, m-a devorat în clipa în care a ejaculat.

— Fir-ar, a lăsat să-i scape şi m-a strâns cu un braţ, cât mai aproape de pieptul lui gol.

Mi-am îngropat capul în spaţiul dintre gâtul şi umărul lui, adulmecându-i parfumul de apă de colonie, până când am simţit că-i reveneau la normal bătăile inimii.

O vreme n-a vorbit niciunul din noi, după care el a râs încetişor, facându-mă să zâmbesc.

— La naiba, Roxy, a spus şi şi-a dres vocea. O să mă faci să vreau să te ţin doar pentru mine.

îmi simţeam inima împărţită în două, iar mintea încă buimacă se străduia să priceapă ce-mi spusese. Deja începusem să găsesc nenumărate sensuri. însemna oare că asta plănuia, să mă ţină doar pentru el? Sau că eram o distracţie? Dar îmi spusese că voia să fim mai mult decât amici. Mai conta oare? Nu, nu aveam de ce să mai continui să mă mint singură.

Voiam să mă ţină doar pentru el.

ᶠUnsprezece

jy u avusesem de gând să aţipesc, dar la un moment dat, între emisiunea lui Hilary, care renova o casă veche de la ţară, şi emisiunea lui David, care arăta unui cuplu cârcotaş nişte case, am adormit pe o parte, cu spatele la Reece.

Niciodată până atunci nu mai dormisem pe o canapea cu un bărbat. Părea ceva extrem de simplu şi de normal pentru milioane de oameni, dar pentru mine era o chestie cu totul nouă.

La început, n-am fost sigură ce anume m-a trezit. Am clipit de câteva ori, complet confuză. La televizor era o reclamă la ultimul tip de aparat de gimnastică. Am urmărit-o câteva secunde, cât pe ce să adorm la loc, când l-am simţit pe Reece mişcându-se în spatele meu.

M-am speriat de moarte simţind mişcarea neaşteptată. Avea braţul neclintit sub mine, dar m-am întors şi l-am privit peste umăr şi-am văzut în ce stare de încordare stătea. Era culcat pe o parte, dar cu faţa întoarsă la tavan. Avea maxilarul încleştat şi sprâncenele împreunate. La fiecare două-trei secunde genele i se mişcau. La fel şi buzele, dar fără vorbe, numai pieptul i se ridica şi cobora neregulat, la fel ca respiraţia.

— Reece? am şoptit, dar nu m-a auzit.

Pieptul i s-a ridicat din nou, de data asta din ce în ce mai rapid. M-am răsucit pe cealaltă parte, cu faţa spre el şi i-am mângâiat pieptul.

Reece

.A tresărit, cu privirea fixată în tavan, şi, preţ de o clipă, a părut să se afle la mare distanţa, de parcă nu şi-ar fi dat seama de locul unde era. A trebuit să treacă câteva secunde bune până când şi-a întors privirea spre mine. Abia atunci s-a relaxat.

— Bună, a murmurat el.

— E totul bine? l-am întrebat.

A înghiţit în sec.

— Da.

Nu l-am crezut.

— Eşti sigur?

Reece m-a înconjurat cu braţul şi m-a tras mai aproape de el.

— Da, scumpa mea, totul e bine.

Şi-a trecut degetele prin părul meu şi mi-a aşezat obrazul pe pieptul lui, după care a oftat adânc şi a rostit:

— Totul e bine acum.

— Ai avut parte de acţiune în weekendul ăsta.

Aproape că m-am înecat cu apa minerală, dar mi-am ridicat privirea. Katie se strecurase în separeu, în faţa mea, cu capul învăluit într-o bandană pepit, de-un roz aprins. Puloverul albastru, scămoşat arăta ca şi cum ar fi pierdut pariul cu un aparat de montat paiete. Nu era singură. |

Calla se aşezase lângă ea. Venise în oraş dimiheaţa trecută şi lucrase azi-noapte la bar. Zâmbind larg, şi-a prins părul blond într-o coadă de cal. Mi-am amintit că, atunci când o cunoscusem, purta părul desfăcut ca să-şi ascundă cicatricea. Nu mai era cazul.

Ignorând comentariul perspicace al lui Katie, am dat din cap spre Calla.

— Sunt uimită că te-a lăsat Jax să ieşi afară din casă la micul dejun.

— Ştie deja că nu e cazul să intervină între mine,

mâncare şi prietenele mele, mi-a răspuns.

A deschis meniul şi a ridicat delicat din sprâncene spre mine.

— Şi, spune, are sau nu Katie dreptate? Ai avut acţiune?

Katie a râs cu gura până la urechi.

— Eu am întotdeauna dreptate.

Am dat ochii peste cap şi m-am lăsat pe spătarul canapelei din separeu. Reece adormise după coşmarul pe care bănuiam că-1 avusese, iar în dimineaţa următoare îl dusesem acasă. S-a aplecat şi m-a sărutat înainte să iasă din maşină. Şi acum simplul gând la sărutul acela pârjolitor mă facea să-mi doresc un evantai. După care gândurile mi-au fugit imediat la cum îl urmărisem în acţiune.

Doamne sfinte, aveam nevoie de un duş rece!

Lucrase de noapte, aşa că-mi imaginam că dormea la ora aia. îmi trimisese un mesaj în care mă ruga să-l anunţ când ajungeam acasă, ceea ce şi făcusem. Mi se păruse drăguţ, era ca şi cum se gândea la mine şi m-a făcut să mă simt ca o şcolăriţă.

— Iţi ard vârfurile urechilor, a remarcat Calla mijindu-şi ochii. Haide, spune tot.

Pentru câteva minute am fost salvată de chelneriţa care venise să ne ia comanda. Katie a comandat jumătate din meniu, alegând fiecare fel posibil de şuncă si de cârnati.

— Am nevoie de proteine, a spus văzându-ne pe mine şi pe Calla că ne holbam la ea. E un efort fizic al naibii de mare să dansezi si să te învârti pe o bară. Ar trebui să încercaţi si voi.

Am chicotit.

— Nu, mersi.

Katie şi-a dat peste cap ochii de culoarea albăstrelelor.

— Ştiţi ce, n-aveţi niciun haz, a spus şi s-a întors spre Calla. Când vine Teresa înapoi? Că voia să ştie cum se dă din fund până ţi-1 rupi.

— Cred c-o să vină cu Jase peste câteva săptămâni, odată cu mine.

Calla a zâmbit spre chelneriţa care venise deja cu cele două cafele şi cu un alt pahar de apă minerală pentru mine. După care m-a săgetat cu privirea.

—Te-ai culcat cu Reece?

— Poftim?

Iar în acelaşi timp a răspuns şi Katie:

— Da.

Am privit-o iritată.

— De unde ştii tu dacă ne-am culcat sau nu? Ai stat cumva ascunsă în casă la mine?

— Aşa ştiu eu diverse chestii, mi-a răspuns. O mulţime. Ca să nu mai spun că tocmai ai presupus că m-aş fi ascuns la tine acasă, aşa că e clar că s-a petrecut ceva pe dezbrăcate.

Calla mă fixa cu privirea, ţinându-şi coatele proptite pe masă.

— Iar mie mi-a spus Jax că Reece a venit în noaptea lui liberă şi te-a aşteptat să ieşi din tură. Că l-ai condus tu acasă cu maşina.

— Jax bârfeşte mai ceva decât o puştoaică de treişpe ani, am răbufnit fără să fiu de fapt supărată din cauza şirului de întrebări.

Mă bucuram că cele două fete reuşiseră să-şi facă timp să luăm

micul dejun împreună, deoarece chiar simţeam nevoia să vorbesc cu ele.

A mai trecut un moment, apoi m-am aplecat spre ele, neputând să-mi mai ţin gura.

— Bine, uite, s-a întâmplat vineri noaptea. Şi da,

oarecum ne-am culcat. Nu am făcut sex propriu-zis, dar...

Gândurile mi-au fugit la orele din noaptea aia. L-am revăzut cu mâna încleştată în jurul...

— În fine, e clar că ati făcut ceva distractiv si obraznic, dacă mă iau după privirea ta, care arată de zici că tocmai ai luat Ecstasy, a conchis Katie.

Calla a bătut din palme şi a sărit pe scaun de bucurie.

— Pe bune? Mă bucur nespus pentru tine. Să ştii că are dreptate Katie, arăţi de parcă ai fi în comă sexuală.

— Iar tu ştii foarte bine ce înseamnă asta, am bombănit.

Şi-a scărpinat nasul cu degetul mijlociu.

— Dar acum câteva săptămâni nici măcar nu vorbeai cu el. Ori de câte ori intra sau venea spre tine, îl evitai. Am ştiut eu că e ceva la mijloc, dar acum nu mai pricep nimic.

I-am zâmbit strâmb.

— Păi, e o poveste destul de lungă.

— Cum am comandat deja o jumătate de porc, eu zic că avem destul timp, a replicat Katie.Şi pe urmă o să mă consideraţi cea mai îngrozitoare persoană din lume.

— Mă îndoiesc, m-a asigurat Calla.

Nu eram prea sigură de ce-mi zisese Calla, dar până atunci nu mai spusesem nimănui în afară de Charlie ce se petrecuse cu mine şi cu Reece, inclusiv neînţelegerea aia imensă. Am tras adânc aer în piept şi apoi le-am povestit *totul* despre noaptea petrecută de mult cu Reece, făcând o pauză lungă când ne-a fost adusă mâncarea.

— Deci, da, cam aşa stau lucrurile, am încheiat eu tăind în farfurie restul de gofre însiropate.

Calla mă privea cu o fâşie de bacon extra crocant atârnându-i printre degete.

Până şi pe Katie o lăsasem cu gura căscată, care tocmai spunea ceva. Reuşisem s-o aduc într-o zonă de tăcere absolută din cauza

j

uimirii. M-am făcut din nou mică în separeu, simţindu-mă ruşinată si ca naiba.

— Sunt o persoană îngrozitoare, nu-i aşa?

— Nu, mi-a răspuns Calla imediat. Nu eşti deloc îngrozitoare.

— Aşteaptă, a ridicat Katie mâna.

Cumva ajunsese să aibă între degete o bucată groasă de cârnat.

— Stai să văd dacă am priceput corect. Practic, eşti îndrăgostită de Reece de când aveai cincisprezece ani.

— N-aş spune chiar *îndrăgostită*, am contrazis-o eu, dar inima mi-a bătut mai tare decât as fi vrut.

— In fine. Ştiu că-1 iubeai, a insistat ea, iar eu n-am mai protestat, fiindcă eram convinsă că am fi ajuns să dezbatem suprapu- terile ei de stripteuză. Să revenim, ai fost mereu îndrăgostită de el, dar el te-a tratat ca pe o puştoaică oarecare.

Am mijit ochii în direcţia ei.

— N-aş spune că m-a tratat aşa.

M-a ignorat.

— Apoi începe să te trateze ca pe o ţipă super sexy, aşa cum şi eşti, de altfel, vine la bar într-o noapte, se face praf, dar fiindcă tu eşti îndrăgostită de el nebuneşte şi iremediabil şi pentru că eşti fată, nu-ti dai seama de cât de beat este.

Am mai mijit o dată ochii spre ea.

— Vă duceţi amândoi la el acasă, pentru că te roagă să-l conduci acasă cu maşina, fiindcă băuse, şi acolo lucrurile o iau razna,

sar scântei peste tot. Ii vezi cârnăciorul, adaugă ea clătinând cârna- tul din farfurie, ceea ce aproape că o face pe Calla să se înece cu cafeaua. Ajungeţi până în dormitor, unde el leşină. Am înţeles bine până aici?

— Mda, i-am răspuns cu braţele încrucişate. Cam aşa ceva. Katie a încuviinţat cu un aer înţelept, iar eu nu pricepeam deloc

de ce.

— Mai întâi de toate, e absolut patetic pentru un tip ca el să se îmbete turtă, aşa că îi luăm un punct.

— Ii luăm un punct? a rostit Calla cu ochii cât cepele. Mai suntem la faza de a lua şi de a adăuga puncte?

Am chicotit.

— Da, în lumea mea, da, ne-a răspuns ea, după care a muşcat din cârnat, mestecându-1 gânditoare câteva clipe. Aşadar, să revenim, ziceai că-şi pierde cunoştinţa, tu rămâi cu el, după care se trezeşte, crede că aţi făcut sex şi începe să-şi ceară scuze, plin de regrete, nu?

Am încuviinţat şi am luat o bucată de gofră.

Iar tu ai crezut că lui îi pare rău că v-aţi culcat, a intervenit Calla. Numai că el regreta, de fapt, că s-a culcat cu tine fiind beat criţă?

— Da.

Clătinând din cap, Katie a luat sarea şi a turnat din ea peste cârnatul pe jumătate mâncat.

— Numai că, de fapt, voi doi nu v-aţi culcat.

— Nu. Şi am încercat să-i spun asta prima oară când l-am auzit ce presupunere face, numai că îi părea aşa de rău de toată chestia, că am crezut că se referea de fapt la sex.

— Ceea ce te-a durut îngrozitor, a şoptit Calla. E de înţeles. Probabil că şi eu aş fi gândit la fel.

— Dar tu ai fi clarificat totul imediat, a spus Katie.

— Nu mai mânca rahat, am răbufnit. *Eu* n-am putut. Mi-a fost aşa de ruşine şi... mda, recunosc, m-am simţit jignită, aşa că am plecat şi a trecut mult de atunci şi tot mă mai doare sufletul pentru că n-am clarificat niciodată situaţia.

Katie şi-a terminat cârnatul şi apoi a trecut la unii mai mici.

— Şi zici că Reece nu suportă minciuna? Asta nu e bine deloc. Am fixat-o cu o privire rece. S-a aplecat în faţă, folosind cârnă-
ciorul pe post de baghetă magică.

— Uite ce-i, înţeleg perfect de ce n-ai spus nimic. Ai zis mai întâi o minciunică, după care alta care s-o acopere pe prima, şi apoi alta, şi tot aşa. După care situaţia a căpătat cu totul alte dimensiuni. A trecut mult timp de atunci, dar cum o să-i explici ce s-a întâmplat de fapt? Auzi, Reece, nu cumva ţi-ar plăcea să te joci puţin cu sânii mei? Şi, apropo, să ştii că n-am făcut sex niciodată.

Calla era să se înece din nou.

— Asta... asta chiar e o conversaţie ciudată rău.

Am oftat şi mi-am împins farfuria într-o parte.

— Mă simt oribil. îmi doresc să-i fi dat şansa să-mi explice de ce a reacţionat atunci aşa şi pe urmă să-i fi spus şi eu adevărul.

— Nici el nu e lipsit de vină în toată povestea asta, a completat Katie. Adu-ti aminte, a fost asa de beat că a crezut că ati făcut sex. Eu, una, am băut o grămadă la viaţa mea. Mult. Atât de mult, că uneori ai fi zis că sunt o fabrică de bere, dar n-am fost niciodată asa de beată să nu-mi mai amintesc dacă m-am culcat sau nu cu

t

vreunul.

Calla a încuviinţat, jucându-se cu furculiţa în omletă.

— Adevărat.

Nici eu nu băusem vreodată în viaţa mea aşa de mult, dar nu despre asta era vorba aici. Am luat o gură de apă minerală şi-am simţit cum mi se îneacă corăbiile. Mi-am aranjat ochelarii şi am oftat.

— Mie... mie chiar îmi place de el, fetelor. Il plac cu adevărat.

— Cred şi eu, a zis Katie dându-şi ochii peste cap. Il

iubeşti. I-am ignorat comentariul pentru că... iubirea

era un cuvânt

înfricoşător.

j

— E un tip mişto, foarte de treabă. Ti-1 mai aminteşti pe ultimul tip cu care m-am întâlnit? am întrebat-o pe Katie.

Ea a strâmbat din nas.

A

— înainte de Dean cel delicat?

— Doamne sfinte, a murmurat Calla reprimându-şi chicotitul cu dosul palmei.

Am dat din cap şi-am mai luat o gură de apă minerală.

— Da.Ţi-1 aminteşti pe Donnie...

Tipul ăla de treabă care te-a dus la meci, la Eagles[10], şi cu care te-ai cuplat în parcare, dar ai aflat în cele din urmă că era căsătorit? a continuat Katie veselă.

Am privit-o cu buzele strânse.

10 Philadelphia Eagles, echipă profesionistă de fotbal american (n. tr.).

— Nu. Ăla era nemernicul de Ryan şi mersi că mi-ai amintit de el. Mai avea şi un puşti de care nu mi-a povestit nimic. Eu vorbeam de Donnie, artistul acela mort de foame care mi-a furat bijuteriile pe care mi le lăsase bunica.

Calla a clipit de mai multe ori.

— Pe bune? Un tip însurat şi un hoţ? în mod normal, nu atrag oameni deosebiţi, am spus ridicând din umeri şi mi-a zburat gândul la Henry, simţind imediat că mi se face pielea de găină.

Ideea era că ştiam de ce îmi alegeam numai ţipi din ăştia. Mer^ geam la sigur.

— Dar Reece nu e ca ei şi, pe de-o parte... am lăsat să-mi scape un oftat prelung înainte de a continua: Ani întregi am tânjit după el.

Şi probabil că ani întregi simţisem ceva mai puternic de atât.

Am rămas pe scaun, dând din cap. Ce naiba faceam? Trebuia să-i spun adevărul şi gata. Sau să las atracţia dintre noi să moară înainte de a mă arde de tot? Dar nu puteam... nu puteam să nu-mi încerc norocul cu el. Nu după ce trecuseră atâţia ani în care îl dorisem cu pasiune.

Doamne, ai fi zis că am dublă personalitate... Du-te după el! Nu te duce! Spune-i adevărul! Nu-i spune nimic! Mă chinuiam singură.—Trebuie să-i spui adevărul, m-a sfătuit Calla. Cât mai repede.

In locul tău, nu mi-aş mai face atâtea griji.

Mi-am arcuit sprâncenele spre ea.

— Serios, a insistat ea. Nu e ca şi cum ai fi minţit despre cine ştie ce chestie de importanţă capitală.

— Cred că e destul de important că nu i-am spus până acum că, de fapt, nu m-am culcat cu el.

— Nu prea, mi-a zâmbit Calla. Crede-mă, sunt şi minciuni mai rele pe lume. Nu e ca şi cum l-ai fi înşelat cu altul cât erai cu el sau chestii de-astea. O să te înţeleagă. Nu-i aşa, Katie?

Ea m-a privit bosumflată. Calla a înghiontit-o cu umărul şi s-a încruntat la ea.

— Nu-i asa, Katie?

Am simţit cum îngheţ pe dinăuntru când am auzit-o pe Katie:

— Nu ştiu ce să-ţi zic, Roxy. Spune-i adevărul înainte să-ţi intre pe bune în pantaloni. Dacă nu o faci, cred că deja ai mers prea departe.

Am încuviinţat, fiind total de acord cu ea. Şi m-a cuprins iar spaima pe care am simţit-o atunci când mi-am dat seama că trebuia să-i spun lui Reece adevărul.

Calla şi-a dres vocea:

— O să fie bine.

— Are dreptate, s-a arătat şi Katie de acord, înfigându-şi furculiţa în cel din urmă cârnăcior. Plus că, uite, ai spart parbrizul de la maşina lui Henry Williams şi Reece tot ţi-a dat cel mai tare orgasm. Poate că, după ce-i spui, te alegi cu unul şi mai tare.

Mi-am tras una peste frunte cu palma şi am gemut.

— Ah, Doamne! Mai e cineva care să nu ştie despre asta?

— Nimeni, scumpo, a zis Katie muşcând jumătate din cârnat. Absolut nimeni.

*

Eu şi Calla am urmărit-o pe Katie ieşind în trombă cu Mini Cooper-ul din parcare, aproape lovindu-se de o camionetă care

avea pe lunetă un abţibild cu „Bebe la bord” şi din care a coborât un cuplu mai în vârstă.

— N-ai de gând să faci o şedinţă de spiritism, nu? m-a întrebat Calla.

Am izbucnit în râs. Le povestisem despre lucrurile ciudate care se petreceau la mine acasă. Din fericire, niciuna din ele nu credea că sunt nebună sau că exagerez când ziceam că era posibil să am casa bântuită. Normal, Katie avea o mulţime de idei despre cum să rezolvăm situaţia, una dintre ele fiind să chemăm în oraş pe cineva care putea să comunice cu spiritele şi să organizăm o şedinţă de spiritism.

— H'm, ştii, nu cred că e o idee prea grozavă, am rostit zâmbind. Dacă chiar există o fantomă care mă bântuie, până acum nu

A

a încercat să mă sperie. Intr-un fel, chiar mi-a fost de

mare ajutor. Calla a chicotit.

— Pun pariu că multora le-ar plăcea să aibă şi ei o fantomă din

asta.

— Iar ideea să organizez o şedinţă sau să primesc în casă un spiritist, dacă chiar e vorba despre o fantomă, mai bine să nu ştiu. Câtă vreme nu mă trezesc noaptea şi n-o găsesc uitându-se ţintă la mine, atunci pot să mă împac cu o asemenea fantomă.

— Ah, Doamne, a spus şi s-a cutremurat. Asta e chiar înfiorător, a mai zis şi a făcut o pauză. Dar dacă nu e niciun spirit?

— Ce altceva ar putea fi? Pe bune acum! Doar dacă nu cumva trăiesc nişte oameni pe sub treptele mele, ca în filmul ăla de groază din anii optzeci; ori e o fantomă, ori îmi pierd eu minţile.

— Nu ţi le pierzi deloc, a spus şi m-a privit cu coada ochiului. Dar poate că n-ar strica să-l rogi pe Reece să

arunce o privire prin casa fa. Sau pe Jax?

Mda, mi-i şi imaginam luându-mă întruna peste picior după ce aveam să le povestesc despre fantoma din casa mea.

— Şi cât timp o să stai acolo? am întrebat-o schimbând subiectul. M-am rezemat de maşină, mi-am dat jos ochelarii şi m-am folosit de marginea tricoului ca să-i şterg.

— Tocmai mi s-a amânat cursul de dimineaţă, aşa că o să plec mâine, mi-a răspuns Calla privind cerul înnorat. Poate că e mai bine asa, fiindcă azi se anunţă nişte furtuni destul de serioase.

Mi-am pus ochelarii la loc, zâmbind fericită că nu mai aveam niciun punct sau vreo pată.

— Ai vreun plan pentru azi cu Jax?

— Cred c-o să stăm pe la el pe acasă, a zis răsucind o şuviţă de păr blond şi ridicând din umeri. Dar tu cu Reece?

— Nu cred că avem vreun plan. E ciudat. Nu-mi dau seama dacă suntem împreună sau dacă doar ne-am simţit bine o dată. Mi-a scris azi-noapte şi m-a rugat să-l anunţ când ajung acasă, ceea ce am si făcut.

Mi-am încrucişat braţele si-am strâns din buze.

— Aşa că nu prea ştiu cum stau lucrurile între noi.

— Păi, scrie-i din nou, invită-1 la tine dacă nu e de serviciu sau dacă n-are alte planuri. Poartă-te normal, mi-a dat ea o idee şi a râs blând. Sinceră să fiu, sunt ultima persoană de la care ar trebui să primeşti sfaturi în privinţa asta.

— Ba nu, am spus şi am strâns-o uşor de braţ. Ştii bine ce faci. Ai pus mâna pe un tip ca Jax, nu...?

S-a îmbujorat şi a râs din nou, cu fundul proptit în portiera din spate.

— Ştii bine că habar nu aveam ce-i cu mine când a apărut el în viata mea.

Am rânjit. Calla fusese cam aeriană la vreme aceea.

— Asta-i adevărat.

— Dar ştii, cred că aşa e de fiecare dată când chiar îţi place de cineva. La fel s-a întâmplat cu Teresa şi cu Jase. Când îţi place de cineva, devii prost de-a binelea. Eu asta cred.

— Cred că ai dreptate.

— Ah, a exclamat ea, am uitat să te întreb noaptea trecută. Cine ti-a trimis trandafirii? Sunt asa de frumoşi!

Fiindcă presupusesem că erau de la Dean, îi lăsasem la birou. Iar încăperea mirosea acum ca o florărie. Ha!

— Ştii, n-am nici cea mai vagă idee, dacă nu-s de la Dean, nu ştiu de la cine sunt...

Şi-a arcuit o sprânceană.

— Tu chiar crezi că sunt de la el?

Am ridicat din umeri.

— Cred că da.

— Ce zicea biletul?

— Ceva cum că o să fie mai bine data viitoare, i-am răspuns încruntată. Aiurea, nu?

A încuviinţat şi s-a îndepărtat de maşină.

— Cine ştie, poate că florile erau pentru altcineva, dacă nu sunt de la Dean.

— Eu ştiu ce să zic... Era trecut numele meu. O fi totuşi greșeală o

Calla mi-a zâmbit, s-a aplecat spre mine şi m-a îmbrăţişat.

— Gata, trebuie să plec, te sun mai târziu, bine?

I-am făcut cu mâna, după care m-am urcat în maşină. Am fost surprinsă să văd că mă suna Dennis. Era duminică şi nu mă aşteptam să-l aud, fiindcă în mod normal poliţiştii nu munceau decât de luni până vineri. M-a informat că Henry îi dăduse un preţ estimativ pentru parbrizul spart şi că urma să mă coste câteva sute de dolari să-l repar.

Am gemut, gândindu-mă la cât aveam pus deoparte, adică mai nimic. Dar după cum îţi aşterni, aşa dormi; nu-mi rămânea decât să-mi găsesc şi mai multe pagini web de creat, ca să strâng banii.

Aproape de casă, la jumătatea trotuarului, cerul s-a dezlănţuit şi a început să toarne cu găleata, udându-mă până la piele în câteva secunde. Chiţăind, m-am grăbit să ajung pe verandă. De cum am atins podeaua cu sandalele ude, am şi alunecat. Am dat din braţe ca o moară de vânt, geanta mi-a căzut pe jos şi mi-am pierdut echilibrul.

Cădeam.

A

înainte să mă trezesc pe jos, uşa de la intrare s-a deschis şi pe verandă a apărut o umbră. Nişte braţe puternice m-au apucat de talie şi m-au tras în sus. Impactul subit cu ceva tare şi dur mi-a azvârlit ochelarii de la ochi şi m-a făcut să icnesc. Pentru o clipă, nu s-a mai mişcat nimic altceva în afară de inima mea, care o luase razna.

— Eşti bine? m-a întrebat o voce joasă de bărbat.

Mi-am ridicat capul şi, prin perdeaua neagră pe care o crease părul meu, am reuşit să disting că era un tip blond. In mod clar, nu era James, care avea părul de culoarea cărbunelui şi tuns scurt.

— Sunt foarte bine. Mersi pentru... hm... pentru că m-ai prins.

Simţindu-mă ca o toantă, mi-am dat părul la o parte şi-aşa am
putut să-l văd şi eu ca lumea pe tip.

Avea un chip care mi s-a părut oarecum familiar: pomeţii rotunjiţi, nasul uşor turtit, probabil spart cu mulţi ani în urmă. Avea ochii de un căprui-închis şi intens. Privire inteligentă.

Şi mă ţinea în continuare de talie.

Fir-ar!

M-am tras deoparte şi am râs încurcată, iar el şi-a retras braţele.

— îmi cer scuze. De obicei nu încerc să mă sinucid când păşesc pe verandă.

A zâmbit uşor, cu buzele strânse.
) *

— E bine de ştiut. Aşteaptă, a spus văzând că încercam să-mi iau geanta.

Am îngheţat, dar el s-a aplecat rapid şi mi-a ridicat ochelarii.

— Mai aveai puţin şi călcâi pe ei.

De două ori fir-ar.

— Mulţumesc din nou, am spus şi i-am luat zâmbind.

Bărbatul mi-a înmânat şi geanta. Mi-am aranjat şuviţele ude leoarcă pe după urechi şi l-am privit cu luare-aminte.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă.

Zâmbetul i s-a lăţit, lăsând să se zărească puţin din albul dinţilor.

— Sunt Kip Corbin. Locuiesc la etaj. M-am mutat în bloc acum câteva luni.

— Ah, am exclamat, de-asta aveam senzaţia că te cunosc de undeva.

— Da? a întrebat surprins.

Am încuviinţat.

— Da, probabil că te-am văzut în treacăt. în fine, mă bucur că am făcut cunoştinţă.

— Şi eu la fel, a rostit şi şi-a mutat privirea spre stradă.

Ploua aşa de tare că abia îmi mai puteam vedea maşina parcată lângă trotuar.

— Păi, eu trebuie să plec, a zis scoţându-şi nişte chei din buzunar şi trecând pe lângă mine. Mi-a făcut plăcere.

M-am întors spre uşă şi i-am făcut cu mâna.

— Şi mie.

Ajuns în capul scărilor, a ezitat o clipă.

— Ai grijă, Roxy.

Am descuiat uşa, am deschis-o şi i-am trimis un zâmbet peste umăr.

— Şi tu. Să nu te ude ploaia.

Dar deja gonea spre parcare, aşa că am intrat în casă şi am închis uşa în urma mea. Mi-am lăsat geanta pe fotoliu, m-am oprit în mijlocul livingului şi m-am încruntat. Ia stai! îmi ştia numele. Nu cred că-i spusesem cum mă cheamă.

Mi s-a pus un nod în stomac din cauza neliniştii. De unde...? Bine. Mă purtam prosteşte. Probabil că James sau

Miriam îi spuseseră cum mă chema. La fel de bine puteau să-i fi spus şi soţii Silver.

Trebuia să încetez cu tâmpeniile.

Am zărit geanta şi mi-am dat seama că trebuia să încetez a mă mai comporta ca un bebeluş şi să-i scriu lui Reece. Dar mai întâi aveam nevoie de ceai dulce.

Mi-am turnat un pahar de ceai, am deschis televizorul şi l-am dat pe HGTV. Era emisiunea *Property Brothers*. Mi-am scos telefonul din geantă şi l-am luat cu mine în studio. Nici nu apucasem să ajung pe hol, că mi-a şi sunat. Am privit în jos şi am înjurat, văzând că era Dean. Deşi pe de-o parte voiam să apăs pe butonul roşu, m-am forţat să-i răspund.

— Alo? am zis cu o voce plată, ca o coală de hârtie.

A trecut o secundă.

— Roxy?

Mi-am dat ochii peste cap. Cine naiba putea să fie? Doar el mă sunase şi eu îi răspunsesem. M-am simţit aiurea că am gândit aşa. Dean nu greşise cu nimic în mod special.

— Mda, eu sunt, mă pregăteam să...

Am privit disperată în jur, încercând să găsesc o scuză.

— ... să fac un dus.

M-am cutremurat. Doamne. Sfinte. Vai de capul meu!

Dean mi-a râs uşor în ureche.

— Păi, mersi că mi-ai trezit imaginaţia, a zis, iar eu m-am ghemuit. Nu vreau să te reţin. Te-am sunat să văd dacă eşti liberă

diseară.

— Dean, am oftat, dorind să mă dau cu capul de un perete.

In loc să fac asta, mi-am reaşezat ochelarii.

— De fapt, am planuri în seara asta.

— Dar mâine?

M-am rezemat de perete şi am închis ochii.

— Dean, îmi pare rău, dar nu mai sunt interesată de o a doua...

— Ştiu că nu ne-am distrat prea bine la prima întâlnire, dar cred că ne potrivim, a insistat el şi, cu ochii minţii, aproape că l-am văzut clipind des. Mă gândeam că dacă ne mai vedem o dată...

— Mă văd cu altcineva, i-am trântit-o şi nu era o minciună.

Nu în totalitate.

I-am auzit răsuflarea prin telefon.

— Cum? De când?

— îmi pâre rău. Eşti un tip foarte de treabă. Nu e nimic personal, dar...

— Ce mama dracului, Roxy?

Am făcut ochii mari şi m-am desprins de perete, încordată. Nu-1 mai auzisem înjurând până atunci. Nu că aş fi avut eu cine ştie ce sensibilităţi, dar mă călca pe nervi să-l aud vorbind aşa.

— Te vedeai deja cu altcineva? a continuat el. Nu crezi c-ar fi trebuit să-mi spui asta de la început? Nu mi-aş fi pierdut vremea cu o fufa ca tine.

Puah! Mda, da? Ştii ce, du-te dracului! i-am spus şi i-am trântit telefonul în nas.Mă mânca pielea ca şi cum o mulţime de furnici mi s-ar fi urcat pe corp. Mă simţeam aşa de furioasă, că începea să mi se învârtă capul. Am avut nevoie de câteva minute bune să mă calmez înainte să intru în studio.

Am întredeschis uşa şi m-au întâmpinat mirosul ca de plastic al acuarelelor şi aroma de cidru a pensulelor. Am inspirat adânc, lăsând mirosul care pe alţii i-ar fi iritat să mă relaxeze. Mi-am alungat toate gândurile legate de Dean. Unele dintre tablourile mele* preferate stăteau atârnate pe pereţi alături de diverse decupaje din ziare — vorbe şi expresii pe care le adunasem de-a lungul anilor şi despre care credeam că se potriveau cu picturile mele.

Mi-am aşezat paharul cu ceai şi telefonul pe o măsuţă de lângă uşă şi m-am apropiat de şevalet, după care am luat un elastic de prins părul. Mi-am încetinit paşii şi m-am oprit în faţa şevaletului, prinzându-mi părul ud la spate, în coadă.

Stai o clipă!

Mi-am coborât mâinile şi-am dat din degete, cu ochii la şevalet. Vineri, când scosesem tabloul de pe cadru să i-1 duc lui Charlie, nu înlocuisem pânza, iar sâmbătă nu avusesem timp să fac asta. Dacă mă gândeam mai bine, ieri nici măcar nu intrasem în studio.

Şi totuşi, pe cadru era întinsă o pânză nou-nouţă.

Cu capul înclinat într-o parte, am retrăit în minte ultimele patruzeci şi opt de ore. Să fi făcut oare asta după ce-mi terminasem ultimul tablou? Da, era posibil. Făceam o mulţime de lucruri mecanic, lucruri despre care nu-mi dădeam seama că le faceam, numai că de data asta eram destul de sigură că nu schimbasem pânza.

M-am gândit imediat la telecomanda din frigider, la maşina de spălat vase, la capacul de la toaletă şi aşa mai departe...

Aveam neapărat nevoie de Vânătorii de Fantome.

Dar, iată, şi de data asta fantoma mea îmi fusese de ajutor. Da, înspăimântătoare, dar de ajutor. M-am îndepărtat de pânză şi m-am agitat, ca să scap de frisonul care mi se strecurase pe spinare. Privirea mi-a căzut asupra telefonului. M-am străduit să ajung la el, l-am ridicat şi am apăsat pe simbolul mesajului. Era de ajuns să ţin telefonul în mână şi să deschid ultimul mesaj al lui Reece pentru ca inima să înceapă să-mi bată ridicol de tare.

Nu era mare lucru să trimiţi un mesaj unui tip.

N-ar fi trebuit să fie mare lucru să-i trimit un mesaj unui tip care-mi văzuse sânii şi care-mi dăduse un orgasm.

Mă speria însă îngrozitor de tare să trimit mesaj unui tip de care-mi plăcea.

I-am trimis un „Bună!” rapid, după care am dat bir cu fugiţii şi-am azvârlit telefonul pe măsuţă, de parcă ar fi fost un şarpe, dar apoi m-am simţit aiurea, pentru că m-am gândit că probabil încă dormea.

M-am îndepărtat grăbită de lângă telefon, mi-am luat scaunul pentru pictat şi chiar atunci l-am auzit sunând. Am rămas fără aer în piept.

— Ah, Doamne, am şoptit întorcându-mă.

Ecranul era luminat: primisem un mesaj.

— Toantă mai sunt!

M-am dus din nou la telefon. Aşa cum era de aşteptat, Reece îmi răspunsese. Şapte cuvinte, doar şapte cuvinte fuseseră de ajuns ca să zâmbesc cu gura până la urechi.

Bunăy iubire! Tocmai mă gândeam la tine.

, Am apucat telefonul şi am tras adânc aer în piept, de câteva ori. *Şi eu mă gândeam la tine.* Aveam obrajii roşii, iar răspunsul meu suna fals în comparaţie cu al lui.

Mi-a răspuns aproape imediat: *Normal c-o făceau*

Uşoara lui arogantă mi-a stârnit râsul si-am simtit din

nou că

) O I *f* 7

rămân fără aer, fiindcă ştiam ce aveam de făcut. Trebuia să vorbesc cu el înainte ca lucrurile să evolueze între noi.

Dar înainte să apuc să-i răspund, am mai primit un mesaj: *Pe bune*, *chiar mă gândeam la tine*. *Ghiceşti ce făceam în timp ce mă gândeam la tine?*

Am căscat ochii şi i-am răspuns: *Ah!*

A urmat o pauză.

Eprea greu să admiţi asta?

Nu era. Am dat din cap şi i-am scris: *Nu!*

Bine, a venit imediat replica, urmată de: *Mă bucur să ştiu că nu mă crezi vreun pervers*.

Te înşeli, *tot pervers cred că eşti*.

Măcar sunt un pervers mişto?

M-a pufnit râsul. *Sigur că eşti mişto*. Am aşteptat o secundă şi pe urmă i-am scris: *Cred că locuiesc într-o casă bântuită*.

Poftim?

Am simţit că-mi ardeau vârfurile urechilor şi mi-am dorit să nu-i fi trimis mesajul. *Nimic*. *Nu contează. M-am prostit. Eşti liber diseară}*

A urmat o pauză, care a făcut să mi se răsucească stomacul.

Trebuie să muncesc diseară, dar mâine sunt numai al tău, *dacă mă vrei*.

Glumeşti cumva? i-am scris înapoi. Cu zâmbetul tâmp întipărit pe chip, mi-am permis să dau din fund înainte să adaug: *Mâine e perfect*.

Am mai schimbat câteva mesaje şi-am stabilit să ne vedem a doua zi la mine, la ora şapte seara. Urma să aducă ceva de mâncare şi probabil că eu trebuia să iau nişte vin, fiindcă urma să am nevoie

de curaj şi ceva lichid în care sa^nri înec amarul, în caz că lucrurile mergeau prost.

Doispreece

~ v^tii ce, m-aş aştepta ca unul din fraţii tăi să facă o tâmpenie ca asta, fiindcă, la naiba, băieţii ăştia au uneori gunoi în loc de creier.

Stând pe marginea fotoliului, m-am tras deoparte când tata a trecut în faţa canapelei. Nu aşa îmi imaginasem că se va desfăşură ziua mea de luni, dar nu eram deloc surprinsă. Nu ştiu cum, părinţii mei nu auziseră nimic despre mine, despre afurisita de carte şi nici despre parbrizul lui Henry. Azi era ziua în care voiam să-mi închei socotelile, aşa că o sunasem pe mama şi îi povestisem ce făcusem.

Diţpă treizeci de minute, tata s-a înfiinţat la mine acasă.

Gyvin Ark nu era un bărbat înalt, dar era corpolent şi de statura unui fundaş. Cu numai câteva fire de păr alb pe la tâmple, mă întrebam dacă nu cumva experimenta vopseaua de păr pentru bărbaţi.

— Mai ales de la frate-tău ăla mai mic, si-a continuat el discursul.

Uneori mi se pare că Thomas n-are nici doi neuroni în creier care să-i funcţioneze. Ştii ce-a făcut ieri? m-a întrebat oprindu-se în colţul canapelei, cu mâinile în şolduri. S-a dus să ia nişte porumb din frigiderul din pivniţă şi a lăsat uşa deschisă, de parcă ar fi vrut să răcească toată casa.

Am ridicat sprâncenele a mirare.

— Şi acum aud că ai azvârlit cu o carte într-un parbriz?
Ridicându-şi mâna, şi-a trecut degetele prin părul şaten-închis

— .Nici măcar nu ştiu cum de ai putut să spargi un parbriz cu o carte.

— Se pare că e nevoie să atingi un punct anume, am murmurat. A mijit ochii la mine şi mi-am închis gura.

— Te-am crescut să fii mai deşteaptă de atât. Maică-ta mi-a spus că i-ai zis că Henry nici măcar nu te-a provocat.

— Ăsta e adevărul, am recunoscut timidă.

A oftat şi s-a apropiat de locul în care stăteam.

— Draga mea, ştiu că nu eşti o mare admiratoare a lui Henry. Nimeni din oraşul ăsta nu e, dar nu poţi să-i vandalizezi lucrurile, si ştiu că si tu ştii asta foarte bine.

Am încuviinţat.

Punându-şi o mână grea pe umeri, m-a strâns uşor.

— Ai nevoie de bani să rezolvi problema cu parbrizul?

Am deschis gura, dar emoţiile mi-au blocat gâtlejul. îmi simţeam lacrimile arzându-mă în spatele ochilor. Ai mei erau supăraţi că făcusem o tâmpenie ca aia, dar mai mult decât orice altceva, se simţeau dezamăgiţi. Tata avea dreptate. Mă crescuseră să mă comport mai bine de atât şi, cu toate astea, tata era în stare să-mi sară în ajutor şi să mă scoată din necaz.

Ca atunci când deja locuiam singură de o lună şi mi se stricase maşina. Ca atunci când am completat prea târziu actele pentru bursa şcolară şi ei mi-au acoperit cheltuielile pentru primul semestru. Aşa cum o făcuseră, de fapt, toată viaţa.

îmi iubeam părinţii la nebunie! Ştiam cât de norocoasă eram. Nu toţi aveau părinţi aşa de grozavi ca ai mei. Eu, da. Chiar da.

înghiţind nodul din gât, i-am zâmbit.

— Mulţumesc, dar am banii necesari.

M-a ţintuit cu o privire semnificativă.

— Cât de mult o să-ti afecteze economiile?

y

— Nu foarte mult, l-am minţit.

Sincer, urma să fie o lovitură în bugetul meu, dar... nu mai eram

A

o fetiţă pe care s-o ridice de jos şi s-o ajute. In afară de asta, şi ei munceau din greu pentru banii lor şi chiar voiam să-l văd pe tata ieşind la pensie cândva în secolul ăsta. Mi-am fixat ochelarii pe nas, fiindcă începuseră să-mi alunece.

— O să fiu bine.

Tata m-a mai privit o clipă, după care s-a tras înapoi şi şi-a încrucişat braţele la piept. Era ceva în maxilarul încleştat care mă îngrijora.

-— Şi care-i treaba cu tine şi cu Reece?

— Poftim? am ţipat sărind din fotoliu.

A mijit ochii.

—Am auzit că voi doi aţi început să vă petreceţi timpul împreună.

Am rămas cu gura căscată. Nu petrecusem cu Reece decât o singură noapte şi n-aveam de gând să mă gândesc la asta în prezenţa tatălui meu. Bleah.

— Cine ţi-a spus că am început să ies cu Reece?

— M-am întâlnit întâmplător cu Melvin la feronerie ieri-di- mineaţă. Mi-a spus că l-a văzut pe Reece acum câteva nopţi aştep- tându-te să ieşi din tură.

y

Mi-am încrucişat braţele şi mi-am dat ochii peste cap.

— Melvin îşi imaginează tot felul de chestii.

— Adică, nu e adevărat?

Auzisem oare o ijrmă de dezamăgire în glasul tatălui mei? Sigur că da. Sunt convinsă că tata ar fi vrut să-i adopte şi pe Reece, şi pe Colton.

— Uite ce-i, nu vreau niciun fel de detalii şi poate că nu încerca decât să fie un tip de treabă, să se asigure că ajungi acasă în siguranţă, de când cu fetele alea din

oraşul de peste... a continuat el, aşteptându-se să intervin.

— Sau poate c-ar trebui ca Melvin să nu mai bârfească, am spus cu ochii pe geam şi mi-am prins o şuviţă rebelă.

Ploaia se oprise, dar tot era o zi mohorâtă.

— Eu si Reece...

Cum să-i explic ce eram noi doi, când nici eu n-aveam nici cea mai vagă idee?

— ...ne petrecem din când în când timpul împreună, am încheiat cu un aer lipsit de convingere.

S-a încruntat.

— Suntem amici, m-am grăbit să adaug, simţindu-mi obrajii arzând. Diseară, de pildă, am plănuit să cinăm împreună.

Pe chip i s-a furişat un zâmbet slab.

— Serios?

— Mda, am zis mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. A dat uşor din cap.

— Să ştii că e un băiat foarte bun. întotdeauna am crezut că voi doi v-aţi potrivi.

— Să nu-i spui mamei.

Zâmbetul i s-a lătit si i-am văzut bucuria din ochi.

— Tată! Să nu cumva să-i spui ceva mamei. O să interpreteze în fel şi chip, o să se apuce să facă planuri de nuntă şi o s-o sune pe mama lui Reece!

— Probabil că s-ar apuca şi să croşeteze botoşei pentru un nepot, a continuat el chicotind.

— Ah, Doamne, am gemut eu strâmbând din nas. Nu e deloc amuzant, să ştii.

— N-am să spun nimic, mi-a promis, dar ştiam că minţea.

De îndată ce avea să iasă pe uşă, avea s-o sune pe

mama.

— Gata, e timpul să mă întorc la birou. Vino să te iau în braţe. După ce m-a strâns de m-a topit, a luat-o spre ieşire şi s-a oprit

pe verandă.

— Să încui bine uşa, Roxy.

Am încuviinţat si am făcut întocmai. Chiar dacă fetele alea

j t

două, plus cea care era dată dispărută — Shelly Winters — nu locuiau aici, nu eram proastă. M-am dus spre studio gândindu-mă la sugestia lui Reece de a-mi lua o armă.

— Nu, am spus cu voce tare, aş sfârşi prin a răni pe cineva. Plus că incidentul cu cartea demonstra că nu dădeam dovadă

de cea mai bună stăpânire de sine atunci când mă dominau emoţiile. Ce-i drept, erau două chestiuni diferite, să azvârli cu o carte şi să apeşi pe un trăgaci, dar tot mă nelinişte a ideea de a avea în mâini puterea de a spune „Stop joc!”Alegându-mi pensulele, gândurile mi-au alunecat spre seara care urma să vină. Emoţia îmi emana prin fiecare por, dar era acoperită de nelinişte. Trebuia neapărat să-i spun adevărul despre ce se petrecuse între noi şi-mi asumam un risc enorm, fiindcă ştiam cât de mult ura Reece minciuna.

L-aş fi putut pierde pentru totdeauna... înainte chiar de a-1 avea cu adevărat.

Dar nu mai puteam să continui cu minciuna, deşi mă îndoiam că Reece ar fi fost în stare să-si dea vreodată seama. Dacă as fi con-
tinuat să tac, aş fi făcut o greşeală şi aş fi fost o laşă, iar eu aveam curaj cât un bărbat.

Trebuia doar să-l găsesc.

Restul amiezii mi l-am petrecut pictând Piaţa Jackson din New Orleans. Nu fusesem niciodată acolo, dar mă obseda de când citisem un roman paranormal a cărui acţiune se desfăşură acolo.

II făcusem şi pe Charlie să citească seria şi, când eram mai mici, trecuserăm NOLA[11] pe lista noastră de locuri care trebuiau vizitate
în timpul vieţii. îmi promisesem să ajung acolo curând, nu numai pentru mine, dar şi pentru Charlie.

I-aş fi puţut povesti totul după aceea.

îmi printasem mai multe imagini ale pieţei şi mă hotărâsem asupra aceleia în care cele trei tunuri ale impunătoarei biserici se ridicau deasupra statuii lui

11 New Orleans (n. tr.)

Andrew Jackson[12] călare. Cel mai probabil, avea să fie unul dintre cele mai dificile tablouri de care mă apucam, având în vedere numărul mare de detalii şi de straturi necesare.

Orele au trecut în zbor, iar eu am lucrat la florile albe plantate în faţa statuii de bronz a lui Jackson. Mă durea încheietura de la cele câteva mii de tuşe prin care mă asiguram că petalele erau bine definite, dar durerea surdă merita pe deplin rezultatul de până atunci. Nu eram însă convinsă că aveam să mă descurc cu guaşele.

Se făcuse aproape ora cinci când m-a speriat telefonul care a sunat. Ieşind din starea de amorţeală care mă cuprindea când pictam, am sărit de pe scaun şi mi-am şters mâinile de blugii scurţi şi uzaţi.

Pe buze mi-a apărut un zâmbet de bucurie când am văzut pe ecran numele lui Reece.

— Salut, i-am răspuns şi am apucat o pensulă.

— Bună, iubire, am să-ţi dau nişte veşti proaste, a zis.

Se auzea un zgomot de haine, ca şi cum şi-ar fi tras peste cap o cămaşă.

— Azi o să întârzii. Am fost chemat la o misiune de luare de ostatici.

Am îngheţat, cu stomacul făcut ghem.

— Luare de ostatici?

— Mda, probabil că nu-i mare lucru, doar nişte nătărăi beţi care trebuie calmaţi, dar uite că au chemat şi Trupele Speciale SWAT.

Am clipit repede şi am pus pensula jos.

— Tu eşti în SWAT?

— De trei luni, mi-a explicat, iar eu am strâns din ochi.

Aş fi ştiut asta dacă am fi vorbit în tot acest timp.

— Iubito, îmi pare foarte rău, dar...

— Nu, n-ai de ce să-ti ceri scuze.

7 j

12 Cel de-al şaptelea preşedinte al SUA (n. tr.)

Şi vorbeam serios.

— Sper să fie totul bine şi să... să fii în siguranţă.

— Iubire, a mai zis — şi felul în care a spus-o m-a bucurat nespus —, sunt întotdeauna în siguranţă. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

— Ştiu, am şoptit înghiţind cu greu.

— Gata, trebuie să fug, dar dacă mai eşti în stare, pot să trec pe la tine mai târziu, de îndată ce scap. Vreau să te văd, cu sau fără mâncare chinezească.

Am zâmbit traversând încăperea şi am tras într-o parte draperiile. Nu vedeam decât un stejar uriaş. Sau cel puţin asta credeam eu că e, un stejar.

— Şi eu vreau să te văd. Vino oricând, la orice oră.

— S-ar putea să fie foarte târziu, m-3 avertizat el. S-ar putea să fie abia mâine-dimineaţă.

— Nu contează. Doar trimite-mi un mesaj înainte, în caz că adorm, i-am spus. Vino când poţi.

— Bine. Ne vedem atunci.

Cu răsuflarea întretăiată, am strâns telefonul în mână.

— Te rog, Reece, să ai grijă.

A urmat o pauză şi apoi:

— O să am. Ne vedem curând.

— Pa.

Intorcându-mă de la geam, am pus plafonul pe măsuţă şi am privit tabloul. Da, eram dezamăgită fiinjca era posibil să nu-1 văd pe Reece în acea seară, dar ceea ce sirxţeam acum nu avea de-a face cu asta.

Reece îmi spusese să nu-mi fac grij şi chiar asta exprima şi tonul lui. ca si cum n-ar fi fost mare luqi, dar era vorba totuşi de

o luare de ostatici. Cum să nu fie asta iwe lucru? Habar n-aveam că facea parte din SWAT. Nu era îndijuns de periculos să fii ofiţer de poliţie, acum mai trebuia să ică parte şi din Trupele Speciale? Doamne, până atunci nu mă pdisem cât de periculos era serviciul lui.

Cu noduri în stomac, mi-am încruqit mâinile pe lângă corp. Mă simţeam la fel ca atunci când Reecţplecase să lupte pe front, iar eu mă confruntam încontinuu cu ^ima aia chinuitoare că avea să i se întâmple ceva îngrozitor.

De-asta nu mă puteam îndrăgosti del. La capitolul intimitate stăteam bine. La capitolul întâlniri era «felent. Dar să mă îndrăgostesc de el, să mă las să alunec aşa de jlânc? La naiba, nu! L-aş fi putut pierde, la fel:., la fel ca pe CharJ

Cum deja îl pierdusem pe Charlie.

Şi, deşi în cazul lui Charlie vorbearţlespre un alt fel de dragoste, totuşi situaţia era extrem de dure&să.

M-am reîntors la tablou şi, ori de c& ori gândurile începeau să o ia pe arătură, mă concentram asupri. Pe la şapte am făcut repede un duş, în caz că Reece nu aveai întârzie aşa de mult, şi

când s-a făcut nouă mi-am pregătit un sandvici cu ton şi l-am mâncat cu ochii lipiţi de telefon.

Deşi ştiam că nu e bine, pe la unsprezece am verificat pe internet ştirile locale. Un titlu clipea sub nişte imagini pline de lumini roşii şi albastre dintr-o zonă împădurită.

Cu stomacul încordat, am verificat ultimele ştiri. Nu erau prea multe detalii despre conflictul la care fusese chemat Reece, în afara faptului că un bărbat îşi ţinea soţia ostatică în casă şi, pare-se, pe cei doi copii.

— Doamne Dumnezeule, am şoptit neputând să-mi imaginez prin ce treceau sărmana femeie şi copiii.

Cum de era cineva în stare să-şi supună familia la aşa ceva?

Neliniştită şi neputând să mă uit la televizor, m-am schimbat într-o cămaşă largă pe care o împrumutasem de la fratele meu mai

A

mare. îmi ajungea până pe la jumătatea coapselor, era

îndeajuns de lungă încât să treacă drept o rochie. Era toată acoperită de vopse- luri uscate, perfectă pentru lucru. Mi-am ridicat părul şi mi l-am prins într-o coadă, la spate, după care m-am reapucat de pictat.

Orele au trecut repede în timp ce încercam să redau nuanţa de bronz a statuii, după care am început schiţarea dureros de înceată a calului şi a lui Andrew Jackson. Nu le puteam face decât dacă le schiţam mai întâi în creion. Şi speram să nu-şi dea seama careva după ce aveam să adaug culoarea. Uneori simţeam că trişez când faceam asta, fiindcă erau artişti care puneau direct culoarea pe pânză. Eu? Nu, nu eram unul dintre ei.

Probabil că ar fi trebuit să lucrez mai mult la designul site-ului, dar îmi promisesem să mă ocup de el marţi seara. Mai aveam câteva zile până la termenul-limită, iar pictatul... ei, exact de asta aveam nevoie acum.

Culoarea mi se uscase deja pe degete când am simţit telefonul vibrând, atenţionându-mă astfel că primisem un mesaj. Am sărit de pe scaun ca şi cum m-ar fi muşcat de fiind şi am apucat telefonul. Era de la Reece. Numai două cuvinte: *Eşti treazăt*Am răspuns mai repede decât un pistolar din Vestul Sălbatic scriind un *Da*. După câteva clipe, mi-a răspuns: *Ajung în câteva minute*.

Cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, am verificat ora afişată pe ecranul telefonului. La naiba, era aproape trei dimineaţa. Am dat buzna în living, mi-am lăsat telefonul pe măsuţa de cafea şi tocmai mă pregăteam să mă duc înapoi în dormitor ca să mă schimb când am văzut nişte faruri prin geam.

Am ţâşnit şi am tras draperia la o parte. Farurile erau chiar în fata maşinii mele. S-au oprit în fata ei. Si s-au stins. în sinea mea

bănuiam că era Reece, că probabil îmi scrisese de pe drum.

Ca un animal sălbatic surprins în faţa unei maşini, am rămas nemişcată, am privit silueta înaltă care prindea formă şi care se mişca pe trotuar. La auzul ciocănitului uşor în uşă, am scâncit. Un pic.

M-am răsucit pe călcâie, mi-am lăsat ochelarii pe măsuţă şi am dat fuga la uşă, unde m-am ridicat pe vârfuri. Nu vedeam mai nimic pe vizor, dar ştiind că trebuia să fie Reece, am deschis uşa.

Doamne, cum arăta...

Da, era Reece, dar era îmbrăcat în ceva ce numai în fanteziile mele era posibil. Tricoul negru mulat îi scotea în evidenţă umerii largi, bicepşii şi pieptul. N-aveai cum să te înşeli în privinţa taliei lui subţiri. Avea tricoul băgat în pantalonii negri, iar ghetele negre completau de minune

întreaga ţinută. Bun. Mă dăduse gata cu uniforma aia de la SWAT.

Mi-am ridicat privirea şi m-am dat câţiva paşi înapoi, facându-i loc să intre. A făcut un pas în faţă, cu o geantă mare în mâna dreaptă. Avea încheieturile degetelor albe. Ocupată fiind să-l sorb din priviri, nu mi-am dat seama că şi el mă privea la fel de înfometat ca mine. Atunci am băgat de seamă că nu purtam nimic altceva decât cămaşa.

Nici nu mai trebuia să mă privesc ca să ştiu că arătam ca naiba, dar eram emoţionată peste măsură.

Reece a închis uşa în urma lui şi a încuiat-o fără să-şi dezlipească ochii de la mine, lucru pentru care, m-am gândit eu atunci, chiar e nevoie de ceva îndemânare. Am tras adânc aer în piept.

— E... e totul în regulă? l-am întrebat.

Era ceva în felul în care mă privea în timp ce-şi aşeza geanta în spatele fotoliului. Ceva sălbatic, complet necenzurat şi puţin... imprevizibil. Ca un elastic întins prea mult.

A clătinat din cap.

— Nu.

N-am ştiut ce să-i spun când mi-am ridicat privirea spre a lui. Un fior mi-a străbătut umerii. Pieptul i se ridica şi cobora respirând greu.

—Tipul ăla... cu luarea de ostatici. N-am putut să ne înţelegem cu el.

Mi-am ţinut răsuflarea.

— A început să împuşte în ferestre şi am primit ordin să intrăm, a spus şi ochii albaştri i-au devenit de culoarea cerului în timpul furtunii. Dar era prea târziu. îşi împuşcase nevasta şi se omorâse şi el. Nici măcar nu a folosit o puşcă de

calibru mic. Copiii au văzut totul. Unul din ei era prea mic să fi înţeles ceva, dar băiatul cel mare... da, el a priceput clar ce s-a petrecut. O să rămână marcat pe viaţă.

Lacrimile mi-au inundat ochii şi am deschis gura.

— Ah, Doamne, Reece, îmi pare aşa de rău! Nu ştiu ce să-ţi spun.

N-am crezut nicio clipă că noaptea noastră avea să se termine
aşa. Ştiam că era o situaţie serioasă. Normal, ştiam că se putea termina prost, dar îmi era greu să-mi imaginez cum s-o fi simţit el, care se trezise de dimineaţă, îşi făcuse diverse planuri, după care primise apelul, fără să-şi dea seama că urma să vadă cum cineva omora pe altcineva şi apoi îşi punea capăt zilelor. La fel cum nici nefericita aceea şi nici bieţii copii nu-şi puteau închipui una ca asta.

Dar mi-am dat seama că ştiam oarecum ce-nseamnă asta.

7

Când mă trezisem în dimineaţa aceea, pe când aveam şaisprezece ani, nu-mi trecuse prin minte că urma să-mi pierd prietenul cel mai bun în noaptea aia. Nimeni nu ştie când urmează ca viaţa să i se schimbe în mod irevocabil. Nu există avertismente. Sau, mai bine zis, lucrurile se petrec întotdeauna atunci când totul era calm

*-Ce po, * fcc pen» î™ întrebat cbpînd ca să-tni a|ung lacrimile din ochi.

Lacrimi pentru o femeie şi pentru o familie pe care nu le cunoscusem niciodată, lacrimi pentru faptul că Reece ar fi trebuit să se afle la kilometri depărtare de situaţia asta, ţinând cont de trecutul lui.

Am vrut să-l întreb dacă era bine, să mă asigur că era bine, dar înainte să pot face vreo mişcare, el luase deja iniţiativa.

Fără să spună o vorbă, a eliminat distanţa dintre noi.

Am simţit cum tensiunea umplea aerul, îngreunându-1. Mi-a cuprins obrajii, cu o atingere incredibil de uşoară. Şi-a coborât gura spre a mea şi de data asta nu a mai fost nimic delicat în felul în care m-a sărutat. Nu mi-a mai sedus treptat simţurile. Mi-a răpit gura cu un sărut care m-a cutremurat şi m-a înfierbântat de parcă mi-aş fi petrecut toată ziua sub soarele dogoritor al verii.

— Tu, mi-a zis ridicându-şi capul. Te doresc. Foarte mult. Şi am nevoie de tine... am nevoie de tine acum.

Şi-a trecut degetele peste obrajii mei şi a continuat:

— Dacă vrei să o luăm mai încet, pot face asta. O voi face. Dar spune-mi acum, Roxy, fiindcă simt că explodez şi, după ce-o să te dezbrac, n-am să mă mai pot opri.

Cuvintele lui m-au făcut să tresar, din inimă până în miez. Tremuram când i-am întâlnit privirea.

Treisprezece

yj ricât de prosteşte ar putea suna, ştiam de ce anume avea nevoie Reece. După necazul cu Charlie, am adunat atâta frustrare, născută din neputinţă, încât singura mea scăpare a fost să pictez. Dar uneori nu-mi era de ajuns, aşa că-mi umpleam cada, mă băgăm sub apă şi ţipam. Frustrarea atinsese cote înfiorătoare atunci când Charlie începuse să devină o legumă.

Asta simţise şi Reece.

O secundă văzuse viaţa, în următoarea, viaţa dispăruse. Ca un tren deraiat de pe şine. Nu fusese în stare să facă nimic ca să-l oprească. Simţise aceeaşi frustrare şi neputinţă ca mine cu Charlie, şi-i înţelegeam nevoia asta... aproape instinctivă de a-şi aminti că încă trăia.

Reece m-a sărutat din nou şi, dacă mai devreme crezusem că-mi zăpăcise simţurile, mă înşelasem. De data asta, sărutul mi-a înmuiat genunchii şi mi-a stârnit atât de mult dorinţa, încât începusem s-o resimt aproape ca pe o durere.

Şi-a strecurat mâinile în părul meu şi mi-a desfăcut abil cocul. Şi-a trecut degetele prin pletele care mi-au căzut pe umeri. Şi-a răsucit capul şi m-a sărutat şi mai adânc. Simţindu-i mâinile care-mi mângâiau braţele şi talia, am oftat în gura lui.

— S-a auzit un geamăt prelung venit dinăuntrul lui şi m-a ridicat în braţe. L-am înconjurat cu picioarele, de parcă aş fi vrut să fac asta de când lumea. Şoptindu-i numele în ureche, mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său.Trebuie să ajung la un pat, a rostit şi a început să meargă. Dacă nu, o să fii a mea aici, pe jos.

Am tremurat la auzul acestor vorbe, probabil mai excitată decât ar fi trebuit să fiu. I-am sărutat colţul gurii şi apoi bărbia, lăsându-mă purtată în braţe spre dormitor. Degetele îmi alunecau prin părul lui fin spre muşchii bine definiţi de pe spate. Emana incredibil de multă putere.

S-a oprit cât să aprindă lumina, apoi m-a aşezat pe pat, în genunchi. Am simţit cum fiecare celulă a corpului îmi era inundată de un val de căldură în timp ce-1 priveam cum se dădea câţiva paşi în spate şi-şi scotea tricoul din pantalonii de la uniformă. Aproape că am oftat când şi-a tras tricoul peste cap şi l-a lăsat să cadă pe jos.

Doamne, cât era de frumos... totul la el era minunat, de la felul în care i se încordau muşchii de-a lungul abdomenului până la bicepşii încordaţi în timp ce-şi desfăcea cureaua de la pantaloni.

M-am aşezat pe vine şi i-am spus-o:

— Eşti frumos.

j

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Frumos?

— Da. Eşti frumos.

Uitând de curea, mi-a cuprins obrajii şi mi-a dat capul pe spate. De data asta, sărutul lui a fost blând şi dulce, ca o binecuvântare. M-a aprins însă la fel de rapid şi de intens ca şi cele de dinainte.

Reece s-a îndreptat de spate şi şi-a continuat spectacolul de striptease, pentru care ar fi trebuit să plătesc câteva sute de dolari. Af fi fost în stare să-i flutur bancnotele, ca nebunele alea din cluburi.

Rânjind, şi-a desfăcut nasturele şi apoi fermoarul. S-a oprit îndeajuns de mult ca să-şi scoată ghetele şi şosetele, apoi şi-a dat jos pantalonii şi boxerii.

Arăta... ah, Doamne, nici nu mai eram în stare să mai judec, îl sorbeam din priviri.

— Sus, a spus şi mi-a făcut un semn cu degetul.

M-am ridicat pe genunchi şi privirile ni s-au întâlnit. Mi-a apucat cămaşa şi mi-a dat-o jos. Nu mai aveam pe mine decât o pereche de boxeri băieţeşti. Dacă aş fi fost mai deşteaptă, ar fi trebuit să-mi pun şi eu ceva mai sexy. De exemplu, nişte chiloţi tanga din mătase, pe care-i şi aveam. Dar nu, purtam nişte boxeri în dungi. Nu părea să conteze însă, după cum mi-am dat eu repede seama.

M-a cuprins cu o privire arzătoare.

— Uite asta, asta înseamnă frumos... Roxy, a zis şi s-a aplecat spre mine, trecându-şi degetul peste sfârcul trezit la viaţă. Nu eu.
Tu eşti frumoasă. Toată.

Mi-am arcuit spatele şi m-am aplecat să-l apuc de partea tare şi umflată, dar mi-a prins încheietura din zbor şi a clătinat din cap.

— Vreau să-ţi ating fiecare parte a corpului cu mâinile
şi cu gura. Mi-a dat drumul mâinii şi mi-a cuprins sânii,
zăbovind peste
sfârcurile dureroase.

— Mai ales aici. Vreau să-ţi simt gustul.

Cu pulsul mărit, mi-am umezit buzele şi l-am lăsat să mă împingă blând pe spate.

— Şi, mai ales, vreau să te gust aici, a spus Reece coborându-şi mâinile peste abdomen, între coapse.

M-a strâns cu o mână şi spatele mi s-a arcuit pe pat.

— Da. Aici. Aici vreau să ştiu ce gust ai.

Ştia ce-avea de făcut în timp ce mă freca prin bumbacul boxerilor.

— Dar nu mai pot să aştept.

— Atunci nu mai aştepta, am spus ridic ându-mi şoldurile spre el. Cu flăcări în privire, mi-a tras chiloţii în jos. Şi iată-ne pe
amândoi dezbrăcaţi. Mai fuseserăm cândva în situaţia asta, fără să ajungem prea departe. Am simţit un gol în stomac. Trebuia să-i spun despre noaptea aia, dar cum s-o fac după ce tocmai trecuse prin acea experienţă oribilă? După ce-mi spusese că avea nevoie de mine imediat?

Corect sau nu, n-aveam de gând să-l las baltă acum.

Reece a pus un picior pe pat şi s-a aplecat deasupra mea, într-un mod care m-a dus cu gândul la o panteră care-şi adulmeca prada. Flexându-şi braţele, şi-a apropiat gura de a mea. M-am ridicat să-i ating faţa, dar m-am oprit.

— Atinge-mă, mi-a poruncit blând. îmi place când mă atingi.

— Am degetele pline de vopsea, am reuşit să-i spun printre săruturi. Iartă-mă.

Mi-a prins mâna şi şi-a împletit degetele cu ale mele, captu- rându-mi totodată gura cu un sărut adânc, mistuitor.

— Nu-ţi mai cere scuze. Asta eşti tu. Incredibil de sexy.

Nu ştiu cum de-mi mai bătea inima, dar ştiu că mi-a luat mâna şi mi-a sărutat podul palmei. Moment în care am fost toată a lui.

Şi-a ridicat din nou gura spre a mea şi i-am simţit limba căutând-o pe a mea. Fremătând toată de valuri de plăcere, am simţit cum mă ridică de subsuori şi mă aşază în mijlocul patului. Fără să-şi dezlipească vreo secundă gura de a mea. Avea o forţă uimi- **toare, înspăimântătoare chiar.**

Şi-a lipit trupul de al meu şi i-am simţit umflătura apăsându-mi soldurile. Sărutându-mă din ce în ce mai

adânc si mai fierbinte,
t » ⁷
şi-a ridicat capul şi mi-a muşcat buza. Cu vocea răguşită de dorinţă, m-a întrebat:

— Ai un prezervativ?

— Da, am încuviinţat şi l-am mângâiat pe umeri şi pe braţe. Avea o piele absolut fantastică, fină precum satinul întins pe
oţel. Fără cusur.

— Ar trebui să fie câteva în sertarul de sus al noptierei, am zis şi în acelaşi timp mi-am făcut griji cu privire la ce-ar fi putut gândi despre mine, fiindcă era evident că aveam prezervative în casă. Pot
SSL * *

— Nu, îl iau eu, a zis şi mi-a sărutat vârful nasului şi apoi fruntea, cu o blândeţe care mi-a detensionat complet gâtul.

Nici măcar nu m-am întrebat de ce aveam prezervative. Bărba- tul ăsta era perfect.

Perfecţiunea întruchipată.

Şi-a pus mâna pe pat lângă capul meu şi s-a ridicat, în timp ce eu îi urmăream muşchii, care făceau nişte lucruri absolut uimitoare.

Nici n-am distins zgomotul sertarului, din cauza bătăilor puternice ale inimii mele. Nu nu mai fusesem niciodată aşa de excitată.

— Slavă Domnului că eşti pregătită, a remarcat cu un glas gros, trimiţându-mi un val de furnicături prin corp. Fiindcă eu nu... ah, da, la naiba, da.

M-am încruntat.

— Eşti atât de excitat din cauza unui prezervativ?

— Nu, fir-ar să fie. Nu.

S-a mai aplecat puţin şi s-a mişcat, cu mâna ridicată de data asta. Privirea mi s-a oprit asupra obiectului pe

care-1 ţinea în mână.

— Din cauza *ăstuia* sunt excitat.

— Ah, fir-ar să fie, am bombănit.

Avea în mână bunul meu prieten de încredere, vibratorul. Cum
mama naibii de uitasem că se afla în acelaşi sertar? Cu fata roşie,

t

t i 7

mi-am privit fix iubitul ocazional. Şi era unul dintre acelea deosebite. Un Vibrator Iepuraş. Roz, roz aprins.

— Am nevoie de un pod de pe care să mă arunc. Chiar acum.

«Ai

In clipa asta.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Nu. îmi place. îmi place ideea că foloseşti aşa ceva, a continuat şi zâmbetul a devenit rânjet în toată regula. Şi o să-l folosim si noi.

Am căscat ochii, în vreme ce restul părţilor corpului meu erau asaltate de senzaţii nebănuite.

— Acum? am scâncit.

—Ţi-ar plăcea, nu? m-a întrebat şi s-a aplecat ca să-mi fure un sărut. Nu în noaptea asta. Trebuie să ajung înăuntrul tău, dar o să-l folosim. îţi promit.

— îmi place promisiunea asta, am recunoscut înroşindu-mă până în vârful urechilor.

Niciunul dintre tipii cu care ieşisem nu mai fusese interesat să folosească jucării sexuale în timpul partidelor de sex. Nici nu mă aşteptam ca vreun tip să fie dispus să facă asta.

A chicotit.

— Sigur că-ţi place.

După ce a pus vibratorul la loc, Reece s-a răsucit pe o parte, cu prezervativul în mână.

— Te-ai gândit vreodată la mine când l-ai folosit?

Proptindu-mă în coate, am dezvăluit întregul adevăr înainte
să-mi dau seama.

— Da.

— Fir-ar! a gemut el.

Cu ochi lacomi, l-am urmărit rulând prezervativul cu o iuţime de invidiat. Şi-a pus apoi mâna pe obrazul meu şi mi-a dat capul pe spate. M-a sărutat încet, relaxat şi senzual în timp ce mă facea să alunec pe pat. Pe de-o parte, mă aşteptam să-l văd urcându-se deasupra mea. Nu m-aş fi plâns, dar nu a făcut asta, în ciuda vorbelor rostite.

Reece mi-a mângâiat gâtul cu vârfurile degetelor, apoi sfârcurile, iar buzele lui au urmat curând drumul degetelor. Mi-a lăsat pe corp o urmă de sărutări şi de muşcături care m-au făcut să-mi înfig unghiile în umerii lui. Ajuns în dreptul sânilor, s-a oprit şi s-a apucat să sugă şi să muşte, iar apoi să mă aline lingându-mă, într-un amestec erotic de plăcere şi de durere. A trecut la celălalt sân, cu mâna între picioarele mele. Le-am desfăcut şi i-am lăsat cale liberă spre ceea ce amândoi ne doream. îmi simţeam sânii grei şi dureroşi când şi-a vârât degetul înăuntrul meu, scoţând din mine un geamăt încărcat de dorinţă.

— Ah, da, eşti deja pregătită, a spus şi s-a ridicat, coborându-şi bărbia ca să poată privi trupurile noastre întinse.

Lavă încinsă, asta trecea prin mine văzându-1 cum urmărea senzaţiile pe care mi le trezea.

Combinaţia dintre atingerea fizică şi imaginea lui dinaintea mea avea să mă facă să-mi ies din minţi. Nu mai eram în stare să judec din cauza atingerilor lui.

— Doamne, îmi place la nebunie să te simt aşa, a zis şi a mai băgat un deget înăuntru.

Mi-am încordat instantaneu soldurile si-am simtit cum mi se
încleştează degetele de la picioare.

— Fac pariu că eşti în stare să ai orgasm chiar acum.

L-am apucat de încheietura mâinii, nu ca să-l opresc, ci ca să i-o ţin acolo. M-a înnebunit senzaţia pe care mi-o ofereau muşchii mâinii lui mişcându-se sub palma mea. Câtă dreptate avea! Simţeam cum mi se acumula toată tensiunea în stomac. Nu ştiu cum

t)

de reuşea cu atâta uşurinţă să-mi facă tot corpul să-i răspundă. Era ca şi cum ar fi avut o hartă secretă care-i arăta fiecare pas necesar. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. De multe ori nu ajungeam să fiu aşa de excitată nici după ce se termina toată povestea.

Privirea mi-a alunecat o clipă asupra lui şi, preţ de o secundă, n-am mai avut aer în plămâni. Se uita în continuare la ce-mi facea, lucru extrem de sexy, dar ştiam că nu văzuse momentul când mi se topise inima. îl doream din punct de vedere fizic. Ce naiba, îl dorisem dintotdeauna. Eram fizic atrasă de el, dar era mai mult decât atât. Era ceva mult mai puternic decât atât, iar ceea ce spusese Katie despre sentimentele mele nu era, de fapt, prea departe de adevăr. Pieptul mi se umpluse de o tensiune nebănuită în timp ce-1 priveam.

Aş fi minţit să spun că nu depăşeam barierele dorinţelor fizice. Aş fi minţit să spun că nu conta trecutul dintre noi doi. Conta, cel puţin pentru mine.

Reece era bărbatul care ar fi putut să-mi frângă inima.

Apoi a făcut ceva cu degetul mare care mi-a spulberat toate gândurile. Spatele mi s-a arcuit şi mi-am ridicat şoldurile, împin- gându-mă şi mai mult în mâna lui. A râs pe înfundate şi şi-a scos mâna din mine.

— Trebuie neapărat să intru în tine, a zis şi s-a rostogolit deasupra mea.

Vârfurile excitate ale sfârcurilor mele au reacţionat la atingerea pieptului său tare. Simţeam mult mai intens cu fiecare parte a trupului. Fiecare mângâiere a degetelor sale îmi dădea frisoane în tot corpul.

Mi-am ridicat picioarele şi l-am simţit facându-şi loc între coapse. în cele din urmă, chiar avea să se întâmple. Pe de-o parte, nu-mi venea să cred.

M-a fixat cu nişte ochi aşa de albaştri, că păreau ireali şi mi-a băgat o mână pe sub şolduri. M-am cutremurat, dar i-am susţinut privirea şi i-am înconjurat gâtul cu un braţ.

Fără să întrerupă contactul vizual, şi-a împins şoldurile spre mine şi-am lăsat să-mi scape un ţipăt scurt. O scurtă senzaţie de apăsare nedureroasă mi-a dat de veste că, oricât de bun ar fi fost vibratorul meu, nu avea termen de comparaţie cu Reece.

— Fir-ar!

Reece îşi mişca şoldurile, iar eu mi-am încleştat gleznele deasupra lui, delectându-mă cu geamătul care-1 cutremura. A rămas nemişcat o clipă, iar piepturile ni s-au ridicat şi au coborât împreună, cu rapiditate. Intrase adânc şi-l simţeam cu fiecare respiraţie.

Fără să mă piardă din ochi, s-a tras încet afară, cu totul, şi a alunecat înapoi, făcând totul invers. I-am cuprins braţul pe care-şi lăsase toată greutatea. Mi-a cuprins sânul şi mi-a încercuit sfârcul sensibil cu degetul mare.

Mă pierdusem deja în ochii lui, în senzaţiile transmise de corpul lui. Ii simţeam trupul tremurând cu reţinere.

— Habar n-ai cât de tare vreau să ţi-o trag, mi-a spus dând uşor din cap.

Mă tot ameninţase până atunci, şi totuşi se abţinea. M-am întins şi l-am sărutat. A deschis gura şi mi-am lipit limba de a lui.

— E în regulă, i-am şoptit atingându-mi buzele de ale lui.

Şi-a proptit fruntea de a mea, mişcându-şi încet şoldurile.

— Roxy...

— Trage-mi-o, i-am spus încet.

Cuvintele alea mă ardeau în mii de feluri.

Cu un geamăt, Reece şi-a ridicat şoldurile şi le-a trântit înapoi. Mi-a găsit gura cu a lui şi bruma de control pe care o mai avea a dispărut cu totul. Se mişca furios, într-un ritm aproape imposibil de urmat.

Mi-a prins mâna deasupra capului şi, la fel ca înainte, şi-a dus-o la gură şi apoi şi-a împletit degetele cu ale mele. Şi-a proptit soldurile în mine, cu mâinile noastre tintuite în saltea.

Simţeam cum creştea în mine o plăcere de nedescris. Mi-am lăsat capul pe spate şi i-am strâns mâna, simţind tensiunea care creştea neîncetat. Intr-un mod incredibil, Reece si-a reluat ritmul

i

mişcărilor şi am auzit tăblia patului lovindu-se de perete. Asta, împreună cu sunetul trupurilor noastre, m-a dat gata.

Mi-am dat drumul cu un ţipăt ascuţit, care a răsunat în încăpere, şi m-am cutremurat, cu trupul acoperit de al lui. Eliberarea mi-a stors tot aerul din plămâni. Plăcerea venea acum în valuri şi mă străbatea de-aş fi zis că pot zbura până la tavan sau că oasele aveau să mi se prefacă în gelatină.

Pentru o fracţiune de secundă miraculoasă, am ştiut cum as

putea surprinde întocmai... senzaţia asta pe pânză. Printr-un cer în nuanţe de violet şi albastru-închis — un albastru ca ochii lui. Ar fi exact cerul de după o furtună tumultuoasă.

Reece Şi-a cuibărit capul în curbura dintre gâtul şi umărul meu şi şi-a desprins mâna de a mea. Şi-a strecurat mâna sub spate şi mi-a ridicat şoldurile de pe

pat. Cu mişcări febrile intra şi ieşea din mine. A intrat cât de adânc a putut, respirându-mi în ureche. Mi-a bălmăjit numele, iar trupul i s-a cutremurat şi m-a strâns până când nu a mai rămas niciun spaţiu între noi doi şi eu l-am susţinut mângâindu-i părul fin. L-am ţinut până s-a terminat furtuna şi mi s-au liniştit bătăile inimii.

A trecut ceva timp până când Reece s-a rostogolit într-o parte. Dar nu şi-a clintit braţul din jurul meu. Era încă în mine.

— Scuze, a şoptit răguşit. Cred că te-am strivit.

Aveam obrazul lipit de pieptul lui.

— Nu m-a deranjat.

Cu mâna cealaltă şi-a croit drum prin părul meu răvăşit şi mi-a susţinut capul.

— Nu te-a durut, nu?

— Nu. Din contră, am murmurat. A fost...

— Al naibii de perfect?

Mi-am înăbuşit un chicotit.

— Da, a fost al naibii de perfect.

Mi-a dat capul pe spate şi l-am privit clipind. îmi zâmbea într-un fel care mă facea să-mi simt pântecul plin de noduri. Şi-a plecat capul şi m-a sărutat cu blândeţe.

— Lasă-mă să mă ocup de asta, da?

Mi-am muşcat buza, iar el a ieşit din mine. Trecându-şi picioarele pe marginea patului, s-a ridicat şi-am putut vedea din plin un spate perfect. A dispărut imediat pe hol, iar eu am rămas întinsă pe pat. La un moment dat, am simţit peste picioarele goale o adiere răcoroasă, care probabil că venea dinspre dulapul din perete, dar eram mult prea epuizată ca să mă ridic, să-mi trag pătura sau să închid uşa.

Am închis ochii, cu un oftat. Muşchii îmi deveniseră complet inutili, iar unele părţi ale trupului chiar mă dureau uşor, dar nimic nu mă putea distrage de la

senzaţia de fericire pură care-mi zumzăia în urechi.

— Frumos, a murmurat Reece când s-a întors în pat.

Punându-şi mâinile de-o parte şi de alta a mea, a adulmecat o
parte din gâtul meu neacoperită de păr.

— Oare te pot convinge să dormi aşa în fiecare noapte?

Am chicotit din nou prosteşte în timp ce mi-am deschis un ochi.

— Poate că da.

— Dacă te rog frumos?

— Sună bine.

Mi-a tras pilota de sub trupul istovit şi, la scurt timp, am simţit cum se lăsa patul, sub greutatea lui. Mă aşteptasem de fapt să se facă deja dispărut. Fiindcă nu prea ştiam ce fel de relaţie aveam, ce credea el despre asta, aşa că am fost surprinsă să văd că trage pilota peste noi şi mă aşază în aşa fel încât să stau cu spatele la el.

Era bine... chiar bine de tot şi mă facea să mă întreb dacă nu cumva era mai mult decât o aventură de-o noapte sau ceva care să-l ajute să treacă peste frustrările acumulate.

Moţăind, l-am privit peste umăr. Deşi stinsese lumina când se întorsese în pat, tot am putut să-i disting trăsăturile pronunţate ale pomeţilor.

— Eşti bine?

Nu mi-a răspuns din prima, dar când a facut-o mi-am dat seama că înţelesese la ce anume mă refeream.

— Mult mai bine. Iartă-mă că am dat buzna în casa ta. Doar că... mi-e din ce în ce mai greu să văd cum se sfârşesc vieţile aşa, fără niciun motiv, fără ca eu să pot face ceva.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, am spus răsucindu-mă

astfel încât să-l văd mai bine.

Avea ochii deschişi şi un surâs calm pe buze.

— Mă bucur că am putut... să fiu aici pentru tine.

— Şi eu.

— Ştiu că e greu, am spus şi, fără să mă gândesc, l-am sărutat repede pe buze. Mi-aş dori să fie altfel.

Braţul cu care-mi înconjurase talia m-a strâns mai tare.

— Şi eu, a zis sărutându-mă pe frunte.

După o clipă, am simţit din nou că mi se închideau ochii.

— Vrei să facem o învoială? Dacă-mi împrumuţi câteva ouă dimineaţă, o să-ţi fac o nebunie de omletă pe care o să ţi-o doreşti în fiecare dimineaţă la micul dejun.

Am rânjit şi m-am cuibărit mai aproape de el.

S-a făcut.

bhrezece

M-am trezit înaintea lui Reece.

Era încă devreme şi printre obloanele de la fereastra din faţa patului se strecura o dâră subţire de soare. Eram încolăciţi unul într-altul, cu mâinile şi picioarele în formă de covrig. Nu ştiu cum de ajunsesem pe o parte, cu spatele lipit de pieptul lui.

Ceva mai devreme îndrăznisem să mă uit la el peste umăr şi chiar îl fixasem cu privirea mai mult decât se cuvenea, dar rareori îl văzusem aşa de relaxat. Trăsăturile frumos sculptate ale chipului său erau acum complet destinse. Faţa de poliţist dispăruse fără urmă, dar tot arăta ca un bărbat adevărat — unul care se luptase pe mare pentru ţară şi care, reîntors acasă, îşi risca viaţa de fiecare dată când se ducea la serviciu.

La drept vorbind, probabil că Reece era singurul bărbat adevărat cu care mă culcasem. Nu se punea problema că ceilalţi n-ar fi fost bărbaţi, dar niciunul dintre ei nu-şi asuma responsabilităţile aşa cum o făcea el. Lucrurile cele mai serioase care li se puteau întâmpla celorlalţi variau de la întârzierea unui avion la întreruperea internetului în timp ce jucau Caii of Duty.

Dar Reece era mai mult decât suma tuturor lucrurilor pe care le facea în viaţa de zi cu zi. Da, era un tip curajos şi puternic, dar era si blând si cinstit. Ştia ce înseamnă să fii loial. Plus că avea o minte brici şi putea să-mi controleze trupul ca şi cum aş fi fost

făcută pentru el

.Revăzând în minte noaptea trecută, mi s-au înroşit obrajii amintindu-mi cum îl rugasem în mod explicit să o facă cu mine, numai că înlocuisem cuvântul cu „tragă”, ceea ce n-aş fi spus nimănui până atunci.

Nu-mi mai aminteam decât că adormisem cu faţa la el, sporo- văind despre omlete şi învoieli, iar acum nu mă puteam gândi decât la cât de... la cât de bine ne-a fost prima dată.

Prima dată.

Mi-am trecut vârfurile degetelor peste mâna lui nemişcată, urmărindu-i muşchii puternici şi oasele. Visam de foarte mult timp să mă culc cu Reece. De câţiva ani, mai bine zis. Şi chiar dacă acum un an fuseserăm foarte aproape de a o face, chiar şi după cele întâmplate pe canapea zilele trecute, nimic din toate astea nu se apropia de ceea ce simţisem când chiar se întâmplase, adică fusese minunat.

Prima dată.

La asta m-am gândit când m-am trezit. Având în vedere tot ce se petrecuse noaptea trecută, mă hotărâsem să amân momentul conversaţiei noastre. Şi nu aveam niciun fel de regret. Era decizia potrivită, deşi nu mai aveam mult şi înnebuneam dacă nu clarificam...

Fără niciun avertisment, Reece s-a mişcat în spatele meu. Şi-a încleştat degetele în jurul meu şi şi-a vârât piciorul între ale mele,

desfacându-mi-le. In mai puţin de o secundă se împingea în mine cu şoldurile, cu faţa îngropată în ceafa mea. îl simţeam, fierbinte, întărit, cum mi se strecoară printre picioare, ajungând în locul care începuse deja să pulseze pentru el.

— Neaţa, iubire, a murmurat el adulmecându-mă şi imediat mi-a dat drumul mâinii şi m-a apucat de fund, trăgându-mă spre erecţia lui.

Muşcându-mi buza de jos, am gemut:

— Neaţa.

Mi-a prins lobul urechii cu dinţii şi am gâfâit. Şi-a înăbuşit râsul şi şi-a rotit trupul astfel încât să mă apese exact pe mijloc.

Corpul mi s-a arcuit singur, iar Reece a uitat de ureche, croindu-şi drum spre gât. Ce jucăuş era dimineaţa!

— Am o dilemă, a rostit cu glasul răguşit de somn şi de excitare.

Şi eu aveam, fiindcă nu ştiam ce să fac: să-l opresc ca să discutăm odată ce aveam de vorbit sau să-l las să continue.

— Chiar vreau o omletă, a continuat el muscându-mă de umăr

şi repetând mişcarea aia magică de şolduri. Cred că am visat omleta asta.

— Chiar asa? am întrebat cu răsuflarea întretăiată.

— Da, iubire, a răspuns strecurându-şi mâna pe sub talia mea şi prizându-mi sânul, pe care mi l-a strâns uşor. Dar, pe de altă parte, vreau să ţi-o trag, să te fac să uiţi de tine.

Doamne Sfinte!

Mă umezisem în aşa hal, încât eram de-a dreptul ridicolă, iar faptul că mi-a prins sfârcul între degete nu mi-a fost de niciun ajutor. Bine, bine. Trebuia să mă concentrez asupra a ceea ce era important.

— Reece, eu...

Dar m-a întrerupt propriul ţipăt, fiindcă, tot frecându-se de mine, atinsese exact locul *acela.*

— Doamne Dumne...

— Ştiu că şi tu vrei omleta aia şi crede-mă că fac într-adevăr cea mai bună omletă din lume, a continuat desfacându-mi picioarele cu genunchiul, iar eu m-am

ridicat pe cot. Vei avea parte de un orgasm gastronomic de îndată ce-ai s-o guşti.

Aveam toate şansele din lume să am unul chiar în momentul acela.

Mi-a dat părul peste umeri şi m-a sărutat la baza gâtului.

— Dar cum naiba aş putea să mă îndepărtez de aşa ceva? s-a întrebat şi a făcut ceva extrem de imoral cu sânul meu, iar eu mi-am ridicat din nou soldurile.

f

Şi s-a întâmplat. Nu ştiu cum. O fi fost din ceruri, nu ştiu, dar am simţit cum mă pătrundea.

— La naiba, a mormăit el rămânând nemişcat. S-o ia naiba de omletă.

Şi m-a pătruns într-o fracţiune de secundă, foarte adânc.

— Reece, am ţipat simţindu-mi corpul străbătut de o mulţime de senzaţii acute si care mă înnebuneau.

> *j*

Din poziţia asta. îl simţeam mult mai gros şi mai lung.

— îmi place de mor cum mă strigi, m-a anunţat frământându-mi sânul şi începând să se mişte, dând încet din şolduri, atingându-mi fiecare terminaţie nervoasă cu care fusesem binecuvântată. Mai fa-o o dată, mi-a poruncit cu un glas care m-a acoperit precum catifeaua.

Şi am facut-o.

îmi lipeam şoldurile de ale lui şi plăcerea mi se strecura treptat pe sub piele. Şi-a întins mâna peste abdomenul meu şi s-a lipit de mine şi m-a ridicat imediat în genunchi. Era o senzaţie intensă, copleşitoare să-l ştiu în spatele meu.

Mi-am mişcat şi eu şoldurile odată cu el, tremurând la sunetele de aprobare pe care le scotea. M-a apucat cu hotărâre şi a început să se mişte din ce în ce mai repede şi mai adânc. Mâinile mi-au alunecat pe pat şi m-am prins de marginea tăbliei. M-am ţinut bine, să fac faţă

mişcărilor intense din spate.

Mintea îmi plutea. Nu-mi mai dădeam seama unde se termina trupul lui şi unde începea al meu. Ne mişcăm amândoi ieşiţi din minţi şi deodată şi-a coborât mâna peste sânii mei şi m-a ridicat cu totul. Proptindu-mi mâinile de peretele de deasupra capului, i-am simţit şoldurile care mă ridicau şi pe mine.

Controlând pe deplin situaţia, Reece m-a apucat de bărbie şi mi-a întors capul puţin într-o parte. Trecându-şi degetul peste buza mea de jos, m-a lăsat să i-1 prind şi să i-1 sug pe tot.

A scos un strigăt care ar fi spart urechile marinarilor pe mare şi mi-a tras gura spre a lui. Sărutul lui, felul în care-mi cuprindea gura, nu era nici pe departe la fel de rapid precum mişcarea lui în mine, dar asta nu însemna că era mai puţin copleşitor şi minunat.

— Vreau să te simt când ai orgasm, mi-a şoptit cu o voce groasă în ureche. Hai, Roxy, fa-o pentru mine.

Niciodată nu-mi vorbise vreun tip în felul ăla, dar după cum aveam să descopăr chiar atunci, avea efect. Un efect major. Când şi-a lipit gura de punctul acela de lângă ureche, am simţit cum îmi dădeam drumul cu intensitatea unui tunet care m-a cutremurat. Geamătul gros din ureche a fost cel dintâi avertisment înainte să-l simt tresărind sălbatic şi retrăgându-se. Un lichid cald îmi acoperea fundul. Replici ale orgasmului mă ţineau încă departe de lume, dar îi simţeam mâna care i se odihnea pe abdomenul meu. Preţ de câteva clipe, niciunul din noi nu s-a mişcat, după care Reece mi-a dat părul peste umeri, prinzându-mi şuviţele care-mi intrau în ochi. Mi-am coborât faţa pe pernă, lăsându-1 să mă aşeze înapoi pe pat, cu burta în jos. Aveam capul încă în nori când l-am auzind spunându-mi:

— Nu te mişca.

După câteva secunde l-am simţit ştergându-mă cu

ceva moale pe spate şi pe fund. Am scos un fel de mieunat, căci orice parte a corpului meu ar fi atins era mult prea sensibilă. S-a aşezat lângă mine şi patul s-a clătinat, dar a fost nevoie de mult efort să-mi pot întoarce capul spre el.

Avea un braţ ridicat deasupra ochilor şi privirea mi-a rămas pironite pe bicepsul frumos. îmi zâmbea.

I-am zâmbit si eu.

— Roxy, mi-a spus coborându-şi braţul.

M-a privit, cu nişte gene negre incredibil de dese. Mi-am dat seama că nu le surprinsesem niciodată corect în tablourile mele.

— Iei anticoncepţionale?

Ameţeala mi-a dispărut şi mi-au înţepenit picioarele când mi-am dat cu adevărat seama de ceea ce mă întrebase. Dacă luam anticoncepţionale. Da. Luam. Anticoncepţionale. Când îmi aduceam aminte. Nu făcusem sex o lungă perioadă anul ăsta şi foloseam mereu prezervative, aşa că, mda, uneori mai uitam să le iau. Oare când se întâmplase ultima dată? Acum două săptămâni oare? Să fi uitat să iau mai mult de una? Doamne sfinte, Isuse Hristoase, inima deja îmi bătea să-mi iasă din piept.

— N-am mai judecat, mi-a spus şi s-a aplecat deasupra mea, mângâindu-mă pe spate. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Jur pe Dumnezeu. N-am uitat niciodată să folosesc prezervativ.

— Nici eu. Iau anticoncepţionale, am răspuns încet. Dar... cred că... cred că am uitat să iau o zi, acum vreo două săptămâni.

Reece nu a ţâşnit din pat ca şi cum ar fi luat foc. M-a studiat o clipă, după care s-a aplecat peste mine, protector. M-a sărutat pe obraji.

— M-am retras la timp. O să fim bine. Şi dacă asta nu

a funcţionat... a continuat el sărutându-mi colţul gurii, tot o să fim bine.

Doamne!

Fir-ar să fie de treabă! Lacrimile mi s-au strâns în gât. Nu ştiam de ce. Eram aşa de fraieră! Poate pentru că nu se speriase că existau şanse, mici, ce-i drept, să se fi produs o inseminare. Sau poate pentru că era incredibil de... incredibil de... de toate.

Făcusem încă o dată sex cu el, de data asta neprotejat, îmi lăsasem hormonii să se manifeste şi tot nu-i spusesem adevărul despre noaptea aceea.

M-a sărutat din nou şi m-a plesnit în glumă peste fund, după care s-a ridicat.

— Haide. Ne aşteaptă o omletă orgasmică.

L-am privit din aceeaşi poziţie, cu faţa în jos. Pe buze i-a fluturat un rânjet şi s-a rostogolit din pat. S-a aplecat şi şi-a ridicat pantalonii de pe jos. I-a tras pe el şi mi-a făcut cu ochiul.

— Te deranjează dacă-ţi folosesc periuţa de dinţi?

Mai conta oare dacă o facea?

’— Nu.

— Ai face bine să-ţi mişti fundul din pat până când termin, a zis facându-mi cu ochiul si a ieşit din dormitor.

In picioarele goale. Fără tricou. Cu şliţul desfăcut.

Am rămas pe pat, fără să ştiu ce anume mă speria mai mult: faptul că eram o trădătoare fiindcă nu-i spusesem încă adevărul sau gândul că era posibil să fi rămas însărcinată?

Să vedem. Erau şanse foarte mici să fi rămas gravidă şi era deja timpul să-mi dedic energia unor chestiuni mult mai relevante: să-i spun adevărul.

De îndată ce l-am auzit închizând robinetul la baie şi deschizând uşa, am ţâşnit din pat. Tocmai alesesem un şort din bumbac şi un maiou când l-am văzut apărând în dreptul uşii. Eram în continuare goală-puşcă, lucru pe

care l-a remarcat imediat. A năvălit în dormitor, m-a luat pe după talie, m-a ridicat şi m-a sărutat. Avea gust de mentă şi de bărbat şi aproape că m-a făcut să-mi scap hainele din braţe.

—Te mişti în reluare în dimineaţa asta, a remarcat şi m-a urcat ca pe un sac pe umărul lui. Va trebui să intervin.

Am scos un ţipăt care a fost pe jumătate hohot de râs.

— Ce Dumnezeu faci?

— îţi duc fundul ăsta dulce direct la baie.

S-a răsucit pe călcâie şi m-a cărat la baie, unde m-a lăsat pe picioarele mele, iar eu mi-am ţinut hainele la piept. A continuat să-mi pipăie coapsele şi sânii. A scos un sunet gutural când şi-a coborât fruntea spre a mea.

— Acum nu-mi stă mintea decât la tine, în dus...

— Du-te de-aici, am pufnit în râs şi l-am împins. Oricât de mult mi-ar plăcea, n-o să mai mâncăm niciodată omleta aia dac-o mai ţinem aşa.

Nici n-o să mai reuşim să vorbim.

— Hm, a murmurat cu mâna lipită de fundul meu.

M-a lipit de el şi m-a strâns de fund şi, indiferent cât de nebuneşte era, simţeam cum mă trezea din nou la viată. Omul ăsta era
o maşină vie, în carne si oase, de trezit instincte sexuale! Si-a frecat
buzele de pielea de deasupra sprâncenelor mele.

— Parcă-mi vine din nou să spun „s-o ia naiba de omletă”!

Ah! Trebuia să recunosc, ideea era extrem de tentantă. Totul la
el era tentant, dar am izbutit să-l scot totuşi din baie. M-am spălat pe corp, pe dinţi şi pe faţă şi mi-am jurat că n-aveam să mai amân discuţia pe care voiam să o port cu

el.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am surprins reflexia în oglindă în timp ce-mi prindeam părul în coadă. Unde naiba îmi lăsasem ochelarii? Bună întrebare. Aveam obrajii roşii, pupilele dilatate şi buzele umflate de la săruturile noastre.

Am aranjat paharul de periuţe de dinţi albastru cu buline albe şi pe urmă m-am privit cu un aer serios.

Păream pe jumătate ridicolă.

Totul va fi bine. Reece... mda, n-avea să fie prea fericit, dar avea să fie bine. Vreau să zic, nu se enervase că facuserăm sex neprotejat şi practic mă asigurase că ne vom descurca în cazul în care ar fi urmat să apară pe lume un bebe Reece sau Roxy. Trebuia să reacţioneze bine şi în privinţa asta. Făceam din ţânţar armăsar. Sau, aşa cum mi-ar fi spus Charlie, eram regina dramei.

Venise vremea să mă adun.

Cu un oftat, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din baie. Mi-am zărit ochelarii pe măsuţa de cafea, i-arri luat şi mi i-am pus la ochi.

Reece era în bucătărie, unde descoperise deja tigaia, ceea ce nu era foarte greu din moment ce n-aveam atât de multe prin dulapuri. Ouăle erau pe blat. Mi-a aruncat o privire peste umăr şi a scos din frigider câţiva ardei proaspeţi şi o pungă cu caşcaval ras. M-aş fi putut lesne obişnui să-l văd mereu la mine în bucătărie, exact aşa cum era acum: fără tricou, desculţ şi cu pielea bronzată la vedere. Aş fi vrut să-l pot picta aşa cum era în momentul acela. Cu spatele la mine, cu muşchii puternici, bine definiţi.

— Ştii la ce mă gândeam? m-a întrebat punând totul pe blat, după care s-a dus să ia laptele. Eu lucrez diseară, iar tu de miercuri până sâmbătă, nu?

A
încuviinţând, am intrat în bucătărie.

A spart câteva ouă într-un castron găsit într-un dulap.

— O să fie cam greu să reuşim să ieşim şi la cină, şi la film.

S-a oprit o clipă, cu ochii la mine, remarcând:

— Apropo, trebuie neapărat să mă culc cu tine când ai ochelarii la ochi.

Un val de căldură mi-a cuprins obrajii.

— Eşti groaznic!

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Iubire, habar n-ai câte vreau şi plănuiesc să-ţi fac. Am idei cât pentru ani întregi.

L-am privit cu gura căscată.

— Ani?

— Ani, a insistat el. In fine, să revenim la cină şi la film. Mă gândeam că am putea să luăm prânzul într-o zi, iar în alta să mergem la film, fiindcă o să fie destul de greu să le facem pe toate la ce program avem.

Nu eram în stare decât să-l privesc cum găsea singur condimentele şi facea omleta. Făcea planuri pentru noi doi — pentru mai multe zile. Lipsa de aer îşi facea din nou simţită prezenţa în pieptul meu.

— Ori aşa, ori aşteptăm până suntem amândoi liberi, lunea viitoare, a conchis el ridicându-şi braţele deasupra capului şi întin- zându-se în timp ce se prăjea omleta.

Doamne sfinte, imaginea aia — toţi muşchii ăia bine definiţi şi pantalonii atârnând indecent — era imaginea vie a păcatului.

— Doar că nu prea vreau să mai aştept până luni. Tu ce zici?

— Nici eu, am şoptit.

Omleta era gata, a tras tigaia de pe foc şi m-am mişcat şi eu într-un târziu. Am scos din dulap două farfurii şi două pahare.

— Şi atunci ce zici de joi? a continuat el aşezând o omletă perfectă pe una din farfurii. Ştiu că vineri ţi-e greu

fiindcă te duci să-l vezi pe Charlie. Am putea să ieşim la prânz.

Mi-am înghiţit din nou lacrimile. Fir-ar să fie, era atât de... atent cu toate. M-am grăbit să ajung la frigider, de unde am scos ceaiul dulce.

—Joi e perfect.

— Eşti bine? m-a întrebat.

M-am întors cu faţa la el şi l-am văzut aşezând farfuriile pe masă, dar cu ochii la mine. Mi-am dres vocea, am dus carafa cu ceai la masă şi am luat tacâmurile. Pe chip i se citea o urmă de îndoială.

— Da, sunt bine, am zis şi m-am aşezat.

După ce s-a aşezat şi el încet în faţa mea, am continuat:

— Doar că...

— Doar că ce? m-a întrebat fără să mă scape din ochi.

— Doar că te plac de atâta vreme, Reece... De foarte mult timp.

Zâmbetul i-a reapărut pe chip. A luat o furculiţă, pe care mi-a
oferit-o.

— Ştiu, iubito.

L-am privit cu blândeţe.

— Chiar aşa? am spus tăind o bucată de omletă, pe care mi-am îndesat-o în gură. Ah, Doamne, am gemut, ce bună este!

— Ti-am spus. Dar, mda, am ignorat mult timp faptul că mă plăceai, fiindcă aveam toate şansele ca tatăl tău să-mi ia gâtul dacă mă legam de tine înainte să împlineşti vârsta la care să ai voie să bei băuturi alcoolice. Şi până să se întâmple asta, ştii şi tu... s-au petrecut o mulţime de rahaturi, a mai spus el încruntându-se şi trăsăturile i s-au înăsprit. Ia stai. Tocmai m-am gândit la ceva. Am folosit prezervativ în noaptea aia?

Şi, dintr-odată, mi-am simţit stomacul la pământ. Dacă n-aş fi stat jos, probabil că m-aş fi prăbuşit. La naiba! De o mie de ori la naiba! Aveam târâte în loc de creier.

L-am privit, cu chipul palid şi cu mâna încleştată pe furculiţă. Omleta căpătase între timp gust amar.

— Fir-ar! a zis luând nişte ou în furculiţă. N-am folosit prezervativ, nu? Dar ce mai contează, faptul e deja consumat.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am îndreptat umerii. Sosise vremea adevărului. Speram să nu fie şi a regretelor şi plânsetelor. Mi-am pus furculiţa pe masă şi am zis:

— Ştii, a venit momentul să vorbim despre ceva.

Poate că nu era cel mai fericit mod de a începe conversaţia.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi din furculiţă îi atârna o bucată de omletă pufoasă. A ridicat din sprâncene.

— Chiar aşa? m-a întrebat pe un ton egal, dar care oricum m-a făcut să tremur. Despre ce anume, Roxy?

— Despre noaptea aia de atunci, am spus înghiţind cu greu şi simţind cum bucăţica de omletă mi se strângea în stomac. Când te-am condus la tine acasă.

M-a privit un moment, apoi şi-a terminat omleta. A dat farfuria deoparte şi şi-a aşezat braţele pe masă.

— Ce-i cu noaptea aia?

Îmi bătea inima de-ai fi zis că făcusem ture pe hol până atunci.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta, dar îmi doresc din tot sufletul... îmi doresc să-ţi fi spus totul mai devreme şi să-mi fi dat seama că nu ţi-a părut rău de faptul că te-ai culcat cu mine. Ci că, de fapt, ai regretat că te-ai îmbătat. Dar m-am simţit aşa de ruşinată şi de furioasă, încât...

— Da, ştiu că ai fost furioasă. Nu e nimic nou în asta, a intervenit el. Ţi-am mai spus, aş fi vrut să mă fi exprimat

mai clar, dar mă trezisem cu cea mai cruntă durere de cap.

Şi eu mi-aş fi dorit să se fi exprimat mai clar, dar nu asta era ideea. Aşa cum spusese Charlie, eram genul de fată care acţiona- fară-să-pună-vreo-întrebare. Toată nebunia asta apăruse, în principiu, din vina mea.

— În noaptea aia, după ce am ajuns la tine acasă, ne-am înfierbântat destul de repede.

— Asta mi-am imaginat şi eu, a comentat el sec.

Mi-am lăsat privirea în jos şi am tras adânc aer în piept.

— Când am ajuns la tine în dormitor... care arată super, e mare şi frumos, apropo. Mi-a plăcut la nebunie. E imens. Şi ai cuverturi frumoase.

— Roxy, m-a oprit el muşcându-şi buzele.

Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă în poală şi mi-am strâns pumnii.

— Reece, n-am făcut sex în noaptea aia.

Poftim. O spusesem. Fusese ca atunci când îţi smulgeai un leucoplast de pe piele. S-a încruntat şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Poftim? a pufnit el în râs.

— Ai... ţi-ai pierdut cunoştinţa înainte să se întâmple ceva între noi doi. N-am făcut sex.

îmi era mai uşor să continui dacă-mi auzeam propriile vorbe. I-am văzut privirea neîncrezătoare.

— Am început, dar ai adormit şi am rămas cu tine ca să mă asigur că nu păţeşti nimic. Nu-mi dădusem seama până atunci cât erai de băut.

Reece m-a privit neclintit.

— Şi când te-ai trezit dimineaţă, ai crezut că te-ai culcat cu mine, i-am explicat eu grăbită. Te-ai uitat la mine şi mi-ai spus că n-ar fi trebuit să se întâmple nimic din ce se petrecuse în noaptea aceea, iar eu nu m-am

gândit că de fapt n-am făcut nimic.

S-a lăsat pe spătar, şi-a tras mâinile de pe masă, după care le-a pus la loc. Linişte. Nelinişte ea începea să mă apese.

— Am vrut să uit cu totul dimineaţa aia. Ştii de ce, iar pe urmă am plecat şi... toată situaţia asta ne-a scăpat printre degete, *mi-a* scăpat printre degete. Ai început să mă eviţi. Şi mi-am spus că trebuia să-ţi povestesc totul de îndată ce aveam să începem să ne vorbim din nou, dar...

Am simţit cum nodul din gât îmi facea vocea răguşită.

— îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun în dimineaţa aia. Ar fi trebuit să fiu mai deşteaptă de-atât şi să-ţi fi spus de atunci. Am vrut să-ţi spun şi azi-noapte, dar nu mi s-a părut indicat. Dar acum... acum a fost prima dată pentru noi, Reece. Nu a existat nimic înainte.

Continuând să râdă încetişor, Reece a dat din cap uşor, dar râsul era scurt şi plin de neîncredere.

— Stai puţin, vreau să fiu sigur că am înţeles corect cum stă treaba.

Neliniştea m-a cuprins ca o plantă carnivoră, văzându-1 cum îşi
clătina capul şi-şi închidea ochii.

— In ultimul an ai fost ofticată pe mine pentru că tu credeai că mie-mi pare rău că m-am culcat cu tine, dar, de fapt, noi doi nici măcar n-am făcut sex atunci, da?

Am deschis gura, dar ce naiba aş fi putut să adaug?

— Aşa că ai decis să mă ignori. Să mă faci în toate felurile, a spus cu acelaşi râs tăios, iritat. M-ai înjurat pentru că ţi-ai imaginat c-am spus ceva ce n-am zis despre un act care de fapt n-a avut loc.

Am închis ochii.

— Am fost supărată fiindcă am crezut că-ţi părea rău că am făcut sex.

— Doar că nu facuserăm.

Am clătinat din cap.

Am văzut cum i-a tresărit un muşchi al maxilarului.

/vm bănuit mereu că Reece nu avea să fie prea încântat la aflarea adevărului, dar tot am tresărit.

S-a ridicat şi s-a îndepărtat de masă. Habar n-aveam încotro voia s-o ia, dar atunci s-a oprit în mijlocul bucătăriei şi m-a privit drept în faţă. A urmat o pauză lungă şi plină de semnificaţii.

— Oare poţi să-ţi închipui cât de mult m-a afectat că nu-mi aminteam nimic din noaptea aia? Că nu-mi aminteam cum era să te ţin în braţe, să fiu în tine, să adorm şi să mă trezesc cu tine? Am crezut că, după un an de rahat ca acela pe care l-am avut, n-am fost în stare să-mi mai amintesc cum a fost când m-am culcat cu

singura fată de care mi-a păsat vreodată. Iţi dai seama cât de mult m-a afectat chestia asta?

Nodul din gât m-a împiedicat să mai respir.

— Nici nu mai ştiu de câte ori am încercat să-mi amintesc si

Dumnezeu mi-e martor cât de oribil m-am simtit că n-am fost în

stare să-mi amintesc cum a fost prima dată cu tine. M-am gândit că poate ţi-am făcut naibii vreun rău, a mai spus ffecându-se cu mâna pe piept, deasupra inimii. Şi-n tot timpul ăsta nenorocit, de fapt nu s-a întâmplat nimic între noi doi? Tu chiar îţi baţi joc de mine?

— Nu, am şoptit clipind ca să-mi alung lacrimile fierbinţi. Ar fi trebuit să-ţi spun...

— Da, fir-ar a dracului de treabă, ar fi trebuit să-mi spui. Ai avut timp unsprezece luni. E destul de mult timp.

— M-am ridicat.Reece...

— In loc de asta, m-ai minţit, tot timpul ăsta m-ai minţit?

Şi-a ridicat sprâncenele şi, pentru o clipă, am văzut tot ce-mi
doream să nu fi văzut niciodată pe chipul lui: durere, jignire, neîncredere. Toate amestecate cu furia care-i ţinea maxilarul încordat.

— Ia stai, nu m-ai mintit intenţionat. M-ai lăsat doar să cred
într-o minciună.

Am înconjurat masa.

— îmi pare rău. Ştiu că sună aiurea, dar îmi pare atât de rău...
Doar că, la început n-ai vorbit deloc cu mine, iar pe urmă a trecut timpul şi...

— Şi n-ai ştiut cum s-o mai scoţi la capăt cu o asemenea minciună, nu? Sună al naibii de cunoscut, m-a acuzat el şi ştiam că vorbea despre tatăl lui. Pentru numele lui Dumnezeu, Roxy, n-am crezut niciodată...

N-a terminat fraza, dar nu a mai fost nevoie să o facă. Nu crezuse că l-aş fi putut minţi vreodată cu o aşa neruşinare, dar o făcusem. Durerea îmi sfâşia pieptul. îmi venea să mă târăsc pe sub masă, dar m-am forţat să rămân în picioare şi să înfrunt totul ca un adult.

Reece a deschis gura, dar l-a întrerupt zgomotul unui telefon care suna în surdină. S-a întors pe călcâie şi s-a grăbit să ajungă în locul unde-şi trântise geanta cu o noapte în urmă. Şi-a scos telefonul din buzunarul lateral şi a răspuns fără să mă slăbească din priviri:

— Care-i treaba, Colt?

La celălalt capăt era fratele lui şi nu-mi dădeam seama dacă era o chestiune personală sau de serviciu.

— Ce porcărie! Vorbeşti serios?

Reece şi-a ridicat mâna liberă şi şi-a trecut-o prin păr,

după care a lăsat-o să cadă la loc.

— Asta nu-i bine deloc.

Cum nu pricepeam nimic din ce se petrecea, m-am întors şi am luat de pe masă farfuria lui goală. Am deschis maşina de spălat vase şi aproape că am scăpat farfuria din mână.

In suportul pătrăţos pentru tacâmuri era îndesată o pereche de chiloţi de-ai mei. I-am privit cu mâna tremurând. Erau — Doamne Dumnezeule — erau chiloţii tanga negri, din mătase pe care aş fi vrut să-i fi purtat noaptea trecută. Cum Dumnezeu ajunseseră în maşina de spălat vase? N-o mai folosisem de duminică, dacă-mi aminteam eu bine. Ieri nu folosisem niciun vas si-mi lăsasem în chiuvetă ceaşca din care băusem.

Tremurând toată, am băgat farfuria înăuntru, dar n-am scos chiloţii de acolo. Nici măcar n-am vrut să-i ating. Fantoma Casper mă bântuia în mod sigur şi era un pervers şi jumătate. Iar dacă fusesem în stare să-i pun acolo fără să-mi mai amintesc, era clar că aveam nevoie de o radiografie la cap. Poate că n-ar fi stricat s-o ascult pe Katie şi să fac totuşi şedinţa aia de spiritism.

— Mda, m-a adus la realitate vocea lui Reece. Sigur că pot să fac asta. Vorbim mai târziu.

Am închis maşina de spălat vase, cu chiloţii înăuntru. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-i scot de acolo în momentul acela. Aveam şi-aşa o mulţime de chestii de explicat, ca s-o mai explic şi pe-asta. M-am întors spre el şi l-am văzut cum îşi scotea un tricou din geantă şi-l trăgea peste cap. S-a încheiat la pantaloni fără să-mi arunce vreo privire.

— E totul în regulă cu fratele tău? l-am întrebat.

Reece şi-a ridicat capul şi şi-a netezit tricoul. Mi-a întâlnit privirea şi i-am remarcat chipul lipsit de orice

expresie sau emoţie.

— Mda, totul e bine.

Nodul din gâtul meu s-a mărit la auzul tonului său apatic. Am deschis gura, dar s-a întors cu spatele la mine.

— Uite ce e, trebuie să plec, mi-a mai spus şi a luat-o spre hol.

O secundă am rămas nemişcată. Pleca? Nu ne terminaserăm
conversaţia. Venindu-mi în fire, am fugit după el şi l-am găsit în dormitor, aşezat pe marginea patului, trăgându-şi şosetele şi ghetele.

Nu vedeam nimic altceva decât patul şi pilota răvăşite. Urmele rămase pe cele două perne. Tricoul pe care îl purtase cu o noapte în urmă, cel cu care mă ştersese, mototolit acum pe podea.

Inima îmi batea cu o asemenea viteză, încât mă temeam să nu-mi explodeze ca un balon umflat prea mult.

— Chiar trebuie să pleci? Chiar acum?

— Da, mi-a răspuns legându-şi şireturile şi ridicându-se, mai înalt cu două capete decât mine. Trebuie să plec ca să scot afară câinele lui Colt.

Am murmurat cuvintele, fiindcă aproape că nu-mi venea să cred că de-asta pleca. Mă rog, n-aş fi vrut ca sărmanul căţel să-şi facă nevoile prin locuri nepermise, dar chiar era cazul să ne terminăm discuţia.

f

— Şi nu poate... nu poate şi el să mai aştepte puţin?

— E 6 ea, mi-a întors-o, aplecându-se şi adunându-şi de pe jos tricoul purtat. O cheamă Lacey şi nu, nu mai poate să aştepte.

Mi s-a strâns inima când l-am văzut ridicându-se si ocolindu-mă.

Simţeam că mă ard ochii şi am rămas... am rămas cu

privirea pironită asupra patului. Mi se părea că dimineaţa petrecută împreună avusese loc cu ani în urmă.

M-am întors şi eu şi m-am dus după el în living. Avea deja geanta în mână şi o şapcă de baseball pe cap. O trăsese în jos, astfel încât să-i acopere ochii.

— Reece, eu...

Şi am rămas fără cuvinte când l-am văzut că deschide uşa de la intrare.

— E totul în regulă între noi?

I-am văzut muşchii mişcându-se pe sub tricoul alb, de parcă i s-ar fi pus un cârcel în umeri, dar s-a întors spre mine. Linia obrazului era la fel de ascuţită ca o lamă.

?

— Mda, mi-a răspuns cu acelaşi ton plat. Suntem bine.

Nu l-am crezut, nici măcar o secundă. Nodul îmi ajunsese deja în gât, aşa că am clipit de câteva ori. Nu mai puteam vorbi, căci aş fi izbucnit în lacrimi.

Reece şi-a îndepărtat privirea de la mine, cu maxilarul încleştat în continuare.

Te sun eu, Roxy, a spus şi a pornit-o spre uşă, după care s-a oprit.

Intr-o fracţiune de secundă, speranţa mi-a redat viaţa ca un chibrit aprins într-o baltă cu benzină.

— Ai grijă şi încuie uşa.

Şi apoi a plecat.

Am răsuflat cu greu când am apucat mânerul uşii şi am privit în urma lui cum a luat-o în dreapta şi s-a făcut nevăzut. Amorţită, am închis uşa. Am încuiat-o. Şi apoi m-am tras câţiva paşi în spate. Aveam obrajii umezi. Cu mâini tremurânde, mi-am ridicat ochelarii pe cap şi mi-am lipit palmele de ochi.

Mai prost de atât nici că ar fi putut să-mi iasă. M-am împleticit până la canapea, pe care m-am prăbuşit şi mi-am lăsat mâinile în jos.

— Ah, Doamne, am şoptit.

Ştiusem că avea să se înfurie şi mă îngrozise gândul că avea să mă urască fiindcă îl mintisem. La urma urmei, de-asta îmi si fusese

atât de greu să-i vorbesc din nou, dar după tot ce se petrecuse noaptea trecută, după acea dimineaţă, nu-1 credeam în stare să plece aşa cum o făcuse. înţelegeam că încă era supărat, dar... dar nu mai ştiam ce să mai cred.

Lacrimile îmi brăzdau obrajii şi am tras cu greu aer în piept, iar respiraţia mi s-a oprit curând într-un suspin. Nu era deloc bine şi eu eram singura vinovată.

„încetează cu plânsul”, mi-am spus.

Mă simţeam ca şi cum aş fi avut o greutate imensă pe piept, aşa că mi-am repetat ce-mi spusese el la plecare.

„Mi-a spus că e totul în regulă. A zis c-o să mă sune.”

Iar Reece nu mintea.

Nu era ca mine.

N-am mai primit niciun semn de la Reece toată ziua de marţi. N-am mai pictat, nici măcar n-am mai păşit în

studio. N-am făcut nimic altceva decât să stau ca o pleaşcă pe canapea, cu ochii pironiţi asupra telefonului, dorindu-mi să sune sau să primesc un mesaj.

Reece nu m-a sunat si nu mi-a scris nici miercuri.

N-am mai intrat deloc în studio, iar singurul motiv pentru care m-am ridicat de pe canapea a fost ca să mă duc la serviciu. Dacă n-ar fi fost vorba despre parbrizul pe care tocmai îl spărsesem şi pe care trebuia să-l plătesc, aş fi sunat să anunţ că eram bolnavă. Uite încă o decizie proastă pe care o luasem şi pentru care plăteam şi la propriu, şi la figurat.

Era ca naiba să lucrezi la Mona miercurea seara!

Aveam o durere de cap care-mi pulsa de la tâmple spre ochi şi înapoi la tâmple. Aveam ochii umflaţi şi am motivat spunând că am făcut o alergie. Asta i-am zis lui Jax, care m-a întrebat de ce

arătam ca naiba. Dar minţisem. In dimineaţa de miercuri încă îi simţeam mirosul lui Reece pe cearşafuri... şi am pufnit în plâns la fel ca atunci când aflasem că Reece ieşea cu Alicia Mabers, o jucătoare de tenis blondă şi absolut perfectă. Doar că la vremea aia îl aveam pe Charlie, care să mănânce ciocolată şi să se uite la filme de groază cu mine, ajutându-mă astfel să nu mai simt că era sfârşitul lumii.

i

Am continuat să-mi spun că lacrimile pe care le vărsăm erau, de fapt, mai mult pentru că pierdusem un prieten decât pentru ce-ar fi putut deveni legătura noastră. Niciodată nu-mi permisesem să mă gândesc că aş fi avut vreodată vreun viitor alături de Reece, aşa că nu era posibil să plâng pentru asta.

Nu era posibil.

Pe la jumătatea nopţii, Brock Mitchell, cunoscut drept „Bestia”, şi-a făcut apariţia fără gaşca lui obişnuită de fete şi de ţipi musculoşi. Brock era destul de vestit prin

părţile noastre. Era un luptător de arte marţiale, campion în devenire, care se antrena în Philadelphia. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum de-1 cunoştea pe Jax, dar, dacă stăteam bine să mă gândesc, Jax părea să cunoască pe toată lumea.

Era mai înalt decât Jax şi avea un corp pe care se vedea că-şi petrecea ore întregi la sală, mda, era o bunăciune. Cu un păr negru, ţepos şi cu un ten care-mi amintea de lutul copt, Brock avea un aer intimidant pentru cei care nu-1 cunoşteau, dar de fiecare dată păstrase o atitudine rezervată şi fusese politicos cu cei din jur.

S-a aşezat la bar şi mi-a făcut cu ochiul, iar Jax s-a apropiat de el. Urma un moment de discuţii ca între prieteni. Nu le dădeam mare atentie, dar cum era o seară de miercuri si în club nu erau decât cei obişnuiţi, iar muzica încetase de tot, n-am avut cum să nu le aud conversaţia. La început, n-au discutat despre nimic important. Doar nişte informaţii despre un meci care avea să se desfăşoare în cuşca morţii şi despre o sponsorizare pe care Jax ar fi vrut s-o obţină foarte repede, după care au schimbat subiectul.

— Omule, îţi spun, azi a fost nebunie curată, a zis Brock dând sticla pe spate şi trăgând o duşcă. Una dintre fetele care lucrează la birourile de la clubul unde mă antrenez nu a mai apărut azi la serviciu. Antrenorul Simmons zice că nu a anunţat nimic şi că pur şi simplu nu a mai apărut, dar...

A dat din cap şi ochii întunecaţi i-au sclipit de mânie.

— A pus mâna pe ea un nebun de legat.

M-am oprit, strângând în mâini cârpa pe care o foloseam ca să şterg sticlele de pe rafturile de sus. Jax şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Un nemernic a intrat la ea în apartament. Şi a cotonogit-o destul de rău, din câte am auzit, a continuat el si si-a strâns mâna

într-un pumn periculos. Ştii, nici nu pot să mă gândesc cum de un bărbat poate să-i facă rău unei femei? Pur şi simplu, nu pot să pricep.

— Isuse, a zis Jax clătinând din cap. Ăsta e... al câtelea incident de luna asta, al treilea parcă?

— Păi, a fost mai întâi fata aia care a dispărut la începutul verii, am spus şi m-am apropiat de locul unde stăteau cei doi, lăsând cârpa pe tejghea. Cred că o chema Shelly sau aşa ceva.

Brock a încuviinţat.

— Nu-s poliţist. Şi nici psiholog. Dar mi se pare că avem prin preajmă un psihopat.

Mi-am încrucişat braţele ca să-mi opresc tremuratul care-mi străbătea spatele. Gândurile mi-au zburat imediat la lucrurile ciudate care se petreceau la mine acasă şi am înţepenit. Era o nebunie să mă gândesc că ceea ce se petrecea la mine acasă avea vreo legătură cu sărmanele fete. Plus că n-avea niciun sens. Cum ar fi putut cineva să intre la mine în casă şi să facă toate chestiile alea, iar eu să nu-mi dau seama? Dar tot trebuia să întreb:

— Ai cumva idee dacă fetele astea au fost urmărite înainte? Dacă au existat indicii sau avertismente de vreun fel?

— N-am auzit, mi-a răspuns Jax îndreptându-şi corpul spre mine.

A ridicat o sprânceană.

— Fac pariu că Reece ştie mai bine, totuşi.

Ah. Cuvintele mi-au întors stomacul pe dos, de parcă aş fi primit o lovitură. Nu eram pregătită să răspund la aşa ceva. Din câte ştia Jax, din urmă cu câteva zile, între mine şi Reece lucrurile mergeau din ce în ce mai bine.

Dar acum nu mai eram atât de sigură.

— Dar un lucru e sigur. Indiferent cine-o fi tipul ăsta, e un om mort, a continuat Brock curbându-şi buzele într-un zâmbet maliţios. Fata care lucrează la noi e verişoara lui Isaiah.

— Mama mă-sii, a bombănit Jax.

Exact aşa aş fi spus şi eu. Isaiah era un tip destul de controversat prin părţile locului. Pentru cei din afară, părea un om de afaceri cât se poate de legal, dar pentru cei din partea locului, inclusiv pentru poliţie, era mult mai mult. Conducea Philadelphia şi oraşele din jur. Cu alte cuvinte, nu era genul de om cu care să te încurci şi era destul de inteligent în ceea ce priveşte afacerile necurate, fiindcă forţele de ordine nu reuşiseră să-l prindă cu nimic.

De la Isaiah furase droguri mama Cailei, în valoare de milioane de dolari. Şi, fiindcă Isaiah era un om ale cărui puteri ajungeau departe, mama Cailei nici măcar nu mai locuia pe aici. Singurul mod prin care putuse să mai trăiască a fost să dispară.

Isaiah avea totuşi un cod de etică. Unul dintre băieţii lui, Mack, plecase după Calla, deşi ar fi trebuit să se ocupe de mama ei. Lui Isaiah nu-i convenise asta, fiindcă, din punctul lui de vedere, Calla era nevinovată. Nimeni nu a putut să dovedească nimic, dar atunci când l-au găsit pe Mack pe un drum lăturalnic, cu un glonţ în cap, au ştiut cu toţii că fusese fapta lui Isaiah.Chiar dacă băieţii lui petreceau o grămadă de timp la Mona, pe Isaiah nu-1 văzusem decât de câteva ori. Rareori intra la Mona si lăsa întotdeauna bacşişuri astronomice.

— Da. Aşa că n-are numai poliţia pe urmele lui, ci şi pe băieţii lui Isaiah. Tipul ăsta ar fi bine să se roage să-l găsească poliţia mai întâi sau ultimul lucru pe care o să-l mai vadă o să fie un portbagaj pe dinăuntru.

Brock s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele masive peste pieptul mare, apoi a ridicat dintr-un umăr.

— Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, sper să pună Isaiah mâna pe el.

Indiferent dacă asta mă facea un om rău, şi eu speram acelaşi lucru.

Brock a rămas până mi-am terminat tura şi cei doi m-au condus pe urmă la maşină. Tot nu primisem niciun semn de la Reece, niciun telefon, niciun mesaj. Durerea pe care o purtam în mine de douăzeci şi patru de ore se transforma deja într-o panică amară.

înainte ca situaţia s-o ia razna în dimineaţa de marţi, îmi spusese că ar fi vrut să luăm masa împreună, iar la plecare mă asigurase că totul era în regulă şi că urma să mă sune. Mai trăgeam speranţe pentru ziua de joi.

Reece avea să sune. Aveam să luăm masa împreună. Nu era un nemernic. Nu fusese niciodată, asa că ştiam că n-avea cum să mă lase baltă de data asta.

Era linişte pe strada pe care se afla locuinţa mea şi am

simţit că se răcorise în timp ce am mers din parcare până la intrare. Aproape că simţeam mirosul toamnei care nu era prea departe. După o vară lungă şi fierbinte, abia aşteptam dovlecii şi crizantemele.

Am descuiat, am intrat în apartamentul întunecos, după care am închis usa în urma mea. Nu ştiu de ce, dar de îndată ce am auzit zgomotul încuietorii, am simţit că mi se face pielea de găină. Nişte degete de gheaţă mi-au alunecat pe şira spinării şi am îngheţat pe loc, în întuneric.

M-a cuprins o senzaţie acută că nu eram singură. Simţeam un fior de groază în tot corpul. Pieptul mi se ridica şi cobora cu rapiditate, iar eu am rămas nemişcată. Poate c-ar fi trebuit să le fi spus băieţilor despre chestiile ciudate care se petreceau la mine în apartament. Dacă aş fi facut-o, ar fi insistat să mă conducă acasă, dar mi se păruse ceva mult prea aiurea, ciudat şi de neexplicat, aşa că n-am mai menţionat nimic. Iar acum mai aveam puţin şi faceam un atac de cord.

Pe orbecăite am pipăit lampadarul înainte să găsesc butonul de pornire. L-am aprins şi sufrageria a fost instantaneu inundată de o lumină caldă şi slabă, numai că celelalte umbre de jur împrejur mi se părea că se întunecaseră.

Am băgat mâna în geantă, am apucat telefonul şi l-am scos. Am înaintat încet, aşezându-mi geanta pe fotoliu. Cu telefonul în mână, am intrat în bucătărie, unde am aprins luminile.

Nimic nu părea nelalocul lui.

Cu inima în gât şi cu urechile ciulite, am deschis maşina de spălat vase, aşteptându-mă să descopăr pe acolo vreun set de chiloţi cu sutien. Se auzea ceva venind dinspre capătul apartamentului, dinspre dormitoare. Să fi fost zgomotul făcut de o uşă închisă încet? Nu eram

sigură.

M-am întors, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept. Teama mi se strecura subtil pe sub piele. Auzisem oare o uşă închizându-se sau nu? Să fi fost doar în imaginaţia mea? In momentul acela nu mai eram sigură de nimic, dar am apucat un cuţit imens de pâine din suport.

După ce am tras adânc aer în piept, am pornit în recunoaştere prin tot apartamentul. Nu părea nimic neobişnuit, nu era nicio uşă deschisă acolo unde n-ar fi trebuit şi nici invers, drept care, cu luminile aprinse în toată casa, m-am prăbuşit pe pat, cu un oftat.

Trebuia să mă duc la biserică si să cer să mi se facă o exorcizare
în casă. Privirile mi-au căzut asupra cuţitului înfricoşător pe care-1 ţineam în mână, aşa că l-am pus lângă mine pe pat şi mi-am privit telefonul. I-aş fi putut scrie lui Reece. Să-i povestesc că auzisem zgomote în casă. Ar fi venit imediat şi n-ar fi fost nicio minciună, dar...

Dar n-ar fi fost deloc corect.

Ar fi fost ca şi cum aş fi atins un nou nivel de disperare, dar încă n-ajunsesem într-un asemenea stadiu. Nu încă.

N-am reuşit să dorm îndeajuns. Speriată de cum mă simţisem când intrasem în casă şi de tot ceea ce se întâmplase, m-am trezit din oră în oră până s-a luminat de ziuă.

De îndată ce s-a crăpat de ziuă, m-am înfiinţat în studio. Dând deja uitării tabloul cu Andrew Jackson, am rămas ceva timp cu privirea fixată asupra pânzei albe, după care mi-am luat pensulele. Habar n-aveam ce pictam. Era ca şi cum mâna mea ar fi avut o minte proprie. Eram pe pilot automat. După câteva ore au început să mă doară mâna şi ceafa, din cauză că stătusem practic în aceeaşi poziţie.

Frecându-mi mijlocul, m-am lăsat pe spătarul scaunului. Mi-am lăsat capul într-o parte şi, fără să vreau, mi-a scăpat o înjurătură:

— Să mă ia naiba!

Pe fundal era un albastru precum ouăle de mierlă, identic cu cel de pe pereţii din bucătărie, şi-un alb la fel ca acela al dulapurilor. Asta n-ar fi fost mare lucru, dar ceea ce am descoperit în centrul tabloului aproape că m-a făcut să-mi vină să-mi trag una.

Se vedea că-mi fusese greu să surprind culoarea pielii, în amestecul de nuanţe de maro cu roz şi galben, până când m-am apropiat cât am putut de mult de tonul auriu. îmi fusese uşor să-i desenez umerii, dar contrastul conturului muşchilor îmi dăduse cel mai mult de furcă. încheietura mâinii mele nu părea să fie impresionată de efortul necesar pentru a-i surprinde exact curbura spatelui, cu muşchii încordaţi, de-o parte şi de alta. Cel mai uşor îmi fusese cu pantalonii negri.

II pictasem pe Reece aşa cum îl văzusem ultima oară, în bucătărie.

Am strâns din ochi, dar asta nu m-a ajutat să-mi treacă usturimea şi nici să-mi oprească lacrimile. Am simţit cum creştea în mine un sentiment de frustrare. Ştiam, fără să mă uit măcar la

7 7

telefon, că era zece şi jumătate dimineaţa. Ceea ce m-a făcut să simt dureri în piept şi să-mi bolborosească stomacul, ca şi cum aş fi mâncat prea mult.

Nu mai puteam aştepta. Aşteptasem deja două zile.

Am lăsat pensula în suport şi m-am grăbit să-mi iau telefonul. Şi, fără să mai stau aiurea pe gânduri, fără să mă mai stresez, i-am scris lui Reece un mesaj scurt.

Mi-e dor de tine.

Doamne, era adevărat, straniu, dar adevărat. îmi

petrecusem un an din viată fără să-i vorbesc si-mi fusese dor de el în tot acel

timp, dar dorinţa aia fusese acoperită de furie şi de amărăciune. Odată dispărute sentimentele acelea, nu-mi mai rămăsese decât dorul de el.

Am şters şi am scris altceva: *Ne mai vedem azi?* După care am şters şi asta şi m-am hotărât să-i spun doar: *Salut!*

Mi-amduat telefonul în dormitor şi-am făcut repede un duş, după care mi-am uscat părul cu fohnul. Ba chiar mi-am făcut nişte bucle şi m-am machiat, să fiu pregătită, în caz că...

Apoi am început să fac ture prin sufragerie şi bucătărie, mult prea agitată ca să pot sta jos şi simţind cu fiecare minut cum mă cuprindeau frustrarea şi panica.

Ora douăsprezece s-a făcut unu, iar apoi două şi, când mai rămăseseră doar treizeci de minute pentru a mă pregăti să intru în tură la Mona şi tot nu primisem niciun mesaj, atunci mi s-a spulberat şi ultima rază de speranţă care mai sălăşluia în sufletul meu.

Reece mă minţise.

Pentru prima oară de când îl cunoşteam, mă minţise. In clipa aceea am ştiut că n-avea să mă sune. Lucrurile nu erau deloc în regulă între noi.

Şaisprezece

C/red că unul dintre cele mai rele lucruri din viaţă este să dormi aşa cum îţi aşterni. Mă scotea din minţi proverbul ăsta idiot, dar era adevărat. Atunci când te simţeai dezamăgit sau întristat de ceva ce nu puteai controla, era mult mai uşor să treci peste, dar atunci când era vorba despre ceva ce ţi-ai făcut cu mâna ta, ei, atunci era mult mai greu să te descurci.

Eu eram vinovată pentru toată nebunia asta cu Reece. Ce-i drept, fusese nevoie de amândoi, dar unul din noi se îmbătase criţă, iar eu ascunsesem adevărul despre ce se petrecuse în noaptea

aceea din urmă cu un an. Ii înşelasem încrederea. Pentru unii poate că asta nu însemna mare lucru, numai că pentru Reece nu era aşa. Pentru el onestitatea era cea mai importantă.

Joi seara, exact înainte să iau o pauză, a trecut Katie să mă vadă. N-a fost nevoie să-mi arunce decât o privire ca să ştie tot. Sau or fi fost puterile ei de super stripteuză.

Am luat un bol cu cartofi prăjiţi din bucătărie şi ne-am ascuns în birou. S-a cocoţat pe masă, ceea ce m-a făcut să zâmbesc, în ciuda faptului că mă simţeam ca naiba. Rochia de pe ea, dacă aşa s-ar fi putut numi chestia aia cu care era îmbrăcată, nu reuşea să-i acopere fundul atunci când se aşeza.

— Spune-mi totul, mi-a cerut ţinând bolul cu cartofi.

M-am aşezat lângă ea şi i-am povestit ce se petrecuse. Cum

aveam încredere deplină în ea, i-am oferit toate detaliile. Mă rog, n-am detaliat atât de mult felul în care m-am agăţat de tăblia

patului în dimineaţa de marţi. Nu era un amănunt necesar în conversaţia noastră.

Când am terminat, Katie mâncase deja jumătate din cartofi.

— Scumpa mea, uite cum stă treaba. Ai tot zis: „aş fi putut să...” şi „ar fi trebuit să...”. Nu mai ai cum să schimbi trecutul şi, la drept vorbind, n-ai omorât pe nimeni.

Probabil că am făcut o mutră ciudată, fiindcă a fost nevoită să adauge:

— Nu te mai chinui atâta. Ştii bine cu ce-ai greşit. Ti-ai cerut deja iertare şi ai facut-o din tot sufletul.

Dându-mi bolul, s-a dat jos de pe birou, apoi s-a proptit în faţa mea, cu mâinile în solduri.

— Şi dacă Reece nu e în stare să treacă peste asta, atunci să ştii că nu merită să-ţi pierzi timpul cu el. Şi nu-ţi spun asta ca un clişeu.

Am vârât în gură ultimul cartof şi, punând bolul deoparte, i-am răspuns:

— Ştiu, dar îl plac...

— II iubeşti vrei să spui, m-a corectat ea trântindu-se pe canapeaua din piele de la perete.

Mi-am dat ochii peste cap şi-am mişcat nepăsătoare din mână, dar pe dinăuntru îmi simţeam inima răscolită.

— Ei, n-aş merge aşa de departe.

— Şi atunci de ce plângi de marţi încoace, dacă zici că nu-1 iubeşti?

Am mijit ochii.

— Hm, pentru că-1 plac foarte mult. De multă vreme. Şi pentru că eram prieteni buni şi acum am distrus asta. Şi nu plâng de marţi, am adăugat, brusc îmbufnată fiindcă nu mă credea, cel puţin nu încontinuu.

Şi-a ridicat o sprânceană blondă.

— Bine. Uite ce-i, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să nu te mai minţi pe tine însăţi. Recunoaşte că-1 iubeşti de ani

> r > *t* *j*

întregi şi gata. Nu e nimic greşit în asta.

Am deschis gura să spun ceva, dar şi-a ridicat mâna şi m-a oprit.

— In al doilea rând, dă-1 naibii. Sau nu neapărat, poate doar până când îşi revine, dar aşa cum ţi-am spus, dacă nu trece peste asta, el e de vină, nu tu.

încuviinţând, mi-am dat o şuviţă de păr pe după urechi şi m-am lăsat să alunec de pe birou. Pricepeam foarte bine ce voia să-mi spună.

— Calla şi Teresa vin acasă weekendul viitor. Trebuie neapărat să ne întâlnim şi să ne facem praf, m-a anunţat ridicându-se de pe canapea cu aerul unei zeiţe care fusese invocată de către muritorii de rând. Adică, să ne îmbătăm şi să vorbim despre cât de proşti sunt bărbaţii, iar a doua zi să ne trezim şi să nu mai vrem să punem niciodată gura pe băutură.

— Bine, bine, am mormăit.

— Să ne îmbătăm ca în noaptea aia în care a plecat Calla, a continuat, iar eu m-am făcut mică, ştiind prea bine încotro avea să ducă discuţia. Mai tii minte? Erai convinsă că o să-ti susţină gre-

y *7* *y*) O

utatea un dulap din ăla de plastic?

— Dar nu m-a susţinut, i-am răspuns iritată.

Dându-şi capul pe spate, a izbucnit în hohote de râs.

— Ba da, vreo treizeci de secunde. După care te-ai vârât înăuntru, cu genunchii lipiţi de piept.

— M-ati scos din minţi.

y *t*

— Şi chestia aia s-a rupt şi-am crezut că ţi-ai rupt spinarea.

Si eu crezusem la fel. Şi Calla si Teresa tot asa, ceea ce

mă

ducea cu gândul la cât de recunoscătoare trebuia să mă simt că nu-mi rupsesem nimic, fiindcă niciuna dintre fete nu reuşise atunci să se oprească din râs ca să vadă dacă mai trăiam sau nu.

Naiba s-o ia de tequila!

Venind direct spre mine, Katie m-a luat în braţe şi m-a strâns de-am zis că leşin.

— O să fie bine, ai să vezi. O să-si revină el.

Am strâns-o si eu.

Chiar crezi ce zici sau ai nişte superputeri care-ţi spun asta?A chicotit şi s-a desprins din îmbrăţişare.

— Spune-i intuiţie feminină, dacă vrei.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Pe bune?

— Da, mi-a răspuns plutind până la uşă. Trebuie să plec, că arde, şi da, chiar arde de data asta, a mai zis lovindu-şi fundul. Dragoste şi pace, draga mea.

Am privit în urma ei zâmbind. Katie era diferită, ceea ce era nemaipomenit. Mi-am aranjat ochelarii şi, cu toate că mi-am propus să nu o fac, mi-am luat geanta din dulap şi mi-am verificat telefonul.

Zâmbetul mi-a dispărut imediat de pe buze. Aveam un mesaj, dar era de la Dean, şi am simţit că mi se înmoaie genunchii. Apoi am văzut afişat acelaşi mesaj pe care i-1 trimisesem mai devreme lui Reece şi de la care nu primisem niciun răspuns.

Salut!

Am oftat, simţindu-mă cuprinsă de tristeţe. Mama mă-sii, devenisem versiunea feminină a lui Dean, îi trimiteam mesaje unui tip care nu era câtuşi de puţin interesat. Se stresase oare şi el la fel de mult ca mine pentru mesajele alea? Poate că încercase şi el o mulţime de versiuni până când alesese formula asta complet inofensivă de salut. Şi simţeam că primeam un pumn în stomac ori de câte ori vedeam mesajul. Mă durea *sufletul*.

Mi-am băgat telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor şi mi-am înghiţit lacrimile care ameninţau să-mi invadeze ochii. Era cazul să-mi revin. La urma urmei, eu eram vinovată pentru toată situaţia asta. Reece luase o decizie. Si, în ciuda a ceea ce credea

7 *7* [7]

Katie, nu eram câtuşi de puţin îndrăgostită de el.

Era imposibil să mă fi îndrăgostit aşa de tare de el.

Nu mă îndrăgostisem de nimeni până atunci şi nici n-aveam s-o fac.

Era vineri după-amiază şi nu mă mai gândeam deloc la Reece. Apăruse o nouă problemă, mult mai serioasă decât relaţia mea sau decât lipsa ei, ca să fiu mai exactă.

Sora Venter stătea lângă mine, la picioarele patului lui Charlie, cu faţa schimonosită într-o expresie de compasiune care i se regăsea chiar şi în ochii obosiţi.

— Dacă ai nevoie de ceva, ştii unde să mă găseşti, mi-a spus. Prea speriată să vorbesc, n-am putut decât să încuviinţez.

A ieşit din cameră şi a închis uşa cu grijă în urma ei, iar eu am rămas în picioare. Era ca şi cum cineva ar fi apăsat pe butonul de „pauză” a vieţii.

Charlie era din nou hrănit artificial.

Voiam să închid ochii, dar ce rost ar fi avut? N-ar fi schimbat ce vedeam. N-ar fi schimbat nimic. I-as fi deschis si Charlie ar fi

fost în aceeaşi stare. Viaţa lui nu se putea da nicicum înapoi.

Pătura lila îi acoperea pieptul osos, ascunzând totul de la umeri în jos, dar eu ştiam că pe dedesubt avea mâinile legate bine de pat.

Nu suportam chestia asta, pur şi simplu mă scotea din minţi faptul că era legat. Mi se părea inuman şi mult prea crud, chiar dacă ştiam că exista un motiv real. Dar de îndată ce-i ataşau tubul prin care îl hrăneau artificial, Charlie începea să tragă de el. Aşa că îl legau pentru binele lui, dar tot mă durea să-l văd aşa.

M-am forţat să mă apropii de fotoliul de lângă patul lui, pe care m-am aşezat ţeapănă, cu geanta lângă mine. M-am întins, i-am găsit mâna pe sub plapumă şi i-am cuprins-o într-ale mele.

— Charlie, i-am şoptit. Ce ne facem?

Charlie avea ochii deschişi, dar eu mi-as fi dorit să fi fost în-chişi, fiindcă era ceva ciudat în ei. Erau pierduţi, lipsiţi de viaţă. Dacă n-ar fi clipit din când în când sau n-ar fi tresărit, aş fi zis că era un manechin.

Îl priveam şi în piept mi se cuibărea spaima. Doamne, nu arăta deloc bine. Nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată atât de slăbit si de pământiu la faţă.

Minutele au trecut unul după altul şi n-am auzit nimic altceva decât ciripitul păsărilor de afară şi zumzăitul conversaţiilor din celelalte încăperi. Cât timp am stat acolo am simţit un nod de spaimă cuibărit în piept. Mă ducea cu gândul la... la bunicul meu, care stătuse internat într-un azil chiar înainte să moară. Eram mică pe atunci, dar mi-o aminteam pe mama cum stătea lângă un pat la fel ca ăsta şi-l ţinea de mână pe bunicul şi-i şoptea la ureche, iar el dormea cufundat într-un somn atât de adânc, încât nici nu-mi dau seama dacă i-am văzut vreodată pieptul ridicându-se.

Acum mă simţeam la fel ca atunci şi nu-mi puteam alunga gândul că nu eram singuri în cameră. Că mai era cineva în afară de mine şi de Charlie, şi anume moartea.

M-am apropiat cât am putut de pat, am închis ochii şi mi-am rezemat capul de perna de lângă a lui.

— Mi-e aşa de dor de tine, i-am şoptit răguşită. Ştiu că şi tu ştii asta.

Din colturile ochilor îmi ţâşneau şuvoaie de lacrimi, agăţân-du-mă cu mâinile de pătură şi de mâna lui. Cine ar fi crezut că mai eram în stare să plâng cu aşa uşurinţă

după săptămâna care tocmai
trecuse? Poate că ajunsesem într-o stare emoţională jalnică. In clipa aia nu-mi prea păsa. Toată neliniştea pe care o simţisem din cauza lui Reece nici nu se compara cu ceea ce simţeam acum. Am vrut să mă strecor lângă Charlie în pat, dar m-am temut să nu-i mişc tubul.

Ştiam că trebuia să mă comport normal. Trebuia să scot unul dintre tablourile pe care i le făcusem cu ceva săptămâni în urmă şi trebuia să mă apuc să-i citesc. Asta era normalitatea vizitelor
noastre. îmi plăcea să cred că amândoi aveam nevoie de asta.

Dar n-am reuşit să mă gândesc decât la acele câteva secunde când totul s-a schimbat pentru Charlie, pentru mine. Indiferent de câţi ani se scurseseră de atunci, mie mi se părea că totul se petrecuse cu o zi în urmă.

Era vineri seara, la câteva săptămâni după ce începuse şcoala, si singurul motiv pentru care mă dusesem la meciul defotbal era că juca Colton, ceea ce însemna că Reece urma să se afle în tribună, să-şi vadă fratele mai mare.

Eu şi Charlie trecuserâm deja de cinci-şase ori prin faţa tribunei unde stăteau Reece şi prietenii lui.

— Să ştii că arăţi deja ca un obsedat în toată regula, m-a anunţat Charlie.

L-am înghiontit cu şoldul

— E bine asa.

M-a privit pieziş,

— Când oare e bine să urmăreşti pe cineva ?

— Când e vorba despre Reece Anders, am glumit şi-am pufnit în
râs când l-am văzut dându-şi ochii peste cap. Ei, haide, că ştiu eu mai
bine si ştiu că si tu crezi că arată demenţial, nu numai eu,

—Asta n-am cum să neg, a adăugat privind peste umăr spre locul în care stătea Reece, după care şi-a întors imediat privirea. Se uită la noi.

— Poftim? am ţipat şi m-am împiedicat.

M-am holbat la el

— Minţi, nu-i asa?

Charlie mi-a râs în faţă.

— Nu, nu te mint. Uitâ-te singură dacă nu mă crezi, darprefă-te şi tu puţin, nu te uita direct.

— Cum adică să nu mă uit direct? am bombănit, dar la următorul pas m-am prefăcut că arunc o privire peste umăr.

L-am reperat imediat pe Reece, ca şi cum aş fi avut un radar de găsit băieţi frumoşi foc.

Reece se uita la noi, la mine. Şi-mi zâmbea Cu cel mai frumos zâmbet din lume. Cald. Prietenos. Dezinhibat. Mi-am simţit inima bătând să-mi spargă pieptul şi i-am zâmbit şi eu.

—Ah, a spus Charlie, îmi cer scuze.

La început nu mi-am dat seama despre ce vorbea Charlie, după care mi-a atras atenţia un ţipăt ascuţit.

Una dintre majorete îl strigase pe Reece. Ridicându-se pe vârful tenişilor albi, i-a trimis un sărut în zbor. Mi-am simţit stomacul ajungând rapid în vârful degetelor de la picioare. L-am privit pe Charlie.

Sefăcuse mic.

Nu la mine se uita Reece. Nu mie îmi zâmbea. Doamne, ce situaţie jenantă. Oftând, am mărit pasul.

— Eşti gata de plecare? l-am întrebat

— Sunt gata de când am ajuns$_y$ mi-a răspuns. Dar e cazul să-ţi scoţi din minte să-l mai urmăreşti. Uite şi tu ce s-a întâmplat Roxy, vezi? Nu iese nimic bun din asta,.

— Te urăsc.

A râs şi mi-a înconjurat umerii cu un braţ, strângându-mă aproape de el.

— Haide. Hai acasă la mine. Ai mei sunt tot la casa de

lângă lac şi am găsit din nou cheia de la dulapul cu băutură.

M-am răzgândit imediat.

— Te iubesc.

Charlieapufnitpe nas.

Cu gândul să mi-l scot definitiv din minte pe Reecey ne-am îndreptat spre porţile terenului de fotbal. Charlie îşi ţinea în continuare mâna pe umerii mei.

— Urăsc să vin la chestii de-asteay s-a plâns el. De fiecare dată când venim, suntem nevoiţi să parcăm pe iarbă. O să fim plini de căpuşe din cappână-n picioare.

Am surâs spre cerul înstelat şi ne-am croit drum în continuare prin iarba înaltă până la jumătatea pulpei.

— Sunt convinsă că ai deja vreo douăşpe lipite de picioare,

— Băi, asta chiar e nasoly a zis şi şi-a îndepărtat mâna împin- gându-mă.

M-am împleticit şi am pufnit în râs, ştiind că urma să mă roage să-l verific până şi-n cap atunci când aveam să ajungem acasă la ai lui.

—în seara asta vreau să văd Un sărut adevărat.

Chiar şi pe întuneric şi fără să mă uit la el, tot am ştiu că şi-a dat ochii peste cap.

— Filmul ăla e aşa de vechi, că ar fi cazul să iasă la pensie, a spus.

—Ba nu, niciodată! am strigat şi am sărit peste o piatră lângă care

parcase cineva maşina. Tipul ăla e mult prea mişto.

— Tipul ăla e deja foarte bătrân în viaţa reală, mi-a întors-o el.

L-am înghiontit uşor.

— Haide, nu-mi strica momentul.

Şi-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi şi a clătinat din cap. Deja îi zărisem maşina, era parcată lângă o dubiţâ care nu . fusese acolo de la început.

—Auziţiy ne-a strigat cineva. Unde credeţi că plecaţi?

M-am răsucit şi am privit în urmă, înâbuşindu-mi un mormăit când am văzut cine era. Henry Williams. Şi nu era singur, ci însoţit de doi amici. Toţi trei erau cu un an mai mari decât noi. Şi toţi trei erau nişte imbecili notorii. El, mai ales, era cel mai imbecil. Genul ăla care arăta bine şi era conştient de asta, chestie care o anula complet pe prima.

— Continuă să mergi, nu te opri, mi-a şoptit Charlie.

Nu l-am ascultat. M-am întors spre ei şi mi-am pus mâinile în şolduri.

— Nicăieri unde săfiţi şi voi invitaţi.

Charlie a bombănit ceva în barbă, s-a oprit şi s-a întors spre ei. Cred că a zis că am o gură care-o să ne bage în bucluc sau ceva de genul, dar nu era nici prima, nici ultima oară când auzeam asta.

Unul din prietenii lui Henry a izbucnit în râs şi sunetul acela mi-a zgâriat nervii. Era ascuţit, semăna cu vocea majoretei, dar hohotul îmi amintea de o mâţă lovită de o maşină.

Henry nu părea tulburat de ceea ce-i spusesem. S-a apropiat ţanţoş de locul în care mă Oprisem cu Charlie, umflându-se în pene ca un păun.

—Arăţi bine în seara asta, Roxy.

Mi-am ridicat sprâncenele.

Charlie a oftat.

— Arăt bine în fiecare seară, i-am răspuns şi mi-am încrucişat braţele la piept.

A zâmbit superior şi m-a sorbit din priviri, iar eu am avut senzaţia că m-a străbătut o armată întreagă de furnici. Mare păcat că era aşa de imbecil, fiindcă nu arăta deloc rău.

—Aşa este, a spus şi apoi l-a străfulgerat pe Charlie cu privirea. Şi ce planuri ziceaţi că aveţi în seara asta?

—Avem de gând să...

— Nu vorbeam cu tine, Ta întrerupt Henry şi jur că am simţit că aveam şi o latură de viperă, pe care nu ştiu cum,

dar el reuşea s-o aducă la viaţă. De ce nu-l laşi naibii pe poponarul ăsta şi nu vii cu...

— Poftim, ce-ai spusf am zis văzând roşu în faţa ochilor Cum mama naibii i-ai spus f

Charlie m-a apucat de braţ.

— Lasâ-i în pace. Ştii că n-are niciun rost să te cerţi cu proştii.

Dar eu nici în ruptul capului n-aveam de gând să las să treacă de
la mine.

Mi-am întrerupt şirul amintirilor, m-am ridicat şi mi-am frecat obrajii cu palmele, pe dedesubtul ochelarilor. Vinovăţia mă cuprindea cu gheare lipicioase. Mi-am lăsat mâinile în jos şi l-am privit. Avea capul uşor întors către mine, de parcă m-ar fi privit, dar se uita în altă parte, peste umărul meu, spre geam.

„Lasă-i în pace!” aşa îmi spusese.

Dacă l-aş fi ascultat!

Vinerea asta era mai aglomerat decât de obicei la Mona, fiindcă nu-1 aveam decât pe Nick în spatele tejghelei, Jax plecase să o vadă pe Calla în Shepherdstown. Cu excepţia faptului că arătam ca naiba, cu părul prins aiurea în vârful capului şi cu un maiou uzat cu două mărimi mai mare, eram recunoscătoare că nu simţeam cum trecea timpul. Lipsa somnului îşi spunea deja cuvântul şi aveam o dispoziţie oribilă, undeva la limita dintre „du-te naibii!” şi „dracu să te ia”.

Pe măsură ce treceau orele, simţeam că mă indispuneam şi mai mult. De obicei, Reece îşi petrecea serile de vineri la Mona. Bine, nu neapărat toată noaptea, dar apărea de obicei pe la ora zece. Prietenii lui se adunaseră deja la masă, la masa lor, dar de Reece nici urmă, iar eu ştiam că era din vina mea.

Dean a apărut pe la unşpe şi l-am evitat, facându-mi de lucru de cealaltă parte a barului. Nick i-a ţinut companie şi nu ştiu cine ce i-a zis, că pe la miezul nopţii a plecat, iar mie nu mi-a păsat deloc.

Da, totul mi se părea nasol.

Mi se părea mai greu ca niciodată să-mi păstrez zâmbetul amabil pe faţă în timp ce amestecam băuturile şi sporovăiam cu clienţii de la bar. Am reuşit să termin si tura aia concentrându-mă

doar asupra chestiilor pe care le aveam de făcut.

M-a ajutat să-mi termin tura şi gândul că acasă mă aştepta o pungă imensă de nachos, cu care intenţionam să mă împrietenesc. Aveam de gând să rad caşcaval pe ele, să le încălzesc şi să le mănânc.

Sherwood, bucătarul nostru şef provizoriu, apăruse din concediu exact când m-am întors să-l servesc pe clientul care tocmai intrase în bar.

Am rămas literalmente cu gura căscată. Doamne, ce naiba se petrecea în noaptea asta?

In faţa mea se afla Henry Williams şi arăta puţin mai bine decât ultima oară când îl văzusem. Ca şi cum s-ar fi bronzat. Bravo lui!

— Nu vreau decât să stăm de vorbă, mi-a spus şi de-abia i-am auzit glasul, acoperit de muzica din fundal.

Am strâns sticla de whisky aşa de tare, încât m-am mirat că nu s-a spart.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, i-am spus uluită.

— L-am văzut pe Charlie, a continuat aplecându-se şi am simţit un val de căldură pe ceafa şi pe şira spinării. Ştiu că se simte foarte rău si că...

— Nu mai vorbi tu despre el. Nici măcar să nu-i pronunţi numele, am spus şi am agitat sticla la fel cum făcusem şi cu cartea, dar, deşi ardeam de dorinţa de a arunca în el cu ea si de a-1 răni, nu

am facut-o.

învăţasem să mă abţin din experienţa avută.

O fată mi-a făcut semn cu mâna si mi-a atras atentia. I-am

aruncat lui Henry o privire plină de ură şi m-am dus să iau

comanda fetei. Sigur că el era tot acolo chiar şi după ce am terminat de pregătit cocktailul tipei.

— Roxy, te rog mult, a început el. Vreau neapărat să...

— Vrei să ştii cât îmi pasă când e vorba de ce vrei tu? i-am zis şi mi-am desfăcut larg braţele. Deloc, atât îmi pasă.

Nick şi-a făcut apariţia, punându-şi mâinile pe tejghea.

— Cred că ar trebui să pleci.

—îmi cer scuze, a zis Henry ridicându-şi mâinile şi mutându-şi privirea de la la mine la Nick. Nu vreau să fac probleme. Nu voiam decât să vorbesc cu ea. Atâta tot.

Furia m-a invadat atât de repede şi de intens, încât, atunci când am deschis gura, am crezut că aveam să scot flăcări.

— Nu vreau nici măcar să-ti văd mutra, darămite să vorbesc cu

tine.

— Ai auzit ce spune domnişoara, a conchis Nick ridicându-şi mâna si indicându-i usa. Afară!

Deşi iniţial mi s-a părut că avea de gând să comenteze, Henry a clătinat din cap. S-a aplecat, a scos un cartonaş alb din buzunar şi l-a pus pe tejghea. M-a privit direct în ochi şi a zis:

— Sună-mă.Te rog.

Am aruncat o privire spre ceea ce părea o carte de vizită cu o maşină desenată pe ea, apoi m-am uitat la el. Deja se întorsese cu spatele la mine, croindu-şi drum prin mulţime. Am pufnit în râs, fără să mă pot controla. Păream nebună, semănăm cu o hienă înainte să-şi ucidă prada.

Nick a dat să ia cartonaşul, dar, din nu ştiu ce motiv, l-am apucat înaintea lui. A ridicat din sprâncene, dar am clătinat din cap şi mi l-am strecurat în buzunar.

Şi-a înclinat capul spre urechea mea.

— De ce?

— Nu ştiu să-ţi spun, am recunoscut, dându-mă înapoi şi pri- vindu-1. Habar n-am.

Restul nopţii s-a desfăşurat fără evenimente notabile. în loc să-l văd pe Reece, pe care-1 aşteptam în sinea mea să intre pe uşă, avusesem parte de Dean, de Henry Williams, de două ţipe bete care vărsaseră pe jos şi de un tip care se oferise să-mi dea ceva de băut ca să-i fac repede un sex oral.

Am ajuns acasă mult prea obosită ca să-mi mai pese de ciudăţeniile care se petreceau la mine în apartament. Mi-am pus telefonul pe noptieră, m-am dezbrăcat, mi-am scos sutienul şi am rămas în chiloţi şi în maioul pe care-1 purtam ca tunică. M-am strecurat în pat şi mi-am tras pătura până la bărbie.

Ziua aceea fusese... dintre cele mai oribile cu putinţă.

La fel şi ziua de ieri.

Ziua de mâine trebuia să fie mai bună.

Asta mi-am spus în sinea mea în timp ce zăceam în pat, complet epuizată. Pe bune că trebuia să fie mai bine a doua zi. Serios? Atunci când se întâmplase necazul cu Charlie fusese mult mai rău decât acum — toată acea neputinţă, furia, depresia... Totul fusese de-a dreptul cumplit. Şi trecusem peste. Aveam să trec şi peste rahaturile de acum, căci ce altă opţiune aş fi avut? Să plec capul şi să mă dau bătută? Nu era stilul meu.

Nu ştiu când am adormit, dar probabil că o făcusem din moment ce brusc m-am trezit. Nu mai era nevoie să-mi alung somnul. Eram complet conştientă şi priveam fereastra de vizavi de pat. Visasem. Nu mai ştiam exact ce, dar cineva mă striga.

Mi-am întins mâinile şi picioarele şi m-am uitat spre noptieră. Nu era nici măcar cinci dimineaţa. Dormisem

vreo oră jumătate.

Tocmai voiam să mă întorc pe partea cealaltă când mi-am dat seama că ecranul telefonului meu era aprins, ca şi cum aş fi primit un mesaj sau un apel şi încă nu intrase în stand-by.

M-am ridicat în capul oaselor, l-am apucat imediat şi, cu inima în gât, am apăsat pe buton. O persoană din întreaga lume ar fi putut să-mi trimită mesaje sau să mă sune la ora aia. Reece. Speranţa m-a copleşit ca o lovitură de tun. Recunosc, nu era cel mai extraordinar lucru să trimiţi mesaje sau să suni la cinci dimineaţa, dar tot era ceva, iar ceva-ul ăsta tot era mai mult decât nimic.

Ecranul a prins imediat viaţă când l-am atins cu degetul, l-am deblocat, dar nu mi-am dat seama imediat la ce anume mă uitam. N-am priceput din prima, mintea mea nu reuşea să înţeleagă.

Nu era niciun mesaj sau vreun apel pierdut.

Mâna a început să-mi tremure.

Când am deblocat telefonul, m-a dus automat la ultima aplicaţie folosită, care n-ar fi trebuit să fie alta decât ecranul principal. Doar că nu era ecranul principal, ci galeria mea de fotografii.

Iar pe ecran vedeam una dintre ele.

În stomac mi-a explodat un urlet care mi s-a strecurat în gâtlej, dar nu a ieşit niciun sunet când am deschis gura. Groaza îmi blocase corzile vocale. Pe ecranul telefonului era o fotografie pe care n-aş fi putut să o fac eu niciodată, pentru că era o poză cu mine.

O poză cu mine *în timp ce dormeam.*

Şaptesprezece

o paima şi neîncrederea mă ţintuiau în pat, cu ochii lipiţi de poza în care eu dormeam. îmi dădeam cumva seama că fusese făcută în acea noapte, fiindcă distingeam bretelele albastre şi fundiţele roz de pe maioul cu care eram îmbrăcată.

Doamne Dumnezeule!

Pulsul mi-o luase razna, iar, aerul îmi intra în plămâni prin respiraţii scurte, sacadate. Am sărit din pat şi picioarele goale mi-au alunecat pe parchet. Am ajuns la uşa dormitorului, pe care am deschis-o dintr-o mişcare, şi am dat buzna pe holul scurt şi îngust. Eram deja la uşa de la intrare când mi-am dat seama că cine făcuse poza aia — indiferent cine ar fi fost, deşi aveam dubii că o fantomă ar fi putut-o face — putea să fie afară.

Doamne sfinte!

Putea să fie încă *înăuntru!*

Am intrat în panică şi n-am mai ştiut ce să fac. Nu mai fusesem niciodată într-o astfel de situaţie. M-am îndepărtat de uşă, m-am răsucit pe călcâie şi am fugit în baie. Ajunsă înăuntru, am încuiat uşa şi m-am dat înapoi până câiid m-am lovit de vasul de toaletă. M-am aşezat pe capac, încercând să respir şi să-mi domolesc spaima cumplită. Am dat s-o sun pe prima persoană care mi-a venit în minte.

Pe Reece.

Cu degetul pe numele lui, m-am oprit. Ce rost avea să-l sun pe el? Nu mi-ar fi răspuns nici de data asta. Cu ochii în lacrimi, l-am

sunat pe Jax, însă mi-am amintit că era plecat din oraş. Pe de-o parte, îmi dădeam seama că nu mai gândeam clar. Trebuia să sun la poliţie, ce naiba! Cineva fusese la mine în apartament în timp ce dormeam. Putea să fie în continuare acolo. Numai că celulele mele nervoase nu comunicau prea bine una cu alta.

L-am sunat pe Nick.

A răspuns aproape imediat:

— Roxy?

— Te-am trezit?

Ce întrebare tâmpită, dar asta mi-a ieşit pe gură.

— Nu, nu m-am culcat încă. Eşti bine?

Cu ochii lipiţi de uşa de la baie, mi-am tras genunchii la piept. Mi-a ajuns la urechi un bâzâit, de parcă aş fi stat lângă un stup de albine.

— Cred... cred că e cineva la mine acasă.

— Cum?

Avea vocea la fel de tăioasă ca un bici.

Am tremurat şi am şoptit:

— M-am trezit şi am găsit o poză cu mine pe telefon... o poză în care dorm.

— Fir-ar să fie!

— Nu eu am făcut poza, am spus trăgând cu nesaţ aer în piept, dar am simţit în continuare că mă sufocam. La mine s-au petrecut tot felul de chestii ciudate în ultimul timp. Mi-a pornit maşina de spălat vase când eu nu eram acasă. Am găsit telecomanda în frigider. Capacul de la WC ridicat şi alte chestii. Am crezut că am eu casa bântuită. Dar treaba asta cu poza nu o putea face decât o persoană, un om viu.

— Isuse Hristoase, Roxy, ai chemat poliţia? E pe drum? m-a întrebat.

— Nu. Nu am chemat-o.

A urmat o fracţiune de secundă de tăcere.

— L-ai sunat pe Reece?

— Nu, am spus şi m-am întins, punându-mi picioarele pe gresia rece. Nu pot să-l sun. El...

— Fată dragă, eşti dusă cu capul? Trebuie să suni imediat la poliţie. Aşteaptă, a spus şi mi s-a părut că l-am auzit mişcându-se.

Am auzit imediat o uşă trântindu-se.

— Unde eşti?

— Sunt în baie, am spus ridicându-mă de pe capacul de la WC şi dându-mi părul la o parte din ochi. N-am mai fost în stare să gândesc limpede. M-am trezit, am văzut poza şi am intrat în panică.

— Vin la tine cât pot de repede şi-l sun pe Reece. Are liber vinerea, nu? O să-mi ras...

— Nu-1 suna. Te rog să nu-1 suni, am zis şi am strâns ochii cât am putut. Nu este... nu suntem în relaţii prea bune în momentul ăsta şi nu vreau să... te rog mult, nu-1 suna.

Adevărul era că ştiam cât de aiurea părea totul, cât de bizar era să te trezeşti şi să găseşti o poza cu tine pe telefon. Cineva ar fi putut crede că mi-am facut-o singură, ca să atrag atenţia asupra mea, şi, la cum mergeau lucrurile cu Reece, nu voiam să creadă aşa ceva despre mine.

— Mai eşti?

— Da. Vin la tine, dar acum trebuie să închizi şi să suni la poliţie. In clipa asta, mi-a spus cu voce calmă şi i-am auzit motorul maşinii pornind. Rămâi în baie până când te sun eu sau poliţia, da? M-ai înţeles?

M-am simţit prost că n-am sunat mai întâi la poliţie.

— Bine. Sun chiar acum. îmi cer scuze.

— Nu-ţi mai cere scuze, Roxy. Sună la poliţie. Ajung şi eu imediat.

Am făcut apoi ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început. Am sunat la poliţie. Dispecera nu mi-a râs isteric

în ureche atunci când i-am spus că m-am trezit şi-am găsit pe telefon o poză pe care mi-a facut-o cineva în timp ce dormeam. Mi-a luat datele şi am rămas pe fir până când Nick m-a sunat pe cealaltă linie, să-mi spună că ajunsese şi că era afară.

Habar n-aveam cum de ajunsese aşa de repede. Probabil că încălcase o mulţime de reguli de circulaţie.

Unul dintre cele mai înfricoşătoare lucruri pe care a trebuit să le fac a fost să deschid uşa de la baie. Am apucat clanţa tremurând din tot corpul. Iar apoi m-am aşteptat să văd un criminal în serie îmbrăcat într-un costum de clovn. Dar holul era gol. Am alergat pentru a doua oară la uşa de la intrare.

Nick a intrat îmbrăcat cu aceleaşi haine cu care fusese mai devreme la serviciu. S-a uitat în treacăt la mine, m-a apucat de mână şi mi-a aprins toate luminile din apartament.

— Unde erai, în dormitor?

— Da, în pat.

Aveam Q voce spartă şi abia mă mai ţineam pe picioare.

M-a condus la canapea.

— Stai aici.

S-a aplecat, a luat pătura de pe canapea şi mi-a acoperit picioarele goale. Abia atunci mi-am dat seama că mă fâţâiam de colo colo în chiloţi si-n maiou.

9 J

— O să mă duc să arunc repede o privire şi în dormitor, da? Amorţită, mi-am înfăşurat pătura peste picioare, fără să dau drumul telefonului. Clipele care au urmat au fost de domeniul ştiin- ţifico-fantasticului. De îndată ce a ieşit din living, am ştiut că nu voiam să rămân singură. Aşa că m-am ridicat, mi-am înfăşurat pătura pe mine şi am dat de el exact când ieşea din studio şi intra în dormitorul mare. Nick mi-a aruncat o privire, după care a veri- ficat

geamul.

— Nu vreau să stau singură, am recunoscut cu un glas răguşit.

Nu mai voiam să stau singură nicăieri în casa aia.

A încuviinţat şi a traversat încăperea, deschizând uşa de la dulapul din perete. Am auzit umeraşele lovindu-se unele de altele. Nick s-a întors spre mine.

— Ai nişte pantaloni cu care să te îmbraci? Cred că poliţia a ajuns deja.

Roşind, m-am grăbit să ajung la dulap, de unde mi-am scos nişte pantaloni scurţi din bumbac. Nick tocmai ieşea din cameră.

— Poţi, te rog, să mai stai puţin?

Şi-a trecut o mână prin părul negru şi s-a întors cu spatele, oferindu-mi intimitate.

— Doamne, Roxy, nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată aşa de speriată.

Am dat drumul păturii şi cu mâini tremurânde mi-am tras pe mine pantalonii. După care am luat din nou pătura şi mi-am ridicat-o până la piept. Fără nicio vorbă, ne-am întors în living. Vedeam deja luminile roşu-albastre de afară.

Ofiţerul pe care Nick l-a lăsat să intre era cam de vârsta lui Reece şi mi s-a părut că-1 cunoşteam. Venise de câteva ori la bar cu ceilalţi băieţi. Parcă era logodit sau cam aşa ceva. Fără ochelari, n-am fost în stare să-i descifrez numele de pe ecuson. Din fericire, s-a prezentat şi m-a scos din încurcătură.

Ofiţerul Hank Myers.

Ah, da, Hankie Hank. Mi-1 aminteam. Hankie Hank era porecla pe care i-o dăduse Katie şi nu, nu era logodit. Dacă mă gândeam mai bine, cred că chiar o plăcea pe Katie, fiindcă o lăsase de câteva ori să-l folosească pe post de bară de dansat la Mona.

Dar nimic din toate astea nu era important în acel

moment.

— Am verificat apartamentul, a anunţat Nick. Fereastra din dormitorul mic era deschisă.

Am întrebat cu răsuflarea întretăiată:

— Poftim?

— Cred că aşa a intrat în casă. Ciudat e că n-am văzut plasa.

— Nu am... n-am plasă la geamul ăla.

L-am urmărit pe Hank ieşind din cameră.

— S-a stricat acum câteva luni şi proprietarul a luat-o s-o repare.

Am simţit că nu mai aveam aer.

— Persoana care... a intrat pe geam? Doamne...

Hank a făcut o scurtă verificare în mai puţin de un minut, apoi a revenit în camera de zi.

— Roxy, ce se întâmplă aici?

— Aşezată pe canapea, înfăşurată în pătură, i-am povestit lui Hankie Hank despre poza de pe telefon. Cu o faţă complet inexpresivă, mi-a cerut-o:Pot să văd si eu telefonul?

j

I l-am dat şi, când mi-am privit mâna, am văzut că telefonul îmi lăsase urme în palme.

— Trebuie să intri în galeria foto.

Nick stătea pe braţul canapelei. Era tăcut, dar îi eram recunoscătoare că nu eram nevoită să trec de una singură prin toate astea.

Am simţit o durere în piept când m-am gândit că în urmă cu câteva zile l-aş fi putut suna pe Reece. La naiba, nici în cele unsprezece luni în care nu ne purtaserăm frumos unul cu altul, nici atunci nu cred că aş fi ezitat să-l sun. Aş fi putut să jur că ar fi venit imediat.

Uniforma bleumarin s-a întins frumos pe umerii lui Hank în timp ce el lua telefonul şi ridica din sprâncenele blonde.

— Asta ai găsit pe telefon când te-ai trezit?

Am încuviinţat dând din cap şi s-a mai uitat o dată la poză.

— Nu avea cum să se întâmple înainte de ziua de azi?

Am clătinat din cap.

— Nu. Când m-am trezit, ecranul era luminat. Tocmai îmi făcuse poza.

— Cunoşti pe cineva care-ar fi putut să facă asta ca o glumă? Şi care să aibă acces la tine în apartament?

— Numai familia mea are chei de rezervă şi n-ar face niciodată aşa ceva. Şi-n plus, geamul din celălalt dormitor era deschis, nu? Dacă cineva ar fi avut chei, de ce-ar mai fi făcut asta?

— Roxy, oamenii fac tâmpenii tot timpul. Tâmpenii care n-au nicio explicaţie, a continuat Hank.

Nick s-a aplecat spre mine.

Povesteşte-i lui Hank ce mi-ai mai spus mie că s-a întâmplat.

Când am văzut ochii căprui ai lui Hank aţintiţi asupra mea, m-am simţit brusc stânjenită de ceea ce urma să spun. Mă privea

A

cu suspiciune, îndoiala îi umbrea privirea. începusem deja să-i spun câte ceva, când am auzit un ciocănit în uşă care m-a făcut să tresar.

Aştepţi pe cineva? m-a întrebat Hank.

Nick s-a ridicat şi, când am clătinat din cap, ofiţerul l-a rugat să se dea la o parte. Cu surprindere am văzut că Nick l-a ascultat şi am fost şi mai uimită când l-am văzut aşezându-se lângă mine.

— Eşti bine? m-a întrebat în şoaptă.

Am încuviinţat.

9

— Da. Mulţumesc.

Privirea mi-a fugit la Hank. De unde stăteam vedeam foarte bine cine era la usă.

y

Erau James şi celălalt, cum îl chema oare, da, Kip. Vecinii de la etajul de deasupra.

— Am văzut maşina de poliţie, a spus James înălţându-se să privească peste Hank. Şi am vrut să ne asigurăm că Roxy n-a păţit nimic.

îmi venea să-i îmbrăţişez pentru că se dăduseră jos din pat la ora aia numai ca să se asigure că eram bine.

— Totul e în regulă, i-a liniştit Hank. Dar va trebui să vă întoarceţi acasă la voi. Dacă vom avea nevoie de ceva, ştim unde să

9 7 9

vă găsim.

James nu s-a clintit.

— Sigur e totul în regulă cu Roxy?

— Da, sunt bine, am ridicat eu vocea cât să mă asigur

că m-au auzit amândoi.

Doamne, nu suportam să-mi aud vocea tremurândă. Nu suportam să-mi fie atât de frică.

— Totul e în regulă.

Hank a reuşit să-i conducă afară, dar nu a închis usa, asa cum

m-aş fi aşteptat. In loc de asta, s-a dat la o parte şi a spus doar atât:

— Am preluat eu cazul, amice.

Inima mi-a sărit din piept văzându-1 pe celălalt ofiţer care tocmai intra. Nu era unul oarecare.

Era Reece.

Poate că aveam deja halucinaţii şi toate astea nu erau decât un
vis.

Reece a dat buzna ca şi cum ar fi fost stăpânul casei. Fără să-i răspundă lui Hank, i-a aruncat o privire lui Nick living când a intrat în

— Ce naiba se petrece aici?

Neputând să formulez un răspuns, am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui.

Oftând, Hank a închis uşa.

— Am primit un apel...

— Am auzit şi eu apelul, l-a întrerupt Reece cu cea mai întunecată privire. Nu mi-a venit să cred când am auzit adresa şi des-

pre o posibilă intrare prin efracţie, fiindcă nu m-am gândit decât că, dacă chiar era la tine acasă, n-ai fi chemat poliţia, a mai spus şi s-a lovit cu pumnul în piept. Nu, m-ai fi chemat pe *mine*.

Gata, nu mai aveam maxilarul încleştat. Bun. Era clar că aveam

vedenii.

— Parcă vinerea o aveai liberă, nu? a comentat Nick sec.

— Am ţinut locul cuiva în seara asta, a spus şi l-a săgetat cu o privire de culoarea cerului la miezul nopţii. Ce mama dracului cauţi tu aici?

pelei Nick s-a lăsat pe spate şi şi-a sprijinit un braţ pe speteaza cana-

— Roxy m-a sunat.

Reece a mijit ochii spre braţul din spatele meu.

— Te-a chemat?

Hank şi-a dres vocea.

— Am găsit geamul deschis în dormitorul mic şi ea susţine că are o poză pe care i-a făcut-o cineva în timp ce dormea.

Felul în care a rostit toate astea, cu o brumă de neîncredere, m-a făcut să ies din starea de năuceală în care mă cufundasem.

— Exact asta s-a întâmplat.

Reece şi-a înclinat capul într-o parte în timp ce umerii i se încordau.

— Poftim?

—

— Cineva i-a făcut o poză cu telefonul ei în timp ce dormea, i-a repetat Nick şi, în clipa aia, a fost clar că Reece nu auzise amănuntul ăsta în anunţul făcut prin staţiile radio ale poliţiei.

Oare îmi auzise adresa şi alergase imediat spre mine? Nici măcar nu mai ştiam să cred.

Şi-a întins mâna spre Hank.

— Lasă-mă să văd poza.

I-a dat telefonul şi Reece a înjurat în barbă.

— Fereastra de la dormitor zici că era deschisă?

Hank a încuviinţat.

— Dacă era închisă, habar n-am cum de s-a deschis singură. Geamul nu e spart, a spus uitându-se la mine. Bănuiesc că în mod normal îţi închizi ferestrele. Dacă nu, ar fi cazul s-o faci de-acum înainte.

— îmi închid toate geamurile, i-am răspuns şi mi-am strâns degetele în jurul păturii. întotdeauna o fac.

Cu toţii au schimbat între ei priviri pline de îndoială, pe care le-am înţeles având în vedere situaţia actuală.

— Ia stai, am spus şi am atins podeaua cu picioarele. Reece, ce cauţi tu aici?

Am văzut cum i se încorda maxilarul.

— Nici nu-mi vine să cred că ai pus o asemenea întrebare. Ştii ce, nici nu mă mai miră.

— Poftim? am întrebat.

Cu ochi scăpărând, şi-a lăsat privirea în jos, spre mine.

— Tu vorbeşti serios când întrebi ce caut eu aici?

M-am ridicat de pe canapea, am lăsat pătura să cadă şi m-am pus în faţa lui, ceea ce însemna că mă aflam la nivelul pieptului său, dar nu conta.

— Da, chiar asta e întrebarea şi, dacă te surprinde, atunci eşti chiar idiot.

— Idiot? a întrebat si si-a ridicat mâna în care ţinea telefonul,
îndreptând-o spre dormitor. Ai lăsat deschis geamul de la studio, deşi ştiai că umblă unii prin zonele astea...

— Ba nu mi-am lăsat deloc geamul deschis! Aşa cum nici nu te-am sunat să vii aici!

Şi-a coborât bărbia fără să mă scape din ochi.

— Roxy, o să vorbim mai târziu despre asta.

Toate emoţiile pe care le acumulasem până atunci fierbeau în mine şi urmau să iasă la suprafaţă.

— Asta-i nebunie curată, am spus strângând din pumni. Mă ignori de atâtea zile. Ca să nu mai spun că ai minţit, m-ai minţit.

Reece s-a dat înapoi, tresărind.

Fără să-mi mai pese că nu eram singuri, am continuat, deşi ştiam că ar fi trebuit să mă fi oprit. Nu privea pe nimeni discuţia asta, iar din vocea mea răzbătea furie cu fiecare cuvânt, dar cum de îndrăznea să vină şi să se poarte ca şi cum ar fi avut dreptul?

— Şi tu ai minţit, Reece. Mi-ai spus că o să fie totul în regulă şi că o să mă suni. Ei bine, n-ai decât să-mi zici că-s nebună, dar când am verificat ultima oară telefonul, nu facuseşi deloc asta. Şi nu e nimic în regulă, să ştii. „Da, sigur, hai să luăm prânzul împreună”, bla, bla, bla. Nici măcar nu mi-ai răspuns la mesaj, ticăloşiile!

— Da, lucrurile au luat-o deja într-o direcţie neaşteptată, a murmurat Nick.

— Nu ţi-am răspuns la mesaj? a spus Reece cu ochii mari. Ţi-am răspuns de joi. Ţi-am spus atunci că...

S-a întrerupt, apoi a continuat:

— Ţi-am răspuns la mesaj.

Sideratä că era capabil să mă mintă în faţă, am râs zgomotos.

— Ba nu, nu ai facut-o.

Hank îşi trecea privirea de la unul la altul şi se clătina de pe un picior pe celălalt.

— Hm, stiti ce, cred c-ar trebui să revenim la...

7 7 y 7

— Minţi, Roxy, a răbufnit Reece. Ţi-am răspuns la mesaj.

Mi-am încrucişat braţele.

Atunci mesajul tău a dispărut ca prin minune. In fine. N-ai cumva un alt apel de preluat de la secţie? Cred că Hank se descurcă şi singur aici. Nu-i aşa, Hank?Hank a ridicat mâinile într-un gest care spunea că nu voia să fie prins la mijloc. Mda, îmi era de mare ajutor, ce să zic?

— Nu-mi vine să cred, a spus Reece şi şi-a scos telefonul din buzunarul din spate al pantalonilor.

L-a deschis, după care mi l-a arătat.

— Uită-te, mi-a spus şi s-a apropiat şi mai mult când a văzut că mi-am întors privirea într-o parte, Roxy, uită-te la telefonul meu.

Am pufnit plină de nervi şi am acceptat cu greu să fac ce-mi spunea sau, mă rog, ce-mi poruncea. Am aruncat o privirea asupra ecranului şi-am deschis gura, pregătită să trântesc vreo remarcă deşteaptă, după care am închis-o la loc.

Ce nai...?

I-am smuls telefonul din mână şi l-am apropiat de ochi, cât să văd bine cuvintele scrise si data afişată.

Bună, hai să reprogramămprânzulpentru sâmbătă. *Putem să vorbim atunci*.

Textul arăta că mesajul fusese livrat la destinatar. Se pare că fusese trimis cam la zece minute după mesajul meu. Probabil că eram la duş. M-am holbat la el, aşteptându-mă să dispară, ca o plăsmuire a minţii mele.

— Iţi jur, am şoptit ridicându-mi ochii spre el. N-am văzut niciodată mesajul ăsta. Ştiu că scrie că a fost trimis, dar eu nu l-am văzut.

Reece mi-a susţinut privirea îndelung, apoi a zis:

— Am crezut că eşti supărată pentru că am reprogramat.

Mi-a luat blând telefonul din mâna cu care-1 ţineam strâns.

7

— Şi că de-aia nu mi-ai răspuns. Şi, ca să ştii, cu sau

fără mesaj, aveam de gând să vin aici duminică.

— Ar fi putut oare să-ţi şteargă cineva mesajul înainte să-l vezi? a sugerat Nick.

Am simţit un fior rece coborându-mi pe şira spinării, de la ceafa în jos. Asta chiar că era... al naibii de aiurea.

— Cine ar intra în casă ca să-i şteargă un simplu mesaj? a întrebat Hank, cu braţele încrucişate la piept. Ca să nu mai vorbim că ar fi trebuit să intre la momentul potrivit ca să-l şteargă şi de ce l-ar fi şters numai pe cel de la Reece? Nu vreau să fiu nătărău, dar sunt foarte puţine şanse să se fi petrecut una ca asta.

Ştiam că părea o adevărată nebunie, dar eram aproape sigură că asta se întâmplase. Nu văzusem niciodată mesajul acela. Dacă l-aş fi văzut, i-aş fi răspuns şi n-aş mai fi suferit atât. Tot aş fi suferit, dar mult mai puţin. Deşi în clipa aceea nu realizasem că, de fapt, îmi scrisese si voia să se întâlnească cu mine. Nimic nu mai conta în acel moment.

Neliniştea punea treptat stăpânire pe chipul lui Reece, care-mi privea telefonul. I se albiseră încheieturile degetelor, aşa de tare îl strângea.

— Şi ăsta nu e cel mai ciudat lucru, a spus Nick atrăgând privirea neliniştită a lui Reece. Spune-i şi lui tot ce mi-ai povestit mie.

M-am aşezat pe marginea canapelei, extrem de agitată.

— Acum câteva săptămâni am venit acasă de la serviciu şi am găsit maşina de spălat vase pornită. Nu o programasem. Pe cuvânt, nici măcar nu ştiu cum se face asta.

Hank şi-a arcuit o sprânceană.

— Continuă, a zis Reece cu voce joasă.

Nu-mi era uşor, fiindcă ştiam şi eu cât de lipsit de logică suna totul.

— Intr-o altă dimineaţă m-am trezit şi am găsit

telecomanda în frigider. Mi-am zis că poate am făcut asta fără să-mi dau seama, doar că nu mi s-a mai întâmplat niciodată înainte. După care a fost chestia aia cu capacul de la toaletă...

Ascultându-mă, Reece şi-a încleştat pumnul.

— Şi n-am făcut nici asta. Sunt aproape convinsă că nu. Pe urmă, a mai fost odată un moment în care am găsit aşezată pe şevalet o pânză nouă. Au fost chestii din astea mărunte, lucruri pe care n-aş fi putut spune sigur dacă le-am făcut sau nu. Am ajuns să cred că stau într-o casă bântuită. Le-am povestit mamei şi lui Katie, am adăugat şi am pufnit în râs. Ştiu că sună aiurea, dar pe urmă...

Nu-1 văzusem niciodată pe Reece atât de nemişcat şi nici atât de încordat la faţă, de-ai fi zis că trăsăturile îi erau sculptate în marmură.

— Pe urmă ce?

Simţeam că-mi ardeau vârfurile urechilor. Acela era ultimul >

lucru pe care-aş fi vrut să-l menţionez de faţa cu Hank şi cu Nick.

— Cel mai sinistru lucru, la fel de sinistru ca ideea că mi-a făcut cineva poză în timp ce dormeam, s-a petrecut acum câteva zile. Marţi dimineaţă, am adăugat şi Reece m-a privit cu şi mai mare atenţie şi a tras adânc aer în piept. Când am pus farfuriile în maşina de spălat vase.

— îmi amintesc, a zis el.

Bun. Bine, deja nu mai aveam nimic de ascuns.

— O pereche...

Am înghiţit în sec, simţindu-mi obrajii înflăcăraţi.

— O pereche de chiloţi era îndesată în spaţiul pentru tacâmuri. Şi n-am pus-o eu acolo.

— Isuse, a mormăit Nick şi s-a ridicat, trecându-şi mâna prin păr.

S-a uitat spre bucătărie, părând că l-ar fi dezgustat în mod

special maşina mea de spălat vase. Hank însă nu a spus nimic. A continuat să se uite la mine cu o expresie care spunea „Ce naiba!” Reece însă mi-a atras toată atentia. Rămăsese nemişcat ca o statuie şi continua să mă privească.

— De ce nu mi-ai spus nimic? m-a întrebat cu un glas aproape şoptit.

Umerii mi s-au prăbuşit epuizaţi.

— Vorbeam despre alte *chestii* atunci şi nu am... am încercat eu să spun dând din cap.

Mi-am dat seama imediat că înţelesese ce voiam să spun, de fapt. Sângele i-a năvălit în obraji. Furia pe care o simţea părea destul de intimidantă şi, dacă n-aş fi ştiu că nu era îndreptată spre mine, mi-ar fi fost un pic teamă. Pe faţă i se citea un amestec de emoţii.

— Dar eram aici şi... a spus, dar nu şi-a terminat gândul.

S-a întors spre celălalt ofiţer din încăpere.

— Hank, gata, preiau eu apelul.

— Dar...

— Il preiau eu, a repetat el pe un ton îndeajuns de apăsat ca să mă facă să tresar.

Hank l-a privit o clipă, apoi şi-a dat ochii peste cap.

— In fine.

A apăsat un buton de la staţia de pe umăr şi a comunicat:

— Cod 10-8, sunt liber. Echipajul trei-zero-unu a preluat posibila intrare prin efracţie.

A urmat un răspuns pe care cu greu l-am distins, după care Hank a ieşit. Nick a rămas în picioare lângă fotoliu. A ridicat mâna si si-a frecat obrazul.

— Eşti bine? E totul în regulă?

Nu eram convinsă că voiam ca Nick să plece, fiindcă asta ar fi însemnat că rămâneam singură cu Reece, dar

ştiam că trebuia, fiindcă si Nick era la fel de obosit ca mine.

— Iti mulţumesc mult că ai venit. Iti rămân datoare.

Reece s-a prefăcut că priveşte pe geam, cu maxilarul încleştat.

— N-ai pentru ce, a spus Nick privindu-1 pe Reece.

Şi cu ochi mijiţi a adăugat:

— Eşti sigură că e totul în regulă acum?

— Mda, am murmurat cu gândurile împrăştiate în o mie de locuri.

Nick s-a oprit în dreptul uşii, cu un rânjet care prevestea probleme.

— Apropo, mi-au plăcut la nebunie fundiţele de pe chiloţi.

Fir-ar să fie!

Reece si-a încordat fălcile în asa hal, încât am zis c-or să-i

plesnească. Dar nu a spus nimic, doar l-a privit pe Nick ieşind pe uşă. După care am rămas doar noi doi. A rămas câteva secunde cu spatele la mine, apoi s-a răsucit. A venit lângă canapea şi s-a aşezat pe marginea măsuţei de cafea, chiar în fata mea.

— Işti bine? ’

Da. Nu. Poate? Nu aveam nici cea mai vagă idee. Mă copleşeau deja mult prea multe sentimente. Speriată nu era cuvântul potrivit. Cineva intrase la mine în casă — în mod repetat. Mă simţeam... mă simţeam violată, de parcă mi-ar fi fost luaţi toţi pereţii din casă, şi mă consideram proastă deoarece calificasem toate întâmplările alea ca fiind supranaturale.

M-am cutremurat când am înţeles totul cu adevărat. Cineva fusese la mine în apartament. Cineva fusese la mine acasă în repetate rânduri, uneori chiar şi în prezenţa mea. Frica şi-a făcut din nou simţită prezenţa. Cum naiba

aveam să mă mai simt în siguranţă acasă la mine? Mă scotea din minţi ideea că cineva îmi luase dreptul ăsta şi nu puteam să fac nimic.

— Nu ştiu ce simt, i-am răspuns într-un final, lăsându-mă pe speteaza canapelei.

Şi-a aşezat braţele pe genunchi şi a lăsat să-i scape un oftat de extenuare. Mi-am ridicat privirea, i-am întâlnit-o pe a lui şi ne-am uitat unul la altul. Intr-o singură secundă scuturile dintre noi s-au spulberat şi am început să respir neregulat. Se vedea că ducea o luptă, părea sfâşiat. De parcă şi el experimenta aceleaşi emoţii ca mine.

— De ce nu mi-ai spus că se petreceau toate chestiile alea? m-a întrebat.

Mi-am plecat bărbia şi am ridicat din umeri.

— Chiar am crezut că apartamentul meu este bântuit. De ce să cred că-mi intra cineva în casă doar ca să-mi mute diverse lucruri de colo colo şi să facă chestii ciudate? Şi au fost lucruri pe care le-aş fi putut face şi eu fără să-mi dau seama sau să uit de ele, ca de exemplu faza cu maşina de spălat vase sau cu telecomanda.

— Ţi-ai băgat singură chiloţii în maşina de spălat vase?

— Nu, i-am răspuns strâmbându-mă.

— Atunci ştii că n-aveai cum să fi fost tu, iubire.

S-a ridicat şi a privit de jur împrejur.

— Când ai folosit ultima oară maşina de spălat, înainte să-i găseşti?

Ştiam la ce se gândea.

— N-am verificat maşina luni.

— Dar ai fost toată ziua acasă, nu-i asa?

Am dat din cap că da şi mi-am ridicat genunchii la piept, apoi i-am înconjurat cu braţele. Nu era nevoie să spună cu voce tare ce gândea. Ştiam ce-i trecea prin minte. Aceea nu fusese prima oară când persoana

respectivă intrase în apartamentul meu în timp ce eu dormeam. Era singura explicaţie plauzibilă. Am închis ochii şi mi-am sprijinit fruntea pe genunchi. Cu o voce de copil, am întrebat:

— De ce ar face cineva una ca asta?

— Ca să se joace cu mintea ta, Roxy, de-aia. Astfel de lucruri, ca acelea care s-au întâmplat aici, au fost îndeajuns de nesemnificative ca să te zăpăcească şi să te facă să-ţi pui întrebări, dar cel mai important este că ai început să-ţi pui întrebări în ceea ce te priveşte. Şi, prin urmare, n-ai spus nimănui. Ai păstrat totul în tine.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Fir-ar să fie, Roxy, aş fi vrut să fi ştiut şi eu. N-aveai de ce să duci singură povara asta.

— Mă crezi? l-am întrebat.

— De ce naiba să nu te cred?

Am ridicat din umeri.

— Hank s-a uitat foarte neîncrezător la mine. Si nu-1 învinu-

t

iese. Ştiu că sună al naibii de aiurea.

— Dă-1 naibii pe Hank. E un cretin. Şi când o să pun mâna pe acela care s-a jucat cu tine, o să-l omor. Dar despre asta vom discuta mai târziu.

Mi-am ridicat capul şi l-am privit. Având în vedere tot ce se întâmplase, reacţia lui mă şoca.

Reece s-a ridicat.

— Nu vreau să mai stai aici.

Gândul de a rămâne acolo în acel moment au mă încânta nici pe mine deloc.

— Va trebui să-ţi reţin telefonul, să verificăm dacă mai găsim şi alte amprente pe el, în afară de ale mele, ale tale sau ale lui Hank. Nick nu l-a atins, nu?

Am clătinat din cap. Vedeam deja ca prin ceaţă ce se petrecuse.

— Nu cred.

— Mai ai cumva vreun telefon pe care să-l foloseşti

între timp?

— Mda, îl am pe cel vechi.

— Bun. Hai atunci să-ţi strângi câteva lucruri, mi-a spus ocolind canapeaua. Te duc la mine acasă. Mai am câteva ore până mi se termină tura, dar măcar o să apuci să dormi puţin.

Am crezut că iar începusem să-mi imaginez lucruri.

Văzând că nu mă mişcăm din loc, Reece a continuat:

— Aşa e cel mai bine. Va trebui să vorbeşti cu Colton. O să treacă pe la mine mai târziu. El a investigat tot ce s-a petrecut recent prin părţile astea. De-asta a trebuit să mă duc la el marţi dimineaţă să-i scot câinele afară.

In clipa aia mi-am amintit conversaţia dintre Jax şi Brock.

— E vorba de fata care lucrează la sala de forţă a lui Brock?

Reece şi-a mijit ochii spre mine.

— Ai auzit deja?

— Da, a fost Brock pe la Mona. Zicea că... M-a străbătut un fior. Zicea că tipa a fost destul de afectată. A fost cumva...?

Dar n-am reuşit să-mi termin întrebarea.

Şi-a afişat imediat faţa de poliţist. Lipsită de orice emoţie.

— N-am voie să dau detalii. Nu pentru că n-aş avea încredere în tine, ci din respect pentru victimă. Dar suntem deja siguri că toate atacurile din ultimul timp au legătură între ele. Şi, între timp, au început să devină din ce în ce mai violente.

— Violente în ce sens? am şoptit.

Mi-a răspuns privindu-mă în ochi:

— Deja e vorba de violenţă fizică. Mai rău decât îţi poţi imagina.

M-am cutremurat.

— Doamne sfinte, bietele fete! Eu... Am făcut ochii

mari. Crezi că treaba asta de acum are de-a face cu ce li s-a întâmplat lor?

A îngenunchiat şi şi-a pus o mână pe genunchiul meu.

— Nu ştiu, dar îţi jur că ţie n-o să ţi se întâmple aşa ceva. Şi-acum haide să ne pregătim de plecare.

L-am privit ridicându-se şi îndepărtându-se de mine.

— Stai puţin. N-am cum să merg la tine acasă.

S-a întors cu faţa spre mine şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— De ce nu?

— De ce nu? Păi, cred că ai fost destul de clar când ai spus că... că te-am minţit şi că nu poţi să treci peste asta. Aşa că nu pot să stau cu tine.

Chiar n-aveam de gând să mai trec prin aşa ceva.

— Pot să mă duc acasă la ai mei.

S-a îmblânzit puţin şi mi-a răspuns:

— Noi doi mai avem de vorbit pe tema asta. Dar acum nu e deloc momentul potrivit. O să vii la mine acasă.

Am strâns din ochi.

— Chiar nu cred că ai dreptul să fii aşa de autoritar,

— Tu chiar vrei să-ţi trezeşti părinţii la ora asta? Vezi cât e ceasul, chiar vrei să-i sperii în halul ăsta?

L-am privit cu gura căscată.

— Fir-ar, aşa e, ai dreptate. Dar nu joci cinstit.

— Nu e vorba de jucat cinstit. Âsta-i adevărul, mi-a răspuns. Haide, strânge-ţi lucrurile şi hai să plecăm naibii de aici.

Sinceră să fiu, n-aveam nimic împotrivă să stau în continuare acolo şi să mă cert cu el. M-aş fi putut duce la Katie sau aş fi putut să mai aştept până avea să se facă o oră decentă pentru a merge la ai mei, dar am observat hotărârea din glasul lui. N-aveam să câştig uşor o astfel de luptă şi, sinceră să fiu, eram deja epuizată şi chiar nu mai voiam să rămân mai mult decât era necesar în apartamentul meu.

M-am ridicat cu greu şi m-am dus în dormitor, cu Reece pe urmele mele. Mi-am luat nişte haine şi, între timp, el a verificat celălalt dormitor. Simţeam fiori pe şira spinării stând în dormitor şi nu ştiam dacă senzaţia asta avea să dispară vreodată.

Am expirat zgomotos, încercând din răsputeri să nu plâng.

Reece a ieşit din studio, cu faţa mai palidă. M-am oprit, cu mâna deasupra genţii, şi l-am întrebat:

— Ai găsit ceva?

Reece a clipit de câteva ori şi a clătinat din cap.

Nu. Eşti gata?Mi-am tras peste cap un pulover lung şi gros care-mi ajunf[ea] până la genunchi, mi-am luat geanta şi m^m încălţat cu nişte b/[e]" rini. Nu mă mai simţeam în stare să vorbesc, asa că am încuviin^

Reece a rămas tăcut cât m-a scos din casă si a încuiat. Am

pe verandă şi am văzut că ambele apartamente de deasupra avf[ai]* luminile aprinse şi mi-am spus că era ca^ul să le fac nişte prăjit[111]^ la întoarcere, în semn de mulţumire.

M-am aşezat pe locul din faţă, al copilotului, în maşina de f[0-]' liţie în care mirosea surprinzător de plăcut, a mere verzi. In of[10]^

alte condiţii m-ar fi încântat toate butoanele alea şi sirena, dai'[ir]* acel moment n-am făcut altceva decât să mă uit pe geam, în în[tu-s] neric, la primele semne ale dimineţii care se arăta la orizont.

— Eşti bine? m-a întrebat Reece.

L-am privit şi am simţit o dorinţă imensă să-l ating şi *sl*[jm]^ plimb degetele pe obrajii lui. Să-l simt. Sâ mă atingă şi el.

— Mda, sunt bine.

Mi-a aruncat o privire în care se amestecau îngrijorare^ Şt

amuzamentul. *CsC* 1

— E normal să nu te simţi bine în situaţii din astea.

Mi-am coborât privirea asupra mâinilor şi mi-am ţinut g[ur]^ închisă.

Până am ajuns la el acasă, n-a mai scos niciunul nicio voi^ Locuia într-un bloc pe undeva pe lângă Jax, într-un apartam[en]t spaţios la etajul trei. M-a poftit înăuntru şi m-a întâmpinat [ur]t miros de lenjerie proaspăt spălată.

Reece s-a mişcat rapid şi a aprins luminile. Am clipit

de câtev^ ori, buimacă şi întrebându-mă cum de era posibil să-mi înC^ei noaptea la Reece acasă.

Avea un hol mare la intrare, care ducea într-o bucătărie şi ui\ living la fel de mari. Era curat peste tot, cu excepţia unui coş ^ rufe pus pe o măsuţă de cafea din living.

Reece s-a încruntat când l-a văzut. S-^a dus si l-a luat de acPK

9 v , ^

— Ştii unde e patul şi, dacă-mi amintesc bine, mi-ai zis ca U s-a părut confortabil, aşa că simte-te ca £Casă.

Am fost surprinsă să observ că n-avea nicio urmă de răutate în glas când a amintit de noaptea aia. Dar până nu s-a întors în living nu m-am mişcat prea mult, doar mi-am lăsat geanta lângă canapea. Amuzată, l-am observat cum a strâns o pungă de chipsuri de pe marginea mesei şi a dus-o la gunoi.

—Trebuie să ajung la birou, să-ţi duc telefonul la departamentul de probe, să vedem dacă găsim şi alte amprente, a spus trecân- du-şi mâna prin păr.

Mişcarea a făcut ca bicepsul să i se încordeze pe sub materialul uniformei.

— Am un număr de telefon la care dai de mine în mai multe birouri. E scris pe frigider. Poţi să mă suni acolo sau pe mobil dacă ai nevoie de ceva. Ar trebui să mă întorc pe la opt.

Am dat din cap.

S-a oprit în faţa mea şi am tras adânc aer în piept. Mi-am strâns puloverul pe lângă corp şi am ridicat ochii spre el. Mă căuta cu privirea.

— Nu-mi e prea bine din cauza a tot ce s-a întâmplat, am spus aproape şoptind.

Cumva a înţeles că nu mă refeream doar la ce se petrecuse la mine în apartament. Pentru o clipă am crezut că n-o să comenteze nimic. Că o să-mi întoarcă spatele şi-

o să iasă din casă.

Dar s-a apropiat şi, încet, extrem de încet, mi-a înconjurat umerii şi m-a strâns în braţe. Am ezitat o secundă, după care m-am lăsat moale şi mi-am apăsat obrazul pe pieptul lui. I-am simţit insigna rece şi tăioasă pe obraz, dar nu mi-a păsat. Căldura trupului şi a îmbrăţişării lui compensau orice altceva.

Cu cealaltă mână mi-a prins ceafa şi şi-a aplecat bărbia spre capul meu. A tras adânc aer în piept şi am închis ochii.

— Ştiu, mi-a spus cu glas răguşit. Ştiu, Roxy.

M-a mai ţinut câteva secunde, după care s-a retras. Mâna de pe ceafa i-a alunecat pe obrazul meu. Privirile ni s-au întâlnit.

— Haide, odihneşte-te. Mă întorc cât pot de repede.

Nu m-am clintit până n-am auzit uşa încuindu-se. Reece îmi spusese să mă duc la el în pat, dar nu mă simţeam în stare să adorm acolo. Nu după tot ce se întâmplase între noi. Da, aşa era, mă ajuta în acele momente, dar asta pentru că era un tip de treabă. Şi aşa fac de obicei tipii de treabă, ajută.

Am mutat două pernuţe la unul din capetele canapelei bej, am tras cuvertura de pe spetează şi m-am întins.

Am fost imediat absorbită de pernele moi ale canapelei şi, când am închis ochii, am ştiut că urma să adorm imediat. Ştiam că suna complet aiurea, dar acolo mă simţeam în siguranţă, aşa că nu m-am mai împotrivit somnului care-mi dădea târcoale.

Am dormit buştean, fără să visez nimic, dar nu ştiu exact cât

> 7 7 f

timp. Câteva minute? Sau ore? A fost genul acela de somn din care te trezeşti şi nu ştii exact unde te afli.

Eram la Reece acasă. Bun. Asta îmi aminteam, ştiu că adormisem aproape imediat pe canapeaua aceea confortabilă din living. Avea gusturi excelente în ceea ce priveşte mobilierul. Am început să mă întind, dar am înţepenit când mi-am dat seama că, dintr-o- dată, canapeaua devenise ciudat de tare... şi de caldă.

Cu simţurile încă amorţite, mi-am mişcat mâna dreaptă şi am dat peste ceva fin ca mătasea întinsă pe marmură, ceva cald şi foarte tare totodată. Şi cu onduleuri. Degetele mele au descoperit apoi o adâncitură. Un buric?

Am deschis imediat ochii.

Doamne sfinte, nu mă aflam deloc acolo unde adormisem. Nu canapeaua o mângâiam eu.

Ci pe Reece — pe Reece dormind în bustul gol. Eram cuibărită la pieptul lui, în patul lui.

Optsprezece

Uz.dk acela era un vis, atunci n-aveam de gând să mă trezesc. Dintr-o mulţime de motive, dar în principal fiindcă nimic nu se compara cu experienţa de a te trezi alături de bărbatul acela. Nu mi se întâmplase decât de două ori şi nu mi se părea deloc destul.

Pe de-o parte, eram şocată că dormisem atât de adânc încât mă mutase fără să-mi dau seama. Am încercat să-mi imaginez ce făcuse după ce venise de la serviciu. Sigur că mai întâi s-a dezbrăcat şi ştiam că avea pe el pantalonii de pijama, fiindcă simţeam bumbacul moale lipit de picioarele mele. După care probabil că m-a ridicat şi m-a dus în braţe în dormitor. Nu-mi dădeam seama dacă mă aşezase de la început aproape de el sau dacă m-am cuibărit eu mai târziu. In orice caz, nu era niciun pic de spaţiu între noi doi şi mâna i se sprijinea pe şoldurile mele.

Mă durea sufletul. Am continuat să stau nemişcată ascultându-i sforăitul uşor, dându-mi seama cât de mult îmi doream asta. Nu cu oricine, cu el în mod special. In ciuda trecutului nostru confuz şi a lucrurilor care trebuiau clarificate o dată pentru totdeauna, bărbatul acela... avea în continuare grijă de mine.

Iar asta demonstra ce fel de om era. Decent şi bun până în adâncul fiinţei lui. Puţini bărbaţi mai erau ca el.

Iar Reece era un tip cu adevărat frumos.

În somn i se relaxau toate trăsăturile, avea o destindere pe care rareori o zăreai atunci când era treaz. îşi păstra în permanenţă o aură de om puternic, chiar şi când dormea. Nu pentru că ar fi fost

poliţist, nu cred că de-asta. Probabil că era ceva înnăscut, ca o a doua piele.

Buzele pline şi bine conturate erau puţin întredeschise şi am rezistat tentaţiei de a-i atinge buza de jos. Mi-a fost şi mai greu să mă abţin să nu-1 sărut. Voiam să-i simt din nou buzele lipite de ale mele.

Ii simţeam pielea caldă şi netedă şi mi-am dat seama imediat că era cazul să-mi mişc fundul din pat înainte să fac vreun gest nepotrivit, ca de pildă să-mi strecor mâna în pantalonii lui de pijama.

M-am desprins cu grijă de el şi m-am ridicat din pat. Mi-am găsit puloverul pe marginea patului, l-am tras peste cap şi l-am strâns pe lângă corp, simţind imediat lipsa căldurii trupului său. N-am vrut să-l trezesc, era încă devreme şi probabil că nu dormea de prea mult timp, aşa că m-am furişat afară din dormitor şi am închis încet usa în urma mea.

In apartament era o linişte mormântală. M-am dus în living şi mi-am amintit că avea balcon, asa că am deschis uşile si am ieşit

afară. Am respirat cu nesaţ aerul dimineţii şi am privit de jur împrejur. Balconul dădea spre o zonă cu mulţi copaci şi oarecum retrasă.

Reece se ocupa cu grădinăritul.

El sau altcineva.

Pe balustrada din fier forjat atârnau ghivece pline de floricele drăguţe, roz şi mov. Avea două suporturi verticale şi o ferigă mare într-unul din colţuri, ferită de soare. Două scaune mari din răchită aşezate unul lângă altul.

Mi-am tras picioarele sub mine şi m-am cuibărit pe unul din ele. Nu-mi venea să cred cât de răcoare era. Mă lua ameţeala dacă mă gândeam la cât de repede

treceam de la un anotimp la altul.

Am început să mă gândesc la o mulţime de chestii. Nu-mi aminteam dacă-mi luasem sau nu ochelarii înainte să plec de acasă. Nu prea conta, fiindcă oricum nu venisem cu maşina. Trebuia să mă întorc acasă să-i iau înainte să plec la serviciu diseară.

Să mă întorc acasă.

Am tremurat, dar nu din cauza temperaturii scăzute de afară. Tot nu-mi venea să cred. Cineva mă urmărea. Pe mine. Fir-ar să fie! Am clătinat încet din cap. Asta se petrecea, de fapt. Nu mai aveam cum să glumesc spunând că l-aş fi găzduit pe Casper, fantoma cea prietenoasă, dar perversă sau că aş fi avut probleme de memorie. Chiar exista cineva care se furişase în apartamentul meu, cu mine înăuntru. Cineva care-mi ştersese mesajele cât eu fusesem la duş, care-mi făcuse poze. Dintre toate, aceste două lucruri mi se păreau cele mai oribile. Şi mai îngrozitor era faptul că nu-mi dădusem seama deloc de ceea ce se întâmpla. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap, la fel cum nu ştiam nici cine ar fi fost în stare să facă una ca asta.

Putea să fi fost Dean, dar, deşi era insistent, nu cred că se potrivea profilului unui psihopat. Sau putea fi un tip cu totul şi cu totul străin — tipul vinovat pentru ce li se întâmplase celorlalte fete — cel care făcea asta, iar atunci era si mai înfiorător. Poate că venea zilnic la bar, de unde să ştiu eu?! Poate că-i vorbeam si-i zâmbeam seară de seară.

Doamne, chiar şi simplul gând era îngrozitor. Mă făcea să-mi doresc să nu mai ies niciodată din casă. Doar că nici acasă nu eram în siguranţă. Fir-ar! Am închis ochii strâns. Ce naiba era de făcut? Mă scotea din minţi gândul

că trebuia să-mi dau toată viaţa peste cap pentru un dement pe care eu îl crezusem o fantomă.

La urma urmei, o altă fantomă din trecut îmi schimbase deja toată viata. Facem si nu făceam anumite lucruri din cauza a ceea

ce se petrecuse cu Charlie. Abia acum eram conştientă de asta. Dar nu eram destul de trează să-mi duc mai departe şirul gândurilor.

Am avut imediat o bănuială. Dacă era cineva cunoscut? Nu Dean. Nu unul dintre tipii cu care ieşisem. Poate că era cineva care revenise de curând în viata mea — un adaos recent si nedorit.

Henry Williams.

Nici ideea asta nu avea prea multe argumente, dar în liceu fusese unul dintre tipii ăia ciudaţi. Era frumos şi bine făcut, dar ciudat. Poate că nu se mulţumise cu faptul că-i distrusese toată viaţa lui Charlie. Poate voia să mă aducă şi pe mine în pragul nebuniei. Sinceră să fiu, n-avea nicio logică, la fel cum n-avea nicio logică nici să-mi intre cineva în casă şi să-mi facă poze.

Am deschis ochii la timp să văd un iepuraş maroniu care fugea pe pajişte spre copaci. Sau, mă rog, bănuiam că ar fi fost un iepure. Văzusem o pată maronie. Ar fi putut foarte bine să fie şi un oposum.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi venea să cred că eram acasă la Reece. Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Mi-am dat părul pe spate şi am oftat obosită. Cu toată liniştea asta, înconjurată de iepuraşi săltăreţi şi de flori frumoase, tot nu reuşeam să exprim ce simţeam cu adevărat pentru Reece. Sentimentele mele rămăseseră încâlcite în întâmplările din trecut şi din prezent. Dorinţa trupească ce crescuse de-a lungul anilor şi...

Nu eram în stare să gândesc mai departe.

Mă vedeam nevoită să recunosc că ţineam enorm la el si de

> >

A

foarte mult timp, dar dragostea era ceva înfiorător. învăţasem asta din experienţa cu Charlie. îl iubeam mai presus de orice, iar când l-am văzut rănit o parte din mine a murit chiar atunci, la şaisprezece ani, şi încă mă doare. Nu-mi puteam permite să mă îndrăgostesc de Reece. Nu când serviciul lui însemna că ar fi putut fi oricând rănit sau chiar mai rău. Am tresărit, dar ăsta era adevărul. Doamne, gândurile astea nu-şi aveau deloc rostul, pentru că...

Uşile s-au deschis şi Reece şi-a făcut apariţia pe balcon şi m-a găsit imediat; încă era somnoros. Cu fluturi în stomac, l-am sorbit din priviri. Doamne, ce frumos era

dimineaţa! Cu părul zbârlit în toate părţile şi cu un început de barbă pe obraz, putea să apară în reviste.

— Neaţa, mi-a spus şi mi-a zâmbit cu jumătate de gură.

I-am răspuns la fel. Era clar că era pe jumătate adormit.

— Bună şi ţie. Nu te-am trezit, nu?

— Nu cred.

A ridicat braţul şi şi-a trecut degetele prin păr. Ochii mi s-au lipit de bicepşii lui şi de muşchii de pe piept. M-am foit, surprinsă că puteam fi atât de vizibil excitată la vederea unui tip care se scărpina în cap. S-a apropiat de fotoliul de alături.

— Adică, m-am trezit şi tu deja nu mai erai lângă mine.

S-a lăsat pe spate şi şi-a întins picioarele, apoi şi-a înclinat capul spre mine.

— Mi-am făcut griji când nu te-am găsit în pat. Eşti bine?

Cuvintele lui încă îmi răsunau în urechi când i-am răspuns:

— Da. M-am trezit şi n-am vrut să te deranjez. Nu cred că dormeai de prea mult timp.

A ridicat leneş umerii largi.

— Nu-mi trebuie prea mult somn. Câteva ore din când în când, mai ales când sunt la muncă.

Mi-am amintit de noaptea petrecută pe canapea, când cred că-1 trezise un coşmar.

— Totuşi, cred că eşti foarte obosit.

M-a privit cu ochii pe jumătate adormiţi şi a ridicat din nou din umeri.

— Şi cu tine e la fel, iubire. Şi tu munceşti la nişte ore la fel de aiurea ca mine. Te descurci şi tu. Mă descurc şi eu.

— Adevărat, am murmurat privind spre verdeaţa de afară. îmi place aici, la balcon mă refer.

M-am înroşit imediat.

— E foarte retras şi liniştit.

— Şi mie îmi place. încerc să ies pe balcon măcar o dată pe zi să-mi beau cafeaua.

L-am văzut cu coada ochiului cum îşi ridica braţele deasupra capului şi se întindea. Eram şi eu om şi, pentru numele lui Dumnezeu, chiar îmi plăcea ce vedeam. Spatele i s-a curbat şi am auzit cum i-au trosnit oasele. Tipul ăsta era întruchiparea păcatului.

— E un loc bun în care să-ţi limpezeşti gândurile, a conchis el lăsându-şi braţele în jos.

Mi-am plimbat privirea peste pieptul şi abdomenul lui încordat, până la firele de păr mai închise la culoare care dispăreau în pantalonii de pijama.

— Hm, da, îmi dau seama.

A urmat o pauză.

— Am vorbit cu Colton în dimineaţa asta. O să treacă pe aici mai târziu. Voi fi şi eu aici când o să vorbească cu tine.

Am simţit un fior pe ceafa şi mi-am strâns puloverul pe lângă corp. Am încuviinţat.

— Ştie ce s-a întâmplat?

— Da.

Cu ochii către o pasăre care trecea prin dreptul balconului, l-am întrebat:

— Crede că există vreo legătură cu celelalte întâmplări?

— Nu ştiu. Cred că mai întâi vrea să discute cu tine şi apoi să tragă astfel de concluzii.

A oftat uşor.

— Acum, serios, Roxy, cum faci faţă situaţiei, cum te simţi?

Nu era uşor să răspund. După câte se petrecuseră cu noi doi şi
câte rămăseseră în aer, la câte mai aveam de clarificat şi nu eram încă pregătită.

— Charlie este hrănit artificial, i-am spus într-un târziu, privind cerul albastru şi senin.

Acum avea o culoare care semăna cu cea a ochilor lui Reece.

— Nici data trecută nu s-a simţit bine, aşa că au fost nevoiţi să-l lege de pat. E cumplit să-l văd aşa.

— îmi pare foarte rău, a spus şi i-am simţit mila din voce.

Eram de acord cu el.

— Ultima oară când a refuzat să mănânce a urmat un accident vascular.

— îmi amintesc, a şoptit.

L-am privit surprinsă.

— Da?

A încuviinţat dând din cap.

— Da. îmi amintesc cum povesteai şi ştiu că a fost cât pe ce să-l pierzi.

Am simţit cum pieptul mi se umplea de durere şi m-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Mi-e aşa de frică!

— Pentru Charlie?

— Da, am spus în şoaptă şi mi-am muşcat buza de jos.

S-a tras lângă mine şi şi-a pus mâna pe braţul meu. Simţeam că inima îmi bătea de două ori mai tare.

—■ Mă tem că o să-l pierd în curând. Mor de frică.

M-a strâns uşor de braţ.

—- Mi-aş dori să-ţi pot spune ceva care să te facă să te simţi mai bine.

— Ştiu, i-am spus înghiţindu-mi cu greu nodul din gât.

Mi-a susţinut privirea o clipă, apoi şi-a mişcat mâna. Voiam să
mă urc la el în braţe şi să mă înfăşor în jurul lui ca o caracatiţă, dar ştiam că probabil nu era cea mai fericită idee.

— Vreau să te mai întreb ceva încă o dată. Şi sper să-mi răspunzi altfel de data asta.

Ah, Doamne, nu cred că eram pregătită.

— Bine, ce e?

— Roxy, de ce nu mi-ai spus ce se petrecea la tine acasă?

La început n-am ştiut cum să-i răspund la întrebare.

— Nu ştiu. Cred că n-am vrut să mă considere nimeni nebună fiindcă credeam în fantome sau să creadă că inventez chestii, numai ca să atrag atenţia asupra mea. Serios acum, câte femei nu vin la secţia de poliţie cu teama că le urmăreşte cineva şi pe urmă se clasează totul?

Reece a clătinat din cap.

— Nu şi când sunt eu pe tură.

— Tu eşti altfel, am subliniat scoţându-mi picioarele de sub mine.

Am simţit cimentul rece sub picioarele goale.

— Şi atunci de ce nu mi-ai spus nimic?

Mi-am muşcat buza de jos şi m-am sprijinit mai bine de braţele fotoliului.

— Nu mi-am dat seama ce se petrecea, iar atunci când mi-am găsit... lucrurile în maşina de spălat vase, nu mi s-a părut potrivit să vorbim despre asta exact când...

N -am mai putut să stau jos, aşa că m-am ridicat şi m-am sprijinit de balustradă.

Ştii şi tu ce s-a întâmplat, nu trebuie să-ţi mai spun.Mi-a susţinut privirea un moment, apoi s-a uitat în altă parte. încruntat, şi-a frecat pieptul cu palma.

— In dimineaţa asta mi-am dat seama că eu eram de fapt acolo când i-ai găsit în maşina de spălat şi n-am avut nici cea mai vagă idee. Mi-a venit să-mi trag una.

Am ridicat sprâncenele a mirare.

I-a zvâcnit un muşchi de-a lungul maxilarului.

— Vorbesc serios. Tot ce s-a întâmplat cred că te-a speriat de moarte. Să-ti găsesti chiloţii în maşina de spălat vase? Să nu ştii

cum au ajuns acolo, să crezi că ai o casă bântuită sau să te întrebi în permanenţă dacă e sau nu cazul să te duci să te cauţi la cap, cred că toate astea te-au înnebunit. Şi ai trecut prin ele de una singură... de una singură, când eu eram chiar acolo.

S-a tras pe marginea fotoliului din răchită şi s-a aplecat în faţă.

— Mă termină faptul că ai trecut prin aşa ceva.

Am încercat să trag adânc aer în piept, dar n-am reuşit.

— Erai furios şi... aveai tot dreptul să fii.

— Da, eram, a spus şi m-a săgetat prin genele dese. Numai că ar fi trebuit să fiu alături de tine, să te ajut. Ar fi trebuit să mă opreşti şi să-mi arăţi ce s-a întâmplat. Şi nu e vina ta că n-ai facut-o. Eu te-am pus în situaţia aia şi-mi pare rău.

Am deschis gura, dar n-am ştiut ce să mai spun.

— A venit momentul să purtăm conversaţia asta, a anunţat pe un ton care nu accepta nicio contrazicere. Şi de data asta trebuie să fim cinstiţi unul cu altul. Amândoi. Fără tâmpenii.

M-am sprijinit de balustradă, simţindu-mă puţin slăbită, dar n-am fugit şi nici nu m-am ascuns de ceea ce

urma. Nu eram laşă. Sau nu încercam să fiu.

— Ai dreptate, i-am răspuns dorindu-mi să-şi pună un tricou pe el, fiindcă mă distrăgea al naibii de mult să-l văd la bustul gol.

— Ştii că m-ai scos din minţi. Si ştii si de ce.

— Pentru că nu suporţi minciuna, o urăşti mai mult decât orice pe lume. Ştiu că e din cauza tatălui tău, am zis şi m-am grăbit să adaug, ca să nu mă oprească: Tocmai fiindcă ştiu lucrurile astea, nu mi-a fost uşor să-ţi povestesc despre noaptea aia. Nu încerc să-mi caut scuze, dar vreau să ştii prin ce-am trecut.

— Minciuna nu e lucrul pe care-1 urăsc cel mai mult, Roxy. Ii urăsc pe criminali, pe nemernicii care urmăresc femeile şi oamenii la care ţin. Asta e mai important. Precum şi crima sau violul, a continuat el si am înţeles ce voia să-mi transmită. Dar, da, asa este, eram supărat. Şi încă sunt.

M-am făcut mică pe dinăuntru. Gata, acum urma...

— De-asta am şi plecat. Acum îmi doresc să n-o fi făcut. Dar trebuie să recunosc că a fost o decizie bună, fiindcă n-aş fi vrut să-ţi spun ceva ce-aş fi regretat enorm mai târziu. Şi totuşi, aş fi

vrut să fi rămas cu tine, lângă tine. Dacă aş fi rămas, poate că mi-ai fi mărturisit tot ce ţi se întâmpla, a urmat frecându-şi ceafa. Haide să lăsăm porcăriile astea deoparte deocamdată, o să le discutăm când va ajunge Colton aici.

— Bine, am acceptat, înţepenind din toate încheieturile.

Şi-a lăsat capul în jos şi a tras adânc aer în piept.

— Am avut nevoie de spaţiu. A trebuit să-mi limpezesc mintea de toată furia pe care o simţeam. Am învăţat până acum că nu e indicat să porţi o conversaţie importantă atunci când eşti furios. Se strică totul şi ăsta

era ultimul lucru pe care l-aş fi vrut în relaţia noastră.

Dar nu era oare deja stricat totul între noi?

I-am întâlnit privirea de un albastru cutremurător.

— Nu eram pregătit să vorbim nici joi, dar ştiam unde o să ajungem, în cele din urmă.

Pregătită de verdict, am început să respir din ce în ce mai repede.

— M-am gândit la asta. înţeleg acum de ce te-ai supărat şi ştiu că ai priceput şi de ce m-am supărat eu. Amândoi am greşit, într-un fel sau altul.

— Aşa este, am şoptit cât pe ce să izbucnesc în lacrimi.

Am vrut să mă întorc, dar şi-a întins mâna şi m-a prins. L-am privit cu ochi mari.

— Cred că n-am făcut ce trebuia, mi-a zis împletindu-şi degetele cu ale mele.

Habar n-aveam unde ducea discuţia asta, dar mă ţinea de mână, aşa că îl urmam, părea să mă ducă îritr-un loc din care nu mi-ar mai fi trecut prin cap să mă arunc de la balcon.

— Nu?

Reece a dat din cap că da.

— Fără prostii de-acum încolo, da? Trebuie să-ţi spun ceva.

— Fără, am repetat după el.

A surâs şi a continuat:

— Prima oară când te-am văzut cu adevărat abia facuseşi şaisprezece ani, erai în curtea din spate, cu Charlie. Nu pricepeam ce naiba voiaţi să faceţi cu o saltea de apă şi, sincer, nici nu-mi păsa, fiindcă erai îmbrăcată cu cea mai mică pereche de bikini pe care-o văzusem în viata mea.

— Nu-mi amintesc nimic de salteaua aia, am murmurat.

M-a tras şi mai aproape de el.

— Eu, da. Era în iunie. Pe la ora două, la prânz. Te urmăream de la geamul din bucătărie. Mi-am spus atunci încontinuu că erai prea mică să-ţi treacă prin cap lucrurile care-mi treceau mie.

Brusc interesată, n-am putut rezista să nu-1 întreb:

— Ce lucruri te interesau?

— Lucrurile la care se gândeşte orice adolescent când vede o ţipă într-un costum de baie care abia îi acoperă fundul, mi-a răspuns. Nu cred că m-am mişcat de acolo decât atunci când n-am mai rezistat şi nu cred că vrei să ştii ce-am făcut după ce-am plecat de acolo.

— Ce-ai făcut?

Şi-a arcuit o sprânceană.

— O să-ti dau două indicii. Dus. Mână.

— Ah!

Simţeam cum o mulţime de ace îmi înţepau pielea.

— Da, a murmurat şi m-a tras şi mai aproape de el.

Piciorul mi se lipise deja de genunchiul lui.

— Pe Urmă, când aveai deja şaptesprezece ani mi-ai făcut o felicitare de ziua mea de naştere. Nu ştiu de ce, dar de când mi-ai

zâmbit şi mi-ai dat felicitarea nu mi te-am mai putut scoate din minte, n-ai mai dispărut niciodată.

îmi aminteam perfect de felicitare. Am stat zile întregi s-o fac, i-am desenat Statuia Libertăţii, fiindcă ştiam că intrase în armată

si voiam să aibă simboluri cu America. Mi-a fost asa de ruşine

când i-am dat-o, dar îmi amintesc că mi-a zâmbit si că m-a îm-

brăţişat cu un braţ. Credeam că mă vedea ca pe o puştoaică prostuţă.

— Când m-am întors din armată şi te-am văzut... a continuat el clătinând din cap. M-ai îmbrăţişat într-un anume fel. Nimeni nu mă mai îmbrăţişase aşa. N-am înţeles de ce erai prima persoană pe Care am vrut s-o văd la întoarcere. Mult timp nu mi-am dat seama de ce am început să merg la barul ăla de doi bani unde e acum Mona. Şi când mi-am dat seama că, de fapt, pe tine te voiam, atunci s-a întâmplat tâmpenia aia cu împuşcăturile.

M-am străduit să înghit. Ştiam că Reece fusese implicat într-un conflict armat şi că de atunci se apucase de băut, dar, înainte să apuc eu să-i spun ceva, el a continuat:

— Nu eram în stare să judec corect pe atunci. începusem deja să vin la Mona mai mult ca să mă fac praf decât ca să te văd pe tine. După care, a urmat noaptea aia între noi doi.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— De-asta mi-a părut rău. Fiindcă eram beat şi aveam mintea praf. Nu-mi doream să am pe nimeni în preajmă, mai ales pe tine.

— Reece, am şoptit.

Mi-a căutat privirea.

— Când mi-am dat seama ce simţeam, de fapt, pentru tine, tu deja nu mai vorbeai cu mine şi, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori, lucrurile au scăpat de sub control.

Mi-am plecat ochii spre el şi inima îmi bubuia să-mi iasă din piept.

— Reece, ce vrei să spui?

Pe faţă i-a apărut zâmbetul obraznic şi m-a cuprins cu braţul. Am icnit când m-a luat pe sus şi m-a aşezat la el în poală, cu fundul pe coapsele-i puternice. Fără să-mi dea drumul la mână, mi-a înconjurat mijlocul cu celălalt braţ şi s-a lăsat pe spătarul fotoliu- lui. N-am avut de ales, aşa că m-am întins peste pieptul lui, spriji- nindu-mi mâna liberă pe umărul lui. Trupul mi s-a încălzit imediat aflându-mă atât de aproape de el.

Stăteam fată în fată.

7 y

— Şi din cauza asta... a tuturor lucrurilor ăstora... am abordat

situaţia asta greşit. Nu regret că am facut-o. Nu, la naiba! In niciun caz! Dacă mă uit în urmă, sunt sută la sută încântat că atunci a fost prima dată pentru noi.

Şi-a mişcat mâna de pe mijlocul meu spre şold, către marginea pantalonilor mei scurţi, şi apoi mi-a mângâiat piciorul. Am simţit **cum mi se facea pielea de găină.**

— Dar ar fi trebuit să fac mai multe pentru tine. Să te scot la cină. La film. Toate lucrurile astea. Le meritai. Cred că, după atâta timp, le merităm amândoi.

— Chiar aşa? am întrebat cu voce piţigăiată.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— **Da, merităm, a spus şi şi-a aţintit ochii asupra gurii mele.**

Ce-ai zice s-o luăm de la capăt? Vrei?

Tot nu ştiam ce să-i răspund.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— După cum îmi freci gâtul cu mâna, înţeleg că vrei, dar trebuie s-o aud din guriţa asta dulce, iubire.

Cu mâna? Mi-am privit-o imediat. La naiba, chiar îl mângâiam pe gât.

— Nu mă aşteptam la asta, am recunoscut. Am crezut că o să-mi spui că vrei să continuăm ca prieteni... sau chestii de-astea.

— Roxy, ţi-am spus deja că vreau să fim mai mult decât prieteni.

— Dar...

Şi-a plecat capul în faţă, rezemându-şi fruntea de a mea.

— Am fost supărat, dar n-am vrut niciodată să nu mai fim împreună, a spus şi, după o secundă, a adăugat: Pentru tine s-a schimbat ceva?

Pe de-o parte aş fi vrut să se fi schimbat, fiindcă relaţia cu Reece era periculoasă şi pentru inima, şi pentru mintea mea. Mă puteam îndrăgosti de-a binelea, dar îl doream şi... şi nu mai eram în stare să-mi termin şirul gândurilor.

— Mi-ar plăcea foarte mult să fim împreună.

— Asta mi-am închipuit şi eu.

Am tresărit.

— Eşti al naibii de încrezut.

— Doar încrezător, a glumit apucându-mi şuviţa mov de păr şi răsucind-o pe deget.

Am tras adânc aer în piept, simţindu-i respiraţia caldă peste buze. îmi pierdusem complet capul. Şi inima, dar într-un fel bun şi îngrijorător totodată. Asta chiar era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Dintr-odată, mi se schimbaseră şi prezentul, şi viitorul alături de el.

— Aşteaptă, am spus retrăgându-mă. Dacă o luăm de la capăt, asta înseamnă că n-o să facem sex decât de la a treia întâlnire încolo?

— Pe bune?

L-am privit mijind ochii.

— E o întrebare pertinentă.

— Hai, iubire, a zis şi mi-a cuprins fundul cu mâna, iar eu am simţit că mă topesc într-un lichid fierbinte. Cred că ştii şi tu răspunsul la întrebarea asta.

— Cred că înţeleg, dar tot...

M-a redus la tăcere cu un sărut. Unul blând, care m-a

făcut să nu-mi mai simt capul. Unul singur şi imediat mi s-au umflat sânii şi-am simţit un spasm dureros între picioare. Poate că şi din cauza mâinii pe care el o ţinea pe fundul meu, mai ales când unul dintre degetele sale a găsit cusătura din mijloc a pantalonilor scurţi pe care-i purtam. A urmărit-o cu degetul, provocându-mi un val de furnicături.

— Cred că acum ai înţeles despre ce vorbesc, da? m-a întrebat răguşit.

Mi-am umezit buza de sus cu vâr fiii limbii, dorindu-mi mai mult decât orice să-mi încolăcesc picioarele pe după şoldurile lui şi să mă apăs pe el acolo unde-1 voiam cu totul, dar a gemut.

— Crezi că e o idee bună? l-am întrebat.

Şi-a luat mâna din dreptul cusăturii şi şi-a strecurat-o pe sub
puloverul şi maioul meu, mângâindu-mă.

— Si de ce n-ar fi o idee bună?

M-am tras puţin înapoi şi i-am cuprins obrajii în palme. îmi plăcea cum mă gâdilau în palme firele de barbă abia crescute. Nu puteam găsi decât un motiv serios, aşa că i l-am spus:

— N-am de gând să mă îndrăgostesc de tine.

Surâsul de pe chipul lui s-a prefăcut într-un zâmbet larg care mi-a acoperit inima.

Sigur că nu.

rezece

Ls oltoii şi-a făcut apariţia la scurt timp după ce ieşisem de la duş şi-mi uscasem părul. îmbrăcată în blugi şi într-un tricou pe care scria FATA ASTA ARE NEVOIE DE SOMN, m-am târât până în living. Mi s-a părut în regulă să mă prăbuşesc pe sofaua confortabilă şi să mă uit la Colton, care-şi privea fratele, aşezat lângă mine.

Mult prea aproape de mine, de fapt.

Piciorul lui Reece mă atingea şi-şi întinsese braţul pe spătarul canapelei din spatele meu. Dacă ne-am fi apropiat mai mult, am fi fost lipiţi de la brâu în jos.

Colton se aşezase pe un scaun în faţa canapelei, chiar lângă uşa de la balcon, şi din felul cum ne privea se vedea că înţelesese tot.

— Şi ia spune-mi, frate, cum îţi mai merge?

— Cum ţi se pare? i-a răspuns Reece.

Sinceră să fiu, habar n-aveam cum aş fi răspuns eu la acea întrebare. Deşi clarificaserăm situaţia şi eram hotărâţi „să o luăm de la capăt”, nu-mi dădeam seama dacă ajunseserăm sau nu în punctul în care am fi vrut să anunţăm relaţia asta sau ce era ea.

— Mie mi se pare că mâna mea o să facă foarte curând cunoştinţă cu ceafa ta, i-a întors-o Colton.

Reece a pufnit, iar pe mine m-a trecut un fior când i-am auzit vocea profundă.

Se poartă frumos cu tine? şi-a îndreptat Colton atenţia spre mme

.Am privit de jur împrejur, aşteptându-mă să apară cineva din spatele canapelei ca să răspundă în locul meu.

— Da, de ce?

— E spre binele lui! a spus pe un ton scăzut şi aruncându-i o privire ameninţătoare lui Reece, care i-a răspuns cu un rânjet. Sunt sigur că ori tatăl tău, ori unul din fraţii tăi l-ar snopi în bătaie dacă nu se poartă cum trebuie.

M-am strâmbat imaginându-mi-1 pe fratele meu mai mic încercând să se lupte cu ceva ce nu semăna a telecomandă sau a Xbox.

Colton şi-a vârât mâna în haina de la costum şi a scos un carneţel şi un pix. Şi-a deschis carneţelul şi, la fel ca şi fratele lui, a adoptat imediat faţa de poliţist. Era cazul să trecem la lucruri serioase.

— Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat, să nu omiţi nimic. Bine? Chiar dacă ţi se pare ceva minor, ar putea fi de fapt ceva extrem de important.

Mi-am împreunat mâinile, am tras adânc aer în piept şi i-am povestit totul, începând cu telecomanda din frigider şi sfârşind cu poza de pe telefon. In tot acest timp, Colton a luat notiţe, iar Reece a rămas tăcut, lângă mine. Când am ajuns la partea cu chiloţii din maşina de vase şi-a ridicat mâna de pe canapea şi mi-a pus-o pe umăr, încercând să-mi detensioneze muşchii.

— Mai e ceva? m-a întrebat Colton punând pixul peste carneţel.

Aveam senzaţia că uitasem ceva, dar oricât scotoceam prin minte, nu reuşeam să-mi dau seama ce anume mă facea să simt asta.

— Nu> i-am răspuns într-un final.

— Ţi-a făcut cineva probleme în ultimul timp? m-a întrebat.

Era cât pe ce să-i spun că nu.

— Am ieşit la un moment dat cu un tip. Il cheamă Dean Zook. Dar nu cred că-i psihopat, deşi e destul de insistent, am adăugat privindu-1 pe furiş pe Reece, care se încordase brusc. Şi mai e şi Henry Williams. A venit vineri seară la bar, dar l-a gonit Nick.

Colton si-a notat si numele alea.

— Am toate datele despre Henry. Pe Dean îl ai în agenda de la telefon?

Am încuviinţat.

— Dacă nu-s ei doi, crezi că există vreo legătură cu cele întâmplate de curând?

înainte să-mi răspundă, l-a privit pe Reece.

— In clipa asta n-avem cum să fim siguri de nimic. Trebuie să vorbesc cu victimele, dar din câte ştim, niciuna nu a raportat nimic de genul ăsta.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt uşurată sau nu, am recunoscut.

— Nu contează, important e că eşti în siguranţă, a spus Reece trecându-şi mâna prin părul meu şi coborând spre ceafa.

I-am întâlnit privirea.

— O să mă asigur că aşa va fi.

— Dar chiar dacă n-are nimic de-a face cu violatorul în serie, n-avem cum să trecem cu vederea peste ce s-a întâmplat, a conchis Colton strecurându-şi carneţelul în jachetă, iar eu am tras adânc aer în piept.

O spusese. Umbla printre noi un violator în serie. Am simţit că mi se strângea stomacul.

— E clar că te urmăreşte cineva, Roxy. A facut-o o perioadă şi, după ce ţi-a făcut poza...

— înseamnă că nemernicul începe s-o ia razna, a intervenit Reece retrăgându-şi mâna şi aplecându-se.

Avea o privire de gheaţă.

— Înainte facea lucruri care să nu-ţi dea de bănuit că ar exista.

Acum vrea să ştii că este acolo.

— Exact, a întărit Colton şi m-a privit cu nişte ochi care semănau izbitor de mult cu ai lui Reece. Roxy, deja e ceva foarte serios.

— Ştiu. Crede-mă că ştiu.

Reece a ridicat din sprâncene.

— Atunci n-ai de ce să te împotriveşti, înţelegi de ce trebuie să stai la mine. Până aflăm cine se ascunde în spatele mizeriilor ăstora.

Am deschis gura să-i răspund.

— Am putea să-ţi blocăm ferestrele de la apartament, dar ar fi o idee absolut prostească, mi-a explicat Reece. Dacă izbucneşte un incendiu, rămâi blocată în casă.

— Dar dacă mi-as instala un sistem de alarmă? i-am întrebat pe cei doi fraţi. Nu mai sunt chiar atât de scumpe.

— Da, ai dreptate dacă te referi la cheltuielile lunare, dar instalarea si senzorii de mişcare te toacă de bani, a recunoscut Colton.

Iritată, m-am întors către Reece, cu ochii mari.

— Nu se poate să fiu dată afară din propria casă, Reece. Nu suport ideea asta.

A scrâşnit din dinţi.

— Trebuie să te obişnuieşti cu gândul ăsta, iubire. Vreau să te ştiu în siguranţă. N-avem ce discuta pe tema asta. Nu va fi ceva definitiv. Ştim pe cineva care e posibil să ne facă o reducere la instalarea sistemului.

Colton a încuviinţat.

— E poliţist în Philadelphia. Ştiu că va face asta. Ne e dator cu nişte chestii, dar tot o să dureze probabil o

săptămână, două. O să fim următorii pe listă, ştiu sigur că weekendul viitor trebuie să se ocupe de fiu-său.

N-aveam cum să trecem noi în faţă.

— Bine atunci. Cred c-aş putea să stau până atunci la Katie sau la ai mei.

Reece şi-s înclinat capul într-o parte.

— Iubire, poţi foarte bine să rămâi la mine. Gata, văd că deja ţi s-au pus în mişcare rotiţele din cap şi în curând o să înceapă să-ţi meargă şi gura.

Am mijit ochii spre el.

— Aici eşti în siguranţă. Fără discuţii. Oricum, sunt convins că preferi să stai aici, şi nu cu ai tăi sau cu Katie, fiindcă stau cu toţii la mare distanţă de Mona, a zis şi a afişat un zâmbet larg. In plus, sunt o companie mult mai plăcută.

— De-asta n-aş fi atât de sigur, a bombănit Colton.

— Replica lui a trecut neobservată.Să nu mai spun că te-ai distra mult mai bine cu mine, a adăugat Reece.

Obrajii mi s-au înroşit treptat şi mi-am muşcat buza de jos, mutându-mi privirea în altă parte. Ştiam despre ce vorbea. Da, m-aş fi distrat extraordinar, doar că...

— Ne laşi un moment singuri? i-a spus Reece fratelui său.

— Sigur, a răspuns Colton oftând şi s-a ridicat. Oricum trebuia să plec. Când aflăm ceva despre telefon sau despre orice altceva, voi doi o să fiţi primii informaţi.

S-a îndreptat spre uşă, dar apoi s-a întors şi m-a privit.

— Ar trebui să rămâi aici, cu frate-meu. Nu spun asta fiindcă ar fi cine ştie ce companie. Lasă prosoapele ude şi folosite pe jos în baie, aşa că... Numai că aş dormi mai bine noaptea ştiind că eşti cu el.

De îndată ce a ieşit Colton, l-am privit pe Reece.

— Laşi prosoape ude pe jos în baie?

Avea un aer spăsit.

— Hm, poate. Uneori, nu mereu.

L-am privit mirată.

— Bine, bine, după fiecare duş, dar special pentru tine o să le ridic de pe jos, s-a oferit el.

— Nici nu ştiu ce să zic. Prosoapele ude sunt de-a dreptul scârboase.

A pufnit în râs, dar a dispărut orice urmă de haz când ni s-au întâlnit privirile.

— Ştiu că pare un pas important să stai cu mine, dar nu este decât pentru o perioadă, iubire.

înţelegeam prea bine, dar ştiam că, dacă stăteam cu el, alunecam pe o pantă... ei bine, spre o mulţime de alte lucruri. N-aveam nimic împotriva prieteniei dintre noi şi nici a sexului. Ba chiar îmi doream să ieşim împreună în oraş. Nu voiam decât să-l ţin departe
de sufletul meu, fiindcă ştiam că...

Ştiam că l-aş fi putut pierde, iar gândul ăsta mă înspăimânta.

Dar avea dreptate în ceea ce spunea. Mi-ar fi fost foarte greu să stau la ai mei, iar la Katie ar fi fost nebunia de pe lume. Sigur că ne-am fi distrat, dar ar fi fost cât se poate de posibil ca distracţia noastră să se termine uneori la secţia de poliţie.

Eram de-a dreptul toantă, dar m-am trezit încuviinţând.

Am reuşit să nu le spun părinţilor ce se petrecea în viaţa mea, ceea ce era o mare realizare. Ştiam că s-ar fi speriat de moarte, după cum era şi normal, dar mă aştepta o tură lungă şi aveam deja destule pe cap. Trebuia să ajung cât mai repede la bar, Reece la serviciu, aşa că n-aveam timp de discuţii, ceea ce însemna că le amânam pentru duminică. Cum aveam încă maşina la mine acasă, Reece m-a dus la serviciu cu a lui.

Iar asta a fost ceva nou pentru mine.

În afară de fraţii mei, nu mă mai condusese niciodată un bărbat la serviciu. Şi să cobor din maşină a fost o experienţă nouă. Mi-am împletit degetele cu ale lui Reece şi i-am mulţumit.

Se părea însă că nu era destul.

— Hei, hei, a zis şi m-a prins de braţ înainte să cobor din camionetă. Unde crezi că pleci aşa?

— Păi, hm... La serviciu?

— Nu aşa se pleacă.

Uimită, am deschis gura, pregătită să cer lămuriri* dar m-a tras aproape de el.

— Nu ne spunem „la revedere” şi atât, a continuat el. Ne sărutăm.

Ceea ce am şi făcut.

Şi-a înclinat capul, astfel încât gura lui să fie chiar în

dreptul gurii mele. Am simţit secundele de dulce aşteptare, apoi şi-a atins buzele de ale mele. Repede şi gingaş. Credeam că asta a fost tot, dar mă înşelasem. Abia pe urmă m-a sărutat. Pasional, dur, un sărut care mi-a făcut sângele să-mi clocotească şi pielea să mi se înfioare. M-a sărutat ca si cum ar fi fost ultima oară si am rămas

f *y*

cu senzaţia că m-am înecat în el, în gustul şi în căldura lui.

Am coborât din maşină şi m-am îndreptat spre bar clătinân- du-mă. Chiar şi după câteva ore continuam să-i simt gustul pe buzele pâqolite.

Mi se părea o tură complet diferită de cele de până atunci. Mi-era dintr-odată mai uşor să stau de vorbă cu clienţii, eram mai sinceră atunci când zâmbeam, ceea ce însemna că si bacşişurile

ı J y f

mele erau foarte mari.

Chestie care-mi convenea de minune, fiindcă, după cum stăteau lucrurile, era nevoie să mai plătesc şi alte rate lunare. Nu-mi plăcea, dar era nevoie.

A

Intr-un moment cu mai puţini clienţi, Nick m-a tras în spatele barului, în faţa rafturilor cu sticle.

— Auzi, voiam să mă asigur că nu stai la tine acasă în noaptea asta.

— Nu stau, l-am asigurat eu.

Avea o expresie a feţei greu de descifrat.

— Rămâi la Reece?

— De unde ai ghicit?

Mi-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Am puteri paranormale. Şi nici măcar n-am căzut de la bara în jurul căreia dansam, nu, m-am lovit la cap cu o sticlă de tărie.

Pufnind în râs, l-am lovit uşor peste braţ.

— Taci din gură.

Gura i-a tresărit.

— Vorbesc serios. Mă bucur să aud că nu stai la tine acasă, a continuat şi a aruncat o privire scurtă spre clienţi. Altfel cum mai eşti, eşti bine?

De fapt, nu voiam să mă mai gândesc că mă urmărea cineva. Dacă mă gândeam la asta, atunci o luam razna de tot. Aş fi ajuns să mă legăn de una singură într-un colţ de cameră.

— Mda, am răspuns cu jumătate de gură. Atât cât e posibil.

M-a studiat câteva clipe.

— Dacă ai cumva nevoie de ceva, să mă anunţi, bine?

— Bine, am răspuns şi am simţit cât îi eram de recunoscătoare, aşa că am acţionat înainte să gândesc.

M-am înclinat spre el şi i-am înconjurat mijlocul cu braţele. A înţepenit, de parcă i-ar fi turnat cineva ciment pe şira spinării, dar l-am strâns tare în braţe, ignorând cu desăvârşire situaţia penibilă.

— Iţi mulţumesc pentru aseară. Mulţumesc mult, mulţumesc că ţi-a păsat de mine.

M-a cuprins cu braţele şi m-a mângâiat stângaci pe spate.

— E-n ordine, n-a fost mare lucru.

— Ba da, a fost ceva extraordinar, i-am spus şi m-am retras.

Mi-am ridicat privirea spre el şi i-am zâmbit.

— Eşti un tip foarte de treabă, chiar dacă ai nişte obiceiuri ciudate atunci când vine vorba de întâlniri cu fete.

Mi-a zâmbit larg, după care s-a întors către un tip care tocmai se aşeza pe un scaun la bar.

— Să păstrezi informaţia asta pentru tine, da?

Restul nopţii a trecut repede şi, când a venit vremea să mă ia Reece, am devenit brusc o agitată, de parcă un stol de fluturi flămânzi mi-ar fi invadat stomacul.

Reece a parcat exact când încuiam localul împreună cu Nick. A dat din cap spre Nick şi a primit drept răspuns un gest similar, ceva specific lor, băieţilor. Uneori chiar nu-i înţelegeam. De ce oare nu-şi puteau spune unul altuia „Bună!” ca oamenii normali?

M-am urcat în camioneta de poliţie, unde am fost imediat întâmpinată de o pungă cu mâncare de la Subway.

— Am luat un sandvici cu vită pentru tine, iar pentru mine unul cu curcan, mi-a explicat el pornind maşina. M-am gândit că ti-e foame.

— Mersi, am spus strângând punga. Foarte drăguţ din partea ta.

Drept răspuns, a dat din cap.

Cu ochii pe geam, am văzut barul îndepărtându-se şi mi-a trecut prin minte un gând.

— Ai avea probleme dacă s-ar afla că m-ai luat în maşina de poliţie?

Nu cunoşteam regulile, dar mi se părea o întrebare absolut justificată.

A ridicat din umeri.

— Sunt în pauza de masă, aşa că nu e ca şi cum aş face un ocol, am rămas în perimetrul meu, aşa că nu contează.

— Dar ai avea probleme? am întrebat din nou, îngrijorată.

— Nu, m-a liniştit cu un surâs. Cum a fost în seara asta?

— Mi s-a părut că a trecut repede timpul. Cred că revine şi Clyde săptămâna viitoare şi sunt convinsă că Sherwood abia aşteaptă să-l aibă înapoi.

— Asta-i bine. Nimeni nu face aripioare de pui cu dafin la fel ca Clyde.

Era o experienţă complet nouă să discut cu cineva despre cum mi-a mers la serviciu; mai precis, cu Reece.

Mi se părea ceva extrem de intim. Simţeam că aşa trebuia să fie realitatea. Mi-a plăcut să vorbim vrute şi nevrute până când am ajuns la el acasă şi ne-am mâncat sandviciurile.

— N-am mai făcut niciodată asta până acum, am spus strângând ambalajul.

Aşezat pe fotoliul de vizavi, Reece s-a lăsat pe spate. Uniforma albastră i s-a mulat perfect pe umerii largi.

— Ce anume? Să mănânci sandviciuri de la Subway la trei dimineaţa?

— Ha! Asta am facut-o de atâtea ori, încât am pierdut socoteala, am spus şi m-am ridicat să duc la bucătărie ambalajele şi firimiturile. Mă refer la faptul că până acum n-am mai vorbit cu niciun tip despre cum e la mine la serviciu.

M-am bucurat că stăteam în penumbră, fiindcă mi-ar fi observat obrajii înflăcăraţi.

— Adică vorbeam şi cu tipii cu care am mai ieşit, dar nu aşa.

— Chestii mai superficiale? m-a întrebat Reece.

I-am aruncat o privire peste umăr şi am zăbovit asupra liniei netede şi ascuţite a maxilarului său, apoi asupra pistolului care-mi aducea aminte cât de periculoasă era viaţa pe care o ducea. Cât de incredibil de scurtă ar fi putut fi. Mi-am alungat astfel de gânduri din minte şi i-am admirat faţa.

— Da, ăsta ar fi cuvântul potrivit, am spus.

M-am întors şi mi-am muşcat buza de jos. Chiar ăsta era adevărul. Lucrurile erau cu adevărat superficiale atunci când venea vorba despre tipii cu care mă întâlneam. Am căutat coşul de gunoi ca să scap de mizeriile din mână. Când m-am îndreptat de spate,mi-am înăbuşit un strigăt de uimire. Reece era în spatele meu. Nici măcar nu-1 auzisem când se mişcase.

— Doamne sfinte, ştii să te teleportezi sau cum?

înghesuindu-mă în cel mai plăcut mod cu putinţă, şi-a aşezat

mâinile pe blat, de-o parte şi de alta a mea. Căldura din spate m-a învăluit. Mi-a pufnit în ureche.

— Ai văzut că oamenii de ştiinţă au reuşit să teleporteze cu succes un atom?

Cu gura uscată, am clătinat din cap.

— Nu.

— Mda.

Şi-a ridicat o mână de pe blat şi mi-a dat părul într-o parte, lăsându-mi ceafa liberă.

A

— înainte să-ţi dai seama, o să ajungem să ne teleportăm oriunde în spaţiu.

Simţindu-i răsuflarea în ceafa, m-am înfierbântat imediat şi pulsul mi-a crescut.

— Dacă ai avea de ales între teleportare şi zbor, ce-ai alege?

— Ce întrebare ciudată, a râs el din nou, iar eu am zâmbit. M-aş teleporta, normal.

— Chiar asa? l-am întrebat si m-am cutremurat când i-am

7 7

simţit degetul plimbându-se de sus în jos pe gâtul meu. Dacă te teleportezi, poţi să ajungi să ai un braţ înfipt în cap. E ca şi cum ai alege o probabilitate de 99% să ai parte de o moarte oribilă, faţă de 1% şanse să mori.

— Nu suport să zbor, a mai spus şi şi-a mişcat degetul pe obrazul meu. O fac atunci când n-am de ales, dar cam atât.

Mi-am închis ochii.

— Mie-mi place să zbor.

— Nu eşti normală, a murmurat sărutându-mi gâtul, în locul

unde mi se simţea pulsul. încă mi-a rămas timp din pauza de masă, a spus prinzându-mi lobul urechii cu dinţii.

Am gâfâit, simţind şocul electric pe care mi l-a transmis.

— Şi vreau desert, a mai spus.

Replica suna a clişeu, dar mie mi s-a părut incredibil de excitantă.

— Numai la asta m-am gândit, a adăugat şi şi-a coborât mâna spre sânii mei.

Sfârcurile mele au reacţionat imediat când le-a mângâiat cu vârfurile degetelor.

— E al naibii de greu să mă mai pot concentra, fiindcă te doresc de mor.

M-a străbătut un fior fierbinte.

— Poftim?

începuse să mă muşte încet.

— Ar trebui să-ţi pară rău pentru ce-ai făcut. Am stat tare ca piatra toată noaptea.

— Probabil că de-asta ne-am oprit de câteva ori aşa de ciudat la semafor.

— Hm, i-auzi.

Mi-a prins vârful sfârcului cu degetul mare şi cel arătător şi fiorul de plăcere m-a străfulgerat, cu toate că aveam hainele pe mine.

— Roxy, te vreau.

— Sunt a ta, am şuierat înainte să mă gândesc mai bine, fiindcă suna a promisiune, ca o cheie care

descătuşa nişte părţi ascunse ale lui Reece.

S-a îndepărtat puţin şi mi-a ridicat marginea tricoului. Aerul rece m-a înfiorat şi mi-am răsucit faţa spre el. Avea chipul în penumbră, dar trăsăturile îi dezvăluiau intenţiile. Un alt fior m-a străfiilgerat când a atins nasturele de la blugi. Mi-am azvârlit sandalele din picioare şi mi-a tras pantalonii în jos.

S-a oprit şi mi-a sărutat locul acela dintre omoplaţi, apoi mi-a mângâiat picioarele, oprindu-se să-mi sărute apăsat locul de unde începe şira spinării.

— Reece, am şoptit.

— Da?

Şi mi-a cuprins mijlocul cu mâinile.

— Ce-ai de gând?

Vârfurile degetelor lui se jucau cu elasticul de la chiloţii mei

tanga şi-şi împingea şoldurile în mine. Ii simţeam perfect toată umflătura în spate.

— Cum se simte asta?

Fără să-mi mai aştepte răspunsul, şi-a strecurat o mână pe burta mea şi apoi pe sub chiloţii aproape inexistenţi. M-a cuprins cu mâna.

— In cazul în care ai nevoie de indicii, iată. Ai spus că eşti a mea. Mă comport ca atare.

Doamne Dumnezeule, exact aşa se comporta. A pătruns în mine cu un deget în punctul acela în care ştia că o să tresar şi a înaintat prin umezeala produsă. M-am cutremurat vizibil, iar el a început să-mi frece locul pe care credeam că numai devotatul meu vibrator îl cunoaşte. Cu degetul cel mare a început să traseze cu dibăcie cercuri în jurul unor terminaţii nervoase. M-am înfipt cu neruşinare în mâna lui, stăpânită de trăirile corpului, nu de raţiune.

In timp ce îşi mişca degetele, îi simţeam şoldurile

împungân- du-mă din spate.

— Aş putea să ejaculez numai văzându-te cum te mişti în mâna mea, mi-a spus.

I-am auzit vorbele si am crezut că iau foc. Toate senzaţiile astea

1 *9*

sexuale şi brutal de reale îmi erau complet noi. Mai aveam foarte puţin până să explodez, astfel că atunci când şi-a retras mâna, am scos un scâncet.

Am auzit apoi zgomotul produs de cureaua de la uniformă, care atinsese podeaua, şi zumzăitul fermoarului. Inima îmi bătea sălbatic.

— Grăbeşte-te, l-am rugat.

M-a sărutat pe umăr, cu mâna în jurul mijlocului meu.

— Iubire, dacă mă grăbesc mai mult de atât, am să termin înainte să intru în tine.

M-am aplecat să-mi dau jos chiloţii, dar m-a oprit.

— Lasă-i, mi-a poruncit. Şi pune-ţi mâinile pe blat. Ţine-le acolo.

Surprinsă şi excitată peste măsură, mi-am pus mâinile pe blat şi mi-am înăbuşit un geamăt. Oarecum îmi plăcea, bine, recunosc, îmi plăcea la nebunie când adopta tonul ăsta autoritar. Mi-a despărţit genunchii cu piciorul şi mi-a trasat o cărare de săruturi fierbinţi pe ceafa. Apoi m-a ridicat pe vârfuri, împingându-mă peste blat.

— Stai aşa, mi-a spus.

M-am cutremurat când am auzit ambalajul rupt. A urmat o pauză, după care mi-a apucat fundul şi a început să-l frământe. Am lăsat să-mi scape un strigăt când a dat într-o parte marginea subţire a chiloţilor.

7 *J

— Aş vrea să te poţi vedea în clipa asta. Eşti al naibii de frumoasă, Roxy.

Am închis ochii, lăsându-mă scăldată de fierbinţeala

cuvinte-

lor. Niciodată nu-1 crezusem mai mult decât atunci.

— Doamne, am gâfâit, simţindu-1 între picioare.

M-a cuprins din nou de mijloc şi m-a ridicat până când aproape că nu mai atingeam pământul.

Era incredibil de incitant să faci sex si totuşi să fii oarecum îmbrăcat, mă simţeam mult mai expusă decât atunci când eram goală. Cam asta-mi trecea prin cap până când l-am simţit apropiin- du-se din spate şi pătrunzându-mă un centimetru, după care s-a oprit.

Imediat după aceea şi-a izbit şoldurile de fundul meu, intrând puternic şi repede, avansând cât se putea de mult. Se mişca luân- du-şi din ce în ce mai mult avânt, facându-mă să ţip de plăcere.

— La naiba, eşti atât de strâmtă, mi-a spus lipindu-se de mine.. Nu te doare, nu?

— Nu. Nu mă doare. Deloc, i-am răspuns şi mi-am mişcat şoldurile ca nu cumva să rateze punctul erogen şi, când l-am auzit cum geme de plăcere, am mai facut-o o dată. Te rog, Reece, am nevoie, te rog, am bălmăjit.

— Nu, m-a refuzat şi s-a retras până când nu i-a rămas înăuntru decât vârful. Nu de asta ai nevoie.

— Ba da, exact de asta am nevoie.

Şi-a mişcat şoldurile cu putere, atingând exact locul potrivit.

— Ai nevoie de mine. Nu doar de penisul meu. De mine, tot.

Am vrut să neg cu disperare, dar vorbele mi-au pierit pe buze,

ca scrumul. M-a lipit din nou de el, forţându-mă să mă sprijin în braţe. Şi-a răsucit mâna în părul meu, obligându-mă să-mi întorc faţa într-o parte. M-a sărutat fierbinte, sălbatic, exact cât trebuia ca să îmi pierd minţile, şi ştia prea bine.

Nu m-am putut mişca; eram neclintită, întinsă pe blat, dar şi din cauza diferenţei de înălţime. Nici măcar atunci când a început să mă pătrundă din ce în ce mai adânc şi mai rapid, cu un ritm care mă facea să-mi depăşesc orice limită. Mi-a dat drumul la păr şi şi-a mutat mâna între picioarele mele.

— Asta e, m-a anunţat mişcându-şi degetele între coapsele mele, cu un ritm absolut copleşitor. Haide, iubire, termină acum, pentru mine.

Mişcările adânci, vorbele, degetele care se jucau cu mine, toate astea laolaltă m-au trimis în altă lume. Am urlat, m-am ridicat şi m-am lăsat pe spate cu degetele înfipte în părul lui moale. Orgasmul s-a revărsat în valuri tumultoase, unul după altul. Simţeam cum fiecare terminaţie nervoasă se activase brusc. Corpul îmi tremura puternic, reacţionând firesc la frumuseţea momentului.

— Doamne, te simt cum te cutremuri, mi-a şoptit el în ceafa. E al naibii de perfect. Eşti perfectă.

Nu mă simţeam perfectă, doar lipsită de oase. L-am lăsat să mă aşeze la loc pe blat şi degetele mi-au alunecat pe granit, dar m-am sprijinit pe coate şi mi-am întors privirea către el. Prin claia mea de păr, am reuşit să-i zăresc maxilarul încleştat şi chipul concentrat.

Reece era frumos.

— Nu mai pot să mă abţin, a spus cu vocea sugrumată.

Un fior mi-a biciuit spatele.

— N-o mai face, i-am spus.

M-a apucat de mijloc şi nu s-a mai abţinut. M-a împins cu şoldurile în blat, complet dezlănţuit. Am simţit cum mi se contactau toţi muşchii şi, înainte să-mi dau seama, toate replicile primului orgasm s-au unit şi au explodat în următorul. Unul care a scos din mine un ţipăt ascuţit.

Reece s-a prăbuşit peste mine într-o ultimă mişcare, apoi a ţipat răguşit Mi-am rezemat obrazul de blatul rece, unde am rămas gâfâind, cu ochii închişi. Mişcările s-au oprit treptat şi şi-a lipit buzele de colţul gurii mele.

— Ăsta-i cel mai bun desert din lume pe care l-am mâncat vreodată, a şoptit. Cred că ar trebui să devină obligatoriu, după fiecare masă.

— Hm, am murmurat, fiindcă doar atât mai eram în stare să fac.

— Deşi nii sunt convins că asta ar fi o idee bună, a zis sărutân-
f 7
du-mă pe obraz. Dacă o s-o ţinem tot aşa, n-o să mai poţi merge.

Adevărat.

Reece a ieşit din mine şi a aruncat prezervativul. Nu m-am mişcat până când şi-a tras chiloţii şi şi-a ridicat pantalonii. Extazul de după sex mă prefăcuse într-o masă gelatinoasă, aşa că m-a întors spre el şi m-a strâns puternic la piept.

M-a sărutat blând, cu un sărut incredibil de tandru. Mi-a dat părul la o parte din ochi şi şi m-a sărutat dulce pe sprâncene.

A*.

— Ar trebui să te odihneşti. In patul meu, nu pe canapeaua aia nenorocită. Mâine e o zi importantă.

— Da? l-am întrebat ridicându-mi ochii spre el.

Da, a spus cu trăsături îmblânzite, care mi-au mers la suflet şi m-au făcut să mă gândesc la lucruri nebuneşti, la cuvinte precum „pentru totdeauna". Mâine mergem să vorbim cu părinţii tăi.

1 *Douăzeci*

/vin nu ştiu ce motiv, nu mă gândisem până atunci că Reece avea să fie cu mine când voi vorbi cu ai mei. Nu ştiu de ce, probabil pentru simplul motiv că niciodată nu mă dusesem acasă să vorbesc ceva cu părinţii însoţită de un tip.

Mă rog, adusesem la un moment dat pe cineva la ai mei, dar fusese din greşeală. Aveam nouăsprezece ani şi fusesem la ei înainte de întâlnire, când mi-am dat seama că nu-mi luasem portofelul şi buletinul, le uitasem pe masa din bucătărie. Aşa că m-am întâlnit cu tipul acela, după care m-am întors la ai mei şi le-am
A
luat. îmi amintesc că s-au strâns cu toţii ca pentru un eveniment important, dar amărâtul nu a mai venit la a doua întâlnire cu mine.

Aveam dubii că pe Reece l-ar fi putut lua totuşi la întrebări. După cum îi ştiam eu pe părinţii mei, erau în stare să pună covorul roşu pentru el.

Mai întâi am trecut pe la mine pe acasă. Reece a insistat să intre el primul, aşa că l-am aşteptat în uşă, cât aruncat o privire înăuntru. S-a întors apoi la mine şi mi-a spus:

— Mi se pare că e totul în ordine. Ai nevoie de ajutor să-ţi mai aduni ce-ţi mai trebuie?

— Nu. Mulţumesc.

L-am lăsat pe Reece în living, iar eu m-am dus în dormitor. Nu mi-am putut reţine fiorul de spaimă de pe şira spinării când am privit

de jur împrejur. Ochii mi-au poposit asupra patului rămas

nefacut, asupra cuverturii pe care o azvârlisem în graba mea de a fugi şi care rămăsese aşa cum o lăsasem.

M-am apucat îndurerată să-mi strâng haine şi produse cosmetice pentru vreo săptămână şi ceva. Mi-am şters o lacrimă care mi se cuibărise în colţul ochiului. Acela ar fi trebuit să fie locul meu, în care să mă simt confortabil şi în siguranţă, nu unul care să-mi provoace frică şi paranoia.

Am ieşit din baie şi l-am găsit pe Reece pe marginea patului. Mi-a aruncat o privire şi s-a ridicat uşor.

— Eşti bine?

— Sigur, am spus, dar m-a dat imediat de gol vocea.

îndoiala a pus stăpânire pe chipul lui frumos. Fără să-mi spună
o vorbă, m-a lăsat să-mi pun trusa de cosmetice în geanta de voiaj, peste haine. Străduindu-mă să-i zâmbesc, am tras fermoarul genţii.

— Gata, asta ar trebui să fie tot.

Şi-a plecat capul.

— Mai ştii ce ţi-am spus?

— Mi-ai spus o mulţime de lucruri. Nu sunt mereu atentă la ce vorbeşti, l-am tachinat.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— E normal să nu te simţi bine în clipa asta.

— Ce-ţi mai place să pătrunzi în mintea oamenilor! Sigur ţi-ai ales meseria potrivită?

— Nu mă lua peste picior, că acum îţi trag două la fiind, a spus cu ochii de culoarea cobaltului. De fapt, asta chiar cred că e o idee fantastică.

Da, era. Mă întrebam dacă mi-ar fi poruncit să stau nemişcată şi când mi-ar trage două la fiind. Şi brusc, m-am simţit surescitată.

A înaintat cu un geamăt şi m-a mângâiat pe obraz.

— Te citesc ca pe o carte deschisă, a spus pe un ton scăzut, răguşit. Ţi-ar plăcea să încerci.

Am închis ochii, ameţită de timbrul gros al vocii lui.

— Poate.

— Nu există poate. Ţi-ar plăcea. Aşa cum ţi-a plăcut şi în bucătărie.

— Cât e ceasul? l-am întrebat. Cred că avem timp să testăm teoria asta înainte să ajungem acasă la părinţii mei.

Reece şi-a lăsat capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs.

— Iubire, de fiecare dată când am fost în tine s-a petrecut totul mult prea repede. Data viitoare când te dezbrac vreau să avem destul timp la dispoziţie.

Ah, asta chiar că mi-a atins toate părţile femeieşti.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat scurt, apoi mi-a apucat geanta. Oftând, m-am îndreptat şi eu spre ieşire, oprindu-mă să-mi iau laptopul din living. Am ieşit, fără să mai vreau să privesc în urmă.

— Ştii cumva dacă Colton a dat de tipul acela care ar putea să-mi instaleze sistemul de alarmă? l-am întrebat încuind usa în

9

urma noastră.

— Cum? Gata, te-ai si săturat să stai cu mine?

* *i*

Am zâmbit când i-am auzit ironia din glas.

— Da.

— Inima. Mi-ai frânt-o, să ştii.

7 *i*

M-a aşteptat să cobor de pe verandă, apoi a luat-o spre locul unde parcase.

— Nu ştiu, dar o să verific azi, să vedem ce veşti sunt şi despre telefon. Celălalt pe care îl ai funcţionează bine, da?

— Da.

Reece mi-a deschis portiera şi mi-a luat bagajele, pe care le-a

aşezat apoi frumos, în spatele scaunelor. înainte să se îndepărteze mi-a aranjat ochelarii pe nas şi s-a aplecat şi m-a sărutat apăsat pe obraz. Pe de-o parte, îmi venea să chicotesc ca o fetişcană, fiindcă mi se părea extraordinar de drăguţ să fii pupată pe obraz. M-am abţinut cu greu, iar el s-a retras şi s-a aşezat pe scaunul şoferului.

M-am întors să verific dacă totul era în regulă pe bancheta din spate şi am înţepenit. Nu-mi venea să cred că era adevărat ceea ce

vedeam. M-am uitat mai bine şi am îngheţat. In spatele scaunelor, împachetate cu mare grijă, aveam şevaletul, nişte pânze albe şi vopselurile. Cu ochii pironiţi asupra lor, am simţit că nu mă mai puteam mişca. Nici măcar nu-1 auzisem când intrase şi ieşise din casă, darămite în studio, dar el...îmi împachetase vopselurile!

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că se aşezase deja la volan. Mă privea cu o expresie ciudată, probabil pentru că arătam ca o nebună.

— Ce e? m-a întrebat.

— Te-ai gândit să-mi iei şevaletul şi acuarelele, am şoptit.

S-a uitat în spate şi pe urmă la mine.

— Da. M-am gândit că ai vrea să le ai cu tine. Am loc destul pentru ele în dormitorul de oaspeţi.

M-am gândit la ce-mi spusese cu o seară în urmă, la faptul că aveam nevoie de el si am simtit cum mi se accelera respiraţia. Nici

? y * r ?

măcar nu ştiam de ce mă gândisem la asta, dar dacă aveam nevoie de el, însemna că iar simţeam ceva puternic pentru el, adică dacă ar fi fost să-l pierd, m-aş fi prăbuşit pur şi simplu. Şi toate astea la un loc mă făceau să simt că înnebuneam.

Şi totuşi, bărbatul ăsta îmi împachetase vopselurile.

Am rămas buimacă în afara camionetei, privindu-1 ca o toantă, până când a deschis gura şi mi s-a adresat:

— Iubire, vrei să te urci sau nu în maşină?

Am apucat portiera, simţind cum inima era pe punctul să-mi explodeze de la o chestie care pentru el nu părea mare lucru, dar pentru mine era enorm.

A izbucnit în hohotul lui de râs liniştit şi profund.

— Roxy?

— Mă urc acum, i-am spus.

După o clipă, şi-a arcuit sprâncenele a mirare.

— Anul ăsta, da?

— Imediat, i-am răspuns roşie în obraji, dându-mi seama de cât de aiurea arătam. Nu vreau să-mi rup vreun picior urcându-mă în
monstrul ăsta. Am nevoie de o scară să mă cocoţ aici.

Reece a continuat să râdă, iar eu m-am strâmbat la el. Intr-un târziu, am încetat să mă mai comport prosteşte şi am urcat în maşină. Când îmi puneam centura, m-a întrebat:

— Cine-i ăsta?

M-am uitat pe geam şi l-am văzut pe Kip traversând în goană veranda clădirii victoriene.

— Ah, e Kip. Nu mai ştiu care e numele de familie, dar e tipul care s-a mutat de curând deasupra mea.

— Aha.

Kip şi-a ridicat ochii, iar eu i-am făcut semn veselă, cu mâna, dar mi-a răspuns cu mai puţin entuziasm.

Mi-am tras centura astfel încât să nu mă sugrume şi l-am privit pe Reece, care tocmai pornise maşina. A verificat oglinda retrovizoare, după care s-a uitat la mine. Mi-a făcut cu ochiul. Mi-am îngustat privirea spre el. A râs şi am strâmbat din buze. Era ceva extrem de contagios în felul în care zâmbea şi râdea. Mi-am lăsat capul pe tetieră. Avea ceva cu totul special.

Ai nevoie de mine.

Cuvintele îmi pluteau prin minte şi, chiar dacă încercam să le ignor, nu mă simţeam ofensată şi nici nu le luam drept un simbol al faptului că aş fi fost slabă, că aş fi fost o femeie care avea neapă- rat nevoie de un bărbat sau chestii de-astea. însemnau mult mai mult decât atât, ceva ce nu credeam că eram în stare să procesez încă.

— Mulţumesc, i-am spus.

Mi-a aruncat o privire.

— Pentru ce? Pentru orgasmele de aseară?

Am pufnit în râs.

— Păi, mda, bine, mersi şi pentru ele, dar nu la asta mă refeream. Mulţumesc pentru pânze. Ai fost extrem de atent şi de grijuliu.

— Asa sunt eu. Domnul Amabil.

Am clătinat din cap şi mi-am fixat ochelarii, care începuseră să-mi alunece pe nas.

— La fel de bine eşti şi Domnul Arogant.

— Se zice multilateral dezvoltat.

Am pufnit zgomotos şi lipsită de delicateţe.

— Sigur, spune-ţi în continuare asta.

Când am ajuns acasă la părinţii mei uitasem deja motivul pentru care ne aflam acolo. Mă distraseră la maximum micile insulte şi vorbele pe care ni le adresaserăm pe drum, dar când am parcat în spatele Volkswagenului fratelui meu, am simţit că-mi venea să mă bag sub scaunul pe care stăteam. Desigur că ai mei n-aveau cum să fie singuri. Doar legile lui Murphy funcţionau de minune, ca de obicei.

Reece a rânjit şi m-a privit.

— Vrei să facem un pariu?

— Că la sfârşitul vizitei o să-mi doresc să mă arunc sub rotile trenului? am spus desfacându-mi centura.

A izbucnit în râs şi pielea din jurul ochilor i s-a încreţit.

— Nu. Că mama ta o să mă primească în sânul familiei până la sfârşitul vizitei.

— Doamne, am gemut clătinând din cap. Nu fac pariu, fiindcă sunt sigură că aşa o să facă. O să înceapă deja sa croşeteze botoşei pentru un bebeluş inexistent.

A râs din nou, ceea ce-1 facea minunat din toate punctele de vedere. Majoritatea tipilor ar fi încălcat o mulţime de reguli numai să scape de o mamă obsedată de căsătorie şi de nepoţi. Totuşi, nu i-am spus asta.

Cu un oftat, m-am silit să ies din camionetă. Nici măcar nu ajunseserăm la pietrişul de pe alee, că uşa de la intrare s-a deschis dintr-o smucitură şi mama a ţâşnit, privind cu ochii măriţi când la mine, când la Reece.

Mi-am înghiţit o înjurătură.

Mama s-a oprit la marginea terasei, lipindu-şi palmele. Literalmente. Bătea din palme.

— Scumpa mamei, mi-a spus zâmbind aşa de larg, că am crezut că o să i se despice faţa în două. Ai de gând să o faci mândră pe mama ta?

— Ah, Doamne, am bombănit.

Reece a râs în barbă, m-a depăşit şi a urcat pe trepte. înainte să poată spune sau face ceva, mama l-a cuprins într-o îmbrăţişare care ştiam că doare şi te ameţeşte. Atunci când mama îşi pierdea controlul de bucurie te storcea literalmente şi te clătina dintr-o parte în alta.

— Mamă, am încercat s-o opresc, nu cred că Reece mai poate să respire.

— Şşşt, mi-a răspuns. Nu am aşa de des ocazia să strâng în braţe un tânăr frumos care nu-mi e băiat.

— Ah, Doamne Dumnezeule, am mormăit.

Hohotele lui Reece n-au ajutat nici ele, dar după ce a izbutit într-un final să se elibereze, s-a uitat la mine peste umăr şi mi-a făcut cu ochiul. L-am săgetat cu privirea de îndată ce am urcat treptele, dar a vorbit înaintea mea:

— Am senzaţia că fata mea o să mă facă mândru.

Am rămas cu gura căscată.

— Fata ta? Ah! a spus mama şi şi-a acoperit obrajii cu palmele, strigându-1 pe tata. Sunt cele mai bune veşti pe

care le-am auzit toată...

— Mamă! am strigat, pregătită să-i pun la punct pe amândoi. Nu de-asta am venit aici şi...

— Nu-mi strica bucuria* a zis şi s-a întors cu spatele la mine, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Tata apăruse între timp la uşa de la intrare, cu sprâncenele ridicate a mirare.

—Wit, n-o să-ţi vină să crezi! Reece i-a spus fetei noastre „fata mea !

— Bun atunci, a rostit şi tata, încuviinţând spre Reece. Era şi timpul, fiule.

L-am depăşit pe Reece şi i-am înfipt un cot în abdomen, cu blândeţe şi tărie totodată. A gemut, ceea ce mi-a dat o brumă de
satisfacţie.
)

Mama mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi, se foia de colo colo, aproape dărâmând crizantemele mov şi portocalii. La un moment dat, s-a oprit şi s-a rotit către Reece.

— Trebuie s-o sun pe mama ta.Trebuie să...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mi-am ridicat exasperată mâinile. A intrat cineva la mine în apartament la miezul nopţii şi mi-a făcut o poză în timp ce dormeam şi probabil că da, e cineva care mă urmăreşte. De-asta sunt aici!

j

Părinţii mei au rămas cu privirile pironite asupra mea.

— Frumos mod să le dai o asemenea veste, a remarcat Reece sec, vorbind în barbă.

Tata s-a întors spre mine, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

— Poftim?

îmi venea să mă arunc pe jos şi să mă tăvălesc, ca un

copil răzgâiat

Reece mi-a pus mâna pe spate.

— Ce-ar fi să intrăm în casă şi să vorbim? O să vă povestim ce s-a întâmplat.

Şi asta am şi făcut. Doar că înainte să apucăm să povestim, Gordon şi nevastă-sa, care făceau chiftele în bucătărie, au presupus că eu şi Reece urma să ne mutăm împreună a doua zi, să ne căsătorim peste o săptămână şi să facem un copil înainte să nască Megan.

Megan stătea la masa din stejar, iar frate-meu lângă insula din mijlocul bucătăriei. Nu aveam nici cea mai mică idee cum de puteau să lucreze aşa. Gordon avea carnea. Megan avea ouăle şi pâinea. Si între masă si insulă erau vreo trei metri. Mă durea mintea

i *y*

când încercam să-mi dau seama cum făceau chiftelele.

Frate-meu era scund şi îndesat, ca tata, şi moştenise şi vederea slabă de la mama. Şi totuşi, ochelarii lui cu rame din sârmă păreau să nu-i alunece niciodată pe nas, ca mie. Gordon mi-a zâmbit într-un fel care mi-a dat de înţeles că avea de gând să spună ceva ca să mă pună într-o lumină nepotrivită.

— Ştii că s-a îndrăgostit de tine de când avea cincisprezece ani?

— Iubitule, a încercat Megan să-l oprească clătinând dezaprobator din cap.

— Reece i-a zâmbit.Da, ştiu.

— Toată lumea ştia, a continuat Gordon. Sunt sigur că şi-a făcut un desen cu tine pe peretele din dormitor şi tata a trebuit pe urmă să vopsească...

— Gordon! Taci din gură odată! am ţipat eu la el.

Tata a intrat în bucătărie.

— Da, Gordon, taci din gură. Cineva se joacă cu viaţa surorii tale mai mici.

Ridicându-şi imediat mâinile pline de carne tocată din castron, Gordon a devenit serios într-o fracţiune de secundă.

— Cum?

M-am prăbuşit pe un scaun, la masă, vizavi de Megan, gân- dindu-mă că ar fi fost indicat să stau jos. Le-am povestit totul, când eu, când Reece, pe rând. Mă rog, aproape tot. Am trecut peste chiloţii din maşina de spălat vase, fiindcă nu era cazul să le împărtăşesc asta, şi peste partidele de sex sălbatic, din motive lesne de înţeles.

După cum era de aşteptat, mama şi-a ieşit din minţi şi pe urmă s-a înfuriat, rău de tot.

— Cum de-şi permite cineva să-i facă asta fetei mele? a strigat ea bubuind cu pumnul în masă şi clătinând castroanele cu mâncare.

S-a întors spre Gordon.

— Mai ai puşca aia de vânătoare? Ia stai, a zis privindu-1 pe Reece. Astupă-ţi urechile, băiete. Am de gând să sugerez să fie încălcate nişte legi.

Reece şi-a ţinut gura închisă.

— Mamă, am încercat să protestez.

Am fost ignorată.

— Mai ai puşca, da? Du-te la ea acasă şi stai o noapte, iar dacă vine cineva la usă, să-l...

— Doamna Arks, nu cred că e o idee bună. Cred că Gordon ar prefera să fie acasă atunci când o să i se nască primul copil, a intervenit Reece înţelept. Roxy este acum în siguranţă şi asta e tot ce contează deocamdată.

— Ce contează e ca voi să-l prindeţi pe nemernicul ăla, a spus tata, cu braţele încrucişate la piept.

Reece le-a explicat că totul era cât se putea de bine investigat, că telefonul îmi fusese dus la verificat de amprente. Că urma să-mi instalez un sistem de alarmă în apartament. Şi că locuiam la el acasă până se termina totul.

A durat ceva să-i calmăm pe toţi. Nu îi acuzam pentru felul în care reacţionaseră. Mă iubeau şi-şi faceau griji pentru mine. Nu voiam să-i ştiu speriaţi şi nici eu nu voiam să-mi mai fie frică de un nenorocit fără nume şi chip.

După aproape o oră aerul s-a umplut cu miros de carne şi de usturoi şi mama ne-a invitat pe toţi să mâncăm împreună meniul săptămânal de spaghete. L-am privit pe Reece, a încuviinţat şi iar am simţit mişcarea aia tembelă în stomac, ca şi cum un stol de fluturi şi-ar fi luat zborul. M-am ridicat s-o ajut pe mama să pună masa si mi-am dat seama că uitasem de cineva.

— Unde-i Thomas? am întrebat aşezând teancul de farfurii pe masă.

Tata a scos o bere din frigider.

— Ei, a plecat la un prieten, îi ridică osanale lui Satan sau naiba ştie ce-o face acolo.

Am ridicat puţin din sprâncene, dar i-am întâlnit privirea lui Megan. Surâzând, şi-a lăsat bărbia în jos.

— Păi, sună distractiv.

— Aşa e, s-a arătat Reece de acord din locul unde stătea. Nimic nu se compară cu o veneraţie satanică

făcută duminica, a adăugat el râzând.

Mama l-a lovit pe tata pe braţ.

— Termină, Thomas e cu iubita lui. S-au întâlnit să înveţe.

Gordon a pufnit pe nas.

— Vedeţi ce mi-aţi făcut? a spus ea ridicându-şi mâinile vârâte în mănuşile de bucătărie. Am uitat să aduc pâinea cu usturoi.

A scos farfuria şi s-a grăbit să ajungă la mine, iar pâinea s-a mişcat îngrijorător pe hârtia de copt.

— Ah! Aproape că uitam să-ţi spun, fiindcă n-am ajuns ieri la tine, ceea ce se pare că a fost benefic, altminteri acum aş fi fost Dog, vânătorul de recompense[13].

Tata a oftat.

Nu m-am putut abţine şi am chicotit, lângă Reece.

— Mi te şi imaginez purtând coamă.

— Aş arăta foarte bine cu ea, mi-a răspuns punând pâinea într-un coş. M-am întâlnit cu domnişoara Sponsito. O mai ţii minte? E muzeograf undeva în oraş.

Ah, nu. Mi-am ridicat paharul.

— Da, o ţin minte.

Gordon a adus un castron imens de sos de paste, iar mama m-a împuns cu privirea.

— Mai ştii si că i-am arătat câteva dintre tablourile tale?

— Cum aş putea să uit? am spus privindu-mi ceaiul şi dorindu-mi în secret să fi fost alcool.

Sau poate chiar nişte metamfetamină, în clipa aia. Ia stai! Dacă ar fi fost alcool amestecat cu metamfetamină? Ar fi trebuit să-l întreb pe Reece. Dar nu acum, fiindcă mă fixa cu privirea, văzând cum tata îi punea în farfurie un morman imens de paste.

13 Referire la emisiunea de tip reality show cu acelaşi nume (n. tr.)

Am luat loc cu toţii la masă, numai mama era ca un pit bull.

— Să ştii că e în continuare la fel de interesată.

— Aha, am murmurat luând cea mai mare chiftea pe care am găsit-o. Faci cele mai bune chiftele din lume, i-am spus lui Gordon. Ţi-am mai spus asta până acum?

Gordon mi-a zâmbit.

— Interesată de ce anume? a întrebat Reece.

— De nimic, i-am răspuns eu imediat.

Mama mi-a aruncat o privire dojenitoare.

— I-am arătat domnişoarei Sponsito câteva dintre tablourile lui Roxy, cu câteva luni în urmă. Şi o interesează să-i comande câteva piese. Ştii şi tu despre ce-i vorba, mi-a spus privindu-mă. Ai primi bani făcând ceva ce-ţi place. O idee trăsnet! Numai că Roxy nu s-a apucat încă de ele.

M-am strâmbat şi mi-am învârtit spaghetele pe furculiţă, după care aproape că am ţipat când am simţit o mână care mi-a aterizat pe coapsă. L-am privit pe Reece foarte uimită. Deja îşi îngustase ochii spre mine.

— De ce nu le-ai făcut?

Bună întrebare. Nu era uşor de răspuns. Am ridicat din umeri.

— Nu-am avut timp. Simt că ar trebui să... să-i dau ceva nou,
ceva minunat.

— De-asta ar trebui să renunţi la cursurile alea inutile, a comen-
tat tata împungând pastele.

— Tata, încerc doar să-mi termin studiile. Oare nu asta îşi doreşte fiecare părinte pentru copilul lui? I-am întrebat.

— Părinţii nu vor decât să-şi ştie copiii fericiţi, m-a corectat el. Şi tu n-ai să fii mai fericită cu nu-ş ce diplomă de grafician.

Am tras adânc aer în piept.

— Sunt fericită.

Nimeni nu părea să mă creadă şi, fir-ar să fie, era foarte greu să suport asta. Voiam să le strig în faţă că eram fericită... pe cât de fericită puteam să fiu în clipa aia. Adică, pe bune, tocmai descoperisem că un nebun îmi facea poze în somn, că Henry ieşise din închisoare şi se plimba în deplină libertate, în vreme ce Charlie... Charlie nu avea să mai mănânce vreodată.

Brusc, mi-am pierdut apetitul.

Reece mă privea îndeaproape, cu prea multă atenţie, de fapt. —Toate tablourile pe care le-am văzut eu sunt minunate, mi-a spus.

— Asta-i adevărul, l-a completat Megan zâmbind. Ne-ai făcut tabloul acela pentru camera bebeluşului. Il mai ştii, pe acela cu ursuleţ? De fiecare dată când intru acolo, sunt uimită de cât de real arată.

Mersi, am murmurat stânjenită.M-am uitat la Reece şi am observat cum i se puseseră rotiţele în mişcare. Ca să fiu sinceră, aş fi preferat să discutăm despre individul care mă urmărea şi despre chiloţii din maşina de spălat vase.

Dar cum era vorba despre familia mea, întrunirea a devenit şi mai ciudată către terminarea cinei.

— Ce mai face tatăl tău? l-a întrebat tata pe Reece.

Am înţepenit şi mi-am întors privirea spre el. Tata nu prea ţinea minte anumite chestii.

— E bine. A ajuns la divorţul numărul Cinci Sute, i-a răspuns Reece cu nonşalantă.

Ştiam însă că era apăsat de infidelităţile şi de minciunile tatălui său. Totuşi, nu erau un motiv pentru ca Reece să rupă legăturile cu el. Dacă ar fi fost, n-ar fi trecut niciodată peste faptul că îl minţisem. Era totuşi o chestie care îl deranja teribil.

— Cam aceleaşi lucruri, de fapt.

Tata şi-a dres glasul:

— Sper ca foarte curând să-şi găsească şi tatăl tău fericirea. Toată lumea merită asta.

Oare? De asta nu eram foarte convinsă, dar ai mei erau genul de oameni care îmbrăţişau copacii. Am rămas singură cu mama şi am ajutat-o să strângă masa, cât timp Reece dispăruse cu tata, cu frate-meu şi cu Megan în casă. Abia atunci mi-am dat seama de cât de mult visa să fie bunică.

— Va opriţi pe la mama lui Reece în drum spre casă? m-a întrebat ea umplând maşina de spălat de vase.

Poftim? Dacă ne opream? Nici măcar nu-mi trecuse prin cap asa ceva. Nu eram convinsă că mai eram în stare în aceeaşi zi si de

runda a doua.

— Nu ştiu.

A luat farfuriile pe care i le dădeam după ce le clăteam cu apă. A mai trecut un moment, după care m-a întrebat:

— Ce se întâmplă, de fapt, cu voi doi? Şi nu-mi spune că nu ştii. Ultima dată când am discutat noi două despre stadiul relaţiilor tale, Reece nu era în cărţi. Şi deodată este.

Am deschis gura să-i răspund. Dar mama a continuat:

— Ştiu că frate-tău te-a luat peste picior azi, mi-a spus întor- cându-se spre mine şi privindu-mă drept în ochi. Dar, scumpa mea, toată lumea ştie că îl iubeai...

7 7

— Am început între timp să ieşim, am întrerupt-o înainte să aibă sansă de a termina. Bine? Cred că asta facem. Nu e nimic

i

serios. Bine? Nu mai am cincisprezece ani.

M-a privit cu sprânceana ridicată.

Şi nici nu-1 mai desenam pe perete. îi pictam faţa. Ah! M-am îndepărtat de mama, am luat restul de tacâmuri, pe care le-am aşezat separat, fiecare în cutiuţa lui din maşina de spălat.

— Scumpa mea, mi-a spus mama atingându-mi braţul. îmi fac griji pentru tine.

M-am îndreptat, m-am rezemat de chiuvetă şi am vorbit pe un ton scăzut:

— Din cauza lui Reece?

Mi-a zâmbit, dar am simţit că mă durea sufletul, fiindcă era un zâmbet foarte trist.

— Da, fiindcă ştiu de câţi ani nutreşti pentru el sentimentele astea puternice şi iată-1, e aici, cu tine. Băiatul ăsta e aici şi tu te porţi de parcă n-ar fi nimic?

— Mamă...

Mi-a pus mâna la gură, să nu mai continui.

— Şi uite, tot n-ai de gând să încerci treaba cu muzeul. Iar acum îţi mai intră şi un nebun în apartament?! Asta chiar n-are nimic de-a face cu primele două şi nici cu ce îţi voi spune mai departe. A venit momentul să-ţi deschizi sufletul în faţa Domnului.

Ah, nu.

— Doar fiindcă Charlie a rămas înţepenit în patul acela, nu înseamnă că tu nu trebuie să-ţi trăieşti viaţa din plin.

M-am tras câţiva paşi înapoi, ca şi cum m-ar fi plesnit.

— Poftim?

— Draga mamei, şi eu şi tatăl tău ştim că porţi de atâţia ani povara vinei şi că...

— Roxy? m-a strigat Reece intrând în bucătărie, cu tata şi frate-meu în urmă.

Văzându-le mutrele, am simţit imediat un gol în stomac.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Trebuie să mergem la tine acasă, mi-a spus Reece şi a trecut pe lângă mine, fără să mă slăbească din priviri. Ţi-a spart cineva apartamentul.

Uouazecî si unu

/

Eram deja în drum spre casă şi tot nu-mi venea să cred că era adevărat. Tocmai fuseserăm acolo în urmă cu câteva ore. Cum să intre cineva până la lăsarea nopţii? Bine, ştiu că n-ar fi durat aşa mult să intre, dar... Nu-mi venea să cred, mai ales după tot ce se întâmplase.

Tata şi frate-meu erau în urma noastră şi, când am ajuns, am fost întâmpinaţi de o maşină de poliţie parcată în faţa clădirii victoriene. Tot acolo era şi Mustangul roşu, deja cunoscut.

— Roxy! a strigat Reece la mine, dând cu spatele spre locul de parcare.

Dar eu deschisesem deja portiera, sărisem din camionetă şi urcam treptele spre verandă, auzindu-i bombănelile în urmă. L-am văzut pe Kip, care era acolo împreună cu logodnica lui James, dar nu mă puteam concentra decât asupra unei singure persoane.

Henry Williams era în dreptul scărilor şi vorbea cu un ofiţer. S-a întors spre mine când m-a văzut apropiindu-mă, cu ochii mari.

— Roxy...

—Tu ai fost! Nu-i aşa? Tu ai fost la mine acasă când dormeam şi acum te-ai întors să dai şi o spargere, nu? l-am întrebat cu pumnii strânsi.

f

Dintr-odată, mi se părea că totul începea să capete sens. Ce mi se întâmpla mie nu avea nimic de-a face cu ce păţiseră acele sărmane fete. Mie nu mi se întâmplase nimic ciudat până când nu

ieşise Henry din închisoare

— .Cum faci să intri la mine în casă, ia spune?

A clătinat din cap, s-a tras câţiva paşi în spate şi a început să-şi mute privirea de la mine la ofiţerul de poliţie.

— Iţi jur că n-am nicio legătură cu asta. Nu eu ţi-am spart apartamentul. Nici măcar nu ştiu ce...

— Eşti un nemernic psihopat, asta eşti, am urlat dezlănţuită. Ce mama naibii ai? De ce...?

— Hei, stop, am auzit şi am simţit un braţ înconjurându-mi mijlocul şi-n următoarea secundă eram cu faţa la stradă, iar tata şi frate-meu tocmai treceau pe lângă mine.

Reece mi-a şoptit la ureche:

— Roxy, trebuie să te linişteşti. Nu ştim dacă el...

— Păi, cine altcineva ar fi putut s-o facă? am strigat, încercând să-i mai vâr o dată cotul în abdomen.

Nu puteam să fac faţă situaţiei dacă Reece îl apăra. Pentru mine totul devenise clar. M-am răsucit până când am ajuns din nou cu faţa spre Henry.

— Din ce alt motiv ai putea să fii aici?

— Am venit să vorbesc cu tine, dar când am ciocănit la uşa de la intrare, s-a deschis singură şi am văzut dezastrul din casă. Şi atunci am sunat la poliţie.

— Ah, vorbeşti numai tâmpenii, am urlat.

— Roxy, m-a avertizat Reece blând.

— Aşa este, el ne-a sunat, a confirmat ofiţerul. Şi pretinde că nu a intrat în casă. Am mai vorbit şi cu domnul de pe verandă. Nu a auzit nimic suspicios, dar era deja plecat de câteva ore de acasă.

Abia atunci mi-am dat seama că tata şi Gordon fuseseră deja în casă şi acum ieşeau. Tata cobora treptele cu obrajii înroşiţi de furie.

— Nu vreau să vadă asta.

Normal că trebuia să văd.

— Lasă-mă să trec.

Când am văzut că nu voia, am simţit că mai aveam

puţin şi-mi roteam capul ca-n *Exorcistul*.

— Reece, lasă-mă să trec. Acum. Vorbesc serios.

— Ascultă-mă, draga mea, lasă-ne pe noi şi pe Reece să ne ocupăm de asta, a încercat tata să mă convingă cu mâinile în şold. Gordon o să te ducă la noi acasă sau la Reece, dar nu e cazul să vezi ce e acolo. Nu acum.

— Nu vreau decât să-mi dai drumul şi să văd ce s-a întâmplat la mine acasă, am spus încercând să-mi păstrez controlul. Nu mai am cincisprezece ani. Sunt un adult, la naiba! Serios!

Tata şi-a întors privirea în altă parte, cu degetele încleştate în păr. După care s-a întors spre Gordon, care părea la fel de furios ca mine, şi i-a spus ceva atât de încet, încât să nu-1 aud.

— N-o să loveşti pe nimeni, da? m-a întrebat Reece. Dacă-ţi dau drumul.

Henry şi-a fixat privirea în pământ, iar eu am rânjit.

— Numai dacă nu-mi dai drumul.

— Poartă-te frumos, mi-a poruncit înainte să mă elibereze din strânsoare.

M-am smucit, l-am ocolit pe tata, am evitat mâna fratelui meu şi-am urcat treptele în goană.

— Poate c-ar fi bine să aştepţi puţin, mi-a sugerat Kip din faţa uşii familiei Silver.

A înaintat spre mine, dar s-a oprit când l-a văzut pe Reece în urma mea.

Am intrat în casă şi am înţepenit imediat. Am avut senzaţia că ochii îmi jucau feste. N-avea cum să fie aceea casa mea. N-avea cum să existe atâţia poliţişti înăuntru făcând poze şi căutând amprente. Televizorul fusese trântit pe podea şi avea ecranul făcut praf. Comoda TV şi măsuţa de cafea, ambele pictate de mine, arătau ca şi cum s-ar fi întâlnit cu Hulk, care le lovise până când le rupsese picioarele. Iar fotoliul şi canapeaua erau

răsturnate. De unde stăteam, vedeam că mobila din bucătărie scăpase întreagă, dar că fusese si ea răsturnată.
j

Inima mi-o luase razna de nervi. Cu mâinile încleştate, m-am îndreptat spre hol. Dormitorul era vraişte, pilota şi cearşafurile rupte şi azvârlite pe podea. Toate sticlele mele cu parfum şi cosmeticele aruncate în toate părţile.

M-am răsucit pe călcâie, aproape răsturnându-1 pe Reece. Mă

căuta, dar l-am evitat si am intrat în studio. Iar acolo mi s-a frânt
7 ?

inima.

— Doamne sfinte, am şoptit apăsându-mi palma pe piept, cu privirea înmărmurită.

Slavă Domnului că-mi luase Reece pânzele şi vopselurile, fiindcă tot ce avusesem vreodată în camera aceea fusese distrus complet. Toate tablourile făcute, chiar şi cele cu Reece pe care le ascunsesem în debara, toate fuseseră rupte în bucăţele greu de recunoscut. Ca şi cum toată furia ar fi explodat acolo, în camera aia.

M-am cutremurat.

— Sunt... toate lucrurile mele.

— îmi pare rău, mi-a spus Reece venind în spatele meu.

M-a strâns în braţe
i

— Aş vrea să-ţi spun ceva care să te facă să te simţi

mai bine. Pe de-o parte, voiam să mă smulg din

îmbrăţişare şi să încep să

lovesc cu picioarele.

— Nu înţeleg.

M-a strâns şi mai tare şi câteva clipe a făcut doar asta... dar m-a ajutat mai mult decât mi-aş fi închipuit c-ar fi fost posibil. M-am gândit apoi la cine mă aştepta afară.

— Trebuie să fi fost Henry, nu se poate altfel.

Furia reieşea la suprafaţă, înlăturând groaza şi

amorţeala provocate de faptul că-mi vedeam toate lucrurile distruse. M-am întors în braţele lui şi i-am întâlnit privirea.

— Trebuie să fie el. Cine altcineva?

Şi-a umezit buza de jos.

— Roxy...

— Chiar ai de gând să-i iei apărarea? Pe bune? Vreau să spun că nimic din toate astea nu s-au petrecut până când nu a binevoit el să apară. După care se nimereşte la mine la uşă, complet nevinovat, bate şi ce să vezi, o găseşte deschisă? Serios, chiar aşa?

Reece şi-a lăsat braţele pe lângă corp

— Chiar nu cred că el e vinovatul.

Am clătinat din cap şi m-am îndepărtat de el.

— Dar e evident.

— **De ce să-ţi spargă apartamentul şi pe urmă să cheme poliţia?**
mi-a zis cu o voce plată, răbdătoare.

— Cum de ce, fiindcă e un sociopat, nu?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Iubire, omul ăsta a făcut nişte alegeri de rahat în adolescenţă, dar a plătit pentru ele — şi încă plăteşte — şi nu sunt câtuşi de puţin de acord că vine aici neanunţat, dar asta nu-1 face deloc un sociopat.

Am rămas cu gura căscată.

— Tu vorbeşti serios, chiar îl aperi?

— Nu. E un idiot. Dar nu e sociopat.

Neîncrederea m-a cutremurat.

— Reece nu caută să apere ce-a făcut Henry acum şase ani, draga mea, a spus şi tata apărând în cadrul uşii. Nu vrea decât să-ţi explice că n-are niciun sens ce spui, ca Henry să fi făcut asta şi pe urmă să cheme poliţia.

Mi-am ridicat mâinile în aer.

— Dar a avut vreun sens atunci când a aruncat piatra şi aproape că l-a omorât pe Charlie?

— Iubire, asta n-are nicio legătură cu Charlie.

Eram pe punctul să scot flăcări pe nas.

— Dar de unde ştii? Poate că...

— Am vorbit cu el, a continuat Reece.

Am rămas cu gura căscată.

— Am vorbit îndelung cu el.

— Poftim? am şoptit.

Reece l-a privit pe tata, apoi şi-a oprit ochii asupra mea. S-a apropiat. Curajos bărbat, căci eram convinsă că expresia feţei mele îi spunea deja că mă pregăteam să-l tai pe din două.

— După ce a încercat prima oară să te contacteze, am vorbit cu el să mă asigur că nu vrea să-ţi facă niciun rău.

— Bun băiat! a comentat tata şi i-a atins umărul cu palma.

L-am săgetat cu privirea. Pe bune?

— Ce e? m-a întrebat el. Reece a avut grijă de tine, atâta tot.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Şi când spun asta, nu uit deloc ce i-a făcut lui Charlie. Nici Henry nu a uitat. Trăieşte cu o povară imensă, a continuat Reece şi, din tonul vocii, înţelegeam că avea o experienţă bogată în domeniul ăsta. Şi nu caută iertare. Nu vrea decât să îndrepte lucrurile, pe cât posibil. Sunt două lucruri diferite, iubire, şi n-ar fi avut niciun rost să fi intrat la tine şi să se joace cu mintea ta în halul ăla.

N-am ştiu ce să-i răspund. Stăpânită deopotrivă de furie şi de uimire, m-am simţit trădată şi n-am ştiut cum să reacţionez. Dintr-odată, am simţit că nu mai puteam. Epuizată până în măduva oaselor, am simţit cum îmi pică umerii. M-am întors pe călcâie şi am examinat pagubele.

— Trebuie să fac curat.

După o clipă, Reece mi-a atins umerii.

— Vorbim mai târziu despre asta.

— Bine, nu contează, am murmurat trăgându-mă

deoparte şi ridicând o bucată dintr-o pânză ruptă.

Ţinând-o la piept, am simţit cum răsuflarea îmi devenea din ce în ce mai neregulată. Albastrul era precum culoarea ochilor lui Reece şi distingeam liniile fine care radiau din pupilă. Nu ştiam ce ar fi trebuit să simt, conştientă fiind că exista cineva care-mi des-

coperise rezerva de tablouri ascunse cu Reece.

Şi totuşi, dincolo de asta, nimic nu se compara cu spaima şi cu senzaţia de viol pe care le aveam ştiind că intrase din nou cineva şi făcuse chestiile astea, atât de dure şi de lipsite de control.

După ce am strâns cât am putut de mult, am stabilit ca a doua zi să chemăm compania de asigurări. Din fericire, aveam asigurare de chiriaş, ceea ce asigura tot ce fusese distrus şi se putea înlocui.

Tablourile şi piesele de mobilier cumpărate la mâna a doua nu intrau în categoria.asta, dar ştiam că ar fi putut fi mai rău. Nimic nu fusese furat şi, dacă priveam per ansamblu, în casa mea era mai mult dezordine.

Gordon s-a oferit să mă ajute a doua zi să terminăm de aranjat, după ce Reece i-a anunţat că asta era de făcut. Nu am protestat, fiindcă ultimul lucru pe care mi-1 doream era să muncesc de una singură.

Până să ies eu din nou afară, Henry plecase deja, ceea ce era bine. Mă calmasem între timp şi-mi dădeam seama că Reece avea ceva logică în ce spunea, dar tot vedeam roşu în faţa ochilor când mă gândeam că Henry avusese tupeul să vină la mine acasă. Şi oricum nu eram convinsă că nu fusese el.

Era deja târziu când am ajuns înapoi la Reece şi, deşi cochetasem cu ideea să rămân o perioadă la ai mei, dacă era să fiu sinceră cu mine până la capăt — plus că nu era deloc distractiv —, chiar voiam să stau cu el.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Reece aruncând cheile pe blatul de bucătărie.

Zdrăngănitul lor a semănat cu cel al unor clopoţei de vânt trântiţi la podea.

— Sigur.

— Ceai? Apă minerală? Bere?

— Bere. Aş bea nişte bere.

A zâmbit cu jumătate de gură şi a scos două sticle de Corona din frigider, le-a desfăcut capacele şi mi-a dat una din ele.

— Scuze, nu am lămâie verde.

— Mersi. Oricum, nu-mi place să pun lămâie în băuturi.

Am luat o înghiţitură şi m-am întors cu spatele. Deşi era

aproape miezul nopţii, nu eram pregătită să dorm. Am oftat zgomotos, apoi m-am dus spre uşile de la balcon.

— Te deranjează?

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Iubire, simte-te ca acasă.

— Asta mi s-a părut întotdeauna o replică foarte

ciudată. De ce să vrei să se simtă alţii ca acasă la tine? am spus dând draperiile deoparte şi deschizând uşile. Dacă ar face-o, atunci ar umbla de colo colo despuiaţi prin toată casa.

— Dacă-i vorba de tine, atunci chiar că nu mă deranjează, a rânjit el peste gâtul sticlei. De fapt, chiar aş prefera să fie aşa.

— Pervers mai eşti! am bombănit şi am ieşit apoi în aerul rece al nopţii.

M-am aşezat pe scaun, cu picioarele sub mine. După câteva minute, mi s-a alăturat şi el. Era în picioarele goale şi şi le-a ridicat pe balustradă. Nu ştiu de ce, dar mi se părea sexy combinaţia asta dintre blugi şi picioare goale.

Pe de altă parte, multe lucruri mi se păreau mie sexy.

Câteva momente am stat în linişte si m-a şocat asemănarea

f i f

dintre ce făceam noi şi ce făceau ai mei noaptea când credeau că noi, cei mici, dormeam. Se furişau afară din casă, îşi luau câte o bere şi petreceau un pic de timp împreună.

Mi-am privit sticla din mână şi am început să mă joc cu eticheta. Inima a început să-mi bată mai tare fiindcă... ei bine, totul părea aşa de real, iar asta mă speria.

Simţind nevoia să-mi distrag atenţia, l-am întrebat:

— Tu chiar crezi că Henry n-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat?

— Da, asa cred.

7 J

Bleah!

— Ştiu că nu-ţi place că am discutat cu el. Dar nu e ca şi cum aş fi ieşit cu el să bem ceva. Voiam să mă asigur că nu-ţi va face niciun rău, mi-a explicat Reece. Şi, după cum ţi-am spus deja, faptul că vrea să îndrepte lucrurile nu

înseamnă că ştergem cu buretele ce a făcut, dar oare nu e mai bine ca omul să aibă remuşcări decât să n-aibă deloc?

M-am încruntat şi am cugetat la ce spunea.

— Mda, cred că ai dreptate.

— Crezi?

— Vreau să zic, de unde ştii când cineva e ros de remuşcări? Sau de vină? Sau o fac doar pentru că i-ai prins şi ştiu că au dat de bucluc?

— Ştii, am văzut o grămadă de chestii anapoda când am fost în nisipurile din deşert, a spus Reece tulburându-mă cu comentariul neaşteptat. Am văzut ce s-a întâmplat atunci când cineva a fost lovit de un IED[14]. Am văzut trupurile băieţilor pe care-i consideram amici ciuruite de gloanţe, unii şi-au pierdut picioarele sau braţele, alţii viaţa. I-am văzut pe unii din care, la sfârşitul zilei de luptă, n-a mai rămas mare lucru de trimis înapoi acasă. Aşa că, vezi tu, te obişnuieşti cu asta — cu furia pe care o simţi de fiecare dată când pierzi pe cineva din grup. Nu ţi se pare mai uşor, dar ştii că aşa e în război. Cred că aşa reuşeşti să-ţi faci ordine în minte când în jur nu sunt decât nenorociri, aşa reuşeşti să faci faţă pentru ca toţi să supravieţuiască.

S-a oprit, înghiţind de câteva ori în sec.

— Când am plecat de la academie şi am început să lucrez aici am crezut că o să pot face la fel. Să-mi fac ordine în minte, să mă descurc cu toate, cu opririle enervante în trafic, cu certurile între soţi de vineri seara, cu accidentele alea înfiorătoare de te rogi la Dumnezeu, cu supradozele şi cu violenţa idioată de peste tot. Să le pun pe toate la locul lor. Şi am reuşit o perioadă. Am crezut că, dacă am să fiu nevoit să împuşc pe cineva, n-am să mă simt diferit faţă de cum era în război, pentru că nu-mi făceam decât datoria. M-am înşelat.

14 Dispozitiv exploziv improvizat (n. tr.)

Mi-am pus sticla în poală, redusă la tăcere de şocul emoţiei. Vorbea despre atacul armat. Reece nu vorbise niciodată până atunci despre asta. Nici măcar nu îndrăzneam să respir, de teamă să nu înceteze să vorbească.

— A fost un apel obişnuit. O bătaie undeva în faţa restaurantului Spades Bar and Grill. Am ajuns acolo odată cu un alt ofiţer. Bătaia era în parcare şi a durat ceva să ne facem loc prin mulţime, a continuat el clătinând încet din cap. Pe puşti îl chema Drew

Walker. Avea doar optsprezece ani. Il omora cu bătaia pe un tip mai mare decât el. Când am ajuns noi era deja inconştient. Avea falca dislocată, nasul distrus, ochiul la fel. Scăfârlia spartă toată. Asta i-a făcut puştiul.

Reece şi-a întors atenţia către eticheta sticlei de bere.

— Pustiul era drogat cu metamfetamină si cu nu ştiu ce alt

drog de rahat. Am urlat la el să se oprească şi, când a facut-o, , Doamne, atunci am văzut că era plin de sânge. Ca într-un film de groază. Puştiul avea un pistol. Avusese la el pistolul tot timpul. Cu arma îl bătuse pe omul ăla. Nu cu pumnii. Cu patul pistolului Glock.

— Doamne Dumnezeule, am şoptit.

Mi-am amintit detaliile de la momentul respectiv, din presă, şi mi-am dat seama că partea aia fusese ori înfrumuseţată, ori omisă cu desăvârşire.

A plesnit din buze.

— Ce să-ţi spun, a fost instinctul. In clipa în care şi-a îndreptat pistolul spre mine, a fost pur şi simplu instinctul. Am tras amândoi în el, dar glonţul meu a fost cel care l-a omorât, aşa a dovedit expertiza ulterioară.

Am deschisa gura, dar n-am ştiut ce să-i spun.

— A trebuit să dau ochii cu mama băiatului. M-a lovit. Nu o singură dat, a râs el sec. De două ori. Pur şi simplu nu putea înţelege. Puştiul aproape că omorâse din bătaie un om şi asta pentru că-si făcuse o combinaţie nebună de substanţe. Si totuşi, n-am

de ce să o acuz că mă urăşte. Mă urăşte. încă. Pentru totdeauna.

Era băiatul ei. Asta înţeleg, nu e ca atunci când asta se petrece peste hotare. Atunci nu le mai vezi membrii familiei. Nu te mai uiţi în ochii lor.

Mă durea sufletul pentru el, pentru întreaga situaţie. Aveam în minte numai întrebări care începeau cu „Dar dacă?” referitoare la incident. Dar dacă nu era drogat? Dar dacă nu ar fi sărit la bătaie? Dar dacă ar fi fost glonţul celuilalt ofiţer? întrebări pe care mi le pusesem de o mie de ori. Da^dacă nu l-aş fi târât pe Charlie după mine la meciul de fotbal numai fiindcă aşa speram eu să-l văd pe Reece? Dar dacă ne-am fi decis să stăm la tot meciul? Dar dacă aş fi plecat pur şi simplu şi nu m-aş fi luat de Henry?

— A urmat multă furie, a spus el privindu-mă şi oftând adânc. Multă. De ce am fost eu cel care a răspuns la apel? De ce a fost

glonţul meu? Am luat decizia corectă? Aş fi putut oare face altceva?

— Ai făcut ce trebuia să faci, i-am spus crezând fiecare cuvânt. Pe chip i-a apărut un surâs.

— De fiecare dată când ofiţerii sunt implicaţi în atacuri armate urmează o investigaţie. Am fost exonerat de răspundere, dar asta nu înlesneşte lucrurile, nu te simţi mai bine ştiind că ai luat viata

unui puşti care nu era îndeajuns de mare nici cât să-şi cumpere o sticlă de bere din asta.

Si-a ridicat sticla si a continuat:

— Fiindcă atunci când faci ce trebuie nu înseamnă... nu înseamnă că e cel mai uşor lucru cu care să înveţi să trăieşti. E o
combinaţie îngrozitoare să trăieşti cu amestecul ăsta de furie si
vină.

Asta ştiam şi eu prea bine. Am luat o gură de bere. Ştiam că nu prea aveam ce să-i spun ca să-l fac să se simtă mai bine, dar i-am zis un lucru pe care-1 credeam din tot sufletul:

— Reece, nu eşti un om rău. Ai avut de făcut ceva extrem de
greu şi el era doar un puşti, dar...

— Dar aşa se întâmplă în viaţă, iubire. A fost ceva peste care a trebuit să învăţ să trec, încă o fac, asa că recunosc o situaţie simi-
lară când o văd.

M-am încordat.

— O văd atunci când vorbesc cu Henry. Şi o văd şi în cazul tău, dar tu, Roxy, tu nu eşti vinovată cu nimic. înţelegi?

Am încuviinţat, în principiu fiindcă îmi era extrem de greu să-mi explic vina pe care o simţeam faţă de Charlie.

— Mă bucur că ai vorbit cu mine despre ce s-a întâmplat, i-am spus după câteva clipe. Ştiu că nu e uşor.

— Nu, nu este. Ştii că asta e reciproc valabilă, da?

M-am arătat mirată.

— Ştiu că şi în cazul tău există lucruri despre care nu e uşor să vorbeşti, dar când te vei hotărî s-o faci vreau să ştii că voi fi aici pentru tine, mi-a răspuns luându-şi picioarele de pe balustradă şi ridicându-se. Mai vrei o bere?

Clipind de câteva ori, mi-am privit sticla aproape goală.

— Da, sigur.

In drum spre uşa balconului s-a oprit lângă mine şi m-a prins de sub bărbie. Mi-a dat capul pe spate, s-a aplecat şi m-a sărutat ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume pentru asta. Mai întâi încet, o apropiere fugară a gurii lui de a mea, şi din ce în ce mai adânc, despărţindu-mi buzele cu limba. Nu era un simplu sărut. Nu când mă cuprindea cu limba în toate felurile sau mă gusta cu nesaţ. Reece făcuse din sărut o formă de artă şi, dacă ar fi trebuit să-i ataşez o culoare să-l transpun pe pânză, atunci sărutul lui ar fi căpătat nuanţe subtile de purpuriu şi violet.

Eram în continuare ameţită din cauza sărutului când Reece s-a întors cu alte beri. Am stat la taclale până în zori, despre multe nimicuri, iar după a treia bere lucrurile au luat o întorsătură mai serioasă. Cred că a fost după ce am recunoscut că l-am încuiat pe frate-meu mai mic într-un cufăr. După care am recunoscut că nu suportam să mă duc la cursurile de design de la facultate.

—Tipii de acolo sunt nişte mucoşi nesuferiţi, i-am zis. De parcă ai avea nevoie de cine ştie ce teorie ca să ştii limbaje de programare sau să lucrezi în domeniul designului, când de fapt orice puşti de treişpe ani cu un computer e în stare să-ţi facă un site decent.

Reece s-a încruntat spre mine.

— Păi, şi atunci de ce o faci?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că trebuie să-mi iau o diplomă.

— Ar trebui să faci ce vrei.

— Asta vreau.

A pufnit.

— Mă rog.

Am scos limba la el şi l-a pufnit râsul. Am zâmbit fiindcă îmi plăcea la nebunie zgomotul râsului său. L-am privit terminându-şi berea şi m-am gândit la ce-mi împărtăşise el în seara aia. Acum pricepeam de ce era în stare să fie

obiectiv atunci când venea vorba despre Henry. Nu însemna că eram de acord cu el, dar acum înţelegeam ce-1 facea să gândească aşa.

— Reece, cum ai reuşit să scapi de furie, în cele din urmă?

A ridicat dintr-un umăr.

— Dar suntem oare în stare să facem asta? Complet şi definitiv? Să scăpăm de furie şi de vină? Nu prea. Cred că sapă îndeajuns de adânc încât să lase cicatrice care nu se vindecă. Nu înveţi decât cum să trăieşti cu ele până dai de fund.

— Şi ai... ai dat vreodată de fund?

A trecut mult timp până să-mi dau seama că nu avea să-mi răspundă. Poate nu ştia răspunsul. Reece şi-a mutat privirea spre copaci, fără să lase impresia că s-ar uita la ceva anume. Tăcerea s-a aşternut între noi si am ştiut, în sinea mea, că mai era ceva ce nu

dorea să-mi împărtăşească. Ceva ce nu voia ca eu să ştiu.

f

Uoua zeci si aoî

/recuse o săptămână de când îmi fusese spart apartamentul, dar nu mă gândeam deloc la asta, pentru că mi se părea cam ciudat să merg la o petrecere la Jax acasă şi să mă afişez pentru prima oară cu Reece ca şi cum am fi fost un cuplu. Cred că asta şi eram. Vorbeam unul cu altul ca un cuplu. Făceam sex ca un cuplu. Avea cheia de rezervă de la mine de acasă. Bine, în principiu fiindcă trebuia să-l lase cineva în casă pe tipul care-mi instalase sistemul de alarmă, dar în fine. Eram ca orice alt cuplu, ceea ce mă facea să pic de fraieră că mă comportam atât de ciudat.

Avusesem mintea împrăştiată în toate direcţiile în ultima săptămână. Nu eram obişnuită să stau atât de mult lângă un tip şi am crezut că o să mă enerveze lipsa de intimitate, dar nu a fost aşa. Ba chiar îmi lipsea Reece atunci când nu era prin preajmă, lucru straniu, fiindcă era cu mine de fiecare dată când nu lucra. îmi plăcea foarte mult să-l văd venind acasă.

Era mereu dornic de apropiere când termina serviciul. Dacă stăteam să mă gândesc cât timp trecea de când se lăsa pe pat şi până pătrundea în mine probabil că nu erau decât câteva minute la mijloc. Nici măcar atât. Lucru pe care, de asemenea, îmi era greu să-l înţeleg. Cu ceilalţi ţipi aveam nevoie de preludiu, de mult preludiu. Cu Reece nu trebuia decât să-i simt pielea lipită de a mea şi mi-era de ajuns să fiu pregătită pentru o bâţâială sub cearşafuri

.Descoperisem şi că nu glumise atunci când îmi spusese că nu dormea decât câteva ore, din când în când. Mi se întâmplase deja să-l găsesc treaz înaintea mea, deşi se culcase după mine. Joi când m-am trezit se dăduse deja jos din pat. L-am găsit pe balcon, cu picioarele proptite de balustradă şi cu o expresie pe chip care arăta că era departe, concentrat asupra unor lucruri despre care nu dorea să-mi vorbească, dar cearcănele de sub ochi îmi dădeau de înţeles

că era ceva legat de împuşcăturile de atunci.

Era încă bântuit şi mă scotea din minţi gândul că nu ştiam cum

să-l ajut. Sau dacă voia să-l ajut. In dimineaţa aceea, când am încercat să-i vorbesc, nu am avut sorţi de izbândă, aşa că m-am rezumat la singurul mod în care ştiam sigur că-i voi aduce pe buze un zâmbet lipsit de griji. M-am aşezat pe genunchi, între el şi balustradă, şi am încălcat câteva reguli de decenţă publică.

Dacă starea mea de agitaţie absolut prostească a fost vizibilă tot drumul până la Jax — ai fi zis că eram drogată —, Reece nu lăsa să se vadă nimic. Ba chiar menţinea conversaţia într-o direcţie plăcută, departe de Charlie, Henry şi de individul oribil care mă urmărea şi care ar fi putut sau nu să fie Henry.

Ştiam cu siguranţă că nu era Dean Zook. Colton se dusese la el să-l chestioneze, după ce-mi fusese spart apartamentul, şi se pare că simplul gând de a fi vizitat de un detectiv îl stresa până-i apăreau bube pe corp. După cum susţinea Colton, Dean părea insistent şi bădăran, dar nu aducea deloc a pervers care urmărea fetele si oricum nu credeam că aveam să mai aud vreodată de el.

Bun. Azi nu voiam să mă mai gândesc la asta — la nimic din toate astea. Azi voiam să mă comport normal şi să ne distrăm şi să ne fie bine unul cu altul.

Am ajuns în parcare, Reece a oprit motorul şi, când i-am întâlnit ochii de culoarea cerului, am simţit un gol în stomac care mi-a ajuns până la picioare.

— Ţi-am spus azi cât eşti de frumoasă? m-a întrebat.

Am încuviinţat cu buzele întredeschise. îmi spusese. De dimineaţă.

— Ah, păi, atunci îţi mai spun o dată. Eşti foarte frumoasă.

N-am putut decât să-l privesc, fără să vorbesc. Era aşa de frumos, dar cel mai mult mă atrăgea privirea lui sinceră, faptul că mă accepta aşa cum eram, cu toată nebunia din jur.

„Te-ai îndrăgostit”, mi-a şoptit o voce insinuantă şi mi-a venit s-o pocnesc imediat, fiindcă o altă voce, mai veselă, îmi spunea că probabil asta mi se întâmplase când aveam cincisprezece ani. Doar că până atunci nu fusese decât o îndrăgostire înceată şi sigură.

— Ai luat salata de cartofi?

— Hm? am murmurat distrasă de vocile din capul meu.

Mi-a indicat pachetul de la picioare.

— Salata de cartofi pe care am luat-o de la magazin şi pe care ai insistat s-o punem în alt recipient din plastic, ca să arate ca şi cum ai facut-o tu. Sunt sigur că n-o să creadă nimeni că tu ai făcut-o.

— Ah, am spus şi m-am aplecat după recipient. Eu am facut-o.

— Mincinoaso!

—Taci din gură, i-am zis şi am tras de mâner, numai că portiera nu s-a deschis.

Mi-am dat ochii peste cap.

— îmi deschizi, te rog, portiera?

A chicotit şi a apăsat de butonul de deschidere. Aproape că am căzut din porcăria aia de maşină, dar am

observat cu stupoare că Reece a apărut imediat lângă mine, mi-a luat salata şi m-a apucat de mână.

Ne ţineam de mână.

Ca iubiţii.

Ţinându-ne de mână, am traversat parcarea şi m-am simţit cuprinsă de două sentimente contradictorii: pe de-o parte, îmi venea să intru în pământ, pe de alta, ţopăiam ca o şcolăriţă.

Era clar, aveam nevoie de terapie.

Uşa casei lui Jax era deschisă şi de îndată ce am intrat, am dat nas în nas cu o roşcată frumoasă care cobora scările.

— Bună! am strigat. Avery! Şi am adăugat imediat: Te simţi bine?

Avery era cam verzuie la faţă şi mi-a surâs forţat.

— Hei, bună, mi-a răspuns pe un ton slab. îmi cer scuze. îmi revin dintr-o criză de stomac. încă sunt întoarsă, dar nu e contagios, nu se ia.

A privit spre mâna mea împletită cu a lui Reece şi zâmbetul i s-a lărgit pe chip.

— Bună, Reece!

Reece a dat din cap spre ea şi a întrebat:

— Eşti sigură că ţi-e bine? Vrei să-l chem pe Cam?

Avery a zâmbit nepăsător.

— Mda, sigur. Oricum, mă îndoiesc c-ai să reuşeşti să-l sustragi de la grătar. Sunt aproape convinsă că l-a dat pe Jax la o parte de la treaba asta. Aşa face peste tot pe unde mergem. E-o ciudăţenie de-ale lui.

— Probabil că-i o chestie bună, nu? Cam ştie să gătească? am întrebat urmând-o în bucătărie şi apoi afară, pe uşa din spate, spre grădină.

Păstra în ochi un aer adormit caraghios şi drăguţ totodată şi mă întrebam dacă tot asa arătam si eu când

oamenii aduceau vorba

de Reece. Poate că nu la fel de adorabilă si mai nebună.

— Da, ştie să facă mâncare.

Reece mi-a strâns mâna.

— Fac pariu că omletele lui nu-s la fel de bune ca ale mele.

Am fornăit.

S-a întors către mine, cu ochii mijiţi şi cu buzele lipite.

— Mai aşteaptă tu să-ţi fac eu omletă în curând.

Avery îşi muta privirea de la unul la altul.

— Deci, voi doi...

— Aţi pătruns în liga organizaţiei secrete a cuplurilor super frumoase şi super sexy? a continuat Katie fraza, apărând ca dintr-un zid.

Se îmbrăcase mai normal, cu o pereche de jeanşi roz aprins şi-un tricou negru, fără umeri.

— Da, răspunsul e da, a continuat tot ea.

— Reece a ridicat din sprâncene.Poftim? Ce vrei să spui? Te poftesc să mă contrazici, l-a provocat ea. Haide. Fă-mă fericită pe ziua de azi.

Am chicotit.

— N-aveam de gând să neg nimic, i-a răspuns Reece. Dar mulţumesc că ne-ai furat bucuria de a face noi anunţul.

Fără să se ruşineze deloc, Katie s-a răsucit pe tocurile de aproape 15 centimetri şi a bătut din palme.

— Reece şi Roxy, ale căror nume se potrivesc împreună super drăguţ, o fac unul cu altul.

— Doamne sfinte, am şoptit, cu ochii măriţi.

— Păi, e si ăsta un mod de a face un anunţ, a oftat Reece.

O mulţime de capete s-au întors spre noi. Jax, aflat undeva pe lângă grătar, a ridicat mâna şi ne-a arătat degetul mare ridicat. Pe bune?

— Sunt aşa de mândru de puii noştri! a comentat Nick de lângă grătar, unde lenevea pe un şezlong, arătând ca şi cum ar fi crescut între timp, cu o glugă pe cap şi ochelari negri la ochi. Uite-i, s-au făcut mari. Ce ne facem cu ei?

Calla a venit spre noi, cu părul blond prins într-o coadă. Zâm- bindu-ne larg, a luat salata de cartofi.

— Am o mulţime de întrebări, mi-a spus ea cu subînţeles. Dar o să mai aştept.

— Mersi, am murmurat sec.

A râs şi a pus recipientul pe un cărucior de bucătărie, probabil adus de prin vreun beci sau vreun cămin de studenţi.

— Tu ai făcut asta? m-a întrebat cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Da, i-am răspuns fără să clipesc.

Reece şi-a înghiţit hohotul de râs, iar Calla l-a privit

lung. Mi-am smuls mâna dintr-a lui şi i-am aruncat o privire ucigătoare peste umăr. A zâmbit şi mai larg.

— E clar că n-ai făcut-o tu, a spus cu sprâncenele arcuite.

Am oftat.

— Nu.

Calla a râs din nou.

— Tocmai voiam să spun că nu ştiam că te pricepi să cureţi cartofi.

— E greu să cureţi cartofi, am bombănit.

Avery s-a dus la Cam, care a cuprins-o imediat cu braţul pe după umeri.

— Te simţi bine, dulceaţă? a întrebat-o şi în privire i se vedea îngrijorarea.

Fata a dat din cap că da, iar el s-a aplecat, a sărutat-o pe vârful nasului şi şi-a ridicat privirea.

— Hamburgerii sunt aproape gata. Mai avem câţiva crenvurşti pe grătar. Anqi vrut să punem şi nişte pui, dar Jase n-a mai avut chef să aştepte aşa de mult.

Jase, tipul extrem de frumos din grup, stătea cu braţele încrucişate.

— Mai ales pentru că îl marinezi de zici c-ai fi Betty Crocker[15].

— Fără vorbe urâte la adresa lui Betty, l-a avertizat Cam.

Cam îmi dădea o stare ciudată de agitaţie. Nu neapărat într-un
sens rău, dar în principal fiindcă era fotbalist profesionist — asta facea, era fotbalist profesionist. Nu mă simţeam în largul meu când eram în preajma lui.

— Miroase excelent! a remarcat Reece privindu-1 pe Jax. Col- ton o să încerce să ajungă, dar nu promite.

15 Personaj fictiv folosit în campaniile promoţionale pentru mâncare, în Statele Unite (n. tr.)

— E de înţeles, i-a răspuns el arătându-i cu mâna numeroasele şezlonguri de pe iarbă. Luaţi loc.

Calla a făcut semn spre restul grupului.

— Brit şi Ollie n-au putut ajunge. El are mâine un examen important, iar Brit a rămas cu el în Morgantown, dar cred că pe restul îi cunoaşteţi, mai puţin pe...

— Mine.

A spus un tip cu piele de culoarea cafelei cu lapte şi cu nişte ochi de un verde aprins care s-a ridicat de pe un scaun. Era înalt şi suplu şi-mi amintea vag de Bruno Marş. Avea o căciulă gri pe care îmi venea să i-o fur.

— Eu sunt Jacob. Sunt la facultate în Shepherd. Sunt zodia gemeni. Sunt alergic la *Urzeala Tronurilor*, fiindcă nu ţin minte cine moare în ce episod. Dacă vorbeşti de rău despre *Doctor Who*[16] nu mai suntem prieteni şi încă vreau un amărât de ponei şi nimeni nu mă lasă să-mi cumpăr unul.

Stând pe unul dintre scaunele din plastic, Teresa şi-a trecut mâna prin claia de păr închis la culoare. Arăta extraordinar, ca de obicei, ca o Albă-ca-Zăpada din zilele noastre. A spus:

— Eşti singurul adult care vrea un ponei.

— Şi mie mi-ar plăcea o lamă, am zis.

Reece s-a uitat în jos la mine, cu buzele strânse şi cu un aer gânditor, ca şi cum ar fi regândit relaţia noastră de iubit-iubită.

— De ce ai vrea o lamă? s-a interesat Calla cu o curiozitate nedisimulată.

Am ridicat din umeri.

— Cine nu si-ar dori una?

— Hm, a zis Avery strâmbând din nas, nu sunt alea care scuipă?

16 Serial ştiinţifico-fantastic de televiziune (n. tr.)

Jacob i-a făcut semn să tacă, apoi mi-a zâmbit.

— Cred c-o să fim prieteni buni. Am putea să ne întâlnim şi să ne aducem şi prietenii, poneiul şi lama. Ah, chiar! Ollie chiar ar putea să le facă zgărzi. Eu vreau una cu cristale Swarovski.

Un alt tip cu care nu făcusem cunoştinţă a mormăit din locul unde stătea.

— Asta n-o să se întâmple niciodată.

Jacob i-a făcut şi lui semn să tacă.

— Domnul Spulberă Visuri, cunoscut şi sub numele de Mar- cus, este iubitul meu. El nu înţelege nevoia unui prieten patruped obscen de mare.

Am zâmbit larg când am auzit cea mai comică prezentare din toate timpurile.

Marcus era la fel de frumos, poate chiar şi mai frumos şi mai bine bronzat.

— Am terminat facultatea, a zis ridicându-se si dând mâna cu mine şi cu Reece. Nu cunosc pe nimeni de aici.

— Ceea ce probabil că e bine, a remarcat Jacob. Jumătate dintre ei sunt duşi cu pluta.

— Hei, a strigat Teresa din scaun. Nu suntem duşi cu pluta. Doar excentrici.

— Că tot veni vorba despre duşi cu pluta, a revenit Katie la noi cu o sticlă de Corona. V-aţi mai gândit să încercaţi să vă daţi pe bara aia?

Jacob s-a înecat cu berea din care bea şi s-a întors repede într-o parte, ţinându-şi mâna în faţă. înainte să-i poată răspunde, Jase şi-a mişcat capul aşa de repede, că am crezut c-o să-şi rupă gâtul.

— Ce zice? a întrebat el.

Teresa a zâmbit şi şi-a muşcat buza de jos.

— Nimic, scumpule, nimic.

— Nu, pe bune. Asta n-are cum să fie „nimic”. Nu vreau să aud niciodată numele surorii mele şi noţiunea „bară de dansat” în aceeaşi propoziţie.

Cam s-a uitat la Katie, mânuind prin aer o paletă şi facându-1 pe Jacob să se dea într-o parte ca să evite un strop de grăsime:

— Fără supărare.

Katie a ridicat din umeri.

— Fără. Sunt puţini şi curajoşi cei care o pot face.

Am strâmbat din nas.

— Nu ăsta e mottoul marinei militare?

— Ba da, a oftat Reece.

Jase şi-a privit iubita, apoi a clătinat din cap. Chicotind, Teresa s-a ridicat şi s-a dus lângă el. S-a întins, i-a cuprins obrajii în palme şi i-a şoptit ceva în ureche. Indiferent ce-o fi fost, l-a pus pe gânduri. După care a revenit în scaunul ei, cu obrajii roşii.

înainte să pot face ceva, Reece s-a aplecat spre mine, m-a sărutat pe obraz şi a plecat spre locul în care băieţii erau adunaţi în jurul grătarului.

— Stai jos, m-a invitat Teresa arătându-mi locul de lângă ea. Stai jos, fată care iese cu un poliţist sexy.

Inima mi-a bătut fericită si m-am aşezat lângă ea. Calla si

} > O r

Avery au venit şi ele, iar Katie a rămas în picioare, având grijă de berea din mână.

— Poliţiştii sunt sexy, a remarcat ea mijind ochii. Mă rog, orice tip în uniformă e sexy. la stai. Nu în orice uniformă, dar înţelegeţi voi ce vreau să zic.

M-am văzut nevoită să fiu de acord cu ea.

— Ai mai auzit ceva despre individul ăla care te urmăreşte? m-a întrebat Avery pe un ton scăzut.

Calla s-a aplecat spre mine, brusc serioasă.

— Ti-au spart casa, nu?

Am încuviinţat.

— Da, weekendul trecut, dar de atunci nu s-a mai petrecut nimic altceva. Ştiu doar că o să vină un prieten de-ai lui Reece luni sau marţi, după serviciu, să-mi monteze o alarmă în casă, aşa că sper ca asta să ajute la ceva.

— E aşa de înfricoşător! a remarcat Avery dând din cap. Da, ştiu că sună de parcă aş fi Căpitanul Evident, dar, Doamne sfinte, e din filmele cu nebuni. Mă bucur că stai la Reece acasă.

Teresa s-a cutremurat.

— Si eu. Dacă as fi în locul tău, cu tot cu sistemul de securitate

y y 7

instalat, tot nu m-aş duce să stau singură până nu l-ar prinde pe nemernicul ăla.

— Te-ai gândit să rămâi la Reece măcar până când aflaţi cine face toate astea? m-a întrebat Calla privind spre băieţii care râdeau de ceva ce spusese Jacob. Mă îndoiesc că ar avea ceva împotrivă.

Picior peste picior, nici măcar n-am încercat să-mi ascund zâmbetul de pe buze.

— Nici eu nu cred, dar nu vreau să-i impun prezenţa mea mai mult decât e cazul.

Teresa a ridicat o sprânceană.

— Mă îndoiesc că ai putea face asta.

— Adevărat, dar... am clătinat din cap, neştiind cum să exprim asta în vorbe pe care să nu le aud răstălmăcite.

N-am fost nevoită să mă gândesc prea mult, pentru că imediat a facut-o Katie în locul meu. Pe un ton scăzut, a spus:

— Roxy e fraieră. Fără supărare, mi-a zis şi am săgetat-o cu privirea. Crede că nu e îndrăgostită. Sau, mai bine zis, nu vrea să fie îndrăgostită şi probabil că nici nu-şi dă seama că el a acceptat deja provocarea asta,

aşa că Roxy încearcă doar să-şi protejeze sufletul.

Avery şi-a dat la loc după ureche o şuviţă din părul de culoarea căpşunii.

— Sunt sigură că mai toate am trecut prin asta.

— Aşa e, a comentat şi Calla ridicându-şi paharul cu ceai. Am fost în situaţia aia, am trecut prin ea, acum avem tricoul.

Mi-am arcuit sprâncenele, mirată.

— Sunt singura care s-a dus direct după un tip? a întrebat Teresa cu o expresie nedumerită. Am ştiut de la bun început că vreau să fac dragoste mult şi frumos cu Jase.

— Asta pentru că tu ai biluţe de femeie, a anunţat-o Katie. Restul aici de faţă au doar ovare.

— Oare aş vrea să ştiu despre ce vorbiţi voi, doamnelor? a întrebat Jacob apărut din senin în spatele lui Avery.

A apucat spătarul scaunului ei şi s-a aplecat spre ea. Calla a izbucnit în râs.

— Mai mult ca sigur că nu. Ia spune, cât mai avem de aşteptat până mâncăm?

S-a uitat la grătar.

— Vreo cinci minute, cred. Dar de unde naiba să ştiu eu?

Teresa şi-a întins picioarele oftând şi a zâmbit.

— Mă bucur că am reuşit să ne facem cu toţii timp să ne vedem.

— Da, probabil că asta o să fie ultima oară pentru o bună perioadă, a comentat Avery lovindu-1 pe Jacob, care-i apucase o şuviţă de păr şi i-o băgase în ochi.

— De ce? am întrebat.

— După semestrul ăsta, mă mut înapoi, i-a răspuns Calla cu un zâmbet trist întipărit pe chip. Ai să fii nevoită

să mă vezi zilnic, dar o să-mi fie foarte dor de Teresa şi de Avery.

— Iar Cam o să călătorească foarte mult în curând. O să încerc să-l însoţesc cât mai mult, dar nu va fi mereu posibil, a continuat Avery. Dar avem de programat o nuntă, să nu uitaţi, a zis zâmbind spre Teresa. Apropo, o să las chestia asta în grija ta si a lui Brit.
7

— Mie-mi convine. O să porţi roşu în loc de alb.

Avery şi-a dat ochii peste cap.

— Mda, pentru că se potriveşte perfect cu părul. Mersi.

Jacob a mângâiat-o înţelegător pe cap.

— O să fie greu pentru mine şi pentru Jase să mai plecăm în weekenduri. Cu serviciul ăsta nou la centrul agricol o să lucreze toată săptămâna, iar weekendurile vor fi din ce în ce mai ocupate, fiindcă Jack o să stea cu noi de acum înainte, a continuat Teresa.

— Jack nu e fratele lui? am întrebat, îngrijorată că ar putea fi ceva în neregulă cu părinţii lui şi că n-ar mai fi putut să aibă grijă de cel mic.

— Hm, şi-a dres Jacob vocea. Tess, nu cred că Roxy ştie.

— La naiba. Ai dreptate, a spus ea aplecându-se în faţă. Păi, e puţin mai complicată povestea, dar versiunea scurtă e că Jack nu e fratele lui. E fiul lui Jase.

Am rămas cu gura căscată, fără să mă pot abţine. Mi-am mutat privirea spre Jase, care ţinea în mână o farfurie pe care Cam îi îngrămădea hamburgerii. Ştiam că Jack nu mai era chiar mic, iar Jase nu avea nici el cu mult mai mulţi ani decât mine, aşa că...

— A ieşit cu o fată în liceu şi ea a rămas însărcinată, mi-a explicat Teresa când mi-am întors privirea spre ei. Şi-n loc să-l dea pe Jack spre adopţie, părinţii lui Jase l-au

adoptat şi l-au crescut ca pe fratele lui Jase. Iar Jase i-a spus în cele din urmă adevărul lui Jack acum câteva săptămâni.

— Uau, am zis. Şi cum a reacţionat?

Teresa mi-a zâmbit trist.

— Jack înţelege în mare parte, dar nu pe deplin. E destul de mare să priceapă ce-i spune Jase, dar l-a privit ca pe un frate mai mare de când s-a născut. O să mai treacă ceva timp până se va obişnui cu gândul că el e tatăl lui. Extraordinar a fost faptul că părinţii lui Jase l-au sprijinit enorm şi, cum Jase a reuşit să-şi cumpere casă, o să fie un loc bun pentru Jack să crească, atunci când o să fie pe deplin pregătit, a mai spus ridicând din umeri. Şi, la urma urmei, este o practică bună şi pentru mine.

Avery a săgetat-o cu privirea.

— Doamne sfinte, să nu cumva să te audă Cam că spui asta.

— Trebuie să treacă peste faptul că facem sex. Mult, a răspuns ea sec. Uitaţi-vă la Jase. Cine n-ar face-o?

— Pe băiatul ăsta nu l-aş da niciodată jos din pat, a zis Katie.

— Nici din al meu, a murmurat Jacob. La naiba, i-aş lua pe toţi băieţii de aici.

Pe de-o parte, nu-mi venea să cred că Jase avea un fiu, dar la urma urmei tipul avea nişte gene absolut fantastice, aşa că mă bucuram că le dădea mai departe unei alte generaţii.

— Ce s-a întâmplat cu mama copilului? a întrebat Katie.

Teresa a ridicat din umeri.

— A murit acum câţiva ani, într-un accident de maşină.

— Ah, mamă, asta-i nasol, a zis Katie şi a tras o duşcă

zdravănă de bere. Cred că se pune masa, a schimbat ea subiectul şi s-a dus la grătar.

Reece era bărbatul perfect. Şi-a tras un scaun lângă mine, m-a întrebat ce voiam să mănânc şi s-a întors cu o farfurie plină cu mâncare şi cu o sticlă de bere. Mă puteam obişnui uşor cu un astfel de tratament. Şi cu riscul de a părea ridicolă, mă puteam obişnui şi cu ideea de cuplu.

Katie a plecat imediat după ce a terminat de mâncat, spunând că avea o întâlnire cu un tip super sexy, aşa că i-am urat baftă. De îndată ce am terminat de mâncat, ne-am pus pe râs şi pe şicane, iar băieţii au tras scaunele în jurul focului care ţinea departe aerul răcoros de septembrie. I-am ajutat să pună resturile de mâncare la rece, am trecut pe la baie şi, când m-am întors, Reece m-a apucat de talie şi m-a aşezat la el în poală.

Am chităit.

— O să rupem scaunul.

Mi-a îndreptat ochelarii şi apoi m-a înconjurat cu braţele.

— O să fim bine, a zis si flăcările i-au luminat fata. Vrei să ştii

un secret?

— Sigur, i-am şoptit.

Surâzând, şi-a lipit fruntea de a mea şi mi-a spus:

— Mă bucur că am venit. îmi place.

Mi-am simţit inima explodându-mi în piept şi am recunoscut:

— Si mie.

— Bine, a spus şi mi-a dat la o parte părul de pe frunte. Fiindcă mă văd făcând asta din nou. De mai multe ori chiar. Ce zici?

Am închis ochii, încântată să aud ce-mi spunea.

— Mi se pare cel puţin ciudat să văd că vă purtaţi frumos unul cu altul, a remarcat Jax alăturându-se Cailei pe o pătură groasă.

Reece şi-a dezlipit capul de al meu.

— Eu cred că-i ciudat că ne dai aşa de multă atenţie.

Am râs şi mi-am sprijinit obrazul de umărul lui. Nu aveam cum să neg; eram fericită acolo unde mă aflam şi mda, şi eu mă vedeam făcând asta şi altă dată. Şi eu îmi imaginam că rămâneam împreună. Poate că aş fi putut trece peste temerile mele, peste spaima de a fi rănită din nou.

Nu ar fi meritat să fac asta pentru el, pentru tot ce era între noi?

Cu răsuflarea întretăiată, mi-am aşezat mana deasupra inimii şi imediat mi-a acoperit-o cu palma lui. Am deschis ochii şi am privit îndelung mâinile noastre împreunate.

Katie avea mare dreptate.

Situaţia în sine era prostească. Nici măcar nu înţelegeam de ce mă mai opuneam. Ce simţisem la cincisprezece ani pentru Reece nici nu se compara cu sentimentele mele din prezent. Pe vremea aia credeam că ştiam cum e să iubeşti pe cineva. Poate că ştiam si atunci, dar acum eram sigură. Fiindcă simţeai că zbori şi că te îneci totodată, ca şi cum te-ai fi înfăşurat în puloverul tău preferat şi-ai fi alergat gol prin ţâşnitorile cu apă. O mie de senzaţii care se băteau cap în cap şi se amestecau.

II iubeam pe Reece.

Am simţit nodul din gât când mi-am ridicat capul. îl iubeam cu adevărat. Eram îndrăgostită de el. Nu mai avea rost să-mi ascund sentimentele, să mă mint.

Reece m-a privit încruntat.

— Eşti bine?

Am deschis gura să-i spun că da. Nu! Să-i spun adevărul. Şi nu-mi păsa de cei din jur, eram pregătită să strig în gura mare, să-mi strig iubirea direct în faţa lui.

Dar a vibrat ceva în buzunarul din spate al pantalonilor mei.

— Ah, am zis trăgându-mă într-o parte şi scoţând telefonul.

Am simţit un gol în stomac în momentul în care am văzut cine
mă suna.

— Sunt părinţii lui Charlie, am murmurat.

Reece a înţepenit.

Am îngheţat instantaneu, m-am îndreptat de spate şi am răspuns:

— Alo?

— Roxanne?

Mama lui Charlie nu-mi spusese niciodată Roxy. Niciodată n-o auzisem folosindu-mi numele de alint. Şi niciodată nu o auzisem atât de răguşită şi de nesigură.

Cu mâini tremurânde, am simţit nodurile formându-mi-se în stomac, aşa că m-am desprins din îmbrăţişarea lui Reece şi m-am ridicat. Am trecut peste picioarele lui Jax şi m-am îndepărtat de foc.

— Da. Roxy la telefon. Ce s-a întâmplat?

Nici măcar nu ştiu de ce am pus întrebarea aia. Ştiam ce urma
să-mi răspundă. În adâncul sufletului meu, ştiam şi toate începeau să se deşire ca un ghem.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Nu, am şoptit şi m-am întors.

L-am văzut pe Reece la câţiva paşi în spatele meu, îngrijorat şi dându-şi brusc seama. A venit spre mine, iar eu m-am prăbuşit peste el.

Mama lui Charlie a scos un sunet spart — unul de care nu <j> credeam capabilă până atunci.

— S-a terminat. El... Charlie a murit în seara asta.

Douăzeci si trei
f

J Y-am ştiut până atunci că durerea te poate amorţi. Că durerea poate sfâşia atât de adânc, încât să-ţi răpească orice urmă de emoţie, să te stoarcă de sentimente. Exact aşa mă simţeam. Pustiită. Simţeam o durere fără margini.

N-am plâns în noaptea aia.

Nici când m-a dus Reece înapoi la el acasă. Nici când m-a ajutat să mă dezbrac, nici când m-a aşezat în pat. Nici măcar când m-a luat în braţe, ţinându-mă până când am adormit.

Restul weekendului si alte câteva zile care au urmat au fost
*
toate în ceaţă. Jax mi-a dat liber de la bar, iar eu nici măcar n-am încercat să mă opun. Nu-mi stătea mintea să servesc clienţii. Nu-mi stătea mintea la nimic, de fapt.

Nu am plâns nici marţi, când m-am dus la spital să-mi iau tablourile şi toate nimicurile cu care-i umplusem camera lui Charlie.Trei cutii mari s-au aliniat una lângă alta în spatele camionetei lui Reece. N-am plâns nici măcar când i-am văzut patul gol. Nici când am aflat că murise în somn, în urma unui anevrism. Nici când am descoperit că murise singur.

Nu aveau să-i facă autopsie, iar înmormântarea fusese programată pentru ziua de joi. Nu-mi venea să cred că-1 îngropau aşa de repede, de parcă ai lui ar fi aşteptat să se întâmple asta, ca şi cum groapa ar fi fost săpată cu ani în urmă.

N-am plâns nici când Reece m-a dus la mine acasă şi nici când am aşezat într-un colţ din studio toate tablourile pe care i le

făcusem lui Charlie. După cum nici n-am fost îndeajuns de atentă să văd că-mi fusese instalat sistemul de securitate, la uşi şi la geamuri. Sinceră să fiu, parcă observasem eu ceva, dar nu mai conta.

Joi dimineaţă mi-am tras pe mine singura pereche de pantaloni negri pe care o aveam şi care stăteau cam largi pe mine şi abia atunci mi-am dat seama că Reece nu fusese toată săptămâna la serviciu. Mi-am strâns părul într-o coadă la spate şi m-am privit în oglindă. Şuviţa violet dispăruse aproape de tot. Vizibile erau însă cearcănele de sub ochi.

Mi-am pus ochelarii şi am ieşit din baia lui Reece. L-am găsit în bucătărie, îşi punea cravata neagră. Arăta bine, proaspăt bărbierit şi cu umerii largi, vizibili prin costum. Foarte bine. Chiar şi când mă simţeam incredibil de goală pe dinăuntru, tot îmi intrau în acţiune părţile femeieşti ale trupului.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi m-a studiat cu capul înclinat într-o parte. Nu prea vorbiserăm de sâmbătă. Nu fiindcă el nu ar fi încercat. In mod evident, îmi fusese alături tot timpul, fără ca eu să-i fi cerut asta. La fel şi cu înmormântarea. Nu-1 rugasem nici măcar o dată să vină cu mine, dar era deja îmbrăcat şi îl iubea... îl apreciam extrem de mult pentru asta.

M-am oprit la marginea blatului din bucătărie.

— Ţi-ai luat liber de la muncă.

Reece a încuviinţat încet, aranjându-şi manşetele costumului.

— Da. N-am vrut să te las singură.

Arsura din piept mi-a revenit.

— Nu trebuia să faci asta.

— Am destule libere de luat. Plus că toată lumea a fost înţelegătoare, a spus şi s-a oprit în faţa blatului,

încercând să-mi surprindă privirea. Mă întorc la serviciu săptămâna viitoare.

Am înghiţit cu greu.

— Mulţumesc. Ai fost... ai fost asa de bun cu mine, în tot tim-

) y *

pul ăsta.

Reece mi-a cuprins obrajii cu ambele mâini.

— Iubire, aşa ar face oricine în situaţia asta, a rostit şi mi-a urmărit linia maxilarului cu degetul mare, un gest pe care-1 aşteptam. Sunt aici pentru tine.

Mi-am mutat privirea şi am strâns ochii când l-am simţit cum mă lipeşte de el, cu braţele în jurul meu. Nu ştiam de ce, dar m-am agăţat de el, căutând cu degetele prin materialul hainelor, să dau de el, de o părticică din el.

— Nu e corect, am murmurat în pieptul lui.

M-a sărutat pe creştet.

— Nu, nu este.

Cu o durere în piept, m-am desprins de el şi am inspirat adânc, dar asta nu mi-a diminuat presiunea pe care o simţeam crescând în jurul meu.

— Sunt gata, i-am spus.

Era o minciună.

Cred că ştia şi el asta.

Slujba avea loc la o capelă situată în mijlocul unui cimitir de mărimea unui orăşel. Avea nişte alei şerpuite umbrite de stejari înalţi, graţioşi şi încă înfrunziţi. Linişte. Era frumos, într-un mod morbid.

Mama şi tata erau deja acolo, aşteptând afară împreună cu Gordon şi Thomas. Megan stătea lângă soţul ei, atingând uşor cu mâna burtica umflată. M-au îmbrăţişat cu toţii, chiar şi Gordon, deşi mi-aş fi dorit să nu o facă niciunul. Mi-aş fi dorit să mă fi salutat la fel ca

pe Reece, să dăm mâna sau să clătinăm reciproc din cap. Cu asta mă puteam descurca.

— Scumpa mea, mi-a spus mama sărutându-mă pe frunte, cu ochii înlăcrimaţi. Nu ştiu ce să-ţi spun în clipa asta ca să te simţi mai bine.

— Ştiu, i-am şoptit trăgându-mă deoparte şi privind spre cerul fără nori.

Era prea frumos afară pentru o înmormântare, mi-am zis. L-am privit pe tata, care părea să se simtă la fel de puţin conforta- bil în pantaloni de stofa şi cămaşă ca şi Gordon.

Tata mi-a surprins privirea şi i-am văzut tristeţea adâncă din ochii altminteri fermi. Charlie îi fusese ca un al treilea fiu; de fapt, amândoi părinţii mei îl considerau un fiu. Ştiam că şi ei sufereau.

— Hai cu mine, scumpa tatei, m-a rugat şi m-am dus lângă el.

Mi-a petrecut un braţ pe după umeri şi m-a ajutat să pătrund
în capelă.

Reece se ţinea aproape, iar eu încercam din răsputeri să nu respir prea adânc. Nu suportam mirosul din capele. Era un amestec insuportabil de miros de flori şi de altceva la care nici nu voiam să mă gândesc.

Cu surprindere i-am recunoscut pe Jax şi pe Calla. Erau acolo.

— Bună, le-am spus în şoaptă făcând câţiva paşi în faţa tatălui meu. Oameni buni, eu...

Calla s-a apropiat de mine, zâmbindu-mi tristă.

— Restul lumii nu a putut să ajungă, dar eu am reuşit să trag chiulul azi.

— Dar nu era nevoie să veniţi, le-am spus.

— Ştim, mi-a răspuns Jax, punându-şi o mână pe umărul meu şi strângându-mă.

M-am simţit mişcată până în adâncul sufletului. Până atunci nu ştiusem ce înseamnă asta. Acum pricepeam. Nu-1 cunoscuseră pe Charlie, nu avuseseră niciodată plăcerea să-l vadă, dar acum erau aici, veniseră pentru mine.

Cu toţii am intrat în încăperea spaţioasă în care urma să aibă loc slujba, iar eu m-am aşezat între tata şi Reece, cu privirea aţintită în faţă. Coşciugul era aproape, iar părinţii lui Charlie stăteau în faţă, cu spatele drept. Pe de-o parte ştiam că ar fi trebuit să încerc să mă duc să le vorbesc, dar adunasem atâta amărăciune în mine... Nu le fusesem niciodată apropiată, nu mă simţisem niciodată în largul meu în casa lor searbădă şi rigidă. îmi aminteam prea bine cum se purtau cu Charlie, ca şi. cum le-ar fi fost ruşine cu el.

Ceea ce nu era deloc corect, fiindcă Charlie ştia cum se simţeau.

Slujba se apropia de sfârşit şi mamei i-au dat lacrimile în vreme ce ochii tatei deveneau din ce în ce mai lucioşi. Eu nu puteam să plâng. Aveam ochii defecţi. Asta m-a enervat când m-am ridicat de pe scaunul incomod. Simţeam arsura bine-cunoscută, în piept şi în gât, pe care o avusesem de când primisem telefonul, dar simţeam şi că se rupsese ceva înăuntrul meu.

Reece mi-a pus mâna pe spate şi a început să mă maseze cu mişcări circulare, în timp ce ne aşteptam rândul să ajungem pe culoar. Mă abţineam cu greu să nu mă întorc spre el şi să nu-1 iau în braţe.

Mergând spre ieşire, mi s-a părut că-1 văd pe Henry ieşind pe una din uşile laterale. Am simţit presiunea crescând în mine atunci când am privit spre locul unde am bănuit că stătuse până atunci. Nu ştiam ce să cred despre faptul că Henry venise la înmormântarea lui Charlie. Cu câteva săptămâni în urmă aş fi scos flăcări pe nas, aş fi ajuns la un nivel îngrozitor de furie şi mi-aş fi pierdut cunoştinţa, dar acum? Aproape că-mi venea să râd — un râs din ăla isteric, nesfârşit. îmi venea să mă aşez pe jos în mijlocul încăperii şi să mă prăpădesc de râs.

— Iubire, eşti bine? m-a întrebat Reece.

Am încuviinţat încetişor, dându-mi seama că aveam probabil o fată de om nebun.

M-a luat de mână şi m-a strâns uşor.

— Putem să ieşim afară câteva minute, dacă vrei.

Doamne, era aşa de bun cu mine!

— Sunt bine, i-am spus şi cred că toată lumea din jurul meu aflată la o distanţă de cinşpe kilometri şi-a dat seama că nu era aşa.

Reece însă m-a ţinut de mână până când am ieşit din capelă.

Am străbătut drumul până la groapă într-o linişte specifică momentului. Grupul nostru era undeva în spatele cortegiului şi, când am văzut dricul, mi-am mutat repede privirea în altă parte.

Am tras adânc aer în piept şi n-am simţit decât mirosul sufocant de pământ. Era adevărat. Asta fusese tot. Gata cu excursiile vinerea. Gata cu speranţa că într-o bună zi Charlie va fi mai bine, că mă va privi şi-mi va spune numele.

Că-mi va spune că nimic din toate astea nu au fost vina mea.

Ah, Doamne! Un tremur uşor mi-a cuprins trupul, începând de la degetele de la picioare strânse în pantofii cu toc şi ajun- gându-mi până la degetele de la mâini.

Reece mi-a dat drumul la mână şi m-a cuprins pe după umeri. Şi-a plecat capul şi şi-a apăsat buzele de tâmpla mea, iar inima mi s-a strâns si mai mult. Mă întrebam chiar dacă nu cumva asa te

simţeai când faceai un atac de inimă.

In loc să particip la înmormântarea lui Charlie, în mintea mea mă vedeam luând parte la cea a lui Reece. Oricât de aiurea ar fi sunat, având în vedere unde lucra, era ceva extrem de posibil. Intr-o bună zi m-aş fi putut afla tot în acel loc, luându-mi rămas-bun de la el.

Nu mai puteam trage aer în plămâni.

Durerea mă sfâşia adânc. Nu mai puteam să rezist. M-am întors către Reece şi i-am spus asta.

— Bine. Te scot imediat de aici, mi-a zis şi mi-am dat seama că nu înţelesese.

N-avea cum să înţeleagă. S-a întors către tata şi i-a spus ceva pe un ton mult prea jos să-l pot auzi. Tata a dat din cap şi, fără alte vorbe, Reece m-a scos din cortegiu şi am plecat.

Am mers repede, cu pumnii strânşi, până am ajuns la camionetă. Ne-am urcat în maşină şi Reece a condus, iar eu m-am uitat prin parbriz. Odată ajunşi la el în apartament, mi-am dat seama că nu mă mai simţeam pustiită. Mă simţeam sălbatică, la fel ca un animal prins într-o capcană.

Ştiam ce aveam de făcut.

Dacă mai rămâneam cu Reece, aveam toate şansele să fiu complet distrusă, imposibil să-mi mai revin vreodată. Pentru o scurtă perioadă mă convinsesem că puteam trăi aşa. Că mă puteam îndrăgosti şi că el merita acest risc. Dar faptul că stătusem lângă mormântul lui Charlie mă trezise la realitate.

Trebuia să găsesc puterea să plec de lângă Reece.

Trecând pe lângă el, m-am dus direct în dormitor şi am găsit valiza şi geanta lângă dulap. Mi-am scos ochelarii şi i-am pus pe comodă, apoi mi-am prins repede părul în coc.

— Roxy?

Fără să mă întorc spre el, mi-am scos pantofii din picioare.

— Da?

— Acum nu eşti în cea mai bună formă.

Mi-am deschis gura şi a ieşit un hohot amar.

— Sunt bine, am spus luându-mi pantofii şi punându-i pe fundul valizei.

— Iubire, tocmai ai venit de la înmormântarea celui mai bun prieten al tău, mi-a argumentat blând. N-ai cum să fii bine.

Cu mâinile tremurânde, am apucat teancul ordonat de jeanşi, pe care ştiam clar că nu-i împăturisem eu. Reece o făcuse. I-âm pus şi pe ei în geamantan.

— Ce faci? m-a întrebat şi i-am auzit vocea mai aproape.

Am clătinat din cap şi m-am aplecat să-mi desfac

nasturele
argintiu al pantalonilor. I-am lăsat să cadă pe podea, după care i-am azvârlit neglijent în geantă. A urmat bluza şi am rămas în chiloţi şi într-un maiou negru.

— Roxy, s-a răstit el. Uită-te la mine.

M-am întors încet, fără voie. Reece se dezbrăcase de haina de la costum şi-şi dăduse jos cravata. Avea cămaşa descheiată şi i se vedea pielea aurie. Mi-am ridicat privirea spre ochii de un albastru ireal.

— Bine, mă uit.

A scrâşnit din dinţi.

— Ce crezi că faci aici?

— îmi fac bagajele, am răspuns cu o voce nesigură, indicându-i valiza şi geanta. Mi se pare destul de evident, nu?

— Da, pare destul de evident, dar nu pricep de ce faci asta. I-am întors spatele şi m-am dus să-mi iau tricourile, le-am
scos si le-am trântit în valiză.

— Am sistem de alarmă acasă. Nu mai e nevoie să te solicit inutil.

— Poţi să stai aici cât de mult vrei si ştii si tu foarte bine asta,
Roxy, ce naiba!

— Ştiu, dar sunt convinsă că ai nevoie de spaţiul tău.

Mi-am găsit pantalonii de yoga sub geantă, i-am ridicat, dar Reece m-a prins de mână şi m-a întors spre el. Mi s-a oprit răsuflarea când mi-a vorbit:

— Dacă aveam nevoie de spaţiu personal, ţi-aş fi spus. Dar şi asta ştii la fel de bine. Nu te juca cu mine. Pleci pentru că...

N-am vrut să-l aud terminându-şi propoziţia şi nu ştiu sigur ce s-a întâmplat, ştiu doar că mi-am pierdut cumpătul. Tot controlul de care dădusem dovadă se

rupsese ca o bandă de cauciuc. Mi-am smucit braţul din strânsoare, mi-am proptit mâinile în pieptul lui şi l-am împins.

Luat prin surprindere, s-a împiedicat un pas şi a lovit patul cu spatele genunchilor. I s-au arcuit sprâncenele.

— Pe bune, chiar m-ai împins?

Nu-mi dădeam seama din tonul lui dacă voia să râdă sau să mă împingă înapoi, iar asta m-a enervat. Cu siguranţă nu mai eram goală pe dinăuntru. Ba chiar dădeam pe dinafară — eram plină de furie, de neputinţă şi de un milion de alte lucruri. Aşa că l-am mai împins o dată, ceea ce l-a făcut să se aşeze pe pat. Gâfâiam şi îl priveam.

—Te simţi mai bine acum? m-a întrebat cu o voce amăgitor de uniformă.

— Poate că da.

Si-a ridicat bărbia si braţele.

— Iubire, dacă e nevoie să mă împingi dintr-un loc în altul ca să te linişteşti puţin şi să te gândeşti la ce faci în clipa asta, atunci haide, te rog, dă-i drumul.

Mi-a picat faţa.

— Vrei să te împing?

— Nu chiar.

După o clipă de ezitare, am vrut să mă întorc spre pantaloni, dar Reece m-a prins şi m-a aşezat la el în poală.

— Ba nu. O să-mi spui de ce vrei să te duci la tine acasă. De data asta, motivul adevărat.

—Ţi l-am spus deja, am zis încercând să mă ridic, dar m-a tras spre el.

Stăteam piept în piept, aveam genunchii de-o parte şi de alta a pulpelor lui şi mă strângea de încheieturi cu mâini de fier. Inima mi-o luase deja razna când ni s-au întâlnit privirile.

— Dă-mi drumul.

— Nu ăsta e motivul adevărat.

Mi-am încleştat neajutorată degetele.

— Ce e? Ai cumva puteri supranaturale? Te-ai lovit la cap cu patul pistolului?

A surâs.

— Nu. Doar că nu sunt orb. Fir-ar să fie, nu aşa mi-am închipuit ziua de azi, mi-a spus. Ştiu că ai multe pe cap acum, dar trebuie să vorbim.

— N-avem despre ce să discutăm, i-am zis.

îşi slăbise îndeajuns strânsoarea încât să mă împing şi să mă

ridic. Sau să încerc s-o fac. In momentul în care mâinile mi-au ajuns pe umerii lui a bombănit o înjurătură şi m-a ţinut strâns din nou.

— Ăsta-i rahat de doi bani şi ştii prea bine. N-am crezut niciodată că eşti laşă. Dar aşa te comporţi acum, ca o laşă.

— Poftim? am spus şi m-am îndepărtat pe cât de mult am putut.

Ca să-l părăsesc aveam nevoie de toată puterea. Nu era uşor.

— Nu face asta, mi-a spus din nou. Nu te mai purta ca o laşă.

— Nu sunt lasă! Doar că nu mai vreau să stau cu tine. A fost distractiv, dar atâta tot. Vreau să mă întorc acasă la mine. Vreau să-mi continui viata.

— Hai, la naiba, poţi să minţi mai bine de atât. Mă vrei de când aveai cincisprezece ani şi, acum că sunt al tău, nu eşti dispusă să accepţi riscul că s-ar putea să suferi? Ce rahat e ăsta?

Ah! Isi dăduse seama de tot.

— Ce... ce vrei să spui cu suferitul?

— Crezi că nu ştiu? a spus clătinând din cap. Ţi-e frică,

Roxy. Ţi-e frică să nu suferi iar... din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Charlie. Nu vrei să mai simţi durerea aia niciodată. Asta înţeleg. Dar totodată nu poţi să-ţi trăieşti toată viaţa aşa, să dai cu piciorul la tot — să dai cu piciorul la ce avem noi doi — numai pentru că îţi imaginezi că o să suferi într-o bună zi. Şi nu e vorba doar de mine. Asa faci cu orice.

Nu mai ştiam ce să-i spun. Reece a continuat:

-Ce-o să faci? Pleci azi şi te apuci din nou să ieşi cu un cârd de amărâţi care nu merită nici să respire acelaşi aer cu al tău, numai fiindcă, la o adică, nu-ţi pasă de ei nici cât negrul sub unghie? Nu te-ai implicat emoţional, deci eşti în siguranţă, nu? Cu mine e diferit, e altceva.

— Nu înţelegi, i-am şoptit siderată.

— Eu nu înţeleg?

Părea că voia să mă aducă cu picioarele pe pământ.

— Iubire, ştiu ce înseamnă să-ţi fie frică. Mi-am văzut prietenii murind peste ocean. Mă întorc acasă şi, de fiecare dată când mă duc la serviciu, ştiu că s-ar putea să fie ultima zi din viaţa mea. Mă gândesc la frate-meu şi ştiu că şi el se confruntă cu aceleaşi porcării ca mine. Mi-e frică să nu te pierd pe tine!

Am suspinat.

— Pe mine?

— Da, pe tine. Pe tine, Roxy. E un nenorocit pe undeva prin lume care te urmăreşte. Sunt mort de frică pentru tine.

In momentul acela arăta chiar înfricoşat. Puţin.

— Şi e mai mult de atât. Ai putea oricând să te urci la volan şi să ai un accident. Am văzut cum conduci.

— Hm, am reacţionat.

— Ţi se poate întâmpla orice, oricând, dar nu mă vezi fugind cât mai departe de ceea ce avem şi nici de ceea ce-am putea avea împreună. Trebuie să te împaci cu ce i

s-a întâmplat lui Charlie. Dar asta nu înseamnă că trebuie să faci faţă de una singură.

— Ce ştii tu despre cum să faci faţă? m-am răstit.

M-a fixat cu privirea.

— Abia dacă vorbeşti despre episodul cu împuşcăturile. Ai coşmaruri în privinţa asta, am strigat simţind o fierbinţeală pe gât. Nici tu nu prea ştii cum să te descurci, Domnule Perfecţiunea
întruchipată.

— Nu spun că eu ştiu cum să mă descurc. Mama mă-sii, Roxy! Ştim amândoi cât de greu mi-a fost şi încă îmi este, mi-a strigat înapoi şi, preţ de o secundă, am crezut că o să mă arunce în celălalt capăt al camerei. Mi-am băut minţile o perioadă numai ca să nu recunosc că am tras şi am omorât un puştan de optsprezece ani.

Am tresărit.

— Reece...

— Nu. O să mă asculţi până la capăt. Timp de aproape un an am făcut faţă bând la greu, în loc să vorbesc cu cineva — cu oricine — despre ce s-a întâmplat. Dacă n-ar fi fost Jax, probabil că as fi ajuns şă-mi înghit prbpriul glonţ, fiindcă, să-ţi spun ceva, cât am stat în deşertul acela nenorocit a trebuit să aleg de multe ori între viaţă şi moarte. Şi e ca naiba! Dar tot nu renunţ să fiu poliţist, chiar dacă ştiu că mi s-ar mai putea întâmpla asta o dată. Nu mi-a fost deloc uşor atunci când s-a petrecut.

Asta nu-mi spusese în noaptea aia pe care o petrecuserăm pe balcon: cât de mult îl roseseră vina şi furia. Doamne, nu voiam să mai aud nimic, indiferent cât de aiurea suna asta. Nici măcar nu voiam să-mi imaginez durerea lui. Mă sfâşia.

— Dar Jax m-a convins să vorbesc despre asta. M-a făcut să mă duc la şedinţele de terapie pe care cei din departament mă sfatuiseră să le iau mai în serios. Şi ai

dreptate. Tot nu le fac faţă cum trebuie, dar măcar încerc, la naiba! Nu te îndepărtez de mine. încerc să fac
fată. Ceea ce tu n-ai încercat nici măcar o dată în sase ani.

> >

Nefiind în stare să-l mai ascult, am încercat din nou să mă eliberez, dar n-avea de gând să mă lase să plec nicăieri.

—Te duci la facultate pentru o diplomă pe care nu o vrei, doar pentru că ţi-e prea frică să accepţi că-ţi place să lucrezi la Mona. Nu pentru că n-ai avea ambiţii, ci pentru că aşa ai avea timp să faci ce-ţi place cu adevărat: să pictezi. Dar nici riscul ăsta nu eşti dispusă să ţi-1 asumi. O să continui aşa doar ca să joci un joc sigur. Să nu-ţi asumi riscuri.

— Taci din gură, i-am spus clocotind de mânie şi dorindu-mi să nu-i fi zis niciodată cât de mult uram cursurile alea.

Era bine că mă ţinea de încheieturi, fiindcă sigur i-aş fi tras una.

— Da, adevărul doare îngrozitor, nu? mi-a spus cu sclipiri în ochi. Ce nu înţeleg este cum de ceea ce i s-a întâmplat lui Charlie te-a făcut să-ti fie frică de orice. Dar ştii ce ştiu? m-a întrebat cu

> f i

ochii scăpărând flăcări albastre. Că te iubesc, Roxy. Şi moartea lui Charlie nu o să schimbe asta. Nici faptul că te iubesc nu o să schimbe moartea lui Charlie. Si mai ştiu că si tu simţi la fel.

9 1 9 9

El... ce anume?

A zis că eu simt... ce?

Da, clar, venise momentul să plec de acolo. Folosindu-mi toată puterea, m-am smucit de lângă el, fără niciun rezultat.

— Roxy, opreşte-te, mi-a poruncit.

M-a cuprins imediat frustrarea, însoţită şi de cu totul altceva. Eram lipiţi în toate locurile care contau şi, în ciuda faptului că încercam să-l părăsesc şi ne certam la cuţite, cu cât stăteam mai mult pe el, cu atât îl simţeam întărindu-se sub mine şi sângele îmi
clocotea în vene.

îmi spusese că mă iubea.

M-am răsucit la el în poală şi am reuşit să mă aşez mai bine peste el. O senzaţie de excitare acută s-a prelins prin mine şi am observat momentul exact în care si el a simtit acelaşi lucru.

Trăsăturile i s-au crispat.

— Isuse...

Gâfâiam haotic şi-i fixam cu privirea buzele expresive. încercam în continuare să-mi eliberez braţele şi probabil că era bine că nu-mi dădea drumul, pentru că aş fi căzut pe spate. M-am împins în faţă, sperând să-l dezechilibrez, şi geamătul cu care mi-a răspuns m-a aprins ca pe un foc.

N-am mai gândit nimic. Sau poate că am gândit mult prea multe lucruri deodată ca să mă mai concentrez asupra vreunuia, în afara faptului că aveam nevoie de asta — aveam nevoie de el. Pentru ultima oară. Am ajuns imediat la gura lui şi, când ni s-au unit buzele, l-am simţit retrăgându-se.

— Roxy...

Nu voiam să mai aud nimic, mai ales dacă avea de gând să aducă argumente logice pentru ceea ce avea să urmeze. Mi-am apăsat buzele de ale lui şi l-am sărutat mai tare. Văzând că nu-mi răspunde, i-am muşcat buza de jos. Reece a oftat şi am profitat ca să-mi strecor limba în gura lui, mi-am împletit-o de a lui şi am început să-mi legăn şoldurile la el în poală. Nu m-am mai oprit. M-am mişcat din ce în ce mai puternic, gemând de savoarea

sărutului şi simţind cum plăcerea mă cuprindea cu tărie până când am văzut alb în adâncul ochilor.

Mi-a dat drumul mâinilor şi mi-a cuprins şoldurile, iar eu mi-am petrecut un braţ în jurul gâtului său, trecându-mi o mână prin părul lui şi cealaltă alunecându-mi pe gâtul, apoi pe pieptul şi peste abdomenul lui tare. Am ajuns la nasturele pantalonilor şi l-am desfăcut cu îndemânare.

— La naiba, a şuierat el cu ochi înceţoşaţi. încă n-am terminat
de discutat, a gemut simţind cum îl mângâiam prin pantaloni. La naiba, Roxy... nu joci cinstit.

— Nu mă joc, i-am răspuns cu buzele arzând şi mi-am lipit din nou gura de a lui şi l-am frecat prin pantaloni.

Cum nu m-a oprit, am tras repede fermoarul jos şi i-am eliberat penisul fierbinte.

Reece s-a lăsat pe spate, cu privirea spre mâna mea care îl ţinea. Mi-a vorbit cu un glas pierdut:

— Nu de-asta ai nevoie acum.

— Ba da, am spus rezemându-mi fruntea de a lui. Exact de asta am nevoie acum.

— Roxy, mi-a rostit el numele ca şi cum ar fi fost rugăciune şi înjurătură deopotrivă.

I-am mângâiat penisul, presându-i capul cu degetul mare.

— Atinge-mă, l-am implorat. Te rog. Reece, atinge-mă.

A scos sunetul acela care mă înnebunea, un mormăit adânc, gutural şi masculin, care mă facea să mi se încleşteze degetele de la picioare şi muşchii din regiunea pelviană să se contracte. După care a ridicat o mână. In sfârşit. Mi-a dat maioul la o parte şi cupa de la sutien, dezvelindu-mi sânii.

M-a atins.

A făcut mai mult de atât. Mâinile îi erau lacome, la fel şi sărutările. Gâfâiam şi l-am excitat până când mi-a dat

mâna la o parte şi aproape că mi-a rupt chiloţii. Aşteptarea luase sfârşit. Pe genunchi, m-am lăsat deasupra lui, cu totul. Am ţipat când l-am simţit, când am simţit cum mă lărgea şi cum luasem foc înăuntru, pe lângă el şi peste tot pe unde mă atingea şi mă săruta.

M-a lăsat să-mi impun ritmul şi să preiau controlul, aşa că am început să mă mişc deasupra lui, mai întâi cu mişcări uşoare şi apoi din ce în ce mai frenetice, simţind cum muşchii mi se contractau în jurul lui. Pe măsură ce plăcerea creştea şi presiunea era mai puternică, iar când eliberarea pe care o căutam devenise iminentă, abia atunci Reece s-a mişcat şi a preluat controlul. M-a strâns de şolduri cu o mână şi cu cealaltă m-a apucat de ceafa şi şi-a împins şoldurile înainte, pătrunzându-mă, facându-mă să explodez. Orgasmul a fost aşa de puternic şi fulminant, că a fost aproape dureros, aproape prea mult. Nu credeam că mai rezist, dar nici nu voiam să fug. Nu când l-am simţit cum începea să-şi piardă controlul şi să-mi şoptească numele la ureche. Ştiam că era aproape. M-a strâns si mai mult de sold si a încercat să iasă afară. Nu voiam să se retragă. Era... urma să fie ultima noastră dată împreună şi voiam să-l simt pe tot înăuntrul meu. Aveam încrederein el şi nu mai uitasem să iau nicio pastilă.

M-am lăsat pe el şi l-am ţinut la fel de strâns cum o făcuse el până atunci şi şi-a dat seama ce voiam, fiindcă l-am simţit că începea să tremure.

— Roxy, mi-a gemut el numele şi trupul i-a înţepenit, cu braţele strânse în jurul meu.

A durat ceva până când ne-am mişcat. Ii simţeam inima bătând aproape la fel de sălbatic ca a mea şi-i simţeam fiecare mişcare a trupului prin fiecare celulă a corpului. Am rămas la el în braţe şi niciunul nu a scos o

vorbă. Ne-am ţinut în braţe într-o tăcere plină de o mie de cuvinte nerostite. Abia atunci când n-am mai stat lipiţi unul de altul am ştiut că sosise momentul.

—Trebuie să mă spăl, am spus cu o voce care şi mie mi se părea ciudată.

Prea joasă. Prea goală.

M-a eliberat din strânsoarea braţelor, iar eu m-am dat jos şi mi-am apucat chiloţii de pe podea. Ne-am privit scurt şi am încercat să ignor întrebarea din ochii lui în timp ce mi-am pus sutienul şi bluza. Apoi m-am întors cu spatele şi am fugit la baie. N-am stat mult, ştiind că, dacă amânam, nu mai eram în stare să plec. M-am spălat şi mi-am pus chiloţii.

Trebuia să plec, da? Nu puteam rămâne şi nu puteam să fiu cu el, pentru că...

II iubeam deja.

îl iubeam de atâta vreme.

Arsura mi-a reapărut în capul pieptului. M-am îndepărtat de uşă, încercând să-mi limpezesc gândurile, dar era un du-te-vino îngrozitor. M-am aşezat pe marginea căzii. Chiloţii nu mă protejau deloc de răceala ceramicii.

Ce naiba faceam?

Fugeam. îmi era frică. Nimic din ce-mi spusese nu era nou pentru mine. La naiba, ştiam şi eu deja lucrurile alea, dar să le aud de la el îmi dărâmase nişte ziduri pe care nu ştiam că le ridicasem.

— Roxy, am tresărit la auzul glasului său adânc.

Cu ochii lipiţi de uşă, m-am străduit să înghit cât mai mult aer, dar n-am reuşit. Presiunea revenise şi deja era prea mult.

— Eşti bine? m-a întrebat insistent.

Buza de jos a început să-mi tremure şi mi-am încleştat pumnii. Nu dădeam dovadă de tărie dacă plecam de lângă el. Ci de slăbiciune, faceam ceea ce făcusem de

fiecare dată când stricasem lucrurile. Nu doar frica mă îndemna să fac asta. Ah, nu, motivele erau mult mai profunde.

Uşa băii s-a deschis şi trupul lui Reece a acoperit-o în întregime. Cămaşa stătea strâmb pe el şi avea nasturele de la pantaloni desfăcut. A fost de-ajuns o singură privire, căci tot ce simţeam se vedea pe faţa mea, mai mult ca sigur. Chipul i s-a îmblânzit.

— Toate emoţiile simţite mi-au urcat încet în gât.Este... este doar vina mea.

Reece a intrat încet în baie, ca si cum s-ar fi temut să nu mă sperie.

— Ce e vina ta, scumpo?

— Ce-a păţit Charlie, am zis cu o voce spartă.

Incruntându-se, a îngenuncheat în faţa mea, cu mâinile pe picioare.

— Iubire, ce s-a întâmplat cu Charlie nu este deloc vina ta.

— Ba da, este, i-am şoptit, fiindcă n-aş fi reuşit s-o spun mai tare. Nu înţelegi. N-ai fost acolo. Eu am agravat toată situaţia.

Ochii i s-au mărit.

— Roxy...

— Se dădea la mine. Henry.

— N-ai greşit cu nimic, Roxy, mi-a spus şi un val de furie amestecată cu tristeţe i-a inundat faţa. Ai voie să-i spui unui tip că nu eşti interesată de el şi să nu-ţi faci griji de urmări. Nu e vina ta.

Am clătinat din cap.

— întotdeauna se dădea la mine si cu asta mă descurcam, dar

în seara aia s-a luat de Charlie. L-a făcut „popo”, am spus tremurând şi înconjurându-mi mijlocul cu braţele. Şi atunci am început să ţip la el. Şi pe urmă l-a făcut şi în alte feluri, mai rele. Charlie îmi tot spunea să-l lăsăm în pace, dar eu n-am putut, pentru că ştiam cât de mult îl dureau chestiile alea. Nu le suporta, îi faceau rău fizic. După care Henry m-a întrebat dacă nu cumva eram şi eu „lesbi” şi dacă de-aia ieşeam mereu cu un „poponar”. Mi-am pierdut cumpătul. L-am împins pe Henry. Aşa cum te-am împins pe tine, am spus aplecându-mă cu ochii spre degetele de la picioare, retrăind în amănunt noaptea de

atunci. Charlie m-a apucat de mână şi am plecat împreună. Şi Henry la fel, a plecat. După care m-am întors spre el... şi am spus... i-am spus să se ducă în mă-sa, fiindcă numai aşa putea să aibă şi el parte de nişte acţiune, cu nimeni altcineva.

Reece a închis ochii.

— Abia atunci a ridicat piatra şi a aruncat-o, am spus clăti- nându-mă şi dând din cap. Dacă mi-aş fi ţinut gura, ne-am fi văzut fiecare de drum si totul ar fi fost altfel. Mi-e asa de frică! Ai

dreptate. Sunt înspăimântată că te-aş putea pierde şi nu mai vreau să trec prin aceeaşi durere, dar e mai mult decât atât. De ce merit eu oare să fac tot ce fac pe lumea asta, când Charlie nu mai poate? am continuat să îngaim. Eu am fost cea care a forţat lucrurile. Nu cumva oamenii sunt trimişi în puşcărie pentru asta? Pentru instigare la atac, pentru crimă? De ce te-aş merita eu pe tine? De ce să merit să fac ce-mi place pentru tot restul vieţii?

Când Reece si-a deschis ochii, n-avea în ei nicio urmă de

reproş sau învinuire, doar multă durere.

— Cuvinte, a murmurat el. Asta ai aruncat, nişte cuvinte. La fel ca Henry. Dar ştii bine ce stricăciuni pot face şi vorbele. Nu spun că nu' o fac. Uneori taie mai adânc decât un cuţit, numai că nu tu ai ridicat piatra aia de pe jos. Nu tu ai aruncat-o. Henry a luat hotărârea asta. E o decizie pe care pare să o regrete mai mult decât orice pe lume şi mă îndoiesc că a vrut să-l rănească pe Charlie aşa cum a facut-o, doar că nu mai putem schimba asta. La fel cum tu nu poţi schimba ce-ai spus în noaptea aia, Roxy...

A îngenuncheat în faţa mea şi încet, cu grijă, mi-a cuprins faţa cu mâinile.

— N-a fost vina ta pentru ce s-a întâmplat cu Charlie.

Nu tu l-ai rănit. Henry a facut-o. Ştiu că o să fie nevoie de mai mult decât de cuvintele mele ca să accepţi asta, dar o să fiu aici, lângă tine, în fiecare zi să-ţi amintesc că meriţi fiecare lucru pe care ţi-1 oferă viaţa asta.

Vocea mi-a fost înăbuşită de un suspin. îmi ardeau ochii. Brusc, l-am văzut ca prin ceaţă şi mi-am simţit obrajii umezi.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus în dormitor? Şi mie mi-e frică.

In unele momente şi eu mă întreb ce merit, dar suntem împreună. Lasă-mă să te iubesc, mi-a zis mângâindu-mi obrajii cu degetele mari. Riscă şi lasă-mă să te iubesc, îndrăgosteşte-te de mine şi, iubito, o să-ţi fiu mereu aproape să te susţin. Vom trece împreună prin asta.

Atunci m-am prăbuşit, sfâşiată. Am plâns cu lacrimi grele, din acelea care te urâţesc. Lacrimi pe care le vărsăm pentru tot ce pierduse Charlie pe lume. Pentru Reece şi pentru toate lucrurile prin care fusese nevoit să treacă. Chiar şi pentru Henry, fiindcă o mică parte din mine tocmai se trezise, deschisese ochii şi-şi dăduse seama că Henry de fapt îşi distrusese viaţa când aruncase cu piatra. Lucru care nu-mi convenea, dar probabil că Reece avea dreptate. Poate Henry chiar nu avusese intenţia să facă atâta rău. Am plâns pentru că nu mă mai simţeam amorţită. Doar îndurerată. Mi-era frică. Cu şase ani în urmă începusem să-mi pierd cel mai bun prieten şi de atunci până acum nu mă eliberasem deloc de durere. Nici de ură, nici de alte sentimente toxice si care mă înveninau.

7 7

Nici nu-mi amintesc când am alunecat de pe marginea căzii în braţele lui Reece, dar, aşa cum îmi promisese, era acolo să mă susţină când nu mai puteam.

Uouăzecişi patru

— 3Wă doare capul.

Reece şi-a trecut degetele prin părul meu, masându-mi blând pielea capului.

— O să-şi facă imediat efectul Ibuprofenul.

Mi se părea că durează o veşnicie. Tâmplele îmi zvâcneau şi la fel şi zona din spatele ochilor. Probabil că plânsesem până când mi se topise creierul. De îndată ce am izbucnit în plâns, a fost ca şi cum înăuntrul meu s-ar fi dărâmat un baraj. N-aveam nici cea mai vagă idee cât timp stătusem în baie, Reece jos, pe gresie, iar eu în braţele lui, udându-i cămaşa. Ştiam parcă doar că mă ridicase în braţe şi mă dusese în pat. Şi mă ţinuse ore în şir în braţe, plecând o singură dată, să ia nişte apă şi o pastilă de Ibuprofen. Şi, înainte să se urce înapoi în pat, îşi scosese cămaşa şi-şi trăsese pe el o pereche de pantaloni de trening. Eu eram tot în chiloţi şi maiou, dar lucrurile astea nu mi se mai păreau deloc sexy.

Eram întinsă peste pieptul lui ca o marionetă. Obrazul mi se odihnea undeva deasupra inimii sale şi-mi adăpostea coapsele cu picioarele lui, trecându-şi alene degetele prin părul meu. Se făcuse noapte cu multe ore înainte şi niciunul nu mâncase nimic de dimineaţă. Cred că eram amândoi mult prea epuizaţi să ne dăm jos şi să mergem să ne hrănim.

— îmi pare rău că te-am umplut de lacrimi, am zis.

Pentru asta sunt aici. Pe post de batistă personală. Printre alte

lucruri, mult mai distractive, dar uite că sunt multifuncţional

.Cu ochii pierduţi, am încercat să zâmbesc.

— îmi plac lucrurile alea mai distractive.

— Ştiu.

i

încleştându-mi degetele pe abdomenul lui, am tras adânc aer în piept, surprinsă că puteam face asta şi că nu simţeam nicio durere. Avea să mai treacă mult timp până să-mi accept rolul în soarta lui Charlie. Poate că n-aveam să mă eliberez definitiv de vină, dar eram dispusă să încerc. Pentru prima oară, chiar voiam să încerc.

— Pot să-ţi spun ceva? m-a întrebat Reece.

— Poţi să-mi spui orice.

— Pe viitor am să te rog să ţii minte, mi-a spus sec. Nu vreau să ne spunem niciodată „adio”.

M-am încruntat.

— Parcă îmi amintesc că mi-ai spus asta odată.

— Aşa e. La naiba, ne putem spune orice unul altuia, dar nu „adio”.

— De ce? am şoptit, dar deja bănuiam cam care era motivul.

A urmat o pauză.

— Pentru că e definitiv, mai alfes cu serviciul meu, nu vreau ca ultimele cuvinte pe care le-ai putea auzi de la mine să fie „adio”.

M-am cutremurat la gândul că într-o bună zi aş putea să primesc un apel sau să bată cineva la uşă... mi-am alungat imediat gândurile astea din minte. Asta însemna că nu voiam să-mi asum riscuri. Refuzam, nu-mi mai permiteam să mă gândesc că era posibil ca într-o bună zi să nu mai vină acasă.

— Roxy, mai e ceva ce-aş vrea să ştii. Sunt cât se poate de căpos. Ştii asta. N-am să dispar fără să mă lupt pe viaţă şi pe moarte. Asta sigur pot să-ţi promit.

îmi simţeam iarăşi ochii arzând. Nu mai aveam mult până să plâng din nou.

Cu mintea puţin mai limpede, abia atunci mi-am dat seama cât de... cât de slab eşti încercând să ţii pe cineva departe de tine numai pentru că, într-o bună zi, s-ar putea să-l pierzi. Ce prostie! Dar o mică parte din mine voia să dea înapoi şi să nu-şi asume niciun risc. Nu-mi puteam asculta temerile.

— Crezi că-s nebună? l-am întrebat cu o voce slabă.

A chicotit şi mi-a plăcut ecoul vocii lui.

— Iubire, întotdeauna am crezut că eşti un pic dusă. Asta-mi şi place la tine.

Auzindu-1 cum vorbea, acum că aveam mintea mai clară, am rămas fără suflare.

— Poţi s-o mai spui o dată, te rog?

Mi-a ridicat bărbia cu mâna şi mi-a dat capul pe spate. Privirile ni s-au întâlnit şi l-am simţit trăgând aer în piept.

— Le-am văzut, mi-a spus.

M-am încruntat, fără să înţeleg.

— Ce ai văzut?

A tras adânc aer în piept, fără să mă piardă din ochi.

— Tablourile.

O clipă n-am priceput ce voia să zică. Nici când mi-a mângâiat obrazul cu degetul, nici când mi-a zâmbit blând. Abia apoi mi-am dat seama.

— Tablourile? am spus înghiţind cu greu.

Am încercat să mă ridic, dar el nu m-a lăsat să ajung prea departe.

— Tablourile de la mine de acasă?

A încuviinţat si mi-am simtit fata arzând ca si cum as fi făcut

9 1 f > f f

plajă vara.

— Cele cu...

— Cu mine? a completat el.

Am strâns ochii.

— Ah, Doamne. Chiar?

— Da.

A

împietrită, n-am ştiut ce să-i spun.

— Erau la mine în debara. Ce-ai căutat acolo?

— M-am uitat după un psihopat care te urmăreşte, mi-a răspuns. Am căscat ochii.

— Adică, asta a fost acum două săptămâni. Le-ai văzut de atunci şi nu mi-ai spus nimic.

Reece s-a ridicat în şezut şi m-a tras lângă el. Cumva am ajuns cu tot corpul între picioarele lui, faţă în faţă.

— Nu ţi-am spus nimic pentru că m-am gândit că ai să reacţionezi exact aşa.

— Normal că reacţionez aşa! E al naibii de jenant. Probabil că-ţi imaginezi că-s vreo ciudată, o nebună care te urmăreşte şi face tablouri cu tine când nu eşti prin preajmă.

— Iubire, nu cred că eşti deloc nebună, mi-a răspuns sec.

Am strâns din ochi.

— Nu-mi vine să cred că le-ai văzut.

A râs scurt şi mi-am mijit ochii la el.

— Ei, hai, pe bune? Nici măcar nu ştiam ce simţi cu adevărat pentru mine până nu le-am văzut.

M-am arătat uimită.

— Credeam că tu le ştii pe toate.

Reece a zâmbit încrezut.

— Bănuiam eu că te-ai îndrăgostit de mine de când m-ai văzut prima oară.

— Sfinte Isuse din Nazaret, am bombănit.

— Dar n-am fost sută la sută sigur până când n-am văzut tablourile, mai ales pe cel cu mine în bucătărie. L-ai pictat după... după ce am plecat, a terminat de vorbit clătinând uşor din cap. N-ai de ce să te simţi jenata. Cred că e foarte drăguţ ce faci.

Eu tot credeam că era ciudat.

— Dar ştii ce e cel mai important? Primul lucru care mi-a venit în minte atunci când le-am văzut a fost cât de talentată eşti.

Le priveam ca şi cum m-aş fi uitat în oglindă.

Spunând asta încerca oarecum să mă facă să mă simt mai bine.

— Mi-aş dori să te concentrezi mai mult asupra picturii, iubire. Eşti cu adevărat talentată.

M-am înclinat pe el şi am respirat slab. Mintea-mi era plină de tot felul de lucruri adunate de peste zi, nu credeam că mai eram în stare să mă mai gândesc din nou la facultate.

— Nu strică să ai o diplomă.

— Ai dreptate, mi-a răspuns mângâindu-mi braţul. E o chestie inteligentă. La fel cum e şi să faci ce-ţi place, indiferent ce anume.

Am zâmbit gândindu-mă la ce spunea.

— Mie chiar îmi place să lucrez la Mona.

— Şi, după cum am spus mai devreme, nu e nimic greşit în asta.

Reece avea dreptate. Jax era fericit ca o maimuţă care dăduse de banane că avea localul acela, în care muncea toată ziua. La fel si

Nick. Mă rog, bănuiam că Nick era fericit: nu-1 întrebasem până atunci şi niciodată nu se oferise să-mi spună.

— Crezi că eşti în stare să mănânci ceva? m-a întrebat si, când

am dat din cap că da, mi-a tras o palmă peste fund. Haide, să mergem să luăm nişte pâine prăjită şi brânză.

M-am dat jos din pat şi eram deja în hol când Reece m-a prins de mijloc şi m-a întors spre el. M-a lipit de pieptul lui şi cu cealaltă mână mi-a cuprins obrazul şi mi-a dat capul pe spate.

— Te iubesc, Roxy.

Şi-a plecat capul, sărutându-mă blând, şi am priceput imediat emoţiile ascunse în spatele sărutărilor acelora dulci şi tandre. Veneau dintr-un singur cuvânt: iubire.

— Ai vrut să mă auzi din nou. Am să ţi-o spun de atâtea ori, că o să te plictiseşti auzindu-mă.

Am zâmbit cu buzele lipite de ale lui şi i-am pus mâna pe piept, respirând adânc şi simţindu-i izul vag de apă de toaletă.

— Nu cred că m-aş putea sătura vreodată să aud asta.

Următoarele zile au fost destul de confuze, dintr-o mulţime de

motive. Nu mai eram amorţită, ceea ce a însemnat că vineri dimineaţă m-am trezit şi am mai tras o repriză de plâns, fiindcă mi-am dat seama că nu aveam să-l mai văd niciodată pe Charlie vinerea, aşa cum o făcusem în ultimii şase ani. A fost greu şi, sinceră să fiu, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Reece. Nu numai că m-a lăsat să plâng în voie, dar nici nu m-a tratat ca şi cum ar fi fost ceva în neregulă sau ca si cum s-ar fi săturat de atâtea crize emoţionale.

A comandat, pur şi simplu, mâncare chinezească şi şi-a petrecut ziua cu mine pe canapea, uitându-ne la filme de groază cu zombi. Asta a durat până sâmbătă, când am mai avut un acces de plâns, fiindcă mă simţeam foarte supărată pe mine, pentru modul în care încercasem să-l îndepărtez pe Reece, ceea ce l-ar fi făcut pe Charlie să-mi tragă un bobârnac, şi pentru faptul că nu eram îndeajuns de puternică să trec peste toate.

Duminică stăteam pe pat în timp ce el — îmbrăcat în nimic altceva decât minunaţii pantaloni de pijama — îşi aranja centura portarmă şi-şi ataşa nişte chestii la uniformă. Atunci l-am anunţat ce aveam de gând să fac a doua zi.

— Mâine mă duc la mine acasă.

Stătea cu capul plecat, ocupat să-şi prindă insignele de cămaşă, dar mâinile i s-au oprit când şi-a ridicat bărbia, cu sprâncenele arcuite.

— De ce?

Mi-am mutat ochii spre marginea patului şi l-am privit cum stătea pe jos.

— Vreau să... nu, trebuie să iau la mână chestiile pe care le-am adus din... din salonul lui Charlie. Le-am lăsat undeva în living.

A terminat de prins insigna, apoi mi-a răspuns:

— Poţi aştepta până sunt liber ca să vin şi eu cu tine?

Am surâs.

— Iti mulţumesc că vrei să vii, dar cred că... trebuie să fac asta singură.

Cu alte cuvinte, ştiam că aveam să plâng din nou, mai ales când aveam să revăd tablourile şi nimicurile pe care i le duceam lui Charlie când îl vizitam. Plânsesem atât de mult în faţa lui Reece, încât nu credeam că mai era cazul să vadă asta. Trebuia să încerc să închei acel capitol şi nu o puteam face decât încercând mai întâi singură.

— Acum sunt în siguranţă acolo.

— Aşa ar trebui, a zis lăsând deoparte cămaşa şi începând să se joace cu catarama de la curea.

Era un proces al naibii de complicat să-şi pregătească uniforma, abia acum înţelegeam asta.

— Ştii că vreau să stai cu mine până îl găsim pe tipul ăla.

— Ştiu, am spus şi mi-am tras picioarele sub mine. Dar cu sistemul de alarmă montat, cred că sunt în siguranţă. Ăsta a fost şi rostul, nu? Şi pe urmă, dacă nu-1 găsiţi

niciodată pe tipul ăla?

— Poţi să stai aici pentru totdeauna, mi-a răspuns.

L-am îmbrăţişat cu privirea.

— Reece... eu nu cred că pot. Uite, de-abia am început să fim împreună şi cei mai mulţi oameni...

— Nu dau doi bani pe ce fac cei mai mulţi oameni. Eu pe tine te iubesc. Şi tu pe mine, deşi încă nu te-am auzit spunându-mi-o.

Şi-a întins cureaua pe podea, iar eu am ridicat dintr-o sprânceană.

— Aşa că, dacă vrem să ne mutăm acum împreună, acum o facem. Indiferent de ce dracu zice lumea.

Am strâns din buze.

— Mi-ar plăcea să te văd explicându-le asta alor mei, exact aşa, cu aceeaşi eleganţă.

Reece s-a ridicat rapid.

— Dar ce crezi că-şi închipuie ai tăi că facem aici, cât locuieşti cu mine?

— Că jucăm cărţi şi împletim pături.

A chicotit şi şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a mea, aple- cându-se peste pat.

— Ştiu prea bine că ne-o tragem până la epuizare, ori de câte ori putem.

— Bleah, am strâmbat eu din nas. Ba nu, ei cred că facem nişte chestii pure şi benefice.

— Părinţii tăi? a râs el scurt. Cred că speră să le aducem pe lume un nepoţel până vara viitoare.

— Nu cred, nu... am gemut eu. Ba da, probabil că ai dreptate.

Rânjind, m-a sărutat pe vârful nasului, apoi s-a tras deoparte să
mă poată privi drept în ochi.

— Plănuieşti să te duci la tine acasă în timpul zilei?

Am încuviinţat si el a oftat.

} j—Te rog, promite-mi că, dacă vezi ceva, oricât de puţin suspicios ţi s-ar părea, ai să-ţi muţi fundul de acolo şi-ai să mă suni. O să fiu la serviciu, dar las orice si vin.

Am zâmbit şi m-am dus spre el, sărutându-1 pe vârful nasului.

— O să fiu bine. Trebuie doar să...

— Ai nevoie de puţin spaţiu. înţeleg. Chiar înţeleg.

Şi ăsta era Reece... aşa facea. Da, ştia să fie autoritar şi exigent în intimitate şi nu numai, dar era totodată grijuliu şi înţelegător. Avea o voinţă puternică, dar blândeţea îmi ajungea direct la măduva oaselor. II iubeam cu totul, indiferent cât de enervant reuşea uneori să fie.

M-am gândit la ce-mi spusese despre cum facea el faţă incidentului armat — că încă se lupta să-i facă faţă. Şi m-a durut sufletul pentru el.

— Te simţi bine?

— Perfect, a reflectat el căzut pe gânduri.

— Ştiu că eşti perfect, dar nu la asta m-am referit, am spus trăgând adânc aer în piept. Ci la episodul din parcare. Ştiam că a fost rău, dar nu şi cât de rău, şi nu vreau decât să ştii... să ştii că poţi conta oricând pe mine, că putem vorbi oricând. Bine?

A apărut un zâmbet.

— Ştiu.

— Să nu uiţi, l-am rugat blând.

Zâmbetul s-a lărgit.

— N-am s-o fac.

Mi-am pus mâinile pe bicepşii lui, m-am apropiat şi i-am sărutat buzele întredeschise. Felul în care a tras aerul printre dinţi m-a umplut de dorinţă. L-am sărutat din nou, apoi m-am retras, să fim amândoi ochi în ochi. Am respirat adânc şi i-am spus:

— Reece, te iubesc.

M-a privit până când culoarea ochilor i s-a prefăcut

într-un albastru magnetizant. Un moment nu a comentat nimic, nici măcar nu s-a mişcat, nu eram convinsă nici că respira. Apoi a trecut la acţiune şi m-a prins de şolduri. M-a ridicat pe pat, cu faţa în sus, apoi s-a aşezat deasupra.

— Deja ştiam asta, iubire, dar nimic nu e mai frumos decât să te aud spunând-o.

Am început să i-o spun din nou, dar mi-a cuprins gura într-un sărut ucigător, care m-a ameţit. Ne apropiam unul de altul fără furie, pur şi simplu ne apropiam încontinuu. Nu era nici o unire din aceea înceată, plină de seducţie. Eram vulcanici, şi asta pentru că nu ne mai separa nicio vorbă nerostită, nu mai existau ziduri care să ne despartă şi, cel mai important, nu ne mai reţineau spaimele dinăuntrul nostru.

Hainele au început să zboare, iar mâinile ne erau peste tot. Reece era peste tot şi tot ce simţea pentru mine se regăsea atât de clar în fiecare mângâiere a mâinilor şi în fiecare atingere a buzelor. Venera relaţia noastră şi, cu fiecare sărut şi alint, ştiam că meritam să fiu alături de el.

Ştiam că el merita.

Reece a pornit în jos, cu capul între coapse, cu gura pe mine, pătrunzându-mă cu limba. Doamne, chiar ştia ce facea! Cu fiecare mişcare, mă trăgea şi mai mult în el. Şi-a mutat gura deasupra terminaţiilor mele nervoase şi am simţit un deget pătrunzându-mă şi găsindu-mi imediat locul ultra sensibil. Era prea mult. Capul mi-a ţâşnit pe spate, mi-am încleştat degetele în părul lui scurt şi m-am bucurat de explozia dinăuntrul meu. Sărutările şi muşcăturile uşoare s-au domolit de cum mi-a văzut picioarele extenuate, căzute fără vlagă în lateral. Cu greu mi-am dat seama că se dusese la noptieră, dar zgomotul plasticului rupt cu dinţii mi-a atras imediat atenţia. L-am privit cu ochi grei cum îşi punea prezervativul, cum se aşeza deasupra mea, cum îmi mângâia obrazul cu o

mână şi cum mă pătrundea dintr-o singură mişcare, adâncă şi rapidă. Mi-a amuţit ţipătul sărutându-mă şi mi-am simţit propriul gust pe buzele lui, o combinaţie care mă excita al naibii de mult. I-am cuprins mijlocul cu picioarele, bucurându-mă de mişcările adânci şi puternice.

Reece şi-a ridicat capul, cu buzele umede şi cu obrajii roşii.
înainte să-mi poată spune ceva, i-am zis:

— Te iubesc.

Am continuat s-o spun la nesfârşit, până când ne-am pierdut orice brumă de control şi de ritm, până mi-am ridicat palmele şi m-am proptit cu ele în tăblia patului, ţinându-mă bine, aşteptându-i mişcările puternice care-mi atingeau fiecare nerv şi-mi trimiteau valuri de plăcere în corp. Am simţit din nou cum mă dezmembrez într-un milion de bucăţi, dar de data asta m-a însoţit, fiindcă si-a

lăsat capul pe spate şi mi-a rostit numele, pe un ton răguşit, sexy.

După ce a terminat, s-a prăbuşit, respirând neregulat.

— Nu pot să mă mişc, a murmurat cu faţa îngropată în gâtul meu.

— Nu-i nimic.

— O să te strivesc.

— Tot nu-i nimic.

Reece a râs.

— Nu mi-ar plăcea să am o Roxy plată.

Am rânjit.

— Sunt şi-aşa destul de plată.

— Pe naiba. Eşti perfectă, a zis şi s-a rostogolit de pe mine, până a ajuns pe spate. Fir-ar să fie, iubire...

Am deschis ochii şi mi-am întors capul spre el. Avea un braţ peste ochi, iar pe celălalt îl ţinea sprijinit pe coapsa mea, ca şi cum n-ar fi suportat gândul de a nu mă atinge.

Sau poate că aşa mi se părea mie, într-o fantezie romantică indusă de orgasm, dar în fine.

— Ştii, i-am zis aşezându-mi mâna peste a lui.

M-am bucurat văzând că imediat şi-a strecurat degetele printre ale mele şi am continuat:

— Mi-ar plăcea să te pictez.

— Iar eu să ştiu asta? m-a luat peste picior.

— Iar tu să fii gol, l-am corectat.

Şi-a mişcat braţul şi s-a tras mai aproape de mine, schiţând un zâmbet.

— Sunt cât se poate de pregătit, ce naiba!

Am pornit spre apartamentul meu la vreo oră după ce plecase Reece la serviciu. Mi se părea ciudat să parchez în faţă şi să intru. Nu pentru că eram nevoită să apăs o dată pe un buton care dezactiva alarma şi încă o dată după ce intram, pentru a o reactiva, şi nici pentru că mi-ar fi fost frică să mai stau în apartament după ce-mi fusese spart. Nici măcar nu mă gândeam la „amicul din cartier care mă urmărea”.

Nu. Mi se trăgea de la cutiile de lângă canapea. De la teancul

de pânze pe care le ştiam acolo. îmi reaminteau de faptul că Char- lie plecase pentru totdeauna.

Mi-am pus cheile pe măsuţa de la intrare şi m-am îndreptat spre cutii, simţind arsura bine-cunoscută deja, din gât. O mare parte din mine ar fi vrut să o iau la fugă, să mă întorc acasă la Reece şi să mă vâr sub cearşafuri, dar chiar trebuia să fac asta.

Dacă n-o faceam, însemna că n-aş fi încercat să trec peste hopul ăsta.

Mi-am frecat mâinile de tricoul pe care scria SUNT UN FULG DE NEA SPECIAL şi am scos primul tablou ca şi cum aş fi umblat într-o cutie plină cu şerpi veninoşi.

Normal că era o imagine cu mine şi cu Charlie, în care

stăteam amândoi pe o bancă, cu spatele la privitor, înconjuraţi de copaci plini de frunze roşu-aurii.

Fata mi s-a schimonosit si mâna mi-a tremurat, mişcând tabloul. Nu era deloc corect ce se întâmplase, dar nu mai puteam schimba nimic.

Lacrimile încă îmi curgeau când am luat cutia şi am tras-o lângă canapea. Fiecare tablou scotea în evidenţă fie un eveniment cu Charlie, fie ce anume simţeam în clipa în care pictasem. Era ciudat să văd toate peisajele acelea superbe şi amintirile mele frumoase alături de Charlie si să-mi dau seama că, deşi reţinusem o mulţime de lucruri neplăcute, mai existase din când în când câte o rază de soare. Ca, de pildă, felul în care l-am văzut eu pe Charlie. Nu l-am văzut deloc într-o lumină diferită. Rămăsese mereu cea mai frumoasă persoană pe care o cunoşteam, atât pe dinăuntru, cât şi pe din afară.

Mi-era greu să iau la mână fiecare tablou, dar şi mai greu să mi le aşez în studio şi să scot pozele noastre din ramele în care le pusesem.

Nu voiam să-l las pe Charlie să plece. Nu eram pregătită. Voiam doar să ating o stare în care să fiu fericită atunci când mă gândeam la el.

Dar aveam nevoie... Doamne, trebuia neapărat să dau drumul ghemului ăstuia de furie, de tristeţe şi de frustrare care sălăşluise mult prea mult înăuntrul meu. în loc să trag învăţămintele corecte din ce i se întâmplase lui Charlie şi să-mi trăiesc viaţa din plin, strânsesem foarte multe sentimente negative. Era ca un măr stricat care contamina totul în jur, ca o infecţie care trebuia extirpată.

Am aşezat fotografia înrămată pe măsuţa unde-mi ţineam de obicei pânza şi m-am uitat la uşa deschisă dinspre hol. înainte să-mi dau seama ce fac, mi-am luat

telefonul si am intrat în dor-

mitor, oprindu-mă în dreptul uşii de la dulapul din perete.

M-am gândit la ce-mi povestise Reece, la cât de greu i-a fost să treacă peste cele întâmplate în timpul atacului din parcare. Din ce-mi povestise în noaptea care urmase înmormântării lui Charlie, aflasem că încă se lupta cu asta şi că încerca din răsputeri.

Eram conştientă de ce anume trebuia să fac pentru a începe procesul de vindecare şi că avea să fie unul dintre cele mai dificile lucruri.

Am deschis uşa dulapului, m-am lăsat în genunchi, cu telefonul lângă mine, şi am început să cotrobăi printre hainele pe care le azvârleam pe podea, în loc să le strâng frumos, aşa cum făcea Reece. Ridicându-mi o pereche de blugi, m-a pufnit râsul gân- dindu-mă că, dacă aveam să facem pasul următor şi să ne mutăm definitiv împreună, trebuia neapărat să am propriul dulap.

In privinţa asta n-aveam cum să mă mai schimb.

Am avut nevoie de câteva minute bune să-mi găsesc blugii pe care-i căutam. A trebuit să dau deoparte toate tricourile atârnate pe umeraşe ca să descopăr perechea de blugi pe care o purtasem la Mona, în noaptea în care-şi făcuse apariţia Henry. I-am pescuit de pe jos,gândindu-mă cum Dumnezeu de ajunseseră aşa de aproape de capătul dressingului.

Stând pe jos, am căutat în buzunar şi-am dat imediat de cartea de vizită. Am scos-o si am simtit imediat un curent de aer rece trecându-mi peste mână. Mi-am ridicat ochii şi am privit îngândurată în jur. Nici până-n ziua aia nu izbutisem să-mi dau seama

de ce era asa de curent în zona aceea.

Privirea mi-a fugit la cartea de vizită. Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred că avea într-adevăr una. Pe bune? Ca şi cum ar fi spus: „Salutare! Am ieşit din

închisoare. Poftim cartea mea de vizită!” Era ceva legat de o afacere cu maşini, afacere pe care, dacă-mi aminteam corect, o deţinea tatăl lui de când eram noi în liceu.

7 f

Mă îndoiesc că a vrut să-l rănească pe Charlie asa cum afăcut-o.

Cuvintele lui Reece îmi pluteau printre gânduri şi, pentru prima oară după atâta vreme, m-am gândit la audieri, la proces şi la tot ce se petrecuse din noaptea aia până acum. Uram să recunosc asta, dar Henry nu căutase niciodată să găsească scuze pentru ce făcuse. Dimpotrivă, s-a arătat de fiecare dată plin de remuşcări,

A

dar nu ca atunci când eşti prins cu mâţa-n sac. îmi amintesc chiar că a şi plâns la proces. Nu atunci când i s-a dat verdictul de vinovat, ci când a povestit evenimentele.

Henry plânsese.

Şi la vremea respectivă îmi amintesc că-1 urâsem de moarte. Nu voiam să-i văd lacrimile, nici nu pricepeam cum de plângea când el fusese cel care-1 rănise pe Charlie. Acum ştiam că era mai mult de atât. Mă învinuiam şi eu, dar vărsasem deja un ocean de lacrimi. Când mă gândeam la Henry, mă gândeam de fiecare dată la rolul pe care-1 jucasem eu în cursul evenimentelor.

Mi-am închis ochii, încercând să-mi imaginez ce-ar fi spus Charlie dacă ar fi ştiut ce aveam de gând să fac. S-ar fi supărat? Sau s-ar fi întors spre mine şi mi-ar fi spus: „In sfârşit”? Am lăsat să-mi scape un suspin. îmi simţeam gâtul uscat. Ochii îmi ardeau când i-am redeschis.

Apoi am format numărul de pe cartea de vizită.

Mi-am simţit stomacul dat peste cap, până când chiar am crezut că o să vărs peste haine, şi am aşteptat să sune o dată, de două ori, de cinci ori, până când a intrat

mesageria vocală. Nu am lăsat niciun mesaj. Acum, pe bune, ce i-aş fi putut spune? Nici măcar nu ştiam ce i-aş fi spus dacă mi-ar fi răspuns. Am încercat să mă ridic şi am simţit din nou o pală de aer rece, de data asta mai puternică şi continuă, ca şi cum prin dressing ar fi bătut vântul.

Al naibii de ciudat!

Am pus telefonul jos şi am înaintat prin dressing, în genunchi, împingând hainele mai departe, să-mi fac loc să examinez mai bine totul. Aerul ăla rece n-avea cum să vină din afară, fiindcă dressingul se termina undeva în dreptul treptelor care urcau la următorul etaj. Să fi fost de la faptul că se deschisese uşa de la intrare? M-am întins şi mi-am pus mâna pe perete. Suprafaţa era rece, aşa cum mă şi aşteptam, doar că peretele nu părea deloc solid. Nu era ca restul dressingului. Ai fi zis că era din pal melaminat, din cel ieftin din care se fac rafturile de cărţi care se rup de cum se udă. Inspectând cu şi mai multă atenţie, am descoperit o crăpătură între lemnul ăsta, oricare o fi fost el, şi perete. Era pe toată lungimea zidului şi avea cam şaizeci de centimetri lăţime şi un metru cincizeci înălţime.

Ceea ce explica probabil de ce intra vântul pe acolo.

Am împins porţiunea aia de perete şi mi-am ţinut răsuflarea când am văzut-o mişcându-se.

— Doamne sfinte, am murmurat amintindu-mi de toate uşile şi pasajele secrete despre care povesteau soţii Silver şi pe care nu îi crezusem până atunci.

Sau îmi imaginasem că între timp le închiseseră pentru totdeauna.

Curiozitatea mă determina să fac cele mai curajoase lucruri în viată. Si nevoia de a face nebunii. Zidul s-a mişcat destul cât să se

strecoare oricine pe acolo, trebuia numai să te apleci şi să te întorci pe o parte. M-am strecurat şi-am pătruns într-un spaţiu întunecos şi mirosind a mucegai, luminat de lampa din dormitorul meu.

Aproape că reuşeam să stau complet dreaptă, dar Reece probabil că ar fi fost nevoit să meargă aplecat pe aici. Mi-am ridicat privirea şi am văzut aerul plin de praf, aşa că nu am vrut să respir prea adânc. Cred că, de fapt, mă aflam sub scări.

Doamne!

îmi amintea de filmul ăla vechi, *Oamenii de sub scară*. M-am cutremurat. Sinistru. Mişcându-mă încet spre stânga, mi-am dat seama că dădusem peste o scară înghesuită acolo. Mi-am proptit mâinile de-o parte şi de alta a culoarului şi am urcat cu grijă treptele. Se dovedeau a fi abrupte şi înguste şi nu-mi puteam imagina pe nimeni în stare să le urce sau să le coboare fără să-şi rupă gâtul, asta dacă nu cumva ştia foarte bine locul ăla.

în capul scărilor am dat de o altă uşă secretă, cu aceleaşi dimensiuni ca aceea din dressingul meu. Am apăsat-o şi s-a deschis fără niciun sunet.

Mă aflam într-o debara, dar nu era deloc una normală. Nu avea haine, nici umeraşe şi nici alte uşi. Nu te oprea nimic să vezi restul camerei. Cufundată într-o stare de transă profundă, am înaintat.

Lumina zilei pătrundea prin ferestrele balconului şi firele de praf dansau în razele soarelui. Deşi ar fi trebuit să fie cald înăuntru, eu aveam pielea de găină. Mă străduiam să văd mai bine.

Doamne Dumnezeul meu!

Străbăteam cu privirea pereţii, unul după altul, şi în stomac aveam un gol imens. Niciun centimetru de zid nu rămăsese neinspectat. Erau poze peste tot, unele lipite,

alte agăţate. Nu-mi venea să cred că vedeam asa ceva.
t

Imagini cu femei pe care nu le văzusem niciodată în viaţa mea umpleau pereţii — erau surprinse ieşind de la serviciu, din case, făcând lucruri normale de zi cu zi, iar unele dintre poze — Doamne sfinte — erau prim-planuri de încheieturi de mâini, de glezne legate şi...

Mi-am mutat privirea spre peretele din stânga şi m-am întors rapid. M-am întors cu mâna la gură.

Erau şi poze cu mine.

Cu mine în apartament, cu mine dormind pe canapea şi în pat. Imagini în care umblam prin dormitor cu un prosop pe mine şi poze în care nu mai purtam absolut nimic. Poze în care eram goală şi surprinsă din toate unghiurile posibile gândite de o minte sinistră. Erau foarte multe, iar în unele dintre ele nu eram singură.

Erau şi poze cu mine şi cu Reece. In care stăteam împreună pe
A
canapea, îmbrăţişaţi. In care el stătea pe pat şi eu în picioare în faţa lui. Poze în care ne sărutam. Şi poze... în care faceam dragoste.

Am rămas privindu-le şi simţind cum groaza mă împungea adânc în piept. Nu-mi mai intra destul aer în plămâni. Undeva în adâncul minţii, mi-am dat seama că trebuia să plec, să ies de acolo. Trebuia să sun la poliţie, aşa că am făcut un pas înapoi şi imediat m-am simţit pe nisipuri mişcătoare.

Podeaua a scârţâit şi sunetul a răsunat în încăpere precum tunetul.

Părul mi s-a ridicat pe tot corpul. Prin vene îmi curgea gheaţă, nu sânge.

— Tare mi-ar fi plăcut să nu vezi asta niciodată.

Uomzeci si cinci
t

/ eroarea a pus stăpânire pe mine la auzul acelei voci şi am fost şocată să-mi dau seama că nu eram singură. Am ameţit, iar imaginile de pe pereţi mi se păreau acum înceţoşate. M-am întors.

Stătea în dreptul uşii, cu părul blond încâlcit, ca şi cum şi-ar fi trecut de multe ori mâna prin el. Părea să nu-i scape nimic, privind în permanenţă atent cu ochii lui negri, şi, deşi braţele păreau relaxate, pe lângă corp, îşi încleşta întruna pumnii, închizându-i şi deschizându-i.

Kip. Era Kip.

El era cel care-mi intrase în casă şi, iată, mersese mult mai departe de atât. Pozele cu celelalte femei arătau că...

Kip şi-a lăsat capul într-o parte de parcă ar fi auzit ce-mi trecea mie prin cap.

— N-ar fi trebuit să vezi asta. N-ai cum să înţelegi.

Deşi frica îmi pusese stăpânire pe corzile vocale, am izbutit să scot un cârâit:

— Ce-ar fi de înţeles?
j

A ridicat dintr-un umăr şi a privit spre debara.

— Probabil c-ar fi trebuit să mă asigur că n-ai cum găseşti drumul ăsta, dar nu te-am crezut în stare s-o faci.

A înaintat şi a luat-o puţin în lateral, poziţionându-se între uşă şi debara. Am înţepenit.

Adică, n-ai dat de ea în tot timpul ăsta. M-am gândit că nu eşti

îndeajuns de deşteaptă

.In orice altă zi m-aş fi simţit insultată să mi se spună că „nu-s îndeajuns de deşteaptă”, dar ari nici nu-mi păsa de nivelul de inteligenţă pe care credea el că-1 am. Trebuia doar să ies de acolo. Mi-am mutat privirea speriată spre uşă. Fusesem cândva în apartamentul lui James şi al lui Miriam şi, dacă avea aceeaşi compartimentare, ştiam că din camera asta se ajungea într-un hol şi pe urmă la uşa de la intrare.

— Ştiu la ce te gândeşti, m-a anunţat el blând.

L-am privit cu atenţie.

— Că eşti un ciudat?

Şi-a micşorat ochii şi mi-a răspuns:

— Şi tu eşti o târfa, a scuipat el cuvintele.

M-am tras înapoi şi i-am văzut un muşchi contractându-i-se la nivelul maxilarului.

— Eşti la fel ca toate celelalte, la fel la Shelly.

— Ca Shelly? am şoptit.

— Ani întregi m-a privit ca pe un prieten, adică m-a plasat în zona amicilor, cu toate că eu o iubeam. O iubeam, Roxy, a spus cu ochi scânteietori. Dar ea-şi desfăcea picioarele pentru aproape oricare alt tip îi ieşea în cale. Se pare că eu nu eram destul de bun pentru ea, a continuat şi a râs scurt, ca un lătrat. Ei bine, i-am arătat eu până la urmă cât de bun eram.

Când mi-am dat seama cine era Shelly — fata care lipsea de la începutul verii —, mi s-au înmuiat genunchii. Nu voiam să am nimic de-a face cu binele pe care i-1 arătase Kip.

M-am gândit la celelalte femei... din pozele de pe pereţi.

— Şi le-ai... le-ai făcut rău din cauza lui Shelly?

Buzele i s-au curbat într-un rictus.

— Nu cred că le-am făcut nimic rău.

Omul era nebun, nebun de legat. Mi-am deschis gura,

dar am auzit un sunet care-mi putea salva viaţa. Undeva, la distanţă, îmi suna telefonul. Nu ştiam cine putea fi, dar mă rugam să fie Reece, fiindcă eram convinsă că urma să mă caute dacă nu-i răspundeam. Ştia parola de la sistemul de alarmă şi avea şi cheie.

Kip nu-mi auzise telefonul. Mă studia ca şi cum s-ar fi uitat la o insectă sub lupa microscopului.

— Ţi-am trimis flori.

Am clipit fără să înţeleg.

— Poftim?

— Ţi-am trimis flori, a repetat el făcând încă un pas înainte, încet. Le-am trimis după ce te-am auzit vorbind cu mama ta, a continuat el f&cându-mă să tremur în sinea mea de repulsie. Ţi-am spus că data viitoare va fi mai bine.

Tipul ăsta avea probleme serioase la cap.

— Nu le-ai adus niciodată acasă. Asta m-a supărat, a continuat el ridicând din umeri şi pe urmă s-a întins mângâind o poză de pe perete. Voiam să ştii că sunt aici, cu tine.

A râs copios, iar asta mi se părea şi mai înfiorător decât orice altceva.

— Mi-a plăcut la nebunie când ai crezut că ai casa bântuită. Erai simpatică.

Şi-a fixat ochii întunecoşi asupra mea. N-aveau profunzime, erau complet înspăimântători. Am auzit din nou telefonul sunând jos şi inima mi-a luat-o razna. Şi-a lăsat mâna în jos, iar pumnul i s-a închis si deschis de câteva ori.

— N-am apucat să fac niciodată asta cu restul. Doar cu Shelly. Ştiam unde-şi ţinea cheia de rezervă.

Braţele îmi tremurau aşa de tare, că mi le-am dus la piept şi m-am tras deoparte, apropiindu-mă de uşă.

Trebuia să-l fac să vorbească. Atâta lucru ştiam si eu.

— M-ai scos din minţi când l-ai adus acasă, a spus. Am crezut că tu, dintre toate, eşti diferită. Fiindcă chiar eşti, ai simţ artistic, eşti amuzantă...

— Tu mi-ai distrus apartamentul.

— Normal că da. Altfel cum să te aduc înapoi aici? a spus cu capul înclinat. Uneori te priveam la Mona. Veneam acolo şi tu habar n-aveai. La fel cum am stat culcat lângă tine şi n-ai avut habar.

Stomacul mi se blocase de dezgust şi de groază. Nici măcar nu mă puteam gândi la asta, nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta.

— Ce... ce-ai de gând să faci?

— Asta e o întrebare care se repetă foarte des, a constatat el, cu un rânjet întipărit pe chip. Nu ştiu ce-am de gând. N-am plănuit nimic. Tu n-ar fi trebuit să urci aici niciodată. Ar fi trebuit să vin eu la tine, la momentul potrivit.

Şi oare când ar fi fost momentul potrivit? Doamne sfinte, mă holbam la chipul cuiva complet sărit de pe fix! Mi-am auzit din nou telefonul sunând şi, de data asta, Kip şi-a îngustat ochii. Pumnii i s-au încleştat din nou şi am pornit la acţiune. Balerinii mi-au alunecat pe podeaua din lemn când m-am îndreptat spre uşă. îmi simţeam stomacul în gât şi nu mă puteam gândi decât că trebuia să reuşesc să ies pe uşa aia — să ies afară din camera aia.

N-am ajuns prea departe.

împinsă de la spate, am căzut zgomotos pe jos, cu ochelarii izbind podeaua şi cu palmele peste o placă neşlefuită de parchet. Am simtit imediat durerea, dar nu i-am cedat. M-am smucit si

m-am răsucit, încercând să mă eliberez de braţele care-

mi împrej- muiseră mijlocul.

Kip a mormăit ceva şi m-a întors pe spate, deşi m-am arcuit.

îmbujorat în obrajii rotunzi, s-a aşezat aşa încât să-mi înfigă un genunchi în stomac, cu destulă putere încât să-mi scoată aerul din plămâni.

— Potoleşte-te, mi-a poruncit tresărind din nou, fiindcă iar mă arcuisem.

De data asta, n-a acţionat destul de rapid. Pumnul meu i s-a lipit de falcă si l-am lovit exact asa cum mă învăţaseră fraţii mei.

Tare şi repede. Degetele mi-au amorţit din cauza unei dureri surde, dar am început să mă mişc şi să urlu de disperare.

— N-ai decât să ţipi cât vrei, Roxy, a spus el prinzându-mă de mână şi lipind-o de podea cu o forţă copleşitoare. James şi iubita lui nu-s acasă la ora asta si ştii mai bine decât mine că soţii Silver

nu aud nimic.

Dar asta nu m-a împiedicat să ţip în continuare.

M-a ridicat cu un braţ şi m-a trântit la podea. Capul mi s-a lovit de parchet şi-am văzut luminiţe în faţa ochilor. Complet năucită, simţeam durerea cuprinzându-mi capul şi coborând pe ceafa.

Spaima mi s-a cuibărit în piept, perfidă ca tuşea sau ca fumul gros, dar am simţit şi o furie cumplită, mult mai puternică. N-avea să se întâmple una ca asta. Nu după toate prin câte trecusem. Nu eram proastă. Probabil că celelalte femei n-au fost în stare să-l identifice, iar Shelly, biata fată, părea să nu mai existe pe faţa pământului. Ştiam că aveam slabe şanse să scap teafară de acolo. Dar n-aveam de gând să mă las cu una, cu două. Sub nicio formă.

Aveam să lupt.

Mi-am răsucit şoldurile şi am reuşit să-l rostogolesc pe o parte. De îndată ce şi-a ridicat greutatea de pe abdomenul meu, n-am mai stat pe gânduri. M-am rostogolit pe genunchi, căutând să mă îndepărtez cât mai mult de el.

— Ajutor! am ţipat până am simţit că mă durea gâtul. Ajutor!

Kip mi-a prins glezna şi m-a strâns atât de tare, că am urlat

când am simţit durerea urcându-mi pe picior. Nu m-am oprit. In patru labe, m-am târât pe podea spre uşa dormitorului.

— Nu ştiu unde-ţi imaginezi că pleci, a grohăit prinzându-mă de pulpă şi trăgându-mă jos.

Am căzut şi m-am lovit cu bărbia de parchet. Am văzut pereţii ca prin ceaţă când m-a întors din nou pe spate. De data asta s-a aşezat peste mine cu tot corpul. Mă scotea din minţi corpul lui greu şi enervant — înspăimântător şi respingător deopotrivă. Mi-am înfipt ghearele în faţa lui, urlând şi vârându-mi şi mai adânc unghiile în pielea obrajilor. Au apărut imediat urme rozalii, urmate numaidecât de dâre de sânge şiroind.

Şi-a lăsat capul pe spate şi a urlat, după care şi-a ridicat braţul. Nici măcar nu i-am văzut pumnul venind spre mine. Durerea mi-a explodat subit în obraz şi-n ochi. O senzaţie ca de foc mi-a tăiat răsuflarea şi durerea mi-a cuprins imediat şi gura. Simţeam în gură un gust de metal. Ameţită, am avut nevoie de câteva secunde să-mi dau seama ce se petrecea. Mă lovise. De două ori. Niciodată până atunci nu mă lovise vreun bărbat. Nu-i puneam la socoteală pe fraţi, atunci când eram mici şi ne băteam unii pe alţii.

Am deschis ochii, mai bine zis un ochi. Stângul nu părea să mai vrea să coopereze. L-am văzut ridicându-şi

din nou pumnul şi mi s-a oprit inima în loc. Mi-am ridicat piciorul cât de sus am putut. Mi-a anticipat mişcarea şi s-a dat într-o parte, dar l-am lovit cu genunchiul în coapsă.

Înjurând în barbă, mi-a pus mâna în jurul beregatei şi a strâns, a strâns destul de tare încât de-abia prea târziu mi-am dat seama că respiram pentru ultima oară.

— La cât eşti de micuţă, eşti a naibii de...

— Roxy!

Speranţa mi-a revenit în clipa în care am auzit vocea lui Reece plutind din apartamentul meu. Era aici! Doamne, era aici! Nu-mi venea să cred. Am deschis gura să ţip, dar Kip mi-a astupat-o, şi

odată cu ea şi ţipătul. Mă strângea cu brutalitate, turtindu-mi buzele de dinţi. S-a mişcat apoi rapid, punând cealaltă mână undeva la spate. Am văzut imediat ceva strălucitor şi am simţit metalul rece apăsat la baza gâtului.

Avea un *cutit*

— O vorbă dacă scoţi si-ti desenez un alt fel de zâmbet, ai să

vezi, mi-a şoptit. M-ai înţeles?

Am simţit o strângere în piept şi m-am uitat în ochii lui reci, sfredelitori. N-aveam cum să încuviinţez, dar părea să vadă cooperarea întipărită pe faţa mea.

— Sus, mi-a poruncit.

Kip m-a ridicat în picioare şi curând l-am auzit din nou pe Reece strigându-mă. Părea din ce în ce mai aproape, ca şi cum ar fi fost chiar lângă debara. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept. Kip îmi ţinea cuţitul la gât şi mă împingea spre uşa dormitorului. Dar Reece era un tip deştept. Avea să vadă uşa din interiorul dres- singului meu şi scara şi avea să vină să mă caute. Probabil că şi

Kip îsi dădea seama de asta.

Kip a înjurat din nou şi m-a întors cu faţa la intrarea dinspre debara. Paşi puternici bubuiau prin apartament, potrivindu-se cu bătăile inimii mele. Mai aveam puţin să ieşim din cameră, când Reece a ieşit din debara, cu pistolul în mână, îndreptat spre noi. Timpul părea să se fi oprit în loc.

Teroarea şi speranţa se luptau în mine şi se observau în privirea care s-a împletit cu a lui Reece. O fracţiune de secundă am zărit ce simţea când m-a văzut. I-am citit în ochii ăia minunaţi, de culoa-

rea mării. Panica. Frica. O ură care ştiam că putea fi letală, că promitea pedeapsă. Nu-mi puteam imagina ce simţise în clipa în care intrase şi văzuse asta. îmi începusem ziua hotărâtă să-mi văd de viaţa mea şi, de fapt, acum, Doamne sfinte, exact asta se întâmpla. Ar fi trebuit să fi ştiut că nimic în viaţă nu putea fi planificat. Viaţa mea, vieţile noastre, aveau să fie din nou aruncate în vâltoarea evenimentelor.

Kip şi-a luat mâna de la gura mea şi m-a cuprins de mijloc, păstrând-o pe cealaltă în dreptul gâtului, ţinând lipit cuţitul. Intr-o fracţiune de secundă, Reece si-a încleştat fălcile si şi-a

subţiat buzele. întregul chip i-a devenit de nepătruns.

— îmi pare rău, i-am şoptit şi vorbele mi-au sunat cam plân- găcioase.

Ai fi zis că ochii lui Reece erau nişte diamante albastre.

— Iubire, nu e vina ta.

Ştiam şi eu, dar n-aş fi vrut ca Reece să vadă asta şi, mai ales, nu voiam să fie rănit. Erau ultimele două lucruri pe care le voiam.

— Aşa este, a scuipat Kip vorbele. Dacă e vina cuiva, e a ta. Ea era bine mersi înainte să apari tu. Ai făcut din ea o târfa de doi bani.

Omul era nebun de legat.

— Tu chiar vrei să mă faci să-ţi înfig un glonţ în frunte, i-a răspuns Reece cu o furie controlată în glas.

— Şi tu ai vrea oare să termin ce-am început aici?

Am văzut cum maxilarul lui Reece se încleşta.

— Amice, nu vreau decât să te gândeşti la...

— Nu veni mai aproape de atât, l-a ameninţat Kip, apăsând cuţitul pe pielea mea şi facându-mă să scot un sunet ascuţit.

Pe gât îmi curgea acum un lichid cald, iar Kip sra tras într-o parte şi m-a luat şi pe mine cu el.

— Iţi jur pe Dumnezeu, o termin acum şi aici.

— Nu mă apropii, a spus Reece, ţinând pistolul neclintit. Dar vreau să ştiu ce-ai de gând să faci.

— Ce mama mă-sii mai contează asta acum? a spus Kip făcând încă un pas, iar Reece nu a mai înaintat, dar i-a copiat mişcările până când am schimbat locurile.

Acum noi eram cu spatele la debara.

— Nu e cale de ieşire. La dracu, nu-s prost să nu ştiu! Ştiu ce-i de făcut.

Pulsul mi-a luat-o razna simţindu-i mâna încordată pe mânerul cuţitului. Mintea anticipa deja lucruri înfricoşătoare, cum că aveam să sfârşesc cu gâtul tăiat, iar Kip avea să scape în singurul mod posibil: sinucigându-se în faţa unui ofiţer de poliţie. Kip ştia ce era de făcut. Mă îndoiam că dorea să lase cuţitul jos, să se predea.

Am văzut privirea lui Reece alunecând spre stânga, dar nu a durat mai mult de o clipă. Totuşi, asta putea să se fi întâmplat doar în imaginaţia mea, fiindcă nu vedeam prea bine fără ochelari şi doar cu un singur ochi

deschis.

— Putem vorbi despre asta, a spus Reece lăsându-şi pistolul jos. Tu şi cu mine. Vorbim despre toate astea şi căutăm o soluţie. Las-o pe Roxy să plece şi rămânem noi doi.

L-am simţit pe Kip clătinând din cap, în spatele meu, şi am tras aer în piept. Dacă făceam vreo mişcare, aveam să intru în cuţiţul de la gât, dar nu puteam sta neclintită. Capul mi se învârtea. Ce-aş fi putut face să nu pară a sinucidere curată?

Dacă acelea erau ultimele mele minute pe pământ, nu-mi doream decât să-l mai pot săruta pe Reece o dată, să-i simt mâinile mângâindu-mă.

Am vorbit cu o voce tremurândă.

— Reece, te... te iubesc.

— Iubire, o să-mi spui asta de-acum înainte de nenumărate ori, ai înţeles? mi-a răspuns Reece fără şă mă privească, cu ochii aţintiţi asupra lui Kip. Eu şi Kip o să discutăm despre toate astea. O să te lase să pleci şi noi doi o să stăm la taclale.

— Crezi că am de gând să-i dau drumul? Că avem ceva de discutat unul cu altul? i-a răspuns Kip, cu glas de ţicnit. Asta-i...

A urmat un bubuit, care l-a mişcat pe Kip şi pe urmă şi pe mine. Cuţitul a alunecat, trecând pe lângă pielea mea, şi Kip mi-a dat drumul. Confuză, am păşit înainte, iar el s-a prăbuşit la podea, în spatele meu.

în secunda următoare, eram în braţele lui Reece, iar el îmi spunea ceva, dându-mi părul la o parte din ochi şi apăsându-mi rana de la gât. M-am întors să văd ce se întâmplase, fiindcă nu auzisem niciun foc de armă. Nu-1 văzusem pe Reece trăgând. Nu pricepeam nimic.

Într-un final, am înţeles.

Henry... Henry Williams stătea în spatele trupului prăbuşit.

^Douăzeci si sase
f f

i riveam afară pe geamul din faţa patului lui Reece şi mi-am trecut absentă mâna peste buza de jos. Umflătura se retrăsese, dar tăietura de la gât încă mă durea şi la fel simţeam şi înăuntru, mai ales dacă nu eram atentă şi mâneam ceva care zgâria. Ca atunci când avusesem vărsat de vânt şi nu mă puteam opri din scărpinat.

Nu ştiam cât era ceasul. Mă trezisem de ceva vreme. Probabil foarte devreme, din moment ce nu distingeam cifrele de pe ceasul deşteptător. La un moment dat, chiar trebuia să-mi refac ochelarii. Pe moment nu-mi dădusem seama că se spărseseră când atinseseră podeaua din... din apartamentul ăla.

Trecuseră deja patru zile de când găsisem uşa secretă din dressing. Patru zile de când mă trezisem într-o încăpere care părea desprinsă direct din coşmaruri. Patru zile de când mă durea stomacul şi-mi zvâcnea toată faţa, amintindu-mi dureros cât de aproape fusesem de moarte. Patru zile pline de multă introspecţie.

Bănuiesc că astea erau consecinţele când un ucigaş în serie te face să vezi moarte cu ochii. Poate aşa ajungi să te gândeşti mai bine la ce alegeri şi ce planuri să-ţi faci în viaţă.

Aşa cum aveam să descopăr, Henry încercase să mă sune, după ce-mi văzuse apelul. Văzând că nu răspund, l-a sunat imediat pe Reece şi, când a aflat că mă dusesem la mine la apartament, s-a decis să vină, pare-se ca să nu piardă şansa să-mi vorbească, fără

să ştie în ce urma să se bage. Atunci când Henry l-a sunat pe Reece

să-i spună că nu răspund, şi Reece încercase, la rândul lui, să dea de mine. Iar el ştia că i-aş fi răspuns, mai ales ţinând cont de cele ce se petreceau. Instinctul l-a purtat la mine acasă, iar Henry a găsit uşa deschisă şi a luat o rangă din maşină, a ajuns la mine în dormitor, unde l-a auzit pe Reece vorbind cu Kip.

Restul e istorie.

Era ciudat cum o singură decizie, aceea de a-mi asuma riscuri, a fost exact ceea ce mi-a salvat viaţa. începeam să-mi dau seama de asta treptat, în mai multe feluri.

Kip fusese transportat la spital din cauza unui traumatism cranian minor, şi apoi predat poliţiei locale. Acolo se afla şi acum şi, din câte mi se povestise, nu recunoscuse nimic, dar din ce-mi spusese el mie şi din pozele alea înfiorătoare, erau destule dovezi să fie acuzat de atacuri multiple cu vătămare. Colton îmi mai spusese şi că urma să fie acuzat de dispariţia lui Shelly Winters, deşi nu îi fusese încă găsit trupul Mai auzisem şi că era posibil ca procurorul-şef să încerce să facă o înţelegere cu Kip, dacă acesta era dispus să le spună unde anume se afla trupul lui Shelly.

Cu câteva săptămâni în urmă, lucrul ăsta m-ar fi înfuriat la culme. Cum era posibil ca cineva ca el să primească o sentinţă mai uşoară — să zicem, închisoare pe viaţă, în loc de o injecţie letală — când făcuse toate lucrurile alea înfiorătoare?! Era evident că ucisese pe cineva şi terorizase o mulţime de femei nevinovate — mă speriase pe mine şi violase orice formă de intimitate şi, drept urmare, merita pedeapsa cu moartea.

Dar şi familia lui Shelly, pe de altă parte, merita să se încheie totul, şi ei voiau s-o găsească, să se odihnească alături de cei din neamul ei. Iar eu nu mai puteam păstra ură. în ultimii şase ani ura şi vina mă modelaseră în feluri

în care n-aş fi bănuit. Nu aveam nimic cu cei care meritau pedeapsa cu moartea, eu una nu voiam decât să trec peste episodul ăsta. Aşteptam cu nerăbdare un viitor în care să nu mai urăsc pe nimeni. Voiam să-l văd pe Kip plătind pentru crimele lui, dar n-aveam de gând să le stau în cale dacă aşa reuşeau să găsească trupul sărmanei fete.

Aşa că da, mă gândisem la multe în ultimele patru zile. La facultate. La pictat. La bar. La Reece, la Henry. La Charlie. Şi, pe gât de siropos ar suna, mă simţeam ca şi cum m-aş fi trezit în cele din urmă şi aş fi primit o a doua şansă.

Patul s-a mişcat şi un trup tare ca piatra mi s-a cuibărit în spate, cu pieptul gol şi cald lipindu-mi-se de coloana vertebrală, cu picioarele apăsând pe ale mele. Am simţit un braţ care-mi cuprindea grijuliu mijlocul.

O a doua[7] sansă când venea vorba de multe lucruri.

— Nu-ţi mai roade buza, mi-a poruncit Reece cu glasul răguşit de la somn.

Şi-a pus mâna în dreptul stomacului meu. Degetele mi s-au oprit.

— Nu-mi rod buza.

A chicotit blând, jucându-se cu părul de pe ceafa mea.

— Aha, te-ai trezit de mult?

Mi-am coborât mâna peste a lui. Avea mâna mult mai mare decât a mea.

— De câteva ore, cred.

Reece nu a spus nimic o vreme.

— Vorbeşte cu mine, iubire. Spune-mi, ce e?

Mi-am împreunat degetele cu ale lui şi l-am ţinut de mână. Reece fusese minunat în ultimele zile. A stat cu mine cât fusesem la spital. A vorbit cu părinţii şi cu fraţii mei şi i-a liniştit când au venit să mă vadă. M-a sprijinit

când am avut un şoc, în noaptea care a urmat atacului. Mi-a distras atenţia ori de câte ori închideam ochii şi vedeam pozele alea cu mine, cu noi. Erau poze absolut înspăimântătoare, nu semănau deloc cu portretele pe care i le făcusem eu lui Reece. Doamne, nu aveau nimic în comun. Reece fusese pluta mea într-un ocean agitat, dar ştiam că nici lui nu-i fusese uşor. Nimic din toate astea nu fuseseră uşoare.

M-am lăsat pe spate, mi-am întors capul spre el şi privirile ni s-au întâlnit.

— Sunt bine, serios. Doar mă gândeam.

Cu mâna liberă m-am întins şi i-am mângâiat obrazul. Barba fină mi-a gâdilat palma.

— Dar tu?

— Abia m-am trezit.

Mi-aş fi dat ochii peste cap dacă ochiul, drept nu m-ar fi durut încă. Aveam o vânătaie pe cinste.

— Nu asta am vrut să ştiu.

Mi-a susţinut o clipă privirea, apoi a închis ochii. Am simţit cum i se încorda maxilarul şi cum îngrijorarea îmi dădea ghes. Nu prea vorbise despre el în ultimele patru zile. Am fost programaţi numai pe canalul Roxy, 24 de ore din 24.

Tocmai mă pregăteam să mă urc pe el ca să-l forţez să vorbească, dar a început singur:

— L-am văzut ieri pe nenorocitul ăla.

Nu trebuia să ghicesc la cine se referea, ştiam deja.

— Ai fost la închisoare?

Reece reîncepuse serviciul, fiindcă deja avusese destul liber când se prăpădise Charlie.

— A trebuit să predau pe cineva şi l-am văzut în camera de arest, a comentat cu ochii de un albastru strălucitor, enervat. Am vrut să intru în celulă şi să-i crăp

capul. Aproape am făcut-o. Era în faţă, mă scruta cu privirea şi m-am dat la el, pregătit să-l prind printre bare şi să-l omor în bătaie. Noroc cu un ofiţer superior care a văzut ce era să fac si a intervenit.

— Trebuie să recunosc că-s bucuroasă să aud asta, am spus urmărindu-i obrazul cu degetul. Ar fi fost oribil dacă ajungeai şi tu la închisoare.

— Mda, asta chiar că ar fi fost o problemă, dar fir-ar a naibii de treabă, indiferent de repercusiuni, merita osteneala, a continuat privindu-mi faţa. Fiindcă dacă mă uit acum la tine, îmi amintesc tot ce ţi-a făcut şi ce-ar fi vrut să-ţi facă.

Am simţit cum mi s-a oprit răsuflarea.

— Reece.

— Ştiu că eşti cât se poate de bine. Şi mai ştiu şi că o să-ţi revii sută la sută, fiindcă eşti puternică, Roxy. Ştiu toate astea, dar mă gândesc şi la tot ce-a făcut. La faptul că a fost acolo când noi doi eram *împreună*,, a continuat cu furie amară. A fost acolo când erai singură. Psihopatul ăsta nenorocit a fost atât de aproape de tine... Te-a *atins*. O să mai am nevoie de timp ca să trec peste nevoia asta de a-i snopi faţa în bătaie.

I-am cercetat ochii, temându-mă să nu găsesc în ei vreo brumă de vină.

— Ştii că n-aveai ce altceva să faci, da? Nimeni nu l-a suspectat vreodată şi nimeni nu s-a gândit vreo clipă la felul în care reuşea să intre la mine în casă.

— Eu. Am. Fost. Acolo. Cât a stat el în nenorocitul ăla de dressing şi s-a uitat la noi. Cu toată pregătirea pe care o am, nu mi-am dat seama că era acolo.

S-a rostogolit pe spate şi degetele mi-au alunecat de pe obrajii lui. Si-a ridicat mâinile si si-a frecat fata.

— Mama mă-sii, nici măcar nu i-am reţinut numele.

Cu un nod în stomac, m-am ridicat ignorând junghiul de sub coaste. M-am grăbit să-l apuc de încheieturile mâinilor. Am încercat să-i dau mâinile la o parte de pe faţă, dar mi-a opus rezistenţă. Hotărâtă să nu cedez, i-am dat drumul şi am tras pătura de pe el.

— Ce faci? m-a întrebat cu o voce înăbuşită de mâini.

Mi-am trecut un picior peste mijlocul lui şi m-am aşezat. I-am apucat încheieturile şi l-am tras din nou de braţe. De data asta m-a lăsat să i le dau deoparte. Şi-a coborât privirea spre mine şi a ridicat dintr-o sprânceană.

—Ti-am spus vreodată cât de mult îmi place când eşti îmbrăcată numai cu cămăşile mele si nimic altceva?

L-am ignorat, pentru că, indiferent dacă părea sau nu aiurea, am avut impresia că văd o lucire ciudată în ochii lui. Care mă făcea să sufăr foarte tare, fiindcă nu voiam să poarte o responsabilitate atât de grea pentru acţiunile altuia. Nu era deloc cinstit şi mă durea să-l văd purtând o asemenea greutate.

Şi atunci am înţeles şi eu, de parcă m-ar fi lovit o tonă de maimuţe zburătoare, de funduri de maimuţe zburătoare, să fiu mai exactă. Durerea aia din piept probabil că le era cunoscută şi părinţilor mei, după ce mă văzuseră cum mă învinuiam pentru ce i se întâmplase lui Charlie. într-adevăr, ceea ce se petrecuse cu Kip era complet diferit, şi totuşi oarecum la fel, şi probabil că asta simţea şi Reece atunci când mă auzea vorbind despre sentimentele mele.

Ce moment de trezire la realitate!

— Nimic din ce s-a petrecut nu a fost din vina ta, i-am spus. Te rog, spune-mi că înţelegi asta, pentru că nu ştiu

cum să mă descurc dacă te învinuieşti, când n-ai avut nimic de-a face.

S-a încruntat.

— Dar tu ai fost rănită. încă eşti rănită.

— Dar nu tu ai facut-o. Tu m-ai salvat! La fel şi Henry, am rostit eu, deşi nu credeam c-aş fi putut spune vreodată aşa ceva. Ai fost mereu alături de mine. Când a murit Charlie şi înainte de asta. Şi, dacă te-aş fi lăsat, ai fi fost în mult mai multe situaţii, am continuat simţind lacrimile în coltul ochilor. Ai făcut ce trebuia să faci, Reece.

A trecut o clipă, după care a eliminat zgomotos tot aerul din plămâni. Eliberându-şi mâinile din ale mele, mi-a cuprins obrajii şi m-a tras lângă el.

— Roxy, vreau să-ţi spun cinstit. Nu ştiu ce m-aş face dacă ai păţi ceva, mi-a zis cu un glas gros. îmi vine să mor numai dacă mă gândesc că te-aş putea pierde. Şi-mi amintesc cât de aproape ai fost de moarte, asta nu e ceva ce am să pot uita uşor.

— Ştiu, am şoptit clipind ca să-mi alung lacrimile.

A mai răsuflat o dată la fel de sfâşietor.

Dar am să încerc, fiindcă asta te-am rugat şi pe tine să faci, şi ştiu că vei încerca.I-am zâmbit larg, dar strâmb, şi atunci şi-a ridicat capul de pe pernă şi m-a sărutat blând, atent la tăietura de la buză.

— Te iubesc, mi-a spus cu gura lipită de a mea, o şoaptă abia auzită, dar încărcată de emoţie. Iubito, te iubesc.

Mi-aş fi putut petrece restul vieţii auzind aceste cuvinte, fără să obosesc deloc. Mai mult decât atât, voiam să le şi simt. Voiam să fiu mereu înconjurată de braţele lui Reece până când nu mai ştiam unde începeam şi unde ne sfârşeam fiecare din noi.

L-am sărutat alene şi m-am mişcat cât să-mi pot strecura o mână de-a lungul abdomenului lui tare. Când am ajuns la betelia pantalonilor de pijama, şi-a lăsat capul pe perne şi m-a privit. Obrajii i s-au colorat, iar eu mi-am strecurat mâna înăuntru, fără să-l slăbesc din ochi. Deloc surprinzător, era deja tare când mi-am înfăşurat degetele în jurul lui.

Din adâncul gâtului i-a ieşit un sunet puternic, gutural. A rămas cu ochii pironiţi asupra mea, cât timp l-am mângâiat. Nu trebuia decât să-l ating în cele mai intime părţi ca să mă umezesc şi să fiu încărcată de dorinţă. Nu mi se întâmplase aşa cu niciun alt tip şi ştiam că nu avea să mai fie fie altul ca el.

Reece era făcut pentru mine.

Eu eram făcută pentru el.

Şi-a croit drum spre şold prin cămaşa mea împrumutată. îngrijorarea i-a şters o clipă dorinţa de pe faţă.

— Crezi că am putea să...

— Cred că e cea mai deşteaptă idee din lume, l-am întrerupt.

Si-a încovoiat uşor soldurile.

— Scumpa mea, te vreau. Te vreau în fiecare moment, dar nu e nevoie s-o facem acum. Avem timp. Avem tot timpul din lume.

Ochii i-au strălucit când m-a văzut că-i dădeam jos pantalonii si-1 scoteam la lumină.

— Mai ales că am văzut că ai jucăriile alea şi abia aştept să le folosesc într-una din zilele astea.

—

Gândul că avea să folosească jucăriile mele sexuale m-a făcut fericită, dar, dacă nu cumva avea acum vreun vibrator ascuns pe aici, fantezia asta urma să fie trăită în altă zi.

— Vreau să facem asta. Mult de tot.

Roxy. A deschis gura.

L-am cuprins şi i-am strâns bărbăţia lungă şi tare.

— Fir-ar, a gemut, dându-şi capul pe spate. Bine. O idee perfectă. Exact aşa. Te susţin sută la sută în orice ai vrea să faci.

Am chicotit, dar sunetul s-a prefăcut într-un geamăt, de cum

' A,

mi-a atins sânul. Intr-o secundă chiloţii şi cămaşa erau pe jos şi noi ne strângeam în braţe. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi m-a ţinut de şold, lăsându-mă să-mi impun ritmul, fără grabă. Nu mai trebuia să ne seducem unul pe altul şi nici să ajungem la orgasm cât mai curând. Nu. Voiam să ne arătăm unul altuia iubirea si era ceva extraordinar de reconfortant în asta, frumos si mis-

f 7 *j*

tuitor deopotrivă. Fără nicio grabă. Trăiam clipa. Şi când am ajuns la climax mi-a fost alături, trupurile ni s-au cutremurat şi şi-au revenit la unison.

Nu m-am mişcat după aceea, am rămas răstignită peste el, cu obrazul cel bun lipit de pieptul lui, lăsându-1 să se joace cu părul meu.

— Ce s-a întâmplat cu şuviţa din părul tău? m-a întrebat.

— Poftim?

Mi-era prea lene să mă mai gândesc la ce mă întrebase.

— Şuviţa aia mov... a dispărut.

Am râs, fiindcă o spusese de parcă vreo magie voodoo făcuse asta.

— S-a decolorat, am răspuns.

— Aha, a zis continuând să se joace cu părul meu, lucru care-mi plăcea foarte mult. Ar trebui să ţi-o faci roz din nou.

— Roz? am spus încruntată. N-am mai avut-o roz de aproape un an.

— Ştiu, dar îmi plăcea cum îţi stătea cu ea roz.

—

încruntarea s-a transformat într-un surâs. Ţinuse minte de

7

atund că avusesem o şuviţă roz? Doamne, îl adoram pe omul ăsta! Pe bune.

— Păi, poate că data viitoare am să mi-o fac roz.

— Păi, poate că aşa ar trebui, m-a tachinat el.

— Autoritarule, am murmurat eu zâmbind în continuare.

Am mai rămas as a câteva minute, cu mintea la tot felul de

f 7

lucruri. Tocmai mă pregăteam să dau glas unui gând.

— M-am mai gândit.

Şi-a pus mâna pe spatele meu.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Poate? am râs eu uşor. E vorba despre ce vreau să... să fac în viitor.

A început să mă mângâie, mişcându-şi mâna în cercuri mici pe spatele meu.

— Bun. Ce-ai vrea să faci?

Dintr-un motiv bizar, îmi era mult mai uşor s-o spun acum decât îmi fusese când stătusem goală pe Reece. Hm, straniu.

— M-am gândit că poate... aş putea să renunţ la cursuri. Mă rog, ştiu că e indicat să ai o diplomă, dar nu asta e pasiunea mea. Nu acum. Facultatea poate oricând să aştepte, dar, dacă am învăţat ceva din tot ce s-a petrecut acum, e că nimeni nu ştie ce aduce ziua de mâine sau săptămâna viitoare. Pur şi simplu, nu-mi pasă de facultate. Poate asta o să se schimbe într-o bună zi, dar...

— Iubire, nu trebuie să mă convingi de nimic, a continuat el să-şi mişte mâna şi am vrut să-mi arcuiesc

spinarea precum o pisică. Cred că e o idee foarte bună. O să ai mai mult timp de pictat şi de lucrat la design de site-uri, dacă mai vrei s-o faci.

— Chiar vreau, am spus şi am tremurat de nerăbdare. îmi place să fac chestiile astea şi o să pot să muncesc în continuare la Mona... m-am oprit şi mi-am ridicat faţa să-l văd. Nu crezi că asta mă face... nu ştiu cum să zic, un fel de ratată, fiindcă abandonez facultatea?

Şi-a îngustat privirea.

— Mai întâi de toate, nu abandonezi. Doar îţi întrerupi studiile, pentru o vreme. Sau pentru totdeauna, dar nu o faci pentru că n-ai fi în stare. In al doilea rând, facultatea nu este singura opţiune. Dacă alegi să nu mergi pe drumul acela, nu înseamnă că eşti o ratată. *Mx-ix plăcea* să aud pe cineva spunându-ţi asta.

— Linişteşte-te, i-am zis mângâindu-i pieptul, dar extrem de încântată în sinea mea.

Am tras adânc aer în piept şi da, chiar mă simţeam mai liniştită, mai bine.

— Vreau să mă apuc serios de pictat. Cine ştie? Poate chiar am s-o ascult pe mama şi am să fac cunoştinţă cu tipa aia care vinde obiecte de artă în oraş. Cică i-ar fi plăcut tablourile mele. Mai am câteva. I-aş putea da şi mai multe.

— Cât timp nu dai din cele cu mine...

înroşindu-mă, mi-am rezemat fruntea de pieptul lui şi am gemut:

— Eşti de groază.

A râs şi m-a prins de talie.

— Mai ales pe alea în care mă vei picta gol. Da, n-am uitat ce mi-ai cerut.

Am oftat.

— Serios acum, cred că e o idee excelentă, a spus.

Am ridicat capul şi mi-a zâmbit cu un surâs care mi-a mers la suflet.

— Sunt mândru de tine.

— Chiar asa? l-am întrebat cu o voce scârtâită.
7 9

A dat din cap.

— Da, chiar asa.
7 t

Mi-am deschis gura să comentez, dar i-a sunat telefonul. M-am dat jos de pe el, pe o parte, şi l-am lăsat să se ridice, să vadă cine era.

— Salut! a răspuns.

—

După cum răspunsese, nu era de la serviciu. S-a răsucit şi m-a privit. M-a privit pe tot trupul gol şi privirea din ochi spunea că ar fi preferat să nu fi răspuns, după care s-a întors cu spatele.

— Da. Bine.

— E totul în regulă? l-am întrebat după ce a închis.

— Era Colton, a spus Reece încruntându-se şi punându-şi telefonul la loc, pe noptieră. E afară. Mă întorc imediat.

înainte să-şi dea picioarele jos din pat, m-a sărutat pe obraz şi apoi pe tâmplă. Gestul era dulce şi tandru şi mă facea să simt că mă împleticesc prin cameră ca o balerină obosită.

Reece a închis uşa în urma lui şi, după un moment, mi-am pus cămaşa pe mine. Ştiindu-mă cât eram de norocoasă, aveam toate şansele să fiu surprinsă în pielea goală, la el în cameră. Mi-am tras **cămaşa peste cap, am lăsat-o să atârne înjur şi pe urmă am început** să-mi descâlcesc părul, rezistând tentaţiei de a mă duce să văd ce căuta Colton aici. Nu a fost nevoie să rezist prea mult.

In mai puţin de cinci minute, Reece s-a întors şi a lăsat uşa deschisă în urma lui. Am apucat pătura să-mi acopăr goale picioarele

— Mai e Colton aici?

S-a oprit la câţiva paşi de pat.

— Nu. A trebuit să plece.

— Bine.

Mi-am înclinat capul într-o parte şi l-am privit cu atenţie. Se întâmplase ceva, era clar din felul în care-şi trecea mâna pe piept.

— S-a întâmplat ceva?

Reece a încuviinţat.

— Da, s-a întâmplat.

Abia acum mă simţeam agitată. In stomac mi se forma un ghem de plumb.

— Ce?

— Kip a murit.

Am clipit o dată şi apoi încă o dată.

— Poftim?

—

Și-a dres vocea:

— A fost găsit mort în celulă în dimineaţa asta. Acum câteva ore, mai exact. E al naibii de bizară toată situaţia...

N-am putut face altceva decât să-l privesc.

— Chestia e că s-a sugrumat cu cămaşa, a legat-o de bare şi s-a lăsat să cadă. Se poate face asta. Dar nu e deloc credibil, cine şi-ar face una ca asta, plus că nu era singur. Colton mi-a spus că mai erau alţi opt ţipi închişi cu el.

Tot nu-mi găseam cuvintele.

A clătinat uşor din cap, privind undeva peste umărul meu.

— Se pare că a lăsat un bilet de adio.

— Se pare?

Uite. Puteam să vorbesc. Sau, mă rog, să repet după Reece.

— Cică i-ar fi spus unuia dintre tipii cu care era închis unde poate fi găsit corpul lui Shelly Winters, după care, conform martorilor, s-a spânzurat. Nimeni nu l-a oprit, a spus Reece făcând o pauză. Chiar în momentul ăsta avem o echipă care se duce acolo, fiindcă e în jurisdicţia noastră.

Recunosc, eram dată pe spate de veştile astea.

— Şi nimeni nu a încercat deloc să-l oprească? Oamenii ăia, toţi opt câţi erau, l-au privit cum se sufocă, cum îşi leagă cămaşa de gât şi pe urmă de bare?

— Da, mi-a răspuns. Dar mai e o chestie, mi-a zis apropiindu-se de pat. Veştile despre el au apărut luni seara, nu? Când eram noi la spital, atunci a apărut la ştirile de seară. S-a dus imediat vorba că el era suspect şi în cazul tuturor celorlalte femei şi că tocmai fusese prins.

— Asa, bun.

— Colton mi-a povestit despre asta acum vreo zi jumătate, despre un tip care a fost adus la secţie pentru că jefuise un magazin cu băuturi alcoolice. Dar în circumstanţe extrem de ciudate. Tipul se pare că a intrat, a luat o sticlă de whisky de pe raft şi a ieşit afară să o bea. A stat acolo până au ajuns poliţiştii. A fost arestat şi dus la închisoare. Poliţiştii spun că omul ăsta ar avea un întreg istoric, dar ghici de cine se leagă numele lui.

Am clătinat din cap.

— De cine?

— De Isaiah.

Am căscat ochii.

— Mama naibii! Nu verisoara lui Isaiah a fost atacată?

După ce Reece a încuviinţat, abia atunci au început să se lege
toate.

— Doamne, credeţi că Isaiah i-a poruncit tipului ăstuia să se lase arestat şi să intre în aceeaşi închisoare cu Kip?

— Il mai ştii pe Mack? Tipul care-a ameninţat-o pe Calla pentru banii pe care-i datora mama ei? A sfârşit cu un glonţ în cap si ştim cu totii că Isaiah e în stare de asa ceva, mai ales când cineva
îşi bate joc de familia lui. Şi ca să se potrivească şi mai bine, nici camera video nu a mers la primele ore ale zilei.

— La nai... înseamnă că mai este implicat şi un ofiţer de-ai voştri.

— Ştim de ani întregi că are oameni infiltraţi în forţele de poliţie. Dumnezeu ştie cu cât l-o fi plătit pe tipul ăsta să facă asta şi cine naiba s-o fi jucat cu camera! Probabil că i-a dat mai mult decât trebuia ca să închidă ochii că s-a luat o viată si să rişte să mai

fie şi prins. Departamentul o să deschidă o investigaţie.

— Dar n-a fost nimeni niciodată în stare să-l prindă pe Isaiah cu nimic. Adică, niciodată, niciodată, nu?

— Da, asa e.

Nu ştiam ce să simt sau ce să cred la auzul morţii lui Kip. Că-şi
luase singur viaţa sau că Isaiah l-a pus pe unul să i-o ia. In orice caz, nu mai avea cum să trăiască în închisoare si nici cum să facă

aranjamente. Şi dacă tipul din celulă spunea adevărul, urmau să-i găsească trupul lui Shelly şi iată şi lumina de la capătul tunelului ăstuia încâlcit. Mi-am cercetat sentimentele, căutând, dar n-am găsit decât... nimic. Şi oare nu eram cea mai nesimţită persoană din lume? Nu era vorba că nu-mi păsa. Nu mai voiam să irosesc nici timp, nici energie cu monstrul ăla. Nu mai puteam.

Reece a rămas pe pat, trecându-şi degetele prin păr. L-am privit în linişte. Şi-a pus mâna pe genunchi şi a clătinat din cap.

— Oare sunt un om de doi bani dacă nu mă afectează ce s-a întâmplat acum?

M-am urcat lângă el şi mi-am pus genunchii lângă picioarele lui.

— Nu cred. Ştii, am oftat şi am ridicat braţele, aş putea să mint şi să spun că e mare păcat că a murit, dar nu sunt sigură că ăsta e adevărul. Şi ar fi păcat să mint, nu? Dar, pe de altă parte, nu e un păcat să te bucuri de moartea cuiva? Asta chiar că nu mai ştiu. Ar trebui să găsim pe cineva care se pricepe la Biblie.

Si-a muscat buzele.

— Fac pariu că Melvin ar şti.

S-a mirat.

— Melvin? Bătrânelul acela care de cele mai multe ori e beat la bar?

Am încuviinţat dând din cap.

— Mda. Melvin le cam ştie pe toate. De fapt, fac pariu că şi Katie ar şti. Ea e genul de om care le ştie pe toate. Uite ce ciudat. Ah! am spus şi am bătut din palme, amintindu-mi. Nu ţi-am spus niciodată ce mi-a zis Katie despre tine.

M-a privit cu ambele sprâncene arcuite a mirare.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu, am râs, acum vreo doi ani mi-a spus că deja l-am cunoscut pe cel cu care îmi voi petrece tot restul vieţii, că m-am îndrăgostit deja de el.

A căscat ochii.

— Pe bune?

— Da, aşa a fost. N-am vrut s-o cred, dar mi se pare că undeva în adâncul minţii mele am ştiut că avea dreptate, fiindcă te cunoşteam şi te iubeam de mult mai mult timp decât eram dispusă să recunosc.

M-a privit neclintit, cu un amestec de amuzament şi neîncredere întipărite pe chip.

Am râs.

— Altă dată mi-a spus că a băut whisky ilegal pe care i l-a adus o rudă din Sud şi că pe urmă a ajuns prin păduri, unde a vorbit toată noaptea cu zânele. Iar altă dată i-a spus lui Nick că deja şi-a cunoscut iubita, iar el a făcut o faţă de-i venea s-o ia razna pe dealuri. Aşa că cine ştie dacă ăsta nu e modul ei de operare, nu? A mai zis că...

— Hai să ne întoarcem la partea aia cum că mă iubeai, m-a readus el la subiect. Chiar ţi-a spus asta cu ani în urmă?

— Da, asa mi-a zis.

' i

— Ah, iubire.

S-a aplecat, şi-a sprijinit fruntea de a mea şi mi-a prins ceafa cu o mână. M-a sărutat şi m-am topit ca un cub de gheaţă la soare.

Atunci înseamnă că are într-adevăr puteri paranormale.

Douăzeci şi şapte

O red că era bine că, în sfârşit, nu mă mai durea stomacul ca urmare a celei de-a patra întâlniri a mea cu moartea. Eram convinsă că storsese din mine tot.

Era vineri noaptea, la aproape două săptămâni după ziua la care ajunsesem să mă refer ca fiind Lunea cea Nasoală. Mă întorsesem de joi la bar, la Mona, deşi Jax insistase să-mi iau liber cât aveam nevoie, chiar si o lună. Simţeam însă că trebuia să revin la

muncă, să-mi reiau viaţa, plus că aveam nevoie de bani. Toată gaşca se strânsese şi se distra înainte să vină dimineaţa de duminică, când fiecare avea să plece. Erau toţi acasă la Jax, unii prin dormitorul de oaspeţi, alţii dormind pe canapea.

— Cred că arăţi la modă cu vânătaia asta, mi-a spus Katie ridicându-si maioul de culoarea albastru neon. Ar trebui să-mi fie

frică de tine să nu mă rupi cu bătaia.

Calla s-a sprijinit de bar lângă mine şi şi-a încrucişat braţele în faţă. îşi prinsese părul blond într-o coadă, undeva sus, în creştet.

— Probabil c-ar putea să vă ia pe toţi la bătaie. Astea slăbă-noage sunt întotdeauna cele mai bătăuşe.

Ochiul nu mai era negru, căpătase o nuanţă de movuliu albăstrui şi probabil c-ar fi trebuit să dispară cu totul dacă n-aş fi avut câteva vase de sânge sparte. Dar abia se mai vedeau. Nu-mi faceam

griji-

— Aşa este, le-am spus fetelor. Păziţi-vă.

Avery a pufnit în râs, cu paharul de Cola în mână

— .Am scos-o pe Teresa afară săptămâna trecută.

Am ridicat sprâncenele mirată şi am privit-o pe bruneta superbă despre care vorbea.

— Am nevoie de mai multe detalii, te rog.

Teresa a râs şi s-a răsucit pe scaunul înalt de la bar.

— Am găsit nişte mănuşi de box de-ale lui Jase şi am avut un meci. Dar m-am purtat frumos cu ea, am lovit-o numai în braţe.

— In fine, a spus Avery privind spre locul în care Cam stătea alături de Jase şi Jax.

Băieţii discutau despre Brock.

— Am crezut că o să facă Cam un atac de cord, când am început meciul.

— Da, am crezut că o să chemăm ambulanţa, a răbufnit Teresa. A fost haios, pentru că sunt convinsă că Jase s-a gândit c-o să fie ca într-o fantezie ciudată devenită realitate. Două gagici cu mănuşi de box.

Katie a râs şi şi-a turnat un pahar de tărie.

— Bietul Cam. Trebuie să fie nasol când una din gagici ţi-e soră.

— Stiti, cred că ăsta ar fi un show de senzaţie la club. Fetele ar

> 7 7 >

putea să poarte bikini şi în sus topless, a spus Katie dând paharul pe gât cu o mişcare impresionantă.

S-a lins pe buze şi, oftând mulţumită, a pus paharul de tărie la loc pe tejghea.

— Am să-i vând pontul ăsta lui Larry. Ii plac mult ideile mele, a spus şi a dat din fund.

M-am uitat la cele două.

— Vedeţi ce-ati făcut?

) f

Avery a chicotit.

— în fine, oameni buni, gata, trebuie să plec să mai

fac şi nişte bănuţi, ne-a anunţat Katie. Pace tuturor, ah, ia stai! a spus şi s-a răsucit spre Nick, care tocmai apăruse în spatele barului.

Nick ducea în braţe o mână de lămâi verzi şi s-a oprit uimit de îndată ce a văzut-o pe Katie privindu-1 cu ochi mari.

— Tu, a strigat Katie şi a ţopăit spre el, în vreme ce sânii ei se luptau cu maioul şi cu gravitatea.

Nick a pus lămâile pe tejghea.

— Cu mine vorbeşti?

7

Am rânjit, iar Calla s-a tras mai aproape, mânată de curiozitate.

— Da, cu tine! a spus şi a arătat spre, el cu nişte degete vopsite
în acelaşi albastru ca şi topul. Trebuie să-ţi spun ceva. |

— Ah, nu, a murmurat Calla, dar eu m-am abţinut cu greu să nu ţopăi de bucurie.

Katie dădea din degete de parcă mai avea puţin şi se apuca de cântat jazz.

m

— O să vină în seara asta.

Nick a ridicat o sprânceană.

— Nu ştiu cine este fericita doamnă, dar aşa sper şi eu.

Am chicotit.

Katie a mişcat mai departe din mână.

— Ea este. E cea de care o să te îndrăgosteşti. Pentru toată viaţa. Ah, băiete, de data asta chiar ţi-ai găsit perechea. Perfectă.

1-a zâmbit lui Nick, redus la tăcere, apoi s-a întors râzând spre noi.

— Ciao, ciao, gagici!

Am privit-o ieşind ţanţoşă din bar, pe platformele ei de doişpe centimetri, după care m-am întors spre Nick şi l-am bătut pe braţ.

— Gata, revino-ţi. Are dreptate de fiecare dată când vine vorba despre chestiile astea.

Nick a pălit.

— Ia mai taci din gură.

— Aşa este, a confirmat Calla. A avut dreptate şi când a fost vorba despre Jax şi despre mine. Zici că e stripteuza cu puteri paranormale sau asa ceva.

Nick părea absolut îngrozit.

— Tăceţi amândouă din gură.

Am chicotit voioasă.

— Abia aştept.

Nick m-a privit mânios.Uşa barului s-a deschis şi noi ne-am întors cu toţii privirile. Am izbucnit în hohote de râs de cum am văzut cine era.

— Doamne sfinte, ea e!

Aimee (cu doi de e) Grant tocmai păşise înăuntru, privindu-ne încruntată. Părul blond coafat îi cădea frumos în valuri si-si afişa

> f y

în exces pieptul super bronzat. Tipa era sexy, doar că nu ştia să-ţi lase spaţiu personal, plus că se purtase ca naiba cu Calla, ceea ce pe mine mă deranja. Cum ar fi fost ca Nick să se îndrăgostească de

A

ea? îmi venea să mor. Râdeam cu asa hohote, că mă durea stoma-

y ?

cui. Mi-am pus mâinile pe tejghea şi am anunţat:

— Ah, Doamne, ea e!

Calla şi-a încrucişat braţele când a văzut-o pe Aimee îndrep- tându-se spre băieţi şi apoi a rânjit ca o mâţă care tocmai mâncase o cuşcă plină de canari când a văzut-o că îi evită, în ultima secundă.

— E dusă, i-a spus Calla lui Nick. Nu ştiu dacă aş mai putea să-ţi fiu prietenă.

Nick şi-a dat ochii peste cap.

A

— Iţi spun de-acum că magia lui Katie e praf, fiindcă n-am să mă apropii de aia cu nicio parte a corpului.

— în fine, am zis eu cu voce tare. E deja dragoste

adevărată. M-a săgetat cu nişte ochi întunecoşi, dar

care nu mi-au şters

rânjetul de pe chip. în cele din urmă, Avery şi Teresa s-au dus şi ele lângă băieţi şi, cum am rămas un moment singure, Calla s-a uitat la mine serioasă.

— Eşti bine? m-a întrebat. Ştiu că ai trecut prin multe nebunii şi mie mi s-a întâmplat mai de demult ceva semănător, aşa că ştiu cât de greu poate să fie.

A

încuviinţând, m-am apucat să tai o lămâie verde.

— Sunt bine. Sau aşa cred, dacă înţelegi ce vreau să spun. Mai sunt momente în care simt că o iau razna. N-am să te mint. Nu vreau să mă mai gândesc la ce-a făcut Kip, ştii? A trecut, nu mai e. Şi au găsit şi trupul fetei ăleia, asta e tot ce contează acum. Măcar familia ei poate spune că s-a terminat.

— Da, mi-a zis privindu-mă cu atenţie. Şi treaba cu Charlie?

I-am zâmbit tăind o altă lămâie. Era destul de trist, dar acela era adevărul.

— Mi-e dor de el. Mi-e dor că nu-1 mai văd vinerea, dar am să trec şi peste asta şi o să-mi fie din ce în ce mai uşor.

— Mă bucur să aud asta. Apropo, îmi plac foarte mult ochela-

^

rii ăştia noi. Iţi stă demenţial cu rame roz... ce naiba?

Mi-am ridicat privirea, urmând-o pe a ei. O ţipă tocmai intrase. Nu o mai văzusem până atunci, dar pe bunul Dumnezeu, era absolut superbă. Avea părul de-un negru lucios şi un corp pentru care mi-aş fi dat un ovar sau chiar două, era înaltă şi arăta de parcă ar fi trebuit să apară pe coperţile unei reviste de modă.

Nou-venita se îndrepta spre bar, dar s-a oprit în drum şi a rămas cu gura căscată când a văzut grupul strâns în jurul meselor de biliard. S-a uitat la ei.

Teresa a fost prima care a remarcat-o şi s-a tras un pas în spate, surprinsă şi recunoscând-o, evident. Apoi a zâmbit, privindu-i pe Cam şi pe Avery, cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Steph? a strigat-o ea. Ce naiba faci tu tocmai aici?

Fata pe nume Steph şi-a revenit îndeajuns de repede cât să se ducă lângă ei. Nu auzeam prea bine ce spunea, aşa că m-am uitat la Calla.

— O cunoaşteri?

— Da. A fost la facultate, la Shepherd. A terminat odată cu Jase. Mai ştii ce ţi-am povestit că s-a întâmplat cu colega de cameră aTeresei înainte să se mute de acolo?

— Despre fata care a fost omorâtă?

Calla a încuviinţat.

—Teresa a înnebunit când a găsit-o fără suflare şi atunci Steph a fost cea care a avut grijă de ea şi a chemat poliţia. Şi-au dat seama că ea locuia în cealaltă cameră, dar nu o văzuse până atunci. Nu o cunosc prea bine, dar arată trăsnet.

— Arată ca un amestec de Angelina Jolie şi Megan Fox laolaltă.

A pufnit în râs.

— Adevărat. Uau. Bine. Trebuie să mă duc să văd ce face aici. Te descurci singură?

— Da, am spus şi i-am făcut semn cu mâna. Du-te şi adună bârfe.

Barul s-a aglomerat treptat şi, când Calla a revenit să preia comenzi de la bucătărie, deja nu mai aveam timp să aflu ultimele noutăţi despre fata care fusese la Shepherd. Nu m-am putut însă abţine să nu mă gândesc la ce-i spusese Katie lui Nick şi tocmai atunci l-am văzut zâmbind larg şi primind-o la bar, să îi pregătească un rom cu Cola.

Cunoşteam prea bine zâmbetul acela.

Cum Calla rămânea aici peste weekend, însemna că urma să închidă barul cu Jâx şi Nick. Deci, nu mai aveam de ce să mai stau prin preajmă. Mi-am luat la revedere de la toţi, l-am îmbrăţişat pe Jax, mi-am pus puloverul şi am ieşit.

O camionetă mă aştepta în parcare.

Cu un zâmbet cât toată faţa, m-am dus spre ea şi am

văzut geamul lăsându-se în jos şi scoţând la iveală un poliţist frumos foc.

A

— In pauza de masă? l-am întrebat.

Şi-a muşcat buza de jos.

— E pauza mea preferată.

Un val de căldură mi s-a strecurat în abdomen. Ştiam perfect la ce fel de pauză de masă se gândea.

— Si a mea.

t

Sperând că nu încălcăm cine ştie ce reguli de conduită ale poliţiştilor aflaţi în camionetă, m-am aplecat şi l-am sărutat, prin geamul lăsat.

— Ne vedem la tine acasă?

A schiţat un zâmbet.

— Ne vedem mai târziu.

La un moment dat, trebuia să mă mut înapoi la mine. Nu

_ A

fiindcă nu mi-ar fi plăcut să locuiesc cu Reece. îmi plăcea, mai ales în nopţi din astea în care ajungeam de la Mona la el în doar câteva minute şi puteam să ne punem pe făcut prostioare.

Deşi nu-i spusesem Cailei, ideea de a dormi înapoi la mine acasă îmi dădea fiori reci pe spinare şi nu puteam trece peste asta decât făcând eforturi. Normal că n-o puteam face singură. Reece urma să fie cu mine, dar trebuia să mă întorc înapoi la mine acasă, ca să revin la normal.

Am ajuns acasă la Reece şi n-am pierdut timpul prefacându-ne că aveam de gând să mâncăm. M-a cuprins cu braţe puternice şi m-a sărutat ca un om însetat, până când am rămas ameţită şi fără suflare. Ne-am lipit unul de altul şi am ajuns pe canapea, cu mine în genunchi ţinându-mă de margine, şi el în spatele meu, cu o mână pe şolduri şi alta între coapse. Asta chiar era cea mi bună pauză de masă.

Aveam muşchii ca de jeleu şi am rămas acolo unde m-a lăsat, curbată peste canapea, în timp ce Reece şi-a aranjat uniforma la loc, şi-a fixat centura portarmă şi pe urmă mi-a umblat prin haine. L-am privit cu obrazul sprijinit în mâini. Mi-a tras una peste fund când s-a ridicat.

— Perversule, am murmurat.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Îţi place.

— Poate.

A râs şi mi-a luat puloverul de pe jos.

— Lasă-mă să te ajut.

L-am privit uimită, dar mi-am ridicat totuşi braţul. Să mă îmbrace cineva în puloverul cu nasturi era cumplit de greu, dar a avut răbdare cu fiecare nasture în parte.

— Vreau să vin acasă dimineaţa şi să te găsesc la mine în pat, îmbrăcată doar în asta.

— Tu chiar eşti pervers.

Reece şi-a lipit buzele de ale mele.

— Şi-mi doresc să nu mai fie nevoie să plec din nou acum.

— Şi eu, i-am spus aranjându-i gulerul uniformei. Dar o să mă găseşti aici.

M-a mai sărutat o dată, cuprinzându-mă pe după mijloc şi ridicându-mă pe canapea. M-a ridicat în picioare şi m-a tras lângă el.

— Mă conduci la usă?

Cum uşa nu era decât la vreo trei metri depărtare, am izbutit. L-am urmărit şi m-am bucurat să ştiu că aveam în congelator nişte îngheţată cremoasă doar pentru mine. Urma să mi-o însuşesc pe toată de cum închideam uşa.

Reece s-a întors şi m-a privit cu o intensitate resimţită ca o mângâiere.

— A rămas neschimbat pentru duminică, da?

Ah, da, duminică. Faza a doua a procesului de revenire la normal, ei bine, începea de duminică. Se anunţa o zi grea, dar eram pregătită. M-am întins pe vârfuri şi l-am sărutat în colţul buzelor.

— Da, asa rămâne.

— Bine, mi-a răspuns şi a pornit spre uşă.

— Reece, l-am strigat.

M-a privit peste umăr şi i-am spus:

— Te iubesc.

Faţa i s-a schimbat de la uimire la fericire şi inima a pornit să-mi cânte de bucurie.

— Şi eu te iubesc, scumpo.

Am închis uşa, am încuiat şi trebuia să recunosc că aşa era mult mai bine decât dacă ne-am fi luat rămas-bun.

Am remarcat vântul slab care răsfira ramurile aliniate pe drum de cum am ieşit din camioneta lui Reece şi m-am dus pe partea şoferului. Mi-am ridicat bărbia şi am măsurat întreg cimitirul, zăbovind asupra pietrelor de marmură şi a monumentelor masive. Era o zi însorită. Cerul păstra o nuanţă perfectă de albastru, cu câţiva nori albi pufoşi, rătăciţi ici-colo. Mă străduiam să găsesc în minte nuanţele potrivite pe care să le amestec ca să obţin nuanţa perfectă a cerului şi a norilor. Mă rog, norii erau relativ uşor de pictat şi chiar distractiv. M-am jucat puţin cu tivul puloverului subţire, după care mi-am ridicat

mâna şi mi-am petrecut după ureche şuviţa de păr roz.

Reece s-a apropiat de locul în care-1 aşteptam abia atingând iarba proaspăt tunsă cu vârfurile pantofilor.

— Eşti gata?

Mi-am strâns buzele, am dat din cap că da, aşa că am pornit, urmărind poteca pavată. Aveam un nod în gât, un amestec de emoţii şi o tristeţe care probabil că urma să persiste mult timp de acum înainte. Ştiam că într-o bună zi aveam să mă gândesc la Charlie fără să mai simt atâta durere. Ci doar căldură si fericire si

y I

nişte amintiri pe care aveam să le păstrez mereu cu drag în suflet.

Niciunul din noi nu a vorbit până când n-am ajuns pe coama dealului şi până n-am văzut pentru prima oară de la înmormântare locul în care Charlie se odihnea definitiv. M-am împiedicat şi inima mi-a bătut din ce în ce mai tare. După cum era de aşteptat, ai lui nu precupeţiseră niciun ban când fusese vorba de mormântul fiului lor. Ceea ce mi se părea ciudat, fiindcă de-abia dacă îl văzuseră în ultimii şase ani. Dar cine eram eu să-i judec? Poate că aşa îşi arătau ei dragostea, cât de mult îl iubiseră şi cât de dor le era de el.

Deasupra unei pietre simple de mormânt ridicaseră un înger alb perlat, cu aripile răsfrânte şi cu capul plecat. îngerul ţinea în braţe un copil mic, aproape de piept. Nu ştiu de ce, dar atunci când am văzut statuia mi-a venit să mă prăbuşesc pe iarbă şi să plâng cum nu o făcusem până atunci.

Doar că nu eram singuri la cimitir. Nici măcar aici, în locul lui de odihnă, nu era liber. Nici nu mă aşteptam să fie.

Undeva în lateral, cu mâinile vârâte în buzunar şi cu capul ridicat de parcă ar fi privit expresia tristă a îngerului, se afla Henry Williams.

Respiraţia mi-a devenit tremurătoare. Când îi spusesem lui Reece care era al doilea lucru pe care voiam să-l fac, şi anume să mă întâlnesc în cele din urmă cu Henry, să vorbim, m-a sprijinit pe deplin. La fel ca atunci când îi povestisem despre planurile mele cu facultatea. De asta ne aflam aici, la cimitir, într-o duminică în care vântul adia destul de tare.

Henry şi-a coborât capul şi s-a apropiat de noi. Pe buze i-a apărut un zâmbet slab, nesigur şi şi-a scos o mână din buzunarul pantalonilor, trecându-şi-o prin părul blond care-i crescuse de ultima oară de când nu-1 văzusem, adică din apartamentul lui Kip.

Trebuia să fiu sinceră cu mine. Eu şi Henry nu puteam fi vreodată prieteni. Nici nu cred că asta voia, ar fi fost prea forţat, prea dureros şi mult prea solicitant pentru amândoi. Dar ca să mă pot ierta cu adevărat pe mine însămi trebuia să-l iert mai întâi pe Henry.

Preţ de o secundă mi l-am imaginat pe Charlie undeva în cerul acela frumos, privindu-ne pe toţi, şi l-am văzut zâmbind. Mi l-am imaginat fericit pentru asta. Şi mai ales mi l-am imaginat mândru de mine — de noi toti. Si, Doamne, era asa de bine!

Reece mi-a găsit mâna şi m-a strâns liniştitor.

— Vrei să încerci să faci asta?

— Nu, i-am răspuns.

Mi-am ridicat ochii spre el şi privirile ni s-au întâlnit. Pe chipul lui Reece stătea întipărit cuvântul *iubire*. Doamne, eram o fată atât de norocoasă şi-l iubeam atât de mult, că aş fi putut pluti de fericire. L-am strâns de mână şi i-am răspuns:

— Nu vreau să încerc. Chiar am s-o fac.

Sfârșit